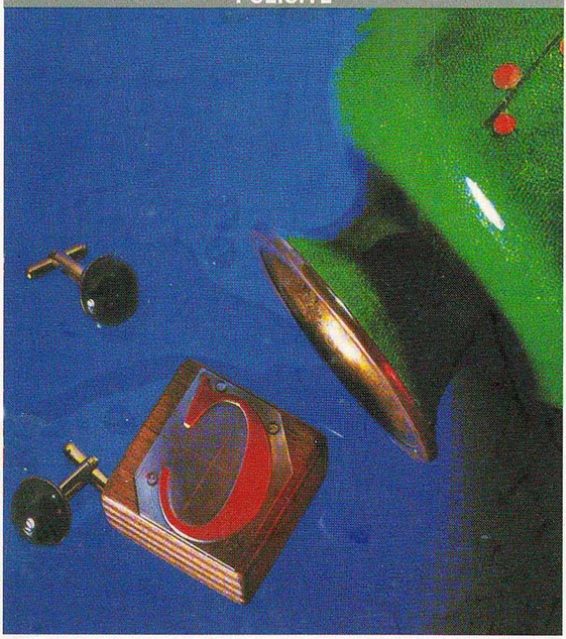
PATRICIA HIGHSMITH

DERİN SULAR

CAN

POLİSİYE

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
SUAT ERTÜZÜN

Patricia Highsmith

DERİN SULAR

Can Yayınları: 1507
Polisiye Dizisi: 29

Deep Water, Patricia Highsmith
© Diogenes Verlag AG Zürich, 1993 (İlk baskı 1957)
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2003
Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. basım : 2005

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzelti: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 975-07-0523-8

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Patricia Highsmith
DERİN SULAR

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
SUAT ERTÜZÜN

CAN YAYINLARI

PATRICIA HIGHSMITH'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

BİR KADIN DÜŞMANINDAN ÖYKÜCÜKLER / *öykü*
EDITH'İN GÜNCESİ / *roman*
FİDYECİNİN PEŞİNDE / *roman*
KÜÇÜK *g*: BİR YAZ MASALI / *roman*
SOKAKTA BULUNDU / *roman*
SU ALTINDA / *roman*
TRENDEKİ YABANCILAR / *roman*
YETENEKLİ BAY RİPLEY / *roman*

Patricia Highsmith (1921-1995) Claire Morgan imzasıyla da yapıtlar vermiş olan ünlü Amerikalı polisiye roman yazarı. Suç işleme psikolojisini, çift kişilik sorununu işleyerek çarpıcı romanlar kurgulayan Highsmith, polisiye roman türünün yeni Agatha Christie'si olarak tanımlanmıştır. Teksas'da doğup New York'ta büyüyen Patricia Highsmith'in yapıtları, başta Alfred Hitchcock olmak üzere filmcilerin de ilgisini çekmiş, pek çok romanı beyaz perdeye aktarılmıştır. *Trendeki Yabancılar* ve *Yetenekli Bay Ripley* ile başlayan Ripley serisi bunların başında gelir.

Suat Ertüzün, 1971 yılında Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da yılında bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra şimdi çevirmenlik yapıyor.

E.B.H. ve Tina'ya...

"İnsanın kendi karakteri kadar hilekâr bir şey yok; çünkü kimse inanmaz ona..."

Dostoyevski'nin *Ecinniler*
romanındaki Pyotr Stepanoviç

1

Vic dans etmedi, ama birçok erkeğin kendilerini kandırdıkları nedenlerden ötürü değil. Onun dans etmemesinin tek nedeni karısının dans etmeyi sevmesiydi. Bunun bir bahane olduğunu aslında kendisi de biliyordu, ama yine de Melinda'yı dans ederken gördüğü her seferinde aklından aynı şeyi geçiriyordu: Kadın bu haliyle çekilmez derecede aptal görünüyordu. O, dansı utanılacak bir şey haline getiriyordu.

Hızla dönen Melinda'nın görüş alanına bir girip bir çıktığının farkındaydı, ama ancak o kadar; Vic'in bunu fark etmesini sağlayan şey de herhalde karısının dış görünüşüne ait her ayrıntıyla olan tanışıklığıydı. Sakince sulu viski dolu bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı.

Mellerlerin evinde tırabzan babasını çevreleyen döşeme kaplı bir sıranın üstünde kaykılmış, ifadesiz bir yüzle oturuyor, dans edip sürekli yer değiştiren insanları süzerken, gece eve döndüğünde garajdaki şifalı bitkilerin olduğu kutulara, yüksükotlarının bitip bitmediğine göz atmayı düşünüyordu. Artık birkaç çeşit şifalı bitki yetiştiriyor ve onları almaları gereken gün ışığı ve suyun yarısından yoksun bırakarak tatlarının keskinliğini artırmayı tasarlıyordu. Her öğlen saat birde yemeğe geldiğinde kutuları aydınlığa çıkarıyor, saat üçte basımevine döneceği zaman da onları garaja geri koyuyordu.

Victor Van Allen otuz altı yaşında, tıknaz sayılabile-

cek yapıda, kalın kahverengi kaşlı, masum bakışlı, mavi gözlü bir adamdı. Kahverengi saçları düz ve kısa, kaşları gibi gür ve inatçıydı. Pek de büyük sayılmayan ağzının sağ kenarı, yoruma göre, kararlılıktan veya keyiften aşağı doğru sarkıktı. Yüzündeki anlamı belirsizleştiren, ağzının bu biçimiydi –orada belli bir nefret de sezilebiliyordu– çünkü ardına kadar açık, zeki ve şaşmaz görünen mavi gözleri düşündükleri veya hissettikleri hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu.

Son dakikalarda gürültü bir desibel kadar artmış ve dans hareketleri, çalmaya başlayan Latin müziğinin ritmiyle gevşemişti. Gürültü kulaklarını rahatsız ediyor, ama o yine de yerinden kımıldamıyordu; oysa istese ev sahibinin çalışma odasına gidebilir ve oradaki kitaplara göz atabilirdi. Kulaklarında belirsiz, tatlı bir uğultu yaratacak kadar içmişti. Sert içkilerin ikram edildiği partilerde ya da herhangi bir toplantıda yapılacak şey belki de içkinin miktarını gürültüye uygun olarak artırmaktı. Gürültüyü kendi iç gürültünüzle bastırın. Böyle durumlarda kafanızın içindeki neşeli sesleri yükseltebilirsiniz. Bu birçok şeyi kolaylaştırır. Ne fazla ayık kalın, ne de fazla sarhoş olun: *Dum non sobrius, tamen non ebrius.* Kendi mezar taşına güzel giderdi, ama ne yazık ki doğru olmaz, diye düşündü. O çoğu zaman tetikte olmayı yeğlerdi, acı ve yalın gerçek buydu.

Gözleri ister istemez, dans edenlerin birden hizaya girişine takıldı: Konga dansı için sıra olmuşlardı. Yine ister istemez, omzunun üstünden neşe ve işveyle gülümseyen Melinda'yı gördü; Melinda'nın omzunun üstündeki –hatta daha da yukarıda, resmen saçlarının arasındaki– adamsa Joel Nash'ti. Vic iç geçirdi ve içkisinden bir yudum daha aldı. Önceki gece üçe, ondan önceki gece de beşe kadar dans eden biri için Bay Nash hiç de fena değildi.

Vic aniden irkildi, ama sol koluna değen el ona doğru eğilen yaşlı Bayan Podnansky'den başkasına ait değil-

di. Vic onun varlığını neredeyse unutmuştu.

"Vic, sana ne kadar teşekkür etsem az. Gerçekten onu alabilir misin?" Aynı şeyi beş-on dakika önce de sormuştu.

Vic gülümseyerek, "Elbette," dedi ve kadınla birlikte ayağa kalktı. "Yarın bire çeyrek kala gibi uğrarım."

Melinda tam o anda Bay Nash'in kolunun üstünden uzandı ve Bayan Podnansky'yle yüz yüze olmasına rağmen Vic'e bakarak, "Ne kadar geri kafalısın! Niçin dans etmiyorsun?" dedi. Bayan Podnansky yerinden sıçradı, ama sonra kendine gelip gülümsedi ve başka tarafa gitti.

Melinda'yla dans ederek uzaklaşan Bay Nash, Vic'e bakıp neşeli ve çakırkeyif bir edayla gülümsedi. Vic, bu gülümsemeyi nasıl yorumlamalı, diye düşündü. Dostça. Evet, en uygun sözcük buydu. Joel Nash böyle bir niyetle gülümsemişti. Vic kasıtlı olarak gözlerini ondan ayırdı, ama yine de yüzüyle ilgili bir dizi düşünceye dalmıştı. Onu sinir eden adamın davranış biçimi değil, –ikiyüzlü, biraz utangaç, biraz dangalak– yüzüydü. Yanaklarının ve alnının erkek çocuklarınkine benzer yuvarlaklığı, hoşça dalgalanan kumral saçları, aslında sıradan olan ama kadınların sözümona *farklı* buldukları yüz hatları. Herhalde birçok kadın onu sahiden yakışıklı buluyordu. Önceki gece altıncı veya sekizinci içkisini almak için oturduğu kanepeden ona bardağını uzattığında Bay Nash'in bir içki daha almaktan, on beş dakika daha oturmaktan utanıyormuş gibi baktığını, ama yine de yüzünde belirgin bir küstahlık olduğunu hatırladı. Melinda'nın erkek arkadaşlarının daha akıllı veya daha terbiyeli olduğunu sanmıştı. Ancak Joel Nash buralarda kalıcı değildi. O Massachusetts eyaletinin Wesley kentindeki Furness-Klein Kimya Şirketi'nin bir satış elemanıydı ve anlattığına göre kuruluşun yeni ürünlerinden birinin tanıtımı için birkaç haftalığına gelmişti. Wesley ya da Küçük Wesley'de ev tutacak olsa Ralph Gosden'in yerini alacağı konusunda Vic'in hiç kuşkusu yoktu; çünkü Melinda on-

dan ne kadar sıkılırsa sıkılsın veya adam ne kadar dönek çıkarsa çıksın, yakışıklı bulduğu birine asla karşı koyamazdı. Melinda'ya kalırsa Joel, Ralph'tan daha yakışıklıydı.

Vic başını kaldırınca Horace Meller'in yanında durduğunu gördü. "Merhaba Horace. Oturacak yer mi aramıştın?"

"Hayır, sağ ol." Horace ince, duygulu bir yüzü olan, gür siyah bıyıklı, kır saçlı, orta boylu zayıf bir adamdı. Dudaklarında gergin bir ev sahibinin gülümsemesi vardı. Fakat Horace zaten gergin bir adamdı ve partinin en titiz ev sahibini bile hoşnut edecek kadar iyi gitmesi bunu değiştirmezdi. "Basımevinde neler yapıyorsunuz, Vic?"

"Xenophon'u hazırlıyoruz," dedi Vic. Bu gürültüde pek anlaşamıyorlardı. "Bir akşam uğrasana." Vic basımevini kastediyordu. Her gün yediye kadar orada çalışırdı, ama saat beşten sonra yalnızdı çünkü Stephen ve Carlyle o saatte eve gidiyorlardı.

"Olur, uğrarım," dedi Horace. "İçkin tamam mı?"

Vic başıyla evet dedi.

Horace, "Görüşürüz," dedi ve uzaklaştı.

Onun gitmesiyle Vic bir boşluk hissetti. Bir gariplik vardı. Söylenmemiş bir şey; ama aslında Vic bunun ne olduğunu biliyordu: Horace incelikle Bay Joel Nash'in adını anmaktan kaçınmıştı. Joel'in hoş biri olduğunu veya iyi ki geldiğini söylememiş, onun hakkında soru sormamış ya da ona benzer bayağılıklara başvurmamıştı. Melinda hileyle Joel'in partiye davet edilmesini sağlamıştı. Vic önceki gün onun telefonda Mary Meller'le konuşmasına tanık olmuştu: "...Şey, konuğumuz olduğunu söyleyemem ama kendimizi ondan sorumlu hissediyoruz; burada pek kimseyi tanımıyor.... Ah, teşekkür ederim Mary! Birini daha getirebileceğimizi biliyordum, üstelik çok da yakışıklı..." Sanki ev sahibesi hayır dese onu yine de getirmeyecekmiş gibi. Vic, bir hafta daha, di-

ye düşündü. Tam olarak yedi gece daha. Bay Nash ondan sonraki ilk pazar gidiyordu.

Joel Nash geniş omuzlu beyaz ceketi ve elinde kadehiyle sallanarak bir anda beliriverdi. "İyi akşamlar, Bay Van Allen," dedi alaycı bir resmiyetle ve kendini biraz önce Bayan Podnansky'nin oturduğu yere bıraktı. "Bu gece nasılsın?"

Vic gülümseyerek, "Eh, her zamanki gibi," dedi.

Joel, sanki söyleyecekleri o anda aklına gelmiş gibi aniden coşarak, "Sana söylemek istediğim iki şey var," dedi. "Birincisi, burada birkaç hafta daha kalmamı istediler, yani şirketim istedi, böylece *ikinizin* de bana son haftalarda gösterdiği konukseverliğin karşılığını ödemeyi umuyorum; ve..." Joel başını indirerek acemi oğlan gibi güldü.

Vic, Joel Nash gibi adamları bulmakta Melinda'nın üstüne yok, diye düşündü. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş. "Ya ikincisi?"

"İkincisi... şey, ikincisi de, karınla vakit geçirdiğim halde bana bu kadar iyi davrandığın için ne kadar iyi yürekli biri olduğunu düşündüğümü söylemek istedim. Yani, onu o kadar da çok görmüyorum, yalnızca birkaç kez öğle yemeği yedik ve bir kez de kırda gezmeye çıktık ama..."

Ansızın ayılan ve Nash'in yılışık sarhoşluğundan iğrenen Vic, "Ama ne?" diye bastırdı.

"Şey, başkaları olsa çok daha azı için bile beni gebertirdi – tabii daha fazlasını yaptığımı düşünerek. Böyle bir şey insanın canını biraz sıkabilir, bunu anlarım, ama sende o bile yok. Bunu görebiliyorum. Burnumu kırmamana çok sevindiğimi söylemek istiyorum. Kıracak bir neden olduğundan değil elbette. Eğer kuşkun varsa Melinda'ya sorabilirsin."

Tam soracak kişiyi buldun. Vic adamı sakin bir kayıtsızlıkla süzdü. Ona göre verilecek en iyi cevap, hiçbir şeydi.

Nash, "Her neyse, çok cömert olduğunu söylemek istiyorum," diye ekledi.

Joel Nash'in İngiliz İngilizcesine özgü deyişler kullanması Vic'in sinirine fena dokunuyordu. "Duygularını anlıyorum," dedi Vic küçük bir gülümsemeyle, "ama ben insanların burnunu kırarak vaktimi boşa harcamam. Birinden gerçekten hoşlanmıyorsam onu öldürürüm."

"Öldürür müsün?" Bay Nash hâlâ neşeyle gülümsüyordu.

"Evet. Malcolm McRae'yi hatırlıyorsun, değil mi?" Vic onun Malcolm McRae'yi bildiğinden emindi çünkü Melinda, Joel'e 'McRae olayının esrarı' hakkında her şeyi anlattığını ve Joel'in konuyla çok ilgilendiğini, çünkü New York'ta onunla birkaç kez iş için görüştüğünü söylemişti.

"Evet," dedi Joel Nash dikkatle.

Joel Nash'in yüzündeki gülümseme donuklaşmıştı. Artık o gülümseme bir maskeden başka bir şey değildi. Melinda hiç kuşkusuz Mal'in kendisine vurgun olduğunu Joel'e anlatmıştı. Bu, öyküyü her zaman daha da ilginç hale getirirdi.

"Dalga geçiyorsun," dedi Joel.

Onun yüzüne bakan Vic o anda iki şeyi anladı: Joel Nash karısıyla sevişmişti ve Vic'in son derece serinkanlı tavırları Joel'i bayağı etkilemişti. Vic onu korkutmuştu – yalnızca şu anki haliyle değil, evde geçirdikleri bazı akşamlar takındığı tutumuyla da. Vic sıradan insanların göstereceği hiçbir kıskançlık belirtisi göstermemişti. Vic'e göre herkes gibi davranmayan insanlar daha baştan korkutucudur. İç geçirip, "Hayır, dalga geçmiyorum," dedi ve sigara paketinden bir sigara çıkardı, sonra bir tane de Joel'e uzattı.

Joel Nash başını salladı.

"Melinda'yla, ne derler, biraz fazla ileri gitti. Belki Melinda sana anlatmıştır. Ama beni asıl sinirlendiren, genel olarak onun kişiliğiydi. Kendine fazla güvenmesi,

hiç durmadan bir yerlerde dağıtıp sızması ve o yüzden insanların onu konuk etmek zorunda kalmaları. Bir de mide bulandırıcı pintiliği." Vic sigarasını ağızlığına tutturdu, onu da dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Sana inanmıyorum."

"Bence inanıyorsun. Ama bir şey fark ettireceğinden değil."

"Malcolm McRae'yi *gerçekten* öldürdün mü?"

"Kimin yaptığını sandın?" Vic bekledi, ama cevap gelmedi. "Melinda bana onunla tanıştığını ya da onu bildiğini anlattı. Ölümüyle ilgili bir varsayımın var mı? Varsa duymak isterim. Varsayımlar çok ilgimi çeker. Bazen gerçeklerden de fazla."

Joel savunmaya geçen bir ses tonuyla, "Hayır, yok," dedi.

Artık Joel'in oturuş tarzında bile bir çekinme, bir korku vardı. Vic arkasına yaslandı, kahverengi gür kaşlarını kaldırıp indirdi ve sigarasının dumanını tam karşıya üfledi.

Bir sessizlik oldu.

Bay Nash şimdi onun sözlerini aklında evirip çeviriyordu, Vic bundan emindi. Hatta ne söyleyeceğini bile biliyordu.

Tam tahmin ettiği gibi, "Madem senin arkadaşındı," diye başladı Joel, "onun ölümü hakkında şaka yapman hiç hoş değil."

"O arkadaşım değildi."

"Karının arkadaşı."

"İkisinin arasında fark olduğunu sen de kabul edersin."

Bay Nash başıyla zoraki onayladı. Sonra yan yan gülümsedi. "Ama bence yine de kötü bir şaka." Kalktı.

"Affedersin. Belki gelecek sefere daha iyisini yapabilirim. Ha, bir dakika!"

Joel Nash döndü.

Hâlâ serinkanlılıkla tırabzan babasına yaslanan Vic,

"Melinda bu konuda bir şey bilmiyor," dedi. "Ona söylememeni yeğlerim."

Joel gülümsedi ve gidiyormuş gibi el salladı. Eli gevşekti. Vic onun, oturma odasının öbür yanında duran ve birbirleriyle konuşan Horace ve Phil Cowan'ın yanına gidişini izledi; fakat Joel onlara katılmaya yeltenmedi. Kendi başına durdu ve bir sigara yaktı. Vic, Bay Nash'in sabah kalktığında bunun hâlâ şaka olduğuna inanacağını düşünüyordu, ama yine de içinde, birkaç kişiye, Vic Van Allen'ın Malcolm McRae'ye karşı nasıl davrandığıyla ilgili sorular soracak kadar kuşku olacaktı. Kimi insanlar –örneğin, Horace Meller, hatta Melinda bile– Vic'le Mal'in aslında çok iyi anlaşamadıklarını anlatacaklardı. Çok üstelerse Cowanlar ya da Horace veya Mary Meller, Mal'le Melinda arasında bir şeyler olduğunu fark ettiklerini itiraf ederlerdi; bu elbette küçük bir flörtten öteye geçmemişti ama... aması vardı işte.

Malcolm McRae bir şirkette reklam bölümünün yöneticisiydi, çok önemli bir konumu yoktu ama onda kendini bir şey sanan, başkalarını hor gören tiksindirici bir hava vardı. O, kadınların büyüleyici buldukları, erkeklerinse nefret ettikleri türden biriydi. Uzun boylu, kusursuzca ince yapılı. Vic'e göre dar ve uzun yüzünün, sağ yanağında Abraham Lincoln'ünkine benzeyen iri bir siğil hariç, akılda kalıcı hiçbir özelliği yoktu; oysa hatırladığı kadarıyla kadınlar gözlerini de güya büyüleyici bulurlardı. Manhattan'daki dairesinde bilinmeyen bir nedenle, polisin şimdiye kadar belirleyemediği bir saldırgan tarafından öldürülmüştü. Vic'in öyküsü bu yüzden Joel'i bu denli etkilemişti.

Vic tırabzan babasına daha da rahatlayarak yaslandı ve bacaklarını öne doğru uzattı; Mal'in golf sahasında, eğer Melinda isteseydi daha iyi yapabileceği atışı ona nasıl yapması gerektiğini göstermek için arkadan onu kollarıyla çevrelediğini şimdi garip bir zevkle hatırlıyordu. Bir keresinde de, gece üçte Melinda sütünü alıp cilveyle

yatak odasına çekilmiş ve sohbet etmek için Mal'i çağırmış, Vic'se kitap okuyor gibi yaparak inatla, ne kadar sürerse sürsün, Mal oradan çıkana kadar beklemeye kararlı bir şekilde oturma odasında oturmuştu. Mal'le Melinda'nın zekâları arasında dağlar kadar fark vardı; ve Mal, Melinda'yla yarım gün baş başa kalsa sıkıntıdan patlardı. Ama cinselliğin cazibesi dayanılmazdı. Melinda hep küçük paslar verirdi; umutla devirdiği ela gözleriyle bakıp, örneğin, "Ah, Vic. Onu seviyorum, gerçekten, ama o şekilde değil. Ah, yıllardır hep böyle oluyor. O da benimle o şekilde ilgilenmiyor zaten, o yüzden..." derdi. Mal, Melinda'nın odasından yirmi dakika kadar sonra çıkmıştı. Vic aralarında ne o zaman, ne de daha önce bir şey geçmediğinden emindi. Ama yine de geçen aralık ayı –yoksa ocak mıydı?– Mal'in öldürüldüğü haberini aldığında belirgin bir hoşnutluk duyduğunu hatırladı. Aklına ilk gelen şey de bunu kıskanç bir kocanın yapmış olabileceğiydi.

Vic bir an için, o gece garajın öbür yanındaki odasına gittikten sonra Mal'in Melinda'nın odasına geri döndüğünü, kendisinin de bunu bildiğini ve cinayeti titizlikle tasarladığını, bir bahane bulup New York'a gittiğini, paltosunun altında demir bir çubukla Mal'e uğradığını (gazetelerin dediğine göre katil bir arkadaş veya tanıdık olmalıydı çünkü Mal'in onu sessizce içeri aldığı belliydi) ve onu öldürene kadar dövdüğünü hayal etti. Sonra hayalinde aynı gece sessizce ve hızlıca, arkada hiçbir parmak izi bırakmadan –gerçek katil de bırakmamıştı– Küçük Wesley'e geri döndü ve birisinin ona nerede olduğunu sorma ihtimaline karşı, Mal'in öldürüldüğü saatte Grand Central'da, elbette ki daha önce izlemiş olduğu bir filme gittiği mazeretini hazırladı.

"Victor-r?" Mary Meller ona doğru eğildi. "Neler düşünüyorsun?"

Vic gülümseyerek ayağa kalktı. "Hiçbir şey. Bu akşam fıstık gibi görünüyorsun." Elbisesinin rengini kaste-

diyordu.

Mary, "Teşekkür ederim. Birlikte oturabileceğimiz bir köşeye gidip konuşsak olmaz mı?" diye sordu. "Artık yerini değiştirmeni istiyorum. Akşamdan beri burada oturuyorsun."

"Piyanonun bankına ne dersin?" Vic bunu, görünürde iki kişinin yan yana oturabileceği başka bir yer olmadığı için önermişti. Dans şimdilik durmuştu. Vic, Mary'nin bileğinden tutmasına ve onu piyanonun bankına sürüklemesine izin verdi. Kadının onunla özellikle konuşmak istiyor gibi bir hali yoktu, o daha çok iyi bir ev sahibesi olmak ve herkesle sohbet etmek istiyordu; Vic'i de en sona bırakmıştı çünkü Vic partilere çok uyumlu biri değildi. Ama bunu umursamıyordu. *Bende gurur yok*, diye düşünüyordu. Bunu Melinda'ya sık sık söylerdi çünkü karısı bu söze sinir olurdu.

Oturunca Mary, "Bayan Podnansky'yle öyle uzun uzun ne konuştunuz?" diye sordu.

"Çim biçme makinelerini. Onunkinin bilenmeye ihtiyacı varmış ve geçen sefer Clarke'ın yaptığı işi beğenmemiş."

"Bahse girerim bu işi yapmayı ona sen önerdin. Victor Van Allen, sen olmasan kasabanın dulları ne yaparlardı, bilemiyorum! Bu kadar iyiliğe *nasıl* vakit ayırabiliyorsun, çok merak ediyorum!"

Vic engel olamadığı bir şükran ifadesiyle, "Vakitten bol ne var," diyerek gülümsedi. "Ben her şeye vakit bulabilirim. Bu çok güzel bir duygu."

"Senden başka herkesin okumayı erteleyegeldiği kitapları bile okumaya zaman buluyorsun!" dedi Mary gülerek. "Ah Vic, senden nefret ediyorum!" Eğlenen konuklarına baktı, sonra yine Vic'e döndü. "Umarım arkadaşın Bay Nash bu akşam iyi vakit geçiriyordur. Küçük Wesley'e yerleşecek mi, yoksa geçici bir süreyle mi burada?"

Vic'in gördüğü kadarıyla Bay Nash artık o kadar eğ-

lenmiyordu. Hâlâ kendi başına duruyor, ayağının dibinde dürülmüş halde duran halının üstündeki desene dalmış, derin derin düşünüyordu. Vic önemsemez bir edayla, "Hayır, galiba burada bir hafta kadar kalacak," dedi. "İş gezisi gibi bir şey."

"Demek onu pek iyi tanımıyorsun."

"Hayır. Onunla yeni tanıştık." Vic bu sorumluluğu Melinda'yla paylaşmaktan nefret ediyordu. Melinda onunla, neredeyse her akşamüstü beş buçukta o tür adamlarla tanışabilmek için gittiği ve bunu kimseden saklamadığı Lord Chesterfield Hanı'nın barında tanışmıştı.

"Vic, hayatım, senin müthiş sabırlı biri olduğunu söyleyebilir miyim?"

Vic ona baktı ve kısılmış, nemli gözlerinde içkinin etkisini fark etti. "Şey, bilemiyorum."

"Ama öylesin. Sende büyük bir sabırla bekleyen birinin hali var, ama bir gün – bir şey olacak. Belki patlamazsın ama – şey, ne düşündüğünü açıkça söyleyeceksin."

Sözünü o kadar kısık bir sesle bitirdi ki Vic gülümsedi. Başparmağıyla yavaşça elinin yanını kaşıdı.

Mary, "Ayrıca, üç kadeh içtiğim ve belki bu fırsatı bir daha da yakalayamayacağım için senin olağanüstü biri olduğunu söylemek istiyorum. Sen *iyi* bir adamsın Vic," dedi. Sesinin tonu 'iyi' lafını dinsel anlamda kullandığını, o yüzden de biraz utandığını ele veriyordu. Vic birkaç saniye içinde onun kendi kendine gülmeye başlayarak durumu berbat edeceğini biliyordu. "İkimiz de evli olmasak sana buracıkta evlenme teklif ederdim!" Sonra sözlerinin etkisini silecek kahkaha geldi.

Vic, kadınların, hatta âşık olup evlenen, çocuk sahibi olan ve evliliklerini mutlulukla sürdüren kadınların bile kendilerinden hiçbir cinsel istekte bulunmayacak bir erkeği neden yeğlediklerini merak ediyordu. Bu, duygusalca bakireliğe dönme isteği, gerçeklerle hiçbir ilgisi olmayan aptal, boş bir düşlemdi. Kocaları cinsel bakım-

dan onları ihmal etse bundan alınacak ilk kişiler onlar olurlardı. "Ama ne yazık ki ben evliyim," dedi Vic.

Mary dudak bükerek, "Ne yazık ki!" dedi. "Ona tapıyorsun, bunu biliyorum! Bastığı yerlere yüz sürüyorsun. Üstelik o da seni seviyor Vic, bunu sakın unutma!"

"Senin," dedi Vic, neredeyse sözünü bölerek, "o kadar da iyi biri olduğumu düşünmeni istemem. Benim de bazı kötü yanlarım var. Yalnızca onları iyi saklıyorum, o kadar."

Mary gülerek, "Ona kuşku yok!" dedi. Vic'e doğru eğildi, kullandığı parfümün leylakla tarçın karışımı bir kokusu vardı. "İçkin iyi mi, Vic?"

"Şimdilik iyi, sağ ol."

"Görüyor musun? İçme alışkanlığın bile iyi – eline ne oldu?"

"Tahtakurusu ısırdı."

"Tahtakurusu mu? Aman Tanrım! Onu nereden buldun?"

"Green Mountain Oteli'nden."

Mary'nin ağzı, duyduklarına inanamamış gibi açık kaldı; sonra tiz bir çığlıkla kahkaha attı. "Orada *ne* işin vardı?"

"Bir hafta öncesinden yer ayırtmıştım. Tahtakuruları ortaya çıkarsa onları istediğimi söylemiştim, sonunda altı tane yakalayabildim. Beş dolar bahşişe mal oldu. Artık garajımda cam bir kabın içinde yaşıyorlar, içinde uyusunlar diye oraya bir minder parçası bile koydum. Arada sırada kendimi ısırtıyorum çünkü olağan yaşantılarını sürdürmelerini istiyorum. İki tanesi yumurtladı."

Mary kıkırdayarak, "Bunları niçin yapıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bir böcekbilimcinin bir dergide çıkan yazısının, üreme döngüsünün bir aşamasıyla ilgili yanlışlar içerdiğini düşünüyorum," dedi Vic gülümseyerek.

Mary büyük bir ilgiyle, "Hangi aşama?" diye sordu.

"Kuluçka dönemiyle ilgili önemsiz bir aşama. Çok

önemli bir şey değil; ama doğrusunu istersen böcek ilacı üreticilerinin bunu hesaba katması gerek."

Melinda heceleri uzatan boğuk sesiyle, "Vi-ic," dedi. "İzin verir misin?"

Vic karısını alttan alta aşağılayan bir şaşkınlıkla başını kaldırdı, iskemleden kalktı ve zarif bir hareketle piyanoyu göstererek, "Senindir," dedi.

Mary sevinçle, "Çalacak mısın? Harika!" dedi.

Beş adam piyanonun çevresini sardı. Melinda iskemlenin üstüne âdeta atladı ve bir tutam saçı parlak bir perde gibi bir yana düşünce Vic ve sağında duran öbürleri yüzünü göremez oldular. Öyle olsun, diye düşündü Vic, onun yüzünü benden iyi bilen mi var? Zaten içince daha beter bir hal aldığı için onu görmek de istemiyordu. Oradan uzaklaştı. Artık kanepede kimse yoktu. Melinda, Vic'i iğrendirmek istercesine berbat çaldığı 'Onuncu Cadde Katliamı'na sesini coşkunca titreterek giriş yaptı. Okuyuş tarzı abartılı, yanlış, hatta bazılarını utandıracak kadar kötüydü; ama yine de insanlar dinliyorlardı ve dinledikten sonra onu ne daha çok, ne de daha az seveceklerdi. Tıkanıp bir şarkıyı kahkahayla ve çocukça, sinirle titreyen el hareketleriyle bırakınca hayranları onu aynı şekilde beğenmeye devam edeceklerdi. Fakat tıkanacağı yer 'Katliam' olmayacaktı çünkü orada duraksasa bile her zaman 'Üç Kör Fare'ye geçip durumu kurtarabilirdi. Vic kanepenin bir kenarına oturdu. Bayan Podnansky, Ewelyn Cowan ve Horace dışında herkes piyanonun başındaydı. Melinda'nın ana temaya âdeta hırsla saldırması erkek dinleyicileri zevkten inletiyordu. Vic piyanonun üstüne doğru eğilen Joel Nash'in sırtına baktı ve gözlerini kapadı. İçinden kulaklarını da tıkadı ve tahtakurularını düşündü.

Sonunda bir alkış sesi geldi ama Melinda'nın daha iyi numaralarından olan 'Karanlıkta Dans'a başlamasıyla alkışlar hemen kesildi. Vic gözlerini açtığında Joel Nash'in ona dalgın ama keskin gözlerle ürkekçe bak-

tığını fark etti. Gözlerini yine kapadı. Başı, sanki müziği kendinden geçmişçesine dinliyormuş gibi arkadaydı. Oysa Joel Nash'in içkiden bulanmış zihninde şu anda neler dönüyor olabileceğini düşünüyordu. Vic kendini kanepede otururken gördü: ellerini karnında huzurla kenetlemiş olarak ve yüzünde, şimdiye kadar herhalde Joel Nash için gizemli bir anlam kazanmış olan huzurlu bir gülümsemeyle. Nash kara kara düşünüyor olmalıydı, hatta Vic öyle olduğuna *emindi*. Kesin, Vic belki de o yüzden Melinda'yla bana bu kadar kayıtsız. Belki de o yüzden bu kadar garip davranıyor. O bir *katil*, diye düşünüyordu.

Melinda 'Karanlıkta Dans'ı yine okumak zorunda kalana kadar yarım saat daha çaldı. Piyanonun başından kalktığında insanlar hâlâ çalması için ısrar ediyorlardı, en çok da Mary Meller'le Joel.

Melinda, "Eve gitmeliyiz. Geç oldu," dedi. Piyano faslı biter bitmez eve dönmek isterdi. Âdeta muzaffer bir edayla, "Vic?" diyerek parmağını ona doğru şıklattı.

Vic uysalca kanepeden kalktı. Horace'ın kendisine işaret ettiğini fark etti. Herhalde duymuştu. Vic yanına gitti.

Siyah gözleri zevkten parlayan Horace, "Arkadaşın Bay Nash'e ne anlattın öyle?" diye sordu.

"Arkadaşım mı?"

Horace'ın dar omuzları onun kendine özgü kontrollü gülüşüyle sarsıldı. "Bunun için seni suçlayamam. Yalnızca söylentinin fazla yayılmamasını umarım."

Vic sanki ciddiymiş gibi yaparak, "Bu bir şakaydı. Yoksa ciddiye mi almış?" diye sordu. Horace'la birbirlerini iyi tanırladı. Horace ona defalarca Melinda konusunda 'daha kararlı' davranmasını tembihlemişti; zaten ondan başka kimse buna cesaret edemezdi.

Horace, "Hem de nasıl," dedi.

"Bırak ciddiye alsın. Bırak söylentiyi yaysın."

Horace güldü ve Vic'in omzuna hafifçe vurdu. "So-

nunda hapsi boylama da!"

Çıkıp arabaya yürürlerken Melinda biraz sendeliyordu, Vic de dengesini sağlamak için onu dirseğinden yumuşakça tuttu. Melinda neredeyse onun kadar uzundu ve hep topuksuz sandaletler veya babet tipi ayakkabılar giyerdi; ama Vic'e kalırsa bunun nedeni kocasını düşünmesi değil, böyle ayakkabıların daha rahat olması ve boyunun bu şekilde orta boylu başka erkeklere daha iyi uymasıydı. Dengesiz yürümesine rağmen Vic onun uzun, sağlam bedenindeki erkeksi gücü, kendisini sürükleyen yabani diriliği hissedebiliyordu. Kadın arabaya, ahıra dönen bir atın yılmaz dürtüsüyle yürüyordu.

Arabaya binince Melinda, "Bu akşam Joel'e ne dedin?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Bir şey demiş olmalısın."

"Ne zaman?"

Melinda uykulu bir edayla, "Seni ona bir şeyler anlatırken *gördüm*," diye ısrar etti. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Sanırım tahtakuruları hakkında. Yoksa onlardan Mary'ye mi söz etmiştim?"

"Öyle mi?" dedi Melinda sabırsızlıkla ve başını bir koltuk minderine yaslar gibi kayıtsızca omzuna yasladı. "Bir şey demiş olmalısın, çünkü siz konuştuktan sonra davranışları değişti."

"Ne dedi?"

Melinda sözcükleri uzata uzata, "Bir şey dediğinden değil, *davra-a-anışları* değişti," dedi ve uykuya daldı.

Vic arabayı garaja sokup motoru durdurunca başını kaldırdı ve oturma odasına açılan kapıdan girerken uyurgezer gibi, "İy'geceler hayatım," dedi.

Garaj beş araba alacak kadar genişti, oysa yalnızca iki arabaları vardı. Vic burayı bir çalışma odası olarak kullanabilmek ve araç-gerecini, bitkilerini koyduğu kutuları, salyangoz akvaryumlarını ve o anda neyin deneyi-

ni yapıyorsa onun için gerekli malzemeleri kusursuz bir düzende saklayabilmek, bunun dışında da yürüyecek kadar geniş bir alan bırakabilmek için özellikle böyle inşa etmişti. Garajın eve bakan yanında değil, öbür yanında kalan ve yalnızca garaja açılan bir odada yatıyordu. Odasına yönelmeden önce şifalı bitkilerinin olduğu kutulara baktı. Yüksükotları bitmişti – kendine özgü üç yapraklı tutamlarıyla altı ya da sekiz çimen yeşili filiz boy vermişti bile. İki tahtakurusu et ve kan arayışıyla minder parçasının çevresinde dolanıyordu; ama Vic bu gece elini ikram edecek havada değildi, tahtakuruları da el fenerinin ışığından korunabilmek için yassı bedenleriyle kaçıştılar.

2

Joel Nash, Mellerlerin partisinden üç gün sonra kokteyle geldi, ama Vic'in kal demesine ve Melinda'nın ısrar etmesine rağmen akşam yemeğine kalmadı. İşi olduğunu söylemişti, ama bunun yalan olduğunu kim olsa anlardı. Gülümseyerek iki hafta kalamayacağını, gelecek cuma günü ayrılacağını duyurdu. O akşam her zamankinden çok gülümsüyordu ve her şeye espriyle yaklaşarak bir tür savunma taktiği uyguluyordu. Vic'e göre bu, Bay Nash'in onu ne kadar ciddiye aldığının kanıtıydı.

Adam gittikten sonra Melinda, Vic'i yine onu gücendirecek bir şey söylemekle suçladı.

Vic masum bir edayla, "Ona ne demiş olabilirim ki?" diye açıklama istedi. "Senin söylediğin bir şey yüzünden gücenmiş olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Ya da yaptığın veya yapmadığın bir şey yüzünden?"

"Öyle bir şey olmadığına eminim," dedi Melinda somurtarak. Ardından, her zamanki gibi Vic'ten isteyeceğine, kendi içkisini kendi hazırladı.

Vic onun Joel Nash'i elinden kaçırdı diye üzüleceğini sanmıyordu; çünkü adam daha çok yeniydi ve işi gereği gezdiği için zaten uzun süre kalamayacaktı. Oysa Ralph Gosden'in durumu farklıydı. Vic, Ralph'ın da Joel kadar kolay korkup korkmayacağını merak ediyordu; bu aslında denemeye değerdi. Ralph Gosden yirmi dokuz yaşında, portre dalında oldukça yetenekli bir ressamdı

ve onu seven bir haladan küçük bir geliri vardı. Otuz kilometrelik mesafede, Millettville yakınında bir yıllığına bir ev tutmuştu ve bu sürenin henüz altı ayı dolmuştu. Ralph dört ay boyunca haftada iki kez evlerine akşam yemeğine gelmişti – dediğine göre evleri çok güzelmiş, yemekleri çok lezizmiş, pikapları çok kaliteliymiş ve ne Küçük Wesley'de, ne de başka bir yerde Van Allenler kadar konuksever insanlar görmüş – ayrıca Melinda, kendisi bunu kabul etmeye yanaşmadıysa da, bazı günler öğleden sonraları Ralph'ı görmeye gitmişti. İki ay böyle geçtikten sonra Melinda, Ralph tarafından yapılmış portresiyle çıkageldi; böylece öğlen saat birde de, akşam yedide de evde olmayışını açıklamış oluyordu. Ralph'ın şirin göstermek için epey çaba harcadığı belli olmasına rağmen iticiliğinden bir şey kaybetmeyen portreyi Melinda yatak odasına asmak zorunda kalmıştı. Vic onu oturma odasında istememişti.

Ralph'ın ikiyüzlülüğü Vic'in midesini bulandırıyordu. Adam hiç durmadan Vic'in ilgisini çektiğini düşündüğü konuları açmaya çalışıyordu, oysa kendisinin sıradan kadınların ilgi duyduğu konular dışında bir şeye ilgisi yoktu; ve bu dostluk görüntüsü altında Melinda'yla ilişkisi olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyordu. Vic ne zaman Ralph Gosden'e baksa, aslında Melinda'nın başka erkeklerle ilişkisinin olmasına değil, onun böyle ahmak, tabansız adamları seçmesine ve sevgililerini arkadaşlarının ev partilerine çağırarak, kasabanın tek barı sayılabilecek Lord Chesterfield Barı'nda onlarla boy göstererek herkesin diline düşmesine karşı olduğunu düşünüyordu. Vic'in en sarsılmaz ilkelerinden biri herkesin –dolayısıyla eşinin de– istediği gibi yaşamaya hakkı olduğuydu, yeter ki başkalarına zarar vermesinler ve sorumluluklarından kaçmasınlar. Melinda'nın sorumluluğu da evi çekip çevirmek ve çocuklarına bakmaktı ki bunu –zaman zaman– yerine getiriyordu. Vic, işlerini daha sessiz gördüklerini kabul etmekle birlikte, binlerce evli erke-

ğin bedelini ödemeden ilişki yaşadıklarını biliyordu. Horace, Melinda'nın 'bu davranışlarına niçin katlandığı'nı sorup ona öğüt vermeye çalıştığında Vic, modası geçmiş kocalar (veya karılar) gibi davranması, eşini iffetsizlikle suçlayıp boşanmak istemesi, kendi küçük egosunun tatmini için çocuğunun geleceğini mahvetmesi mi gerektiğini sorarak itiraz etmişti. Ayrıca hem Horace'a, hem de Melinda'nın tutumuna dokunduran öbürlerine üstü kapalı olarak, onun durumunun geçici bir sapma olduğunu ve bu konuda yaygara koparılmamasının daha iyi olacağını belirtmişti.

Melinda'nın bu tavrını üç yılı aşkın bir süredir devam ettirmesi, Küçük Wesley'de Vic'in azizlere yakışır bir sabır ve tahammüle sahip olduğu yolunda ün kazandırmıştı; bu da Vic'in göğsünü kabartıyordu. Horace, Phil Cowan ve durumu bilen öbürlerinin –yani neredeyse herkesin– onun buna katlanmasını garip karşıladıklarını biliyor, ama bunu umursamıyordu. Hatta herkesin herkes gibi olmaya özendiği bir ülkede böyle karşılanmaktan gurur duyuyordu.

Melinda da garip biriydi, yoksa zaten onunla evlenmezdi. Melinda'yla flört etmek ve onu evlenmeye ikna etmek deveye hendek atlatmaktan zor olmuştu, sürecin gerektirdiği incelik de cabası. Melinda dikbaşlıydı ve şımarıktı; asiliği yüzünden okuldan uzaklaştırılan tiplerden farksızdı. Gerçekten de okuldan toplam beş kez atılmıştı ve yirmi iki yaşında Vic'le tanıştığında hâlâ hayatın iyi vakit geçirmeye çalışmaktan ibaret olduğunu sanıyordu – gerçi hâlâ öyle sanıyordu ama yirmi ikisindeyken Vic'i cezbeden şey, onun da kendisi gibi tabu yıkan ve hayal gücü zengin bir asi oluşuydu. Şimdiyse Melinda o hayal gücünü tümden yitirmişti, yıkıcılığı da pahalı vazoları duvara çarpıp kırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Evde yalnızca emaye bir vazo sağlam kalmıştı ve onun da madenî şeritlerinde çentikler vardı. Önce çocuk istememişti, sonra istemişti, sonra yine istememişti; ara-

dan dört yıl geçtikten sonra yine istemiş ve bir bebek dünyaya getirmişti. Vic'in doktordan öğrendiği kadarıyla, doğum ilk çocukların genelinde görüldüğü kadar zor olmamıştı; ama Vic'in ona çok iyi bakmasına ve işini gücünü bırakıp yalnızca onunla ilgilenmesine rağmen, Melinda doğum öncesinde de sonrasında da yüksek sesle durmadan yakınmıştı. Vic, çocuğu doğduğunda sevinçten çılgına dönmüştü, oysa Melinda, çocuk bakımının asgari gerekleri bir yana, yolda bulduğu bir köpek yavrusuna göstereceği ilgi ve sevgiyi bile esirgiyordu bebekten. Vic doğuştan gelen asiliği nedeniyle Melinda'nın hem anne hem de eş olmayı aynı anda kabullenemediğini düşünmüştü. Çocuk sorumluluk demekti, ama Melinda büyümemekte, olgunlaşmamakta diretiyordu. Artık Vic'i de eskisi gibi 'romantik bir şekilde' sevmediğini söyleyerek ona duyduğu güncenikliği dile getirmişti. Vic çok sabırlı davranıyordu, ama işin doğrusu Melinda biraz canını sıkmaya başlamıştı. Vic'in bir sürü merakı olmasına rağmen –matbaacılık ve ciltçilik, arı kültürü, peynircilik, marangozluk, müzik ve resim (tabii düzeyli olanları), yıldız gözlemciliği ve bahçıvanlık– Melinda onun ilgilendiği şeylerin hiçbirine ilgi duymuyordu.

Beatrice iki yaşındayken Melinda'nın, Küçük Wesley'in yakınındaki binicilik okulunun genç ve beyinsiz öğretmeni, Larry Osbourne'la bir ilişkisi oldu. Melinda aylardan beri moralsiz ve dalgındı, buna rağmen Vic bir derdi olup olmadığını her sorduğunda bir şeyi olmadığını söylüyordu. Fakat Larry'yle kaçamak yapmaya başladıktan sonra neşesi yerine geldi ve Vic'e daha iyi davranmaya başladı; özellikle de onun durumu serinkanlılıkla karşıladığını görünce. Oysa Vic göründüğü kadar serinkanlı değildi, yine de Melinda'ya boşanmak isteyip istemediğini sordu. Melinda istemedi.

Vic iki saatliğine 50 dolar para ödeyip New York'ta bir psikiyatrla meseleyi konuştu. Psikiyatra göre Melinda tıbbî yardım almaya yanaşmadığı için bu iş Vic'in

mutsuzluğuyla ve eğer karısına karşı sert bir tutum takınmazsa, boşanmayla sonuçlanırdı. Yetişkinlere sert davranmak, kendisi de bir yetişkin olan Vic'in inançlarına tersti. Kabul, Melinda pek yetişkin sayılmazdı, ama Vic yine de ona bir yetişkinmiş gibi davranmaya devam edecekti. Vic'in psikiyatrdan öğrendiği ve kendisine yeni gelen tek şey, Melinda'nın, çocuk sahibi olan birçok kadın gibi, bir erkek ve koca olarak Vic'le 'işinin bitmiş' olabileceğiydi; çünkü artık Vic ona bir çocuk vermişti. Melinda'yı bu kadar ilkel bir anne olarak düşünmek Vic'in tuhafına gidiyordu ve ne zaman psikiyatrın bu sözünü hatırlasa güleceği tutuyordu. Vic'e kalırsa Melinda'nın onu reddetmesinin tek nedeni inatçılıktı: Melinda, Vic'in onu hâlâ sevdiğini biliyordu ve kocasına sevgi göstererek onu hoşnut etmeye bu yüzden yanaşmıyordu. Belki sevgi sözcüğü yanlıştı. Vic'e göre onlar birbirlerine bağlıydılar, bağımlıydılar; biri evden gidecek olsa öbürü onu özlerdi. Melinda'ya beslediği nefret ve bağlılık karışımı duyguyu anlatacak bir sözcük yoktu. Psikiyatrın, 'durumun dayanılmazlığı' ve boşanmanın kaçınılmazlığı üzerine Vic'e anlattıklarının geri kalanı tek bir işe yaramıştı: Vic ona yanıldığını kanıtlayacaktı. Psikiyatra da dünyaya da durumun dayanılmaz olmadığını ve boşanmayacaklarını gösterecekti. Mutsuz da olmayacaktı. Dünya mutsuz olamayacak kadar ilginç şeylerle doluydu.

Melinda'nın Larry Osbourne'la beş aylık ilişkisinin aşağı yukarı ikinci ayında Vic yatağını garajın öbür yanında kendine özel olarak yaptığı odaya taşıdı. Bunu Melinda'nın ilişkisinin aptallığını protesto etmek için yapmıştı (Larry'yi yalnızca bu yüzden eleştiriyordu, aptallığı yüzünden), ama aradan birkaç hafta geçip mikroskobunu ve kitaplarını yanına aldıktan ve Melinda'yı rahatsız etmekten kaygılanmaksızın gece kalkıp yıldızları gözlemenin ve o saatlerde daha hareketli olan salyangozları izlemenin keyfine vardıktan sonra, Vic yeni odasını eski

yatak odasından daha çok sever oldu. Melinda, Larry' den ayrılınca –ya da Vic'in kuşkulandığı üzere Larry, Melinda'dan ayrılınca– Vic yatak odasına geri dönmedi. Melinda'nın da onun gelmesini ister gibi bir hali yoktu, zaten olsaydı bile artık Vic rahatını bulmuştu. Görünüşe bakılırsa Melinda da durumdan hoşnuttu. Larry'yle birlikteyken olduğu kadar neşeli değildi, ama birkaç ay içinde yeni bir sevgili buldu: Wesley'de kısa ömürlü bir plakçı dükkânı açan, Jo-Jo Harris adında, genç ve tiroit bezleri fazla hareketli bir adam. Jo-Jo işi eylülden ocağa kadar sürdü. Fakat Melinda ondan birkaç yüz dolarlık plak alsa da dükkânın batmasına engel olamadı.

Bazı insanlar Melinda'nın para yüzünden onunla yaşadığını düşünüyorlardı, Vic bunu biliyordu; hatta belki bunda bir doğruluk payı da vardı, ama öyle olsa bile Vic için fark etmezdi. Vic parayı önemsemezdi. Parası dedesinden mirastı. Vic'in ve babasının varlıklı olmalarının tek nedeni dedesinin soyundan gelmeleriydi; madem öyle, karısı olarak Melinda'nın niçin bunda eşit hakkı olmasındı? Vic yirmi bir yaşından beri yılda kırk bin dolar kazanıyordu. Küçük Wesley'de bazı insanlar aslında Vic'e olan sevgilerinden ötürü Melinda'ya katlandıklarını ima eden sözler söylüyorlarmış, ama Vic buna inanmak istemiyordu. Nesnel bir gözle bakıldığında aslında Melinda da hoş bir insan olarak görülebilirdi, yeter ki onunla sohbet edilmesin. Onun ilişkilerini elbette kimse onaylamıyordu, ama garip bir şekilde ahlâkçılığın semtine bile uğramadığı Küçük Wesley'de –altı kilometre ötedeki yeni ve ticarî bir yerleşim merkezi olan Wesley'in kardeş kasabası– insanlar ABD'nin kuzeydoğusuna özgü sofuluğun utanç verici etkilerinden sanki özellikle uzak durmak istiyorlardı ve bir tek kişi bile Melinda'yı namus gerekçesiyle suçlamaya kalkmamıştı.

3

Ralph Gosden, Mellerlerin partisinden bir hafta sonraki cumartesi akşamı yemeğe geldi. Eskisinden de neşeli ve özgüvenliydi; herhalde Van Allenlerin gözündeki itibarının on gün önce New York'taki halasına gittiği zamanki kadar kötü olmadığını düşünüyordu. Yemekten sonra Vic'le hidrojen bombalarına karşı yapılan sığınakları tartışmayı bıraktı –New York'ta onlarla ilgili bir sergiye gitmişti, ama belli ki hâlâ haklarında bir şey bilmiyordu– ve Melinda bir plak yığını çıkardı. Ralph'ın keyfi yerinde görünüyordu, en azından gecenin dördüne göre iyiydi; ama Vic bunun, onun Van Allenlerin evindeki son gecesi olabileceğini düşünüyordu. Ralph geç saate kadar oturma konusunda en pişkin davrananlardan biriydi, ne de olsa ertesi sabah erken kalkması gerekmiyordu, ama Vic de ondan aşağı kalmıyor ve sırf Ralph'ın onu Melinda'yla yalnız bırakmasını istediğini bildiğinden genellikle onunla birlikte dörde, beşe, hatta yediye kadar ayakta kalıyordu. İstese Vic de sabahları geç saate kadar uyuyabilirdi, ayrıca dayanıklılık konusunda Ralph'tan üstündü, çünkü normalde zaten iki-üç sularında yatıyor ve hiçbir zaman uykusunu getirecek kadar içmiyordu.

Vic oturma odasında en sevdiği koltuğunda *Yeni Wesleyli*'yi okuyor, arada bir gazetenin üstünden, dans eden Ralph'la Melinda'ya göz atıyordu. Ralph'ın üstünde New York'tan aldığı Dakron kumaştan beyaz bir takım

vardı ve giysinin ona verdiği şık havadan dolayı kızlar gibi sevinçliydi. Dansın başında Melinda'nın beline sarılırken farklı bir saldırganlık vardı üstünde; Vic'e, erkek böceklerin aniden gelen korkunç bir ölümden önceki son anlarında gamsızca oynamalarını hatırlatan tehlikeli bir özgüven. Üstelik Melinda'nın koyduğu çılgın müzik buna ne kadar da uyuyordu. Melinda'nın son aldıklarından biri olan albümün adı 'Oyuncak Ayılar'dı. Vic her duş aldığında şarkının sözleri nedense kulaklarında deli gibi çınlıyordu:

Ağaçların *dibinde* kimsenin *görmediği* yerde,
İstedikleri kadar *saklambaç* oynayacaklar!
Bugün oyuncak ayıların *piknik günü*!

Kokteyl sehpasındaki içkisine uzanan Bay Gosden'den bir kahkaha sesi yükseldi. "Ha! Ha! Ha!"

Kimsenin akıllıca bir söz duymadığı çayırdaki yuvam, diye içinden geçirdi Vic.[1]

"Cugat'ıma[2] ne oldu?" diye sordu Melinda. Plakların olduğu rafın önünde diz çökmüş, onları rasgele karıştırıyordu. "Onu *hiçbir* yerde bulamıyorum."

Vic, "Onun içinde olduğunu sanmıyorum," dedi; Melinda'nın elindeki plak kılıfı rafın Vic'e ait olan bölümündendi. Melinda sersemlemiş gibi bir süre plağa baktı, yüzünü buruşturdu, sonra plağı yerine koydu. Vic'in en alttaki rafta kendine ait küçük bir plak koleksiyonu vardı; orada birkaç Bach ve Segovia, bazı Gregoryen ilâhileriyle Churchill'in söylevleri bulunurdu. Vic, Melinda'nın onları çalmasını istemezdi, çünkü onun el attığı plaklarda ölüm oranı çok yüksekti. Ama zaten Melinda onun plaklarını sevmiyordu. Bir keresinde, akşam Ralph'la

[1] Bir Amerikan halk şarkısına gönderme yapıyor. Şarkının aslı, 'Home on the range/... where never is heard a discouraging word,' ama yazar bir sözcük oyunu yapıp 'discouraging' yerine 'intelligent' diyor. (Çev.)

[2] Xavier Cugat: Latin müziğinin ABD'de popülerleşmesine önayak olan müzisyen. (Çev.)

çıkmak için hazırlanan karısının hoşlanmadığını bile bile Gregoryen ilâhilerini koymuştu pikaba. Melinda, "Bunlar bana yalnızca *ölümü* hatırlatıyor!" diye melemişti.

Ralph kendine bir içki hazırlamak için mutfağa gidince Melinda, "*Hayatım*, bütün gece gazete mi okumayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Yatmasını istiyordu. Vic ona gülümsedi. "Günün şiirini ezberliyorum. 'Çalışanlar halka hizmet ederler *ve* bilmeliler *yerlerini*. Bu *dünyada* alçakgönüllü olmak insanın düşürmez asla *itibarını*. Defalarca sordum kendime...'"

"Ah, kes şunu!" dedi Melinda.

"Arkadaşın Reginald Dunlap yazmış. Fena şair olmadığını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Hiç şiir dinleyecek havada değilim."

"Belli ki Reg de yazacak havada değilmiş."

Melinda, arkadaşının öcünü almak veya belki sırf o anda aklına estiği için müziğin sesini ansızın o kadar açtı ki Vic yerinden fırladı. Sonra gevşer gibi koltuğuna yeniden yayıldı ve gürültüyü duymazdan gelip gazetenin sayfasını ağır ağır çevirdi. Ralph tam müziğin sesini kısmak üzereyken Melinda sertçe onu bileğinden tuttu. Sonra tuttuğu yeri öptü. Birlikte dans etmeye başladılar. Artık Ralph da Melinda'nın ruh haline ayak uydurmuştu ve hışırdayan kalça hareketleriyle ayaklarını bir kaldırıp bir indiriyor, gürültünün karmaşasında yiten bir gülüşle anırıyordu. Vic, Ralph'a bakmıyordu ama onun kendisine ara sıra baktığını, eğlencenin ve -akşamın başında Ralph'ta görgü adına ne varsa, onun yerini ağır ama emin adımlarla alan- düşmanlığın birbirine karıştığını hissedebiliyordu. Melinda da kasıtlı ve sistemli olarak buna çanak tutuyordu: Şu yaşlı ayıyı yakala, saldır ona, tekmele. Bizzat kendi davranışlarıyla buna önayak oluyor, herkese bunu demeye getiriyordu; çünkü kocasının misilleme yapmayacağını, koltuğundan kalkmayacağını,

tepki vermeyeceğini biliyordu; öyleyse niçin ona hakaret etmeyeceklerdi?

Vic uyuşuk uyuşuk kitaplığa doğru yürüdü ve raftan Lawrence'ın *Bilgeliğin Yedi Dayanağı*'nı alıp yine koltuğuna geçti. Tam o anda kapı aralığından pijamasıyla Trixie belirdi.

"Anneciğim!" diye bağırdı Trixie, ama anneciği onu ne gördü ne de duydu.

Vic yerinden kalktı ve yanına gitti. Ona doğru eğilerek, "N'oldu Trix?" diye sordu.

Trixie, "Gürültüden *uyuyamıyorum*!" diye öfkeyle bağırdı.

Melinda yüksek sesle bir şeyler söyledi, sonra gidip pikabı kapattı. "Söyle bakalım, ne oldu?" diye sordu Trixie'ye.

Trixie, "Uyuyamıyorum," dedi.

Vic, Melinda'ya, "Ne duruyorsun, bunun haksız bir yakınma olduğunu söylesene," dedi.

"Pekâlâ, kıs öyleyse," dedi Melinda.

Trixie uykudan şişmiş gözlerle önce annesine, sonra Ralph'a ters ters baktı. Vic onun dar, sıkı kalçalarına hafifçe vurdu.

"Hadi, hemen yatağına git de yarınki piknik için güzel bir uyku çek," dedi Vic.

Piknik sözü Trixie'yi gülümsetti. Ralph'a baktı. "Ralph, New York'tan bana dikiş seti getirdin mi?"

Ralph sahte bir şirinlikle, "Ne yazık ki getiremedim Trixie," dedi. "Ama Küçük Wesley'den de öyle bir şey alabileceğime eminim."

"Almayacaksın," dedi Melinda. "O ne anlar dikiş setinden, ha ona almışsın, ha..."

"Ha sana almış," diye bitirdi Vic.

Melinda soğuk bir tavırla, "Bu gece pek kabasın, Bay Van Allen," dedi.

"Affedersin." Vic, Ralph'ı anlatacağı öyküye hazırlamak için bilerek kaba davranıyordu.

Ralph'ın artık sınıra geldiğini düşünmesini istiyordu.

Vic'in kolunda bir o yana bir bu yana sallanan Trixie, "Kahvaltıya kalacak mısın Ralph?" diye sordu.

Ralph zorla bir kahkaha attı.

Vic, "Umarım kalır," dedi. "Konuklarımızın aç gitmelerini istemeyiz, değil mi Trixie?"

"Ha-ayır. Ralph kahvaltıda çok komik oluyor."

"Ne yapıyor?" diye sordu Vic.

"Yumurtalarla jokeylik yapıyor."

"Jonglörlük demek istiyor," dedi Ralph.

Vic, "Sanırım bunu görmek için ayakta kalmam gerekecek," dedi. "Hadi Trixie, yatağa. Hazır ortalık sessizken fırsattan yararlanmalısın. Ne demişler, *carpe diem* ve *carpe noctem*."[1]

Trixie hiç itiraz etmeden babasıyla yatağa gitti. Babasının onu yatırmasını, birlikte yattığı kanguruyu aramasını ve koynuna sokmasını, sonra iki yanağına ve burnuna iyi geceler öpücüğü kondurmasını seviyordu. Vic onu şımarttığını biliyordu, ama annesinin soğuk davranışlarını telafi etmesi gerektiği düşünüyordu. Burnunu yumuşak, küçük ensesine daldırdı, sonra gülümseyerek başını kaldırdı.

"Babacığım, yarınki pikniği taşocağının orada yapabilir miyiz?"

"I-ıh. Orası fazla tehlikeli."

"*Niçin?*"

"Sert bir rüzgârın estiğini düşünsene. Hepimiz aşağı uçarız."

"Bence sakıncası yok! Anneciğim de pikniğe geliyor mu?"

Vic, "Bilmiyorum," dedi. "Umarım gelir."

"Ralph geliyor mu?"

"Sanmam."

[1] Lat. 'carpe diem,' gününü gün et; 'carpe nocte' de geceyi değerlendir, yani uyu anlamında. (Çev.)

"Ralph'ı seviyor musun?"

Komodinin üstündeki atlıkarıncalı lambanın ışığında kızının yeşil gözlerindeki kahverengi benekleri görebiliyordu; gözleri tıpkı annesi gibiydi. "Pek sayılmaz. Ya sen?"

"Mm-m," dedi kararsızlıkla. "Jo-Jo'yu daha çok seviyordum."

Jo-Jo'nun adını hatırlaması Vic'e biraz dokundu. "Onu niçin sevdiğini biliyorum. Sana bir sürü Noel hediyesi almıştı da ondan. Ama insanlar bunun için sevilmez ki. Ben de sana bir sürü hediye almıyor muyum?"

"Ama babacığım, ben zaten en çok seni seviyorum. Elbette en çok *seni* seviyorum."

Çok iyi huylu, diye düşündü Vic. Trixie büyüdükçe insanı ürkütecek kadar uysallaşıyordu. Vic, Malcolm McRae'yi kendisinin öldürdüğünü söylese Trixie'nin bundan ne kadar hoşlanacağını düşünerek gülümsedi. Trixie, Malcolm McRae'yi hiç sevmemişti, çünkü o da Trixie'yi sevmemişti; üstelik adam cimrinin önde gideni olduğu için kıza hiç hediye almamıştı. Vic, Mal'i kendisinin öldürdüğünü söylese Trixie kuşkusuz sevinçten havaya uçardı. Kızı onu iki kat daha çok severdi. Vic yataktan kalkıp, "Hadi uyu artık," dedi. Kızını iki yanağından, burnunun ucundan ve başından öptü. Trixie'nin saç rengi de annesininkine dönmüştü ama herhalde ileride babasının saçları gibi koyulaşırdı. Kızın saç ayrımı yoktu, saçlar tepesinden itibaren dümdüz iniyor ve ona yaramaz çocuklar gibi bir görüntü veriyordu; Melinda'ysa başka derdi kalmamış gibi kızının saçlarının çok zor bukle olmasından yakınıyordu. Vic, "Uyudun mu?" diye fısıldadı.

Trixie'nin kirpikleri yanaklarına düşmüştü. Işığı kapattı ve parmaklarının ucunda kapıya doğru yürüdü.

Trixie kıkırdayarak, "*Hayır!*" diye çığlık attı.

"Ama artık uyumalısın! Bu sefer ciddiyim!"

Sessizlik. Vic durumdan hoşnut, çıktı ve kapıyı ar-

kasından kapattı.

Melinda bir ışığı daha kapatmış, oturma odası epey karanlığa gömülmüştü. Ralph'la ayaklarını sürüyerek bir köşede ağır ağır dans ediyorlardı. Saat dörde yaklaşıyordu.

Vic, "İçki içer misin Ralph?" diye sordu.

"Efendim? Ha, yok, teşekkür ederim. Bu kadarı yeter."

Bay Gosden gitmeyi düşünüyor olamazdı, en azından daha bu saatte. Melinda kollarını Ralph'ın boynuna dolamıştı. Vic'in Joel Nash'e kötü bir şey söylediğini düşündüğünden bu gece Ralph'a son derece iyi davranacaktı, daha doğrusu Vic öyle tahmin ediyordu. Onun kalmasında ısrar edecek, hatta Ralph'ın, daha önce de olduğu gibi, yorgunluktan beti benzi atsa bile kahvaltıya kalmasını isteyecekti kuşkusuz. "Kal hayatım, lütfen. Bu gece yatmak istemiyorum," diyecekti, Ralph da elbette kalacaktı. Hepsi kalırdı. Sabah işe gidecek olanlar bile kalırdı, Bay Gosden niçin kalmasındı? Bir de, tabii ki, ne kadar geç saate kalırlarsa Vic'in odasına gidip onları yalnız bırakma ihtimali o kadar yüksekti. Vic, bütün öğleden sonra birlikte olmuşlar, ben sekiz buçukta kahvaltı için kalkana kadar iki buçuk saat daha yalnız kalsalar ne çıkar, mantığıyla Melinda ve Ralph'ı sabahın altısında kaç kez baş başa bırakmıştı. Bütün gece oturma odasında oturarak Melinda'nın konuklarının canını sıkmak gereksizdi belki, ama sırf onlar hoşnut olsunlar diye kendi evinden çıkıp gidecek kadar düşünceli olamamıştı hiç; ayrıca her seferinde birkaç kitap okurdu, böylece zamanı da boşa gitmiyordu.

Vic bu gece Bay Gosden'e daha önce hiç duymadığı kadar güçlü ve ilkel bir düşmanlık beslediğini fark etti. Bay Gosden için aldığı onca şişe Bourbon'u düşündü. Bay Gosden'in onun kaç akşamını mahvettiğini düşündü. Vic kalktı, kitabını rafa koydu ve ardından sessizce garaja açılan kapıya yöneldi. Arkasında Melinda'yla

Ralph artık resmen kucaklaşıp öpüşüyorlardı. Vic'in bir şey demeden çıkıp gitmesinin birkaç açıklaması olabilirdi: (*a*) öpüşürken onları utandırmak istememiş olabilirdi; (*b*) bir-iki dakika sonra dönecek olabilirdi; (*c*) yaptıklarından ötürü onlara iyi geceler dilemeyecek kadar sinirlenmişti. Doğrusu (*b*) şıkkıydı ama bunu yalnızca Melinda akıl edebilirdi, çünkü Bay Gosden onun daha önce çıkıp sonra geri döndüğünü hiç görmemişti. Oysa JoJo'ya kaç kez aynısını yapmıştı.

Vic garajdaki floresan lambayı yaktı ve ağır ağır yürüyerek belli bir düzen içinde duran bitki kutularına, yulaf sapları ve Bermuda çimlerinden oluşan nemli yeşilliğin içinde süzülen kara salyangozlarıyla dolu akvaryumlarına, tezgâhta açık duran elektrikli matkap kutusuna baktı; her şey yerli yerinde duruyordu.

Kendi odası da neredeyse garaj kadar yalın ve işlevseldi: Üstünde koyu yeşil bir örtü olan sade, büyük bir yatak, bir sandalye, üstünde sözlükler ve marangozluk elkitapları duran geniş bir yazı masası, maroken bir büro koltuğu, mürekkep hokkası, kurşun ve tükenmez kalemler, hesap defterleri ve kimi ödenmiş, kimi ödenmemiş faturalar duruyordu; her şey derli toplu ve düzgündü. Duvarlarda hiç resim yoktu, masanın üstündeyse yalnızca yerel bir kereste şirketinin hediye ettiği resimli, sade bir takvim vardı. Vic hiçbir şeyin, hiç kimsenin uyandırmasına ihtiyaç duymaksızın istediği kadar uyuyabilirdi; kol saatine baktı ve yarım saat sonra, tam beşe on yedi kala uyanmak üzere kurdu kendini. Yatağa uzandı ve başından başlayıp ayak uçlarına kadar yöntemli bir şekilde gevşedi.

Bir dakika sonra uyumuştu. Rüyasında kilisede olduğunu gördü, Mellerler de oradaydılar. Horace Meller gülümsüyordu ve evliliğini korumak adına Malcolm McRae'yi öldürdüğü için onu kutluyordu. Küçük Wesley'deki herkes kilisedeydi ve herkes ona gülümsüyordu. Vic kendine ve rüyasına gülümseyerek uyandı. Hayatın-

da hiç kiliseye gitmemişti. Islık çalarak saçını taradı, uçuk mavi kaşmir süveterinin altından gömleğini düzeltti ve garajın öbür yanındaki kapıya doğru yürüdü.

Ralph'la Melinda kanepede belli ki uzanıyorlardı veya uzun oturuyorlardı, çünkü Vic'i görünce ikisi birden aceleyle doğruldular. İnanmaz gözleri artık kanlanmış olan Ralph onu sarhoş bir kızgınlıkla baştan aşağı süzdü.

Vic kitaplığın yanına gitti ve eğilip kitaplara şöyle bir göz gezdirdi.

Melinda, "Yine mi kitap okuyacaksın?" diye sordu.

Vic, "Hımm," dedi. "Müzik çalmıyor musunuz?"

Ralph ayağa kalkarak boğuk bir sesle, "Ben de tam çıkmak üzereydim," dedi.

Bitkin görünüyordu ama yine de bir sigara yaktı ve kibrit çöpünü hırsla şömineye doğru fırlattı.

"Gitmeni istemiyorum." Melinda, Ralph'ın eline uzandı, ama Ralph sendeleyerek bir adım geri çekildi.

"Vakit çok geç oldu," dedi Ralph.

Vic neşeyle, "Neredeyse kahvaltı saati," dedi. "Omlet ister misiniz?"

Kimseden cevap gelmedi. Vic her zaman zevkle karıştırdığı cep Dünya Almanağını seçti ve koltuğuna oturdu.

Ona Ralph kadar kızgınlıkla bakan Melinda, "Bence artık uykun *gelmiş* olmalı," dedi.

Vic gözlerini uyanık uyanık kırpıştırarak, "Hayır," dedi. "Biraz önce odamda kestirdim."

Bunu duyan Ralph'ın cesaretinin kırıldığı her halinden belliydi. Mücadeleden vazgeçecekmiş gibi hayret dolu bir ifadeyle Vic'e dik dik baktı; ama solgun yüzündeki çökmüş ve kızarmış gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Vic'e onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. Vic aynı bakışı Jo-Jo'nun yüzünde de, hatta Larry Osbourne'un zayıf, ifadesiz yüzünde bile görmüştü; bu, kendileri sabahın beşinde kanepede boyunlarını giderek büker ve her on beş dakikada bir dikelip silkinmelerine rağmen güçleri-

ni azar azar yitirirlerken gözleri capcanlı ve ayık olan Vic'in duyduğu şeytanî hazdan esinlenen bir bakıştı. Ralph dolu kadehini aldı ve bir dikişte yarısını bitirdi. Vic onun artık ne olursa olsun kalacağını tahmin ediyordu, bunu gurur meselesi yapmıştı: Saat neredeyse sabahın altısıydı, bu saatten sonra eve gidip yatmanın ne anlamı vardı? Gün zaten mahvolmuştu. Sızabilirdi, ama kalacaktı. Vic'e öyle geliyordu ki, eğer isterse yarın bütün öğleden sonra Melinda'yla baş başa kalabileceğini anlayamayacak kadar sarhoştu.

Vic onu izlerken sanki görünmez bir şey tarafından itelenmiş gibi Ralph ansızın arkaya doğru sendeledi ve pat diye kanepeye oturuverdi. Yüzü terden parıl parıl parlıyordu. Bir kolunu Ralph'ın boynuna atan Melinda onu kendine doğru çekti ve kadehini tutarak serinlettiği parmaklarını şakaklarına dayadı. Gevşemiş, pelte olmuş bir halde oturan Ralph dudaklarını sıkmıştı ve gözleri sanki bir şeye dikkatle bakarsa bilincini koruyabilecekmiş gibi Vic'i âdeta deliyordu.

Vic, Melinda'ya gülümsedi. "En iyisi ben şu yumurtaları yapayım. Duruma bakılırsa Ralph'ın buna ihtiyacı var gibi."

Melinda meydan okuyan bir tavırla, "O iyi!" dedi.

Vic bir Gregoryen ilâhisinin nağmesini ıslıkla çalarak mutfağa gitti ve kahve makinesine su koydu. Bourbon şişesine baktı; Ralph içkinin beşte dördünü bitirmişti. Oturma odasına geri döndü. "Yumurtanı nasıl istersin Ralph – jokeyli olması dışında?"

Melinda, "Hayatım, yumurtanı nasıl istersin?" diye sordu.

Ralph, "Onnarı – onnarı jokeyli isterim," diye mırıldandı.

"Bir jokeyli yumurta," dedi Vic. "Peki kedicik, sen nasıl alırsın?"

"Bana 'kedicik' deme!"

Bu Vic'in Melinda için kullandığı ama yıllardır ağzı-

na almadığı bir hitap biçimiydi. Melinda çatılmış sarı kaşlarının altından ona ters ters bakıyordu; onun artık evlendiği zamanki, hatta akşamın başındaki kedi haliyle hiç ilgisi olmadığını Vic de kabul etmek zorundaydı. Ruju dağılmıştı ve kalkık, uzun burnunun ucu ruj bulaşmış gibi parlak ve kırmızıydı. Vic, "Yumurtanı nasıl istersin?" diye sordu.

"Ben yumurta mumurta istemiyorum."

Vic kendisi ve Melinda için, çünkü Ralph'ın hiç yiyecek hali yoktu, dört yumurtayı kremayla çırpıp pişirdi; ama Melinda'nın yemeyeceğini bildiğinden yalnızca bir dilim ekmek kızarttı. Kahvenin pişmesini beklemedi, Melinda'nın bu saatte kahve de içmeyeceğini biliyordu. O ve Bay Gosden kahveyi daha sonra içebilirlerdi. Az tuzlu ve biberli omleti iki tabakta sıcak sıcak getirdi. Melinda kendininkini istemedi, ama Vic kanepede yanına oturdu ve çatalıyla küçük parçalar halinde ona omleti yedirdi. Çatal her yaklaştığında Melinda uysallıkla ağzını açıyordu. Vic'ten hiç ayırmadığı gözlerinde, bakıcısına, görünürde tuzağa benzer bir şey olmaması ve bakıcının her hareketinin ağır ve yumuşak olması koşuluyla, getirdiği yiyeceği ancak kol mesafesinden kabul edecek kadar güvenen yabanî bir hayvanın bakışı vardı. Bay Gosden'in kızıl-sarışın başı artık kucağındaydı. Ağzı açık, inceliksiz bir şekilde horluyordu. Son lokmaya gelince Melinda, Vic'in tahmin ettiği gibi durakladı.

Vic, "Hadi, son lokma," dedi.

Melinda onu da yedi.

Bay Gosden hakkında söylenecek başka bir şey olmadığından Vic, "Sanırım Bay Gosden kalsa iyi olur," dedi.

Melinda, "Zaten onu bırakmaya niyetim yok," dedi.

"Pekâlâ, onu yatıralım o zaman."

Melinda onu kendisi yatırmak için ayağa kalktı ama adamın omuzlarını kaldıramayacak kadar sarhoştu. Vic bir eliyle Ralph'ı koltukaltından tuttu ve onu, başı kane-

penin kolunun hemen dibine gelecek şekilde çekti.

"Ayakkabılarını ne yapacağız?" diye sordu Vic.

"Sakın ayakkabılarına dokunma!" Melinda sallanarak Ralph'ın ayaklarına doğru eğildi ve bağcıklarını çözmeye başladı.

Ralph'ın omuzları titredi. Vic adamın dişlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyordu.

Vic, "Üşüyor. İyisi mi bir battaniye getireyim," dedi.

"*Ben* getiririm." Melinda sendeleyerek yatak odasına doğru yürümeye başladı ama yolda belli ki ne yapacağını unutup banyoya yöneldi.

Vic ayakkabının öbür tekini çıkardı ve ardından ekose diz battaniyesini almak için Melinda'nın yatak odasına gitti. Vic ne zaman odaya girse onu yere fırlatılmış halde bulurdu. Battaniye şimdi de bozuk yatağın ayakucunda, yerdeydi. Vic onu yedi yıl kadar önce Melinda'ya doğum günü hediyesi olarak almıştı. Vic onu her görüşte yaptıkları piknikleri, Maine'de geçirdikleri mutlu bir yazı, bir nedenden ötürü ısınamadıkları ve şöminenin önünde yere uzanıp onu üstlerine çektikleri bir kış akşamını hatırlardı. Bir an durdu, yoksa yeşil yün battaniyeyi mi alsam diye belli belirsiz bir iç tartışma yaşadı, ama sonra bunun anlamsız olduğuna karar verip diz battaniyesini aldı. Melinda'nın odası her zamanki gibi, onu hem iter hem de cezbedercesine dağınıktı; aslında birkaç dakika durup odayı izlemek isterdi –Melinda'nın yatak odasına neredeyse hiç girmiyordu– ama oraya bir göz atmayı bile kendine çok gördü. Çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Banyo kapısının önünden geçerken musluğun sesini duydu. Melinda'nın kusmamasını umuyordu.

Ralph bir yere odaklayamadığı gözlerle oturuyor, üşüyormuş gibi titriyordu.

"Sıcak bir kahve içmek ister misin?" diye sordu Vic.

Ralph bir şey demedi. Vic battaniyeyi omuzlarına sardı ve Ralph güçten düşmüş halde kanepeye uzanıp bacaklarını kaldırmaya çalıştı. Vic iki ayağını da kaldırıp

battaniyeyi bacaklarının altına sıkıştırdı.

Ralph, "Sen iyi bir adamsın," diye mırıldandı.

Vic hafifçe gülümsedi ve kanepenin öbür ucuna oturdu. Banyodan sanki Melinda'nın kusma sesi geliyordu.

Ralph, "Beni uzun zaman önce dışarı atmalıydın," diye söylendi. "Nerede duracağını bilmeyen kimse..." Bacaklarını kanepeden indirmek istiyormuş gibi kımıldattı, ama Vic sanki farkında olmadan topuklarına bastırıyordu.

Vic yatıştırır gibi, "Böyle şeyler düşünme," dedi.

"Kusmalı – ölmeli." Ralph'ın mavi gözlerinde beliren yaşlar onları daha da donuklaştırıyordu. İnce kaşları titriyordu. Pantolonunun arkasından ve ensesinden tutulup evden dışarı fırlatılsa gerçekten hoşuna gidecek acıklı bir esrime haline kapılmış gibiydi.

Vic boğazını temizledi ve gülümsedi. "Yok, beni sinirlendiren insanları evden dışarı atmak zahmetine girmem." Biraz daha yaklaştı. "Beni o şekilde, yani Melinda yüzünden..." başıyla anlamlı anlamlı banyoyu işaret etti, "sinirlendirecek olurlarsa, onları öldürürüm."

Ralph söylediğini anlamış gibi ciddiyetle, "Evet," dedi. "Öldürmelisin. Çünkü Melinda'yla senin arkadaş kalmanızı istiyorum. İkinizi de seviyorum. Gerçekten."

Vic, Ralph'a doğru eğilip gülümsedi ve daha da sessizce, "Ben de sevmediğim insanları gerçekten öldürürüm," dedi.

Ralph budalaca gülümsedi.

"Örneğin, Malcolm McRae. Onu ben öldürdüm."

Ralph kafası karışmış halde, "Ma'colm mu?" diye sordu.

Vic onun Malcolm'la ilgili her şeyi bildiğini biliyordu. "Evet, Melinda sana Malcolm'dan söz etmiştir. Onu evinde bulunan bir çekiçle öldürdüm. Geçen kış olanlar hakkında gazetelerin yazdıklarını okumuşsundur. Melinda'yla fazla sıkı fıkı olmaya başlamıştı."

Vic, Ralph'ın kafasının bunları ne ölçüde aldığını kestiremiyordu. Adamın kaşları yavaşça çatıldı. "Hatırladım... onu sen mi öldürdün?"

"Evet, Melinda'yla oynaşmaya başlamıştı. Hem de herkesin ortasında." Vic, Melinda'nın çakmağını hava fırlatıp yakaladı; iki, üç, dört kez. Ralph anlamaya başlamıştı. Bir dirseği üstünde doğruldu.

"Melinda onu öldürdüğünü biliyor mu?"

"Hayır. Kimse bilmiyor," diye fısıldadı. "Ona söyleme, olur mu?"

Ralph'ın kaşları daha da çatıldı. Vic, Ralph'ın aklının bu kadarını alamayacağını tahmin ediyordu; ama sonuçta sözlerindeki tehdidi ve düşmanlığı anlamıştı. Ralph'ın dişleri kenetlendi ve ayaklarını ani bir hareketle Vic'in kolunun altından çekti. Gidiyordu.

Vic tek söz etmeden ona ayakkabılarını uzattı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Ralph, "Kendim gidebilirim," dedi ve ayakta sendeleyerek ayakkabılarını giymeye çalıştı, ama becerememeyince oturmak zorunda kaldı. Sonra kalktı ve tökezleyerek kapıya ulaştı.

Vic de peşinden çıktı ve ona bordo şeritli hasır şapkasını uzattı.

Ralph aceleyle, "İy'geceler, çok iyi vakit geçirdim," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Unutma. Sana söylediklerim hakkında Melinda'ya tek bir söz bile etme. İyi geceler, Ralph." Vic onun üstü açık arabasına atlayıp tam gaz gidişini izledi; arabanın arkası patinaj yapıp yolun dışına çıktı, sonra toparlandı ve yoluna devam etti. Adam Ayı Gölü'ne uçsa bile Vic'in umurunda değildi. Güneş ilerideki ormanların üstünden parlak turuncu bir kor parçası gibi doğuyordu.

Artık banyodan ses gelmiyordu, yani Melinda herhalde yerde oturuyor ve yeni bir bulantı nöbetinin gelmesini bekliyordu. Ne zaman kussa aynısını yapardı ve

nöbetlerin sona erdiğinden emin olmadıkça asla kalkmazdı. Vic sonunda koltuğundan kalktı, banyoya gitti ve "İyi misin tatlım?" diye seslendi. Evet anlamında bir mırıltı geldi. Ardından mutfağa gitti ve kendine bir fincan kahve koydu. Kahveyi seviyordu, ayrıca kahve uykusunu da kaçırmazdı.

Melinda banyodan bornozuyla çıktı, yarım saat öncesinden daha iyi görünüyordu. "Ralph nerede?"

"Eve gitmeye karar verdi. Benden sana iyi geceler dilememi ve çok iyi vakit geçirdiğini söylememi istedi."

"Öyle mi?" Melinda hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Üstüne battaniye örtünce kendini daha iyi hissetti," diye ekledi Vic.

Melinda yanına geldi ve ellerini omuzlarına koydu. "Bu gece ona çok kibar davrandın," dedi.

"Böyle düşünmen iyi. Daha önce kabalık ettiğimi söylemiştin de."

"Sen hiç kabalık yapmazsın." Onu yanağından öptü. "İy'geceler Vic."

Vic onu odasına kadar geçirdi. Yarın Ralph'ın ona ne diyeceğini merak ediyordu. Elbette her şeyi anlatacaktı. Ralph öyle biriydi. Melinda herhalde, Ralph gittikten sonra her zaman yaptığı gibi, birkaç dakika sonra onu arardı, tabii o zamana kadar uyuyakalmazsa. Ama Vic, Ralph'ın konuyu telefonda açacağını sanmıyordu.

4

Söylentinin yayılma hızı, herkesin –özellikle onu pek iyi tanımayanların– söylentiye duyduğu ilgi ve durumu polise bildirmek için kimsenin kılını kıpırdatmaması ya da telefon etmemesi Vic'i hayrete düşürmüştü. Bir de elbette onu ve Melinda'yı çok veya yeterince iyi tanıyan, Vic'in bu öyküyü niçin anlattığını iyi bilen ve durumu enikonu eğlenceli bulanlar vardı. Bakkal Bay Hansen bile bunu eğlenceli buluyordu. Öte yandan, ne onu ne de Melinda'yı tanıyan, bildikleri dedikodudan öteye geçmeyen insanlar, söylentiyi duyunca herhalde suratlarını asmışlar ve söylentiler doğru olsa da olmasa da, Vic'in polis tarafından sorguya çekilmesi gerektiğini düşünmüşlerdir. Vic bu kanıya kasabanın ana caddesinde yürürken kendisine atılan bazı bakışları gördükten sonra varmıştı.

Öyküyü Ralph'a anlattıktan dört gün sonra Vic arabasıyla –çoğu insanın daha yeni model arabalara sahip oldukları bir çevrede zaten göz alan yaşlı ama bakımlı bir Oldsmobile– yanlarından geçtiği ve daha önce hiç görmediği ya da en azından hiç dikkat etmediği insanların ona dikkatle bakmaya ve onu göstererek aralarında fısıldaşmaya başladıklarını fark etti. Vic, tanımadığı insanların kendisine gülümsediğini pek ender görüyordu, ama arkadaşları onu her zaman gülümseyerek karşılıyorlardı.

Vic bu dört gün boyunca Ralph Gosden'i hiç görmedi. Şafakta gidişini izleyen pazar günü Ralph, Melinda'yı

arayıp onu görmek istediğini ısrarla söylemiş, Melinda da onunla bir yerde buluşmak üzere evden çıkmıştı. Vic ve Trixie o gün Ayı Gölü'nün kıyısında baş başa piknik yaptılar, Vic sandalcıyla sohbet etti ve Trixie'ye bir yazlığına kano kiralamak için onunla anlaştı. Piknikten döndüklerinde Melinda da evdeydi ve işte o zaman kıyamet koptu. Ralph hikâyeyi ona anlatmıştı. Melinda, Vic'e, "Bu hayatımda duyduğum en *saçma*, en *kaba*, en *aptal* şey!" diye bağırdı. Vic onun küfürlerini sükûnetle karşıladı. Herhalde Ralph ödlekliğini belli ettiği için bu kadar kızgındı. Vic aralarında geçen konuşmayı kelimesi kelimesine tahmin edebiliyordu. Ralph: "Hayatım, bunun doğru olmadığını *biliyorum* ama beni artık görmek istemediği açık, ben de düşündüm ki..." Melinda: "Onun ne istediği umurumda değil! Pekâlâ, madem ona karşı koyamayacak kadar ödleksin..." Üstelik konuşmaları esnasında Melinda, Vic'in Joel Nash'e de aynı şeyi söylediğini anlamış olmalıydı.

"Ralph benim gerçekten McRae'yi öldürdüğümü mü düşünüyor?" diye sordu Vic.

"Elbette öyle düşünmüyor. Yalnızca senin bir hayvan olduğuna inanıyor. Ya da kafadan çatlak olduğuna."

"Ama bunu komik bulmuyor." Vic acınarak başını salladı. "Yazık."

"Bunun nesi komik be?" Ayağında mokasenler olan Melinda oturma odasının ortasında bacaklarını açmış ve ellerini beline dayamış, duruyordu.

"Eh, komik bulman için hikâyeyi bir de benden dinlemen gerek."

"Öyle mi? Peki Joel de komik bulmuş muydu?"

"Görünüşe bakılırsa, hayır. Galiba onu korkutup kasabadan kaçırdım."

"Amacın da buydu, değil mi?"

"Açık olmak gerekirse, evet."

"Ralph'a da aynısını yapmak istedin. Onu da korkutmak istedin, değil mi?"

"Bence ikisi de çok can sıkıcı ve sana hiç layık değiller. Demek Ralph da korkmuş, öyle mi?"

"Saçmalama. Tabii ki korkmadı. Öyle bir hikâyeye kimsenin inanacağını düşünmüyorsun ya?"

Vic ellerini başının arkasına koydu ve koltuğuna yaslandı. "Joel Nash biraz inanmış olmalı. Ne de olsa artık hiç görünmüyor, öyle değil mi? Hiç akıllıca değil, ama onda akıl olmadığı zaten belliydi."

"Doğru. Senden daha akıllısı yok."

Vic keyifle gülümsedi. "Joel sana ne dedi?" diye sordu ve Melinda'nın duruşunu değiştirmesinden, kendini kanepeye bırakmasından herifin ona bir şey demediğini anladı. "Peki Ralph ne dedi?"

"Senin ona kuşkuya yer bırakmayacak şekilde düşmanca davrandığını düşündüğünü ve..."

"Kuşkuya yer bırakmayacak şekilde düşmanca. Ne kadar sıra dışı. Ama ben kuşkuya yer bırakmayacak şekilde sıkılmıştım Melinda; her hafta birkaç kez onlara ziyafet çekip bütün gece onlarla oturmaktan, zırvalarını dinlemekten ve seninle ne halt karıştırmak istediklerini bilmediğimi veya umursamadığımı düşünmelerinden kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bıkmıştım. Her şey kuşkuya yer bırakmayacak şekilde sıkıcıydı."

Kaşlarını çatıp dudaklarını sarkıtan Melinda ona uzun süre şaşkın şaşkın bakakaldı. Sonra ansızın elleriyle yüzünü kapattı ve gözyaşlarına boğuldu.

Vic yanına geldi ve elini onun omzuna koydu. "Tatlım, buna ağlamaya değer mi? Joel Nash ve Ralph için ağlamaya değer mi?"

Melinda başını sertçe kaldırdı. "Ben onlara ağlamıyorum. Ben yapılan haksızlığa ağlıyorum."

Vic elinde olmadan, "Apartma," diye mırıldandı.

"Kim kapatma?"

Vic iç geçirdi, onu gerçekten rahatlatacak bir şey söylemek istiyordu. "*Ben* hâlâ buradayım, seni hâlâ seviyorum," demenin bir yararı yoktu. Melinda onu şu an is-

temezdi, belki hiç istemeyecekti. Vic kendi elde edemediği şeyleri başkasının da almasına engel olan bencil biri durumuna düşmek istemiyordu. Onun vakur ve kendine saygısı olan bir adamla, bir sevgili olarak aklı başında bir adamla birlikte olmasına bir şey demezdi. Fakat Vic, Melinda'nın o türden bir adamı asla seçmeyeceğinden ya da o türden bir adamın onu asla beğenmeyeceğinden korkuyordu. Vic hayalinde, üçünü de mutlu edecek ve üçüne de yararı olacak açık görüşlü, makul, uygar bir anlaşma canlandırıyordu. Dostoyevski olsa ne demek istediğini anlardı. Goethe de belki anlardı.

Vic rahat bir edayla, "Önceki gün gazetede," dedi, "Milano'da bir *ménage à trois*[1] hakkında bir yazı okudum. Onların nasıl insanlar olduklarını bilemiyorum tabii, ama birbirleriyle çok iyi arkadaş olan kocayla sevgili bir motosiklet kazasında hayatlarını kaybetmişler, kadın da onları bir arada gömdürmüş ve öldüğü zaman kendisinin de oraya gömülmesi için bir boşluk bıraktırmış. Mezara şöyle yazdırmış: 'Birlikte mutlu yaşadılar.' Demek ki olabiliyormuş. Ben yalnızca adamda –ya da adamlarda, eğer istediğin buysa– biraz zekâ olmasını istiyorum. Sence bu mümkün olabilir mi?"

Melinda "Evet," dedi gözyaşları içinde, ama Vic onun oralı olmadığını biliyordu.

O gün, pazardı. Dört gün sonra Melinda hâlâ somurtuyordu; ama Vic onu gerektiği gibi idare ederse bunu birkaç gün içinde atlatacağını tahmin ediyordu. Melinda uzun süreyle surat asamayacak kadar hayat dolu ve eğlence düşkünüydü. Vic, New York'ta iki müzikal komediye bilet aldı. Kendisine kalsa başka oyunları tercih ederdi, ama daha sonra onlara gitmeye nasıl olsa fırsatı olacağını düşünüyordu. Melinda akşamları meşgul veya yorgun olmadığına göre istedikleri her şeye zaman bulabilirlerdi. New York'a biletleri almaya gittiği gün Halk Kü-

[1] Üçlü ilişki. (Çev.)

tüphanesi'nin gazete bölümüne de uğradı ve ayrıntıların birçoğunu unuttuğu McRae cinayetini yeniden okudu. Katili gören tek kişinin McRae'nin oturduğu apartmanın asansör görevlisi olduğunu öğrendi; adamın yetersiz kalan tarifine göre, katil yapılı ama kısa boylu biriydi. Bu tarif kendisine de uyuyordu ve Horace'ı gördüğünde Vic bunu ona da anlattı.

Horace buna hafiften gülümsedi. Horace bir tıbbî tahlil laboratuvarında kimyagerdi; temkinli biriydi ve konuştuğunda söylemek istediğinden azını söylerdi. Vic'in öyküsünü dâhiyane buluyor, ama biraz tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Bununla birlikte 'Melinda'yı yola getirecek' her şeyi onaylıyordu. "Vic, Melinda'yı yola getirmek için yalnızca biraz sertlik göstermen gerektiğini sana başından beri söylüyorum," dedi Horace. "O bunu yıllardır istiyor – yaptıklarını umursadığını gösteren küçük bir işaret bekliyor senden. Şimdi sakın geri adım atma. İkinizin tekrar mutlu olduğunu görmek bizi çok sevindirir."

Horace onları üç-dört yıl boyunca mutlu görmüştü, ama aradan o kadar çok zaman geçmişti ki Vic, Horace'ın bunu hatırlamasına şaşırdı. Geri adım atmamak. Eh, Melinda artık evdeydi ve istese de istemese de Trixie'ye ve kendisine daha çok vakit ayırıyordu. Fakat bu durumdan henüz pek hoşnut değildi. Vic onu birkaç kez Lord Chesterfield Hanı'nda kokteyle götürdü; Barmen Sam'in bile hikâyeyi duymuş olduğunu tahmin ederek Melinda'nın oraya yalnız gitmek istemeyeceğini düşünüyordu: Orada Ralph'la, Larry'yle ve Jo-Jo'yla çok oturmuştu. Vic bir öğleden sonra getirdiği iki desenle Melinda'nın ilgisini çekmeye çalışmıştı; Blair Peabody'nin yaptığı bu desenleri Xenophon'un *'Kır Yaşamı ve Ekonomisi'* adlı kitabının kapağına basmayı düşünüyordu. Vic'in bastığı deri ciltli kitapların üstündeki desenlerin hepsini Connecticut'ta atölye haline getirdiği bir ahırda dericilik yapan Blair Peabody hazırlamıştı. Blair'in bu seferki iki deseni

Yunan mimarî motiflerinden esinlenmişti; biri öbürüne göre daha süslü ve kadınsıydı ama Vic ikisini de nefis buluyordu ve Melinda'nın ikisi arasında seçim yapmak hoşuna gider diye düşünmüştü. Oysa kadın onlara beş saniye bile bakma zahmetine girmemişti. Kibarlık adına yine de tercih yapmıştı, ama umursamazlığı aslında Vic'e hakaretten başka bir şey değildi. Vic yıkılmıştı, bir süre ağzını bile açamadı. Melinda'nın aklına koyduğu zaman canını ne kadar yakabileceği onu şaşırtmıştı. O gün Melinda, Lord Chesterfield Hanı'nın yaz sezonu için tutacağı piyaniste daha çok ilgi gösterdi. Barın köşesine adamın bir posteri asılmıştı. Bir hafta içinde geleceği yazıyordu. Melinda, adam geçen yıl gelen piyanist gibi Duchin tarzı çalıyorsa buna bayılacağını söyledi.

Müzikal komedileri izlemek için New York'a gittikleri akşamlar daha güzel geçti. İki oyun da cumartesi akşamıydı ve Trixie o akşamların ilkini, en iyi arkadaşı Janey'in ailesinin, Petersonların yanında geçirdi; ikincisinde de akşamın belli bir saatine kadar ona arkadaşlık etmek üzere Bayan Peterson ve kızı Janey geldiler. Trixie saat on civarında mutlaka derin bir uykuya dalardı ve Bayan Peterson genellikle gece yarısından önce ayrılmazdı. İki akşam da oyun bittikten sonra Vic ve Melinda, dans müziği çalan orkestraların sahne aldığı lüks, küçük gece kulüplerine gittiler; ama Vic, Melinda'yı dansa kaldırmadı, çünkü reddedileceğini düşünüyordu. O akşamlar Melinda'nın morali ne kadar iyi görünse de Vic, Joel'den ve Ralph'tan ayırdığı için onun kendisine hâlâ hınç beslediğini hissediyordu. O akşamların ikincisinde gece dörtte eve döndükleri zaman Melinda'nın epey neşeli bir hali vardı. Böyle zamanlarda Melinda evin birkaç metre ötesindeki ormandan geçen derede yürümek veya Cowanlara gidip onların yüzme havuzuna atlamak isterdi. Ama o bunları ancak Ralph veya Jo-Jo gibi insanlarla yapardı. Vic, Melinda'nın niçin derede yürümeyi teklif etmediğini biliyordu; çünkü yanında o coşkun genç adam-

lardan biri değil, *Vic* vardı, geri kafalı kocası. Vic tam dereye gidelim diyecekken vazgeçti. Kendini henüz o kadar aptal hissetmiyordu, karanlıkta göremedikleri taşlar yüzünden ayaklarını kesmek istemiyordu, hem zaten Melinda'nın da böyle bir teklifi kabul edeceğini sanmıyordu.

Üstlerini çıkarmadan Melinda'nın yatağında oturdular ve pazar sabahları kapılarına bırakılan *Times*'tan başka Vic'in Manhattan'dan aldığı pazar gazetelerinin bazılarını gözden geçirdiler. Melinda *News*'de okuduğu bir şeye güldü. Eve dönüş yolunun büyük bir bölümünde başını Vic'in omzuna yaslayıp uyumuştu. Vic'in hiç uykusu yoktu ve sabaha kadar uyanık kalabilirdi. Belki de, diye düşünüyordu, bu kadar uyanık olmasının nedeni alışılmadık bir şekilde Melinda'nın yatağında oturuyor olmasıydı – orada oturmayalı yıllar olmuştu. Amerika'dan Çin'e kaçan insanlar hakkında okuduğu yazı ilgisini çekmekle birlikte bu yatakta oturmanın onda uyandırdığı duyumları dikkatle tartmaktan kendini alamıyordu. O duyumlar arasında mahremiyetin veya yakınlığın ya da onlarla ilgili bir düşüncenin olmadığını görüyordu. Kendini pek rahat hissetmiyordu. Yine de bir şey, Melinda'ya bu gece odasında kalmasının bir sakıncası olup olmadığını sorması için onu dürtüklüyordu. Yalnızca ona sarılıp yatacaktı, hatta isterse ona dokunmazdı bile – Melinda onun canını sıkacak bir şey yapmayacağını bilirdi. Sonra bu akşam New York'a giderlerken Melinda'nın ona söylediği bir söz aklına geldi; bu 'densiz' McRae hikâyesi yüzünden Cowanların onlara karşı olan davranışlarının değiştiğini, ayrıca Cowanlar kadar Mellerlerin de onlara daha soğuk davrandıklarını söylemişti. Melinda insanların onlardan kaçtıklarını iddia etmiş, Vic ise kaçmadıklarını savunmuştu ve buna ilişkin kanıtlar sunup Phil'in, eylülde okullar yine açılmadan önce ekonomi kitabını bitirmeye çalışması yüzünden Cowanların bu aralar içe kapandıklarını hatırlatmıştı. Vic bu gece Melinda'

nın odasında kalmak için ondan izin istemenin riskini düşündü; yoksa kadın onu hiddetle reddederek hâlâ ne kadar kızgın olduğunu göstermek için bunu bir fırsat olarak mı değerlendirirdi? Ya da daha kötüsü, bunu büyük bir şaşkınlıkla karşılayıp gecenin olumlu havasını berbat mı ederdi? Vic, ben ille de kalmak *istiyor* muyum, diye sordu kendine. Hayır, istemiyordu.

Melinda esnedi. "Böyle dalmış neyi okuyorsun?"

"Ülkeden kaçanları. Komünistlere kaçan Amerikalılara 'dönek' deniyor. Komünistler bize geldiğindeyse 'özgürlüğe âşık' oluyorlar. Bütün mesele hangi taraftan baktığına bağlı." Melinda'ya gülümsedi.

Melinda yorum yapmadı. Zaten Vic yapmasını beklemiyordu. Yavaşça yataktan kalktı. "İyi geceler tatlım. İyi bir uyku çek." Eğilip onu yanağından öptü. "Bu akşam eğlendin mi?"

Melinda sirkte geçen bir günün ardından dedesine cevap veren küçük bir kız edasıyla, "Hı-hı, eğlendim," dedi. "İyi geceler, Vic. Odasının önünden geçerken Trixie'yi uyandırma."

Vic çıkarken kendi kendine gülümsedi. Üç hafta önce olsa Trixie'yi değil, Vic odasından çıkar çıkmaz Ralph'ı aramayı düşünürdü.

5

Haziran çok güzel geçti; ne çok sıcak, ne de çok kuraktı. Haftada iki-üç kere akşamüstü altıda yarım saatliğine yağan yağmur evin arkasındaki ormanlarda yetişen çilekleri ve ahududularını sulu, kusursuz bir olgunluğa eriştirdi. Vic birkaç cumartesi günü öğleden sonra Trixie ve Janey Peterson'la ormana çıkıp her iki ailenin de soğuk tahıl gevreği, turta ve dondurmalarında bir hafta boyunca kullanacakları kadar yemiş topladı. Trixie, Janey gelmediği için yaz kampına gitmemeye karar vermişti. İkisi birlikte Küçük Wesley'den altı kilometre uzaktaki Highland Okulu'na kaydolmuşlardı. Highland yaz boyunca haftada beş gün dokuzdan dörde kadar spor ve el sanatları üzerine dersler veren yarı-özel bir ilkokuldu. Trixie orada ilk kez yüzmeyi öğrendi, hem de o kadar iyi öğrendi ki kendi yaş grubundaki yarışmada birinci geldi. Vic, Trixie'nin yaz kampına gitmemesine sevinmişti, çünkü onun yanında olması hoşuna gidiyordu. Trixie'nin yanında kalmasını, Petersonların pek varlıklı olmayışına borçlu olduğunu düşünüyordu. Wesley'de bir deri fabrikasında elektrik mühendisi olarak çalışan Charles Peterson, Küçük Wesley'de yaşayanların çoğundan daha az para kazanıyordu. Daha doğrusu, ailesini işinden kazandığıyla geçindiriyordu; oysa Küçük Wesley'deki birçok insanın ek geliri vardı. Melinda ne yazık ki Petersonları görgüsüz insanlar olarak küçümsüyor, onların, örneğin

MacPhersonlardan daha görgüsüz olmadıklarını, asıl hoşlanmadığı şeyin belki de onların beyaz ahşap kaplamalı evleri olduğunu gözden kaçırıyordu. Neyse ki Trixie bunu dert etmiyordu.

Haziranda çıkan seçkin bir İngiliz yayıncı yıllığı Massachusetts eyaletinin Küçük Wesley kasabasında faaliyet gösteren Greenspur Yayınevi'ni 'basımından, ince işçiliğinden ve genel olarak kusursuz işler çıkarmasından' ötürü kutluyordu; bu Vic için her türlü maddi başarıdan daha büyük bir değer taşıyordu. Vic yayınladığı yirmi altı kitapta yalnızca iki basım hatası olmasıyla gurur duyuyordu. Xenophon'un *'Kır Yaşamı ve Ekonomisi'* onun yirmi yedinci kitabıydı ve sayfaların sol yanına Yunanca metni koymak gibi tehlikeli bir işe girişmiş olmalarına rağmen ne o, ne de kılı kırk yaran basımcısı Stephen Hines şimdiye kadar hiçbir hata saptayamamışlardı. Vic, provaların titizlikle düzeltilmesine rağmen basım hatalarının yine de olması üstüne bir gün bir yazı yazmayı düşünüyordu. Basım hatalarında şeytanî ve başa çıkılamaz bir yan vardı. Sanki onlar insanın varoluşuna işleyen, doğuştan gelen kötülüklerin bir uzantısı gibiydi; sanki onların kendine ait bir varlığı vardı ve bahçede biten ayrık otlarının çaresinin olmaması gibi, ne olursa olsun, kendilerini göstermeye kararlıydılar.

Arkadaşlarında kendisine karşı hiçbir soğukluk sezmeyen –oysa Melinda hâlâ tersini savunuyordu– Vic, onlarla ilişkilerini artık çok daha rahat sürdürebildiğini fark etti. Mellerler ve Cowanlar, Melinda'nın son dakikada Ralph'la veya bir başkasıyla çıkageleceği korkusunu üstlerinden attıklarından artık onları çekinmeden davet ediyorlardı. Herkes onlara mutlu ve iyi geçinen bir çift gibi davranıyordu. Vic son yıllarda ev sahiplerinin, halden anlar bir tavırla üstüne titremelerinden, ikinci porsiyonlardan ve pastanın en büyük dilimini kendisine vermelerinden gına getirmişti. Sanki ihmal edilmiş bir çocuk veya bir kötürümdü. Melinda'yla olan evliliği ideal

değildi belki, ama dünyada daha kötü evliliklerin –ayyaşlığın, yoksulluğun, hastalığın ve deliliğin, kaynanaların, sadakatsizliğin (ama affedilmeyen sadakatsizliğin) hüküm sürdüğü evliliklerin– de olduğuna hiç kuşku yoktu. Vic, Melinda'ya evliliklerinin ilk günlerindeki kadar saygı gösteriyordu, hatta belki de daha fazla; çünkü onun Ralph'ı özlediğinin farkındaydı. Onun sıkılmasını veya yalnız kalmasını, ya da öyle bir duyguya kapıldığında kendisinin bunu umursamadığını düşünmesini istemiyordu. Onu New York'ta birkaç Tanglewood konserine ve iki-üç oyuna daha götürdü; bir hafta sonu da Trixie'yi yanlarına alıp Kennebunkport'a, Judith Anderson'un rol aldığı bir oyunu izlemeye gittiler ve geceyi orada bir otelde geçirdiler. Vic neredeyse her akşam Melinda'ya aldığı bir hediyeyle eve geliyordu: çiçek, bir şişe parfüm, Wesley'in kadın eşyaları satan tek lüks dükkânı Bandana'da gördüğü bir eşarp ya da onun hoşlandığı dergilerden biriyle, örneğin *Holiday*; o dergiye abone olmamışlardı çünkü Melinda hem onu pahalı bulduğunu, hem de evin her ay gelen dergilerle zaten dolu olduğunu söylüyordu, ama Vic'e kalırsa *Holiday*, aboneliğini sürekli yenilediklerı sayısız derginin çoğundan daha iyiydi. Melinda'nın garip bir tasarruf anlayışı vardı.

Örneğin hizmetçi istememişti, ama öte yandan evi derli toplu tutmak için de bir çaba göstermiyordu. Kitaplığın raflarının tozunu alan biri varsa o da Vic'ti – kabaca dört ayda bir. Melinda ara sıra elektrikli süpürgeyi çıkaracak olur, ama bir-iki odayı bitirdikten sonra işi bırakırdı. Konuklar gelmek üzereyken oturma odası, mutfak ve banyo, Melinda'nın ne idüğü belirsiz tabiriyle 'elden geçer'di. Fakat buzlukta her zaman yeterince biftek bulundurur; taze sebze, patates ve bol miktarda portakalı hazırda tutar, Vic'in en beğendiği yanlarından biri olarak da, öğleden sonra ne yaparsa yapsın, akşam yemeğine mutlaka eve gelirdi. Vic emin değildi, ama belki ona bu kadarını borçlu olduğunu düşünüyordu; her halükârda,

sevgilileriyle olan randevularına ne kadar sadıksa akşamları yemeğe gelmek konusunda da o kadar sadıktı. Üstelik haftada bir Vic'in en sevdiği yemeklerden olan kurbağa bacağı, chili[1] veya patates çorbası yapar, ya da ta Wesley'den aldığı bir sülünü kızartırdı. Ayrıca Vic'in, New York'tan sipariş edilen ve ne zaman içeceği belli olmadığı için ne zaman biteceği de belli olmayan pipo tütününün tedarikiyle de ilgilenirdi; üstelik kimi zaman oturma odasında, kimi zaman garajda, kimi zaman da Melinda'nın çok az girdiği yatak odasında olan nem kutusunun nereden çıkacağı kuşkulu olduğu halde. Vic arkadaşlarının, hatta Horace'ın bile onun iyi yanlarını bazen gözden kaçırdıklarını düşünüyor ve çoğu zaman hiç yorulmadan bunları tekrar tekrar hatırlatıyordu.

Dört Temmuz haftasının cumartesi akşamı Vic'le Melinda, yaz mevsiminin en büyük etkinliği olan kulüpteki geleneksel baloya gittiler. Bütün arkadaşları oradaydılar, kulüp üyesi olmayan ama üyelerce davet edilen Petersonlar ve Wilsonlar bile. Vic'in gözleri Ralph Gosden'i aradı ama adam gelmemişti. June Wilson'a bahçesiyle ilgili olarak akıl veren Evelyn Cowan'a bakılırsa Ralph, Wilsonlarla sık sık görüşüyordu. Evelyn bahçeciliğe çok meraklıydı. Wilsonlar yılın yalnızca dört ayı Küçük Wesley'de kalıyorlardı; kasabanın kuzeyinde mütevazı bir evleri vardı. Eczanede karşılaştıkları bir gün Evelyn Cowan, Vic'e, onun Malcolm McRae'yle ilgili olarak Ralph'a anlattığı hikâyeyi Don Wilson'un bayağı ciddiye aldığını söylemişti; Vic, kendisini onun kıskançlığının, kötü niyetinin ve 'görgüsüz'lüğünün kurbanı olarak gösteren Ralph'ın yangına körükle gittiğinden emindi. Ralph elbette ki Melinda'yla yalnızca yakın arkadaş olduğunu söylemiş olmalıydı; ve Vic'le Melinda'yı yakından tanıyan grubun dışında yer alan Wilsonlar da Vic'in tahminine göre yemi yutmuş olmalıydılar. Küçük Wesley'in sa-

[1] Et veya kıyma, kırmızı biber, salça ve kuru fasulyeyle yapılan bir yemek. (Çev.)

kinleri kasabaya sonradan gelen Wilsonlarla çok yakınlaşamamışlardı, ama Vic'e göre bunun sorumlusu Don'dan başkası değildi. Don arkadaş toplantılarında soğuk duruyordu ve mizah duygusundan yoksundu; belki de oradaki neşeli havayı aptalca buluyor ve kendi yazarlığına yakıştıramıyordu. Oysa kendisi de adi yazarın tekiydi – ısmarlama western, polisiye ve aşk öyküleri yazıyordu; karısı da bazen ona yardım ediyormuş, ama Vic karısının asıl uzmanlığının çocuk kitapları olduğunu duymuştu. Wilsonların çocuğu yoktu.

Don Wilson ve karısı arkalarını duvara vermişlerdi. Uzun boylu ve zayıf olan Don mutsuz görünüyordu; küçük, sarışın ve genellikle hareketli olan karısınınsa sinmiş bir hali vardı. Vic bunu onların pek kimseyi tanımamalarına vermiş, gülümseyerek onları başıyla selamlamış ve tam sohbet etmek üzere yanlarına gidecekken Don Wilson'un selamına soğuk tepki vermesi karşısında bundan vazgeçmişti. Belki de Wilson onu orada gördüğüne şaşırmıştı, Vic'in eski arkadaşlarının hepsinin hiçbir şey olmamış gibi ona sıcak davranmaları da cabası.

Vic dans pistinin çevresini dolaşarak MacPhersonlarla, Cowanlarla ve bu akşam iki torunuyla gelen, kaçınılması imkânsız Bayan Podnansky'yle sohbet etti. Walter, torunlardan küçük olanı, Harvard hukuktan yeni mezun olmuştu. Vic o akşam Melinda'nın, insanların –hiç tanımadığı insanların– onlardan uzak durmalarıyla ilgili söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu anladı. İnsanların dans partnerlerine onu gösterdiklerini, yüksek sesle onun hakkında konuştuklarını fark etti, ama aradaki mesafe yüzünden söylenenleri duyamıyordu. Yanlarından geçtiği kimi yabancılar da küçük sıkılgan gülümsemelerle sırtlarını dönüyorlardı; oysa başka zaman olsa kendilerini takdim eder ve sohbete başlarlardı. Yabancılar sözü genellikle Vic'in yayınevinden açarlardı. Fakat Vic yabancıların soğukluklarını ve fısıltılarını umursamıyordu. Hatta bunlar, tuhaftır ama, normalde onu parti-

lerde olduğundan daha rahat ve güvende hissettiriyordu; belki de ona ve Melinda'ya yönelen bakışlar ve haklarında fısıldananlar bu gece Melinda'nın kendini kaybetmeyeceğinin güvencesi olduğundan. Daha sonra belki tersini iddia edecekse de Melinda'nın iyi vakit geçirdiği belliydi. İnce belini ve kalçalarını sanki üzerine biçilmiş gibi sımsıkı saran kemersiz, kehribar rengi tafta gece elbisesi içinde olağanüstü görünüyordu. Gece yarısına kadar, aralarında Vic'in tanımadığı ve olağan koşullarda Ralph Gosden'in ardılı olabilecek birkaç genç adamın da bulunduğu, yaklaşık on beş kişiyle dans etmişti; ama Melinda cilveye veya arsızlığa kaçmadan, baştan çıkarıcı kadın rolü oynamadan veya partnerini görünce ayağı yerden kesilmiş havalarına girmeden –Vic onun bu taktiklere başvurduğuna daha önce tanık olmuştu– onlara hoş ve nazik davranmakla yetiniyordu. Ayrıca çok da içmedi. Vic o akşam Melinda'yla çok gururlandı. Dış görünüşüyle gurur duyduğu çok olmuştu, ama Melinda'nın davranışları nedeniyle koltuklarının kabardığını pek hatırlamıyordu.

Dansın ardından Melinda ona doğru yaklaşırken Vic bir kadının, "İşte karısı bu," dediğini duydu.

"Öyle mi? Çok hoş biri!"

Birinin kahkahası konuşmanın bir bölümünü bastırdı. Sonra:

"Yani kimse bilmiyor! Ama bazıları öyle düşünüyor... Hayır, kesinlikle yapmamıştır, sence yapmış olabilir mi?"

Melinda, Vic'e, "Merhaba," dedi. "Ayakta durmaktan yorulmadın mı?" İri ela gözlerinde onu küçümser gibi bir ifade vardı, başka erkeklere de çoğunlukla böyle bakardı, ama gülümseyerek. Şu anda gülümsemiyordu.

"Ayakta durmuyordum ki. Bir süredir Bayan Podnansky'yle oturuyordum."

"En sevdiğin parti kızı, değil mi?"

Vic güldü. "İçecek bir şey getireyim mi?"

"Katmerli duble Scotch."

Vic tam içkiyi almaya gidecekken Melinda'yla dans etmiş olan genç adamlardan biri geldi ve ağırbaşlılıkla, "İzin verir misiniz?" diye sordu.

Vic gülümseyerek, "Veririm," dedi. Biraz abartılı kaçan 'İzin verir misiniz?'in McRae hikâyesinin bir sonucu olduğunu düşünmedi, oysa böyle bir ihtimal elbette vardı.

Vic, Don Wilson'a bir bakış attı, adam yine onu izliyordu. Kendine üçüncü kez buzlu limon suyu alan –bu akşam canı içki içmek istemiyordu– Vic, Mary Meller'i dalgın görünce ona da biraz buz aldı. Mary onu sıcak, dost bir gülüşle karşıladı.

Mary, "Evelyn'le Phil dansın ardından serinleyelim diye bizi havuzlarına davet ediyorlar. Melinda'yla sen de gelir misiniz?" diye sordu.

Vic, "Mayolarımızı getirmedik," dedi, oysa daha önce Cowanların havuzuna çıplak girdikleri olmuştu. Yani Melinda çıplak girmişti. Vic bu konularda biraz utangaçtı.

Mary, "Onları almak için eve uğrayamaz mısınız – ya da böyle gelin?" diye sordu keyifle. "Gece karanlık, kim görecek ki?"

Vic, "Melinda'ya bir sorayım," dedi.

"Bu akşam çok hoş görünüyor, değil mi? Vic..." Mary koluna dokundu ve yüzünü biraz daha yaklaştırdı. "Vic, bu akşam kendini rahatsız hissetmiyorsun, değil mi? Tüm gerçek dostlarının seninle hâlâ eskisi gibi dost olduklarını bilmeni isterim. Bu akşam neler duydun bilmiyorum, ama umarım kötü şeyler değildir."

Vic gülümsemeyle, "Hiçbir şey duymadım!" diyerek onu rahatlattı.

"Evelyn'le konuştum. O da Phil de bizim gibi düşünüyorlar. Senin o sözleri yalnızca... yalnızca şaka olsun diye söylediğini biliyoruz, Wilsonlarla öbürleri ne derlerse desinler."

"Ne diyorlar?"

Mary neşeyle gülerek, "Kadın değil, ama kocası. Senin garip biri olduğunu düşünüyor. Eh, hepimiz bir bakıma garibiz, öyle değil mi?" dedi. "Yeni bir öykü için konu arıyordur herhalde. Bence *asıl* garip olan o!"

Vic, göründüğünden daha çok kaygılandığını bilecek kadar tanıyordu Mary'yi. "Peki ne diyor?" diye sordu.

"Şey, senin normal davranmadığını söylüyor. Ralph Gosden'in ona neler anlattığını tahmin edebiliyorum. Yani adam yangına körükle gidiyor. Don Wilson senin izlenmen gerektiğini ve çok gizemli biri olduğunu söylüyor." Mary, 'gizemli' sözcüğünü fısıldayarak söyledi. "Ona bizim seni son dokuz-on yıldır izlediğimizi ve senin tanıdığım en ince ruhlu, en tatlı en gizemsiz adamlardan biri olduğunu söyledim!"

Vic, "Bayan Meller, bana bu dansı lütfeder misin?" diye sordu. "Kocan izin verir mi?"

"Vay canına, Vic! Sana inanamıyorum!"

Vic, Mary'nin buz tabağını aldı ve kendisininkiyle birlikte birkaç metre ötedeki içki büfesine bıraktı; sonra döndü ve çalan valsın ritmiyle Mary'yi dans pistine çekiverdi. Vals Vic'in en sevdiği danstı. Bu dansı çok iyi yapardı. Melinda'nın onu fark edip ağzı bir karış açık kaldığını gördü. Horace'la Evelyn de bakıyorlardı. Vic uzun zamandır bastırdığı bir arzu serbest kalmış gibi öyle coşkun bir neşeyle doldu ki aptalca görünmesin diye adımlarını kısaltmak zorunda kaldı. Çevrelerinde dans eden çiftler olmasa Mary'yi uçurabilirmiş gibi hissediyordu.

"Vay be, muhteşem dans ediyormuşsun!" dedi Mary. "Bunca yıldır neden gizleniyordun?"

Vic cevap vermedi.

Dansı bitirdikten sonra Vic'in içi zafer duygusuyla kıpır kıpırdı. Melinda da dansa ara verdiğinde Vic onun yanına gitti, bir reverans yaptı ve, "Melinda, bu dansı bana lütfeder misin?" dedi.

Melinda ânında gözlerini kapayarak şaşkınlığını giz-

ledi ve başını çevirdi. "Ah, hayatım, çok yorgunum," dedi.

Eve dönüş yolunda Melinda, "Bu gece ne oldu da dansa kalktın?" diye sorunca Vic karısının onunla dalga geçmesi ihtimaline karşı, "Garip olduğum kadar tutarsız olduğumu da göstererek insanları şaşırtmak istedim. Biliyorsun, ben asla dans etmeyen biriyim," diyerek soru sunu geçiştirdi.

Melinda, Cowanların havuzuna gitmek istememiş, ama davetlerini geri çevirirken büyük bir nezaketle davranmıştı.

Eve döndüklerinde Vic, "Bu akşam çok hoştun," dedi.

Melinda, "Senin verdiğin zararı telafi etmek için kendimi biraz göstermem gerekiyor," dedi. "Bu akşam bunun için çok uğraştım."

Vic elinde olmadan omuz silkti, hafiften gülümsedi, ama bir şey demedi. Melinda taşkınlık yaptığı, başkalarıyla oynaştığı, kustuğu veya saygınlıklarına bir katkısı olmayan başka huzursuzluklar çıkardığı eski balolardaki kadar eğlenmişti.

Vic o gece yatağında yatarken dans pistinde Mary Meller'le geçirdiği anları yeniden yaşadı. Don Wilson'un çatık kaşlı yüzünü. Aralarında fısıldaşanları. Bu akşam oradaki insanlardan bazılarının –onu en az tanıyanların– onun Malcolm McRae'yi öldürdüğüne gerçekten inandıklarını düşündü. Mary'nin ona anlatmaya çalıştığı şey buydu. Mary onu bu kadar iyi tanımasaydı, daha doğrusu, onu bu kadar iyi tanıdığını düşünmeseydi o da kuşkulanırdı. Evlerinde verdikleri partide bunu dile getirmişti aslında. *Sende büyük sabırla bekleyen birinin hali var, ama bir gün – bir şey olacak.* Bu sözleri kelimesi kelimesine hatırlıyordu, sözlerdeki kibarlığa gülümsediğini de hatırlıyordu. Evet, onca yıldır Melinda'nın yaptıkları karşısında sabırlı ve kayıtsız biri gibi davranmıştı. Duygularını kasıtlı olarak gizlemişti – ve karısının ilk

ilişkisini yaşadığı aylarda bir şeyler hissetmiş, ama dehşetli bir şaşkınlıktan öteye geçmeyen bu hislerini gizli tutabilmişti. İnsanları şaşırtan şey buydu, biliyordu. Bu şaşkınlığı onların yüzünde görmüştü, Horace'ta bile görmüştü. Vic olağan bir kıskançlıkla tepki vermemişti; ve bu bir yerden patlak verecekti. İnsanlar böyle bir sonuca varmışlardı. Onun hikâyesini bu kadar iyi yapan şey buydu: Sonunda patlamış ve Melinda'nın âşıklarından birini öldürmüştü. Bu, dört yıl boyunca hiç tepki vermemekten ve katlanmaktan daha inandırıcıydı. Sonunda dayanamayıp patlamak kadar insanca bir şey olamazdı. İnsanlar buna anlam verebilirlerdi. Öte yandan, yeryüzünde hiç kimse onun Malcolm McRae'yi öldürdüğünü kanıtlayamazdı; ama öldürmediğini de kanıtlayamazdı.

6

Dört Temmuz'daki balonun üstünden iki haftayı aşkın bir süre geçmişti. Vic bir sabah Trixie'yle kahvaltı ederken gözü *New York Times*'taki habere ilişti:

NEW YORKLU REKLAMCININ
KATİLİ BULUNDU

Malcolm McRae Cinayetinin 8 Aydır Çözülemeyen
Sırrı Aydınlandı

Bir kaşık dolusu greyfurtla eli havada kalan Vic haberi dikkatle okudu. Polis, Washington eyaletinde şapka satan bir dükkânda tezgâhtar olarak çalışan ve cinayeti itiraf eden bir adamı tutuklamıştı; olay hâlâ incelenmekle birlikte katilin o olduğu konusunda 'kuşku yok'tu. Adamın adı Howard Olney'di. Otuz bir yaşındaydı ve bir zamanlar McRae'yle 'aralarından su sızmayan' gösteri sanatçısı Phyllis Olney'in kardeşiydi. Gazetenin yazdığına göre Howard, profesyonel bir ikili oluşturduğu ablasıyla arasını açtığı için McRae'yi suçluyordu. İki kardeş birlikte bir gece kulübünde sihirbazlık gösterileri yapıyorlardı. Phyllis Olney, McRae'yle bir buçuk yıl önce Chicago'da tanışmış ve New York'a birlikte gitme konusunda Howard'a verdiği sözden dönmüştü. Howard'ın parası bitmiş, ablası söz vermesine rağmen ona hiç para gönder-

memişti (Mal'den kim para koparabilmiş ki?), ayrıca Howard'ın dediğine göre McRae ablasını terk etmiş ve onu beş parasız ortada bırakmıştı. Yaklaşık bir yıl sonra Howard, McRae'yi öldürmek ve böylece kendisiyle ablasının öcünü almak amacıyla otostop yaparak New York'a gitmişti. Howard Olney'i inceleyen psikiyatrlar onda manik depresif belirtiler görmüşlerdi, davası görüleceği zaman bu durum muhtemelen göz önünde bulundurulacaktı.

"*Babacığım!*" Trixie sonunda dikkatini çekebildi. "Kemerini bugün bitireceğimi söyledim!"

Vic'te kızının ona üç kez bağırdığı yolunda bir his vardı. "Çok güzel. Yani örgü kemeri demek istiyorsun."

Trixie ona kızdığını belli eden bir ses tonuyla, "Bu yaz yaptığım *tek* kemer," dedi. Mısır gevreğine önünde duran paketten biraz buğday tanesi boşalttı, karıştırdı, sonra ketçap şişesine uzandı. Trixie bu aralar ketçaba takmıştı. Omletten sütlaca kadar her şeye ketçap koyuyordu.

Vic, "Hadi bakalım, görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Umarım yeterince büyük yapmışsındır."

"Kocaman oldu,"

"Güzel." Vic askılı kot tulum giymiş kızının pürüzsüz buğday renkli küçük omuzlarına baktı; aklından belli belirsiz, bu sabah üstüne bir kazak giymesini söylesem mi, diye geçirdi, sonra elinde tuttuğu gazetesine döndü.

Katilin kurbanla olan ilişkisinin dolaylılığı ve geride hiçbir iz bırakmamış olması [diyordu gazete] cinayeti 'kusursuz' kılıyordu. Ancak aylar süren ve maktulün tüm arkadaş ve tanıdıklarını kapsayan sabırlı bir soruşturmanın ardından polis Howard Olney'in izini bulabildi...

Bu haber *Yeni Wesleyli*'de yer almazdı belki ama, diye düşünüyordu Vic, Küçük Wesley'de birçok insanın

evine her sabah *Times* gazetesi geliyordu. Konuya ilgi duyan herkes en geç akşama kadar durumu öğrenmiş olacaktı.

Trixie, "Jambonlu yumurta yemeyecek misin?" diye sordu.

Trixie genelde babasının jambonundan bir dilim alırdı. Fakat Vic şu anda ne jambon ne de yumurta istiyordu. Trixie'nin kâsesinin ketçapla dolu olduğunu ve kahvaltısının onun için bile yenilemez duruma geldiğini gördü. Yavaşça kalktı, mutfağa gitti ve otomatiğe bağlanmış gibi ocağı yaktı. Tavaya iki dilim jambon koydu. Midesi bulanır gibi oldu.

Trixie tehditkâr bir edayla "Babacığım? Yalnızca beş *dak-kam* kaldı!" diye bağırdı.

Vic, "Neredeyse hazır kedicik," diye seslendi.

"Aa! Sen *bana* ne zamandır kedicik diyorsun?"

Vic cevap vermedi. Melinda bunu başkasından değil, kendisinden duymalıydı.

Jambonu tam Trixie'nin önüne koyuyordu ki yaklaşan otobüsün pes gürültüsü geldi. Trixie bir elinde jambonla yerinden fırladı ve badminton raketiyle çok sevdiği ve boynundan neredeyse hiç çıkarmadığı kocaman kırmızı işçi fularını aldı. Kapıya vardığında döndü ve jambonu ağzına attı; süt dişlerinin arasından çıkan çıtırtı Vic'in kulağına kadar geldi. "Hoşçakal babacığım!" dedi ve gitti.

Vic, Mal'in oturma odasında üstünde sızdığı ve –konuk odasına geçmeyi isteyecek kadar kendine geldiyse bile– tüm geceyi geçirmek zorunda kaldığı kanepeye uzun uzun baktı. Geldiği son akşam Ralph'ın orada nasıl yattığını düşündü; başını Mal'le aynı tarafa koymuştu. Vic, Ralph'ın bu habere sevineceğini düşündü. Kimbilir, belki de çok geçmeden geri gelirdi.

Vic mutfağa gitti, kahveyi ısıttı, sonra Melinda'ya bir fincan az şekerli kahve koydu. Odasına gidip kapısını tıklattı.

"Mmm?"

"Benim. Sana kahve getirdim."

Hem uykulu hem de sinirli bir sesle uzata uzata, "Geel," dedi.

Vic içeri girdi. Melinda bir elini başının altına koymuş, sırtüstü yatıyordu. Pijama giymişti, yastık kullanmıyordu; Vic nadiren girdiği odasında onu tek başına yatarken gördüğü her seferinde, güç yaşam koşullarına dayanıklı Spartalılara özgü bir nitelik bulurdu onda. Örneğin en soğuk kış sabahlarında bile odada perdeleri dalgalandıran bir rüzgâr olurdu. Isı sıfıra yaklaşsa da Melinda battaniyeyi yere atmış olurdu, çünkü çok ince bir pijama veya gecelikle bile kendini sıcak tutabiliyordu. Şimdi de battaniye yerdeydi. Melinda'nın üstünde yalnızca bir çarşaf vardı. Vic kahveyle dolu büyük fincanı ona uzattı. Mavi-beyaz renkli fincanda Melinda'nın adı yazıyordu.

Aldığı ilk yudumla ağzı yanan Melinda yüzünü buruşturdu. "Oh-h-h-ah-h," diye inleyip kendini yatağa bırakınca elindeki kaynar kahve az daha üstüne dökülüyordu.

Vic tuvalet masasının önündeki küçük, sert tabureye oturdu. "Bu sabah gazeteye baktın mı?" diye sordu.

"Evet? Ne oldu?"

"Mal'i öldüren adamı bulmuşlar."

Melinda bir kolunun üstünde doğruldu, tüm uykusu gitmişti. "Öyle mi? Kimmiş?"

Vic koltuğunun altına sıkıştırdığı gazeteyi Melinda'ya uzattı.

Melinda haberi Vic'in gözünü alamadığı bir hevesle, ışıltılı bir sevinçle okudu. Sonunda alayla "Vay be, kimin aklına gelirdi?" dedi.

Vic, sesine hoşnut bir ton vermeyi başararak, "Buna sevindiğini tahmin ediyorum," dedi.

Melinda ona bir kurşun kadar sert ve hızlı bir bakış attı. "*Sen* sevinmedin mi?"

Vic, "Senin kadar sevindiğimden kuşkuluyum," dedi.

Melinda tırnakları kırmızı ojeli çıplak ayakları ve beyaz pijamasıyla yatağından fırlayıp soluğu Vic'in yanında aldı; aynaya baktı, saçlarını arkaya doğru çekti. "Doğru, sevinmedin. Sevinemezsin." Sonra Trixie gibi çevik hareketlerle koşarak banyoya gitti.

Melinda'nın yatağının başındaki telefon çaldı; Vic'in aklına ilk gelen isim Horace'tı. Horace da *Times*'a aboneydi. Vic odadan çıktı, oturma odasından hole doğru yürüyüp oradaki telefona baktı. "Alo?"

"Merhaba Vic. Bu sabah gazeteyi okudun mu?" Horace'ın gülümsediği sesinden belliydi, ama bu kötü niyetli değil, dostça bir gülümsemeydi.

"Evet, okudum."

"Adamı tanıyor muydun?"

"Hayır, adını bile duymadım."

"Eh..." Horace, Vic'in konuşmasını bekledi. "Bu, söylentilere bir son verecektir."

Vic soğuk bir sesle, "Benim kulağıma pek söylenti gelmemişti," dedi.

"Ama benim geldi Vic. Söylenenler pek hoş şeyler değildi."

"Melinda buna çok sevindi tabii."

"Vic, bu konuyla ilgili görüşlerimi biliyorsun." Horace yine duraksadı, ama bu sefer sözcükleri bulamıyordu. "Bence sen... şey, bence Melinda son aylarda epey gelişme gösterdi. Umarım böyle devam eder."

Vic banyodan gelen su sesine kulak kabarttı. Melinda banyo yapıyordu, çalan telefona bakmamıştı, evet, ama yine de Vic'in dili tutulmuş gibiydi. Sonunda, "Sağ ol, Horace," diyebildi.

Vic genellikle saat dokuzu çeyrek geçe veya dokuz buçukta yayınevinde olurdu ama şu anda, saat dokuzu on geçe bile hâlâ oturma odasında oturuyor, Melinda'nın giyinmesini, onun kendisine bu sabah, varsa, söyleyeceklerini söylemesini bekliyor, nereye gideceğini öğrenebilmeyi umuyordu. Aceleyle hazırlanmasından bir yere

gitmeye niyetli olduğu belliydi. Telefonu çevirdiğini duydu, ama kapalı kapının ardından ne konuştuğu anlaşılmıyordu; zaten konuştuklarını bilmek de istemiyordu.

Vic onun, korkaklığını bu kadar belli eden Ralph'a döneceğini tahmin etmiyordu. Joel, New York'taydı ama görmeye kararlı olduktan sonra Melinda'nın göze alamayacağı kadar uzak değildi orası. Vic gül ağacından yapılma sehpanın üstündeki kutudan bir sigara aldı. Sehpayı daha yeni yapmış, dışbükeyliği neredeyse hiç belli olmayan yüzeyini bir mercek gibi özenle cilalamıştı. Onu yine kendi üretimi olan ve Larry Osbourne'un zamanından kalan daha önceki sehpanın yerine yapmıştı; sürekli sürdüğü koruyucu cilalara rağmen üstünde o kadar çok sigara yanığı ve alkol lekesi vardı ki Vic onu tekrar elden geçirmek istememişti. Vic gül ağacından yaptığı bu yeni sehpanın dairesel bardak izleri ve unutulan sigara yanıklarıyla lekelenmesinin ne kadar zaman alacağını düşündü. Melinda'nın kapısının açıldığını duyunca gazetesinin arkasına saklanıp koltuğa iyice gömüldü.

Melinda, "Haberi ezberliyor musun yoksa?" diye sordu.

"Başka bir şey okuyordum. Dağcılık üzerine yeni bir kitap çıkmış, onu almak isterim."

"İşte sana hoş ve güvenli bir spor. Niçin öyle bir şey yapmayı denemiyorsun?" Melinda kutudan bir sigara aldı ve yaktı. Beyaz bir gömlek, fitilli kadifeden uçları kabarık kahverengi bir etek ve kahverengi mokasenler giymişti. Anahtarlığını sabırsızlıkla boş eline bıraktı. Heyecanlı ve asi görünüyordu, yeni bir ilişkinin başlangıcında daha önce defalarca olduğu gibi. Bu hava onun hedefine hızla ulaşmasını sağlayan şeydi.

Vic, "Ne tarafa gidiyorsun?" diye sordu.

"Ben... öğle yemeği için Evelyn'le buluşacağım, o kadar. Yani yemekte evde olmayacağım."

Vic onun doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildi. Zaten söyledikleri şu anda nereye gittiğini açık-

lamıyordu. Vic ayağa kalktı, gerindi, kazağını pantolonunun üstüne doğru çekti. "Akşamüzeri kokteyle ne dersin? Saat altı gibi Chesterfield'e gelebilir misin?"

Melinda kaşlarını indirdi, çocukça bir hareketle bir ayağının ucu üzerinde dönüp öbür bacağını dairesel bir hareketle savurdu. "Sanmam, Vic. Sen aslında böyle şeylerden hoşlanmıyorsun. Ama yine de sağ ol."

"Kusura bakma." Vic gülümsedi. "Eh, ben gidiyorum."

Garaja birlikte geçtiler ve arabalarına bindiler. Vic motoru ısıtmak için birkaç dakika bekledi, oysa Melinda üstü açık uçuk yeşil arabasıyla birkaç saniye içinde yolun aşağısına ulaşmıştı bile.

7

McRae'yle ilgili haberin çıkmasdan iki-üç gün sonra Vic'e işyerinde Bay Cassell adında biri telefon etti. Bay Cassell, East Lyme'dan Binkley Emlakçılık Şirketi'nin temsilcisi olduğunu ve evlerinden birini kiralamak isteyen Bay Charles De Lisle tarafından adının referans olarak verildiğini söylüyordu.

Vic afallamış bir şekilde, "Charles De Lisle mi?" diye sordu. Öyle birini hiç duymamıştı.

"İşyerinizde sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz Bay Van Allen, ama evde eşinize ulaşamadık. Aslında bende kayıtlı olan isim *Bayan* Van Allen fakat Bay De Lisle'e sizin de kefil olabileceğinizi düşündük. Onun güvenilir biri olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Biliyorsunuz, ev sahibine onun hakkında bir şeyler söyleyebilmemiz gerekiyor."

Vic ansızın adı hatırladı: bu Lord Chesterfield Barı'ndaki piyanistin adıydı. "Ben tam olarak... sanırım güvenilir biridir. Öğleyin karımla konuşayım, o da öğleden sonra sizi arasın."

"Tamam, Bay Van Allen. Bunu yapabilirseniz çok seviniriz. Çok teşekkür ederiz, iyi günler."

"İyi günler." Vic ahizeyi yerine koydu.

Stephen bazı kâğıt örnekleriyle onu bekliyordu. Onları iki yüz vatlık bir ampule tutup birlikte incelediler; kalınlığının her yerde eşit olup olmadığını anlamak için

yakından baktılar. Bu kâğıt Greenspur Yayınevi'nin basacağı bir sonraki kitapta kullanılacaktı; kitap, Bard Üniversitesi'nde genç bir öğretim üyesi olan Brian Rider adında birinin şiirlerini içeriyordu. Stephen'ın gözleri Vic'ten daha keskindi ve parlak ışığın altında beliren, görülmesi zor beyaz hareleri daha iyi seçiyordu; ama kâğıdın niteliğine ve onun mürekkebi emme yeteneğine gelince, Vic o konuda kendine daha çok güveniyordu. Altı ayrı kalitede kâğıda baktılar, birkaç dakika içinde dördünü elediler ve en sonunda kalan ikisinden biri üzerinde görüş birliğine vardılar.

Stephen, "Siparişi hemen vereyim mi?" diye sordu.

"Ben hallederim. Geçen sefer siparişin gelmesi çok uzun sürmüştü." Vic önceki ay müsveddelerini gönderen üç şair ve bir romancıya ret mektubu yazdığı masasına geri döndü. Ret mektuplarını hep kendisi yazardı çünkü bu çirkin işi Stephen'a yüklemek istemiyordu; ayrıca Vic'e göre çalışmaları reddedilen kişilere durumu bildirmenin en nazik ve uygar yolu, yayıncının onlara el yazısıyla mektup göndermesiydi. Vic'e gelen müsveddelerin çoğu nitelikli çalışmalardı. Hatta bazıları çok iyi olurdu ve onları yayınlamak isterdi; ama Vic her istediğini basacak durumda değildi ve çok beğendiği yazarlara, müsveddelerini başka nerelere gönderebilecekleri konusunda öneriler getirirdi. Mektuplarının çoğunda şöyle derdi: "... Sizin de bildiğiniz gibi, Greenspur oldukça küçük bir yayınevi. Elle çalışan iki baskı makinemiz var ve ağır çalışma yöntemlerimiz nedeniyle yılda en fazla dört kitap basabiliyoruz..." Üslubu, Greenspur Yayınevi'nin kişiliğiyle uyumlu olacak şekilde alçakgönüllü olurdu; öte yandan, Vic ağır yöntemleri yüzünden basımevinin beş günde ancak on sayfa dizmesiyle giderek daha çok gurur duyuyordu.

Vic en çok da Stephen Hines'la gurur duyuyordu ve onu bulduğu için ilâhi takdire şükrediyordu. Stephen otuz iki yaşındaydı, evliydi ve bir küçük çocuğu vardı.

Sessiz, sakin bir adamdı ve basımcılığın gerektirdiği düzeltmelere ve düzenlemelere karşı sonsuz bir sabır gösterirdi. Ayrıca Vic kadar da titiz biriydi; zorlu geçen ilk iki yılında Vic, kendisi gibi kılı kırk yaran birine denk geleceğine hiç ihtimal vermemişti. Derken, altı yıl önce Stephen çıkagelmiş ve ondan iş istemişti. Stephen daha önce Brooklyn'de küçük bir matbaada çalışıyormuş. Dediğine göre kırsalda yaşamaya karar vermiş. Greenspur Yayınevi'nde çalışmanın hoşuna gideceğini düşünmüş. Vic başında ona sendikanın belirlediği ücreti vermiş ama iki hafta sonra maaşına yüzde yirmi zam yapmıştı. Stephen'sa bunu kabul etmek istememişti. Basımevinde çalışmayı seviyor, kırsal kesimin yeşilliği ve dağları hoşuna gidiyordu – söylediğine göre kendisi Arizonalıymış ve babasının çiftliği bir kum fırtınasında yıkılmış. İlk geldiğinde henüz evli değildi. Beş yıl önce New York'tan sevgilisi Georgianne'ı getirdi, onunla evlendi ve Vic de sağdıcı oldu. Georgianne tam ona uygun bir kızdı; sessiz-sakindi, alçakgönüllüydü ve Stephen kadar kırsala hayrandı. Küçük Wesley'le Wesley arasındaki büyük bir malikânenin ormanın derinliklerinde yer alan konuk evini satın aldılar; oraya giden yolu arabaların geçeceği kadar genişleten de Stephen'dan başkası değildi. Vic evi almaları için ona borç vermiş, Stephen da şimdiye kadar borcunun dörtte üçünü ödemişti. Stephen, Vic'e içten bağlıydı, ama bunu belli etmezdi. Ona duyduğu bağlılık en çok saygılı tavırlarından anlaşılıyordu. Başta Vic'e 'efendim' diyordu, birkaç ay sonra Vic bununla ilgili bir şaka yapınca vazgeçti. Artık Stephen ona ne 'Bay Van Allen' ne de 'Vic' diyor, yüzüne karşı adıyla hitap etmiyordu.

Greenspur Yayınevi'nin diğer çalışanıysa Vic'in Wesley sokaklarında sürtmekten kurtardığı altmışlık Carlyle'ydı. Carlyle dilenciydi, içki alabilmek için çeyreklik dileniyordu. Vic ona istediği içkiyi almış, sonra onunla sohbete dalmıştı. Vic yerleri süpürsün ve çeşitli işlere koşsun diye ona basımevinde çalışmayı önermiş, o da ka-

bul etmişti. Artık yılda yalnızca iki kez içiyordu – Noel'de ve doğum gününde. Ailesi yoktu. Vic ona, Küçük Wesley'in kuzey yakasında yaşlı bir kadının kiraya verdiği bir odada rahatça yaşayacak kadar ücret veriyordu. Vic'in yanında geçirdiği dört yıl içinde Carlyle'ın sorumlulukları artmıştı; artık gelen postaları sınıflıyor, baskı makinelerini yağlıyor, kurşun harflerin dizildiği gale üzerinde sayfaların bağlanmasında Stephen'a yardım ediyor ve Wesley tren istasyonuna gidip gelen paketlerin getir-götür işlerini yapıyordu. Her zaman basımevinin arka girişinde duran Dodge marka kamyoneti oldukça güvenilir bir şekilde kullanabiliyordu. Yine de Carlyle'ın 60 dolarlık haftalığını hak edip etmediği tartışılabilirdi; ama Greenspur Yayınevi de zaten kâr etmiyordu ve Vic, kimsenin onu çalıştırmayacağı bir zamanda Carlyle'ı işe alarak onun son yıllardaki mutluluğuna epey katkıda bulunduğunu düşünüyordu. Carlyle'ın yaptığı en kötü işler, Dodge'u dar yolun sonundaki minik köprünün ucundan aşağı kaydırmak, yılda iki kere sarhoş olmak ve tütün çiğnemekten –Carlyle iflah olmaz bir tütün çiğneyicisiydi ve baskı odasının bir köşesinde yeterince sık boşalttığı bir tükürük hokkası bulundururdu– ibaret kaldığı sürece ölene kadar yanında çalışabilirdi.

Basımevinin kendisi tek katlı, koyu yeşile boyalı bir yapıydı; bu nedenle de dört bir yanında boy atan ve üstüne doğru uzanan gür ağaçların arasından neredeyse hiç gözükmüyordu. Araç-gereçlerin saklandığı küçükçe bir çiftlik ambarı olarak yapıldığından garip bir biçimi vardı. Ambar şimdi baskı makinelerinin ve dizgi masasının olduğu odaydı. Vic yapının bir kanadına kendi ofisi olacak kare biçimli küçük bir oda, öbür kanadına da kâğıtlar ve baskı harfleri için bir depo eklemişti. Nemden korunmak için yapının dış cephesini çatı yalıtım malzemesiyle kaplamış, sonra onu sac levhalarla örtmüş, son olarak da üstüne boya çekmişti. Basımevine gelmek için yaklaşık iki yüz metre ilerideki bir toprak yoldan ayrılıp

virajlı ve derin tekerlek izleriyle dolu başka bir toprak yola girmek gerekiyordu. Basımeviyle Vic'in evinin arasıysa arabayla on dakikaydı.

Vic, Charles De Lisle'le ilgili telefonun geldiği gün, saat birde eve geldiğinde Melinda hâlâ dönmemişti. Vic tek başına öğle yemeğini yedi ve sofrada kitap okudu. Boş evde dolanırken sanki birisi onu izliyormuş gibi garip bir huzursuzluk hissediyordu. Pikaba Gregoryen ilâhilerini koydu ve sesini iyice açtı ki üçe doğru şifalı bitkilerin olduğu kutuları garaja geri koyarken müziği duyabilsin. Melinda hiçbir yere not bırakmamıştı. Hatta Vic hiç yapmadığı şeyi yaptı ve, Melinda oraya hiç not bırakmamasına rağmen, onun odasına da göz attı. Melinda not bırakacağı zaman onu genellikle oturma odasının ortasında yere bırakırdı.

Acaba Charles De Lisle'le miydi? Bu soru Vic'in aklına geldiğinde sözcükler küçük birer balon gibi sevimsizce patladı. İyi de böyle düşünmesi için bir neden var mıydı ki? Charles De Lisle'in esmer yüzünü belli belirsiz hatırladı – ince ve karanlık, saçları ağır briyantinli. Vic onu gördüğünde aklına İtalyan üçkâğıtçıların geldiğini hatırladı. Onu yalnızca bir kez görmüştü, üç hafta kadar önce Melinda'yla öğleden sonra bir kokteyl için Lord Chesterfield Barı'na gittiklerinde. İşin tuhafı, Melinda onun piyano çalışıyla ilgili hiç yorum yapmamıştı.

Vic, Charles De Lisle'i aklından kovdu. Hiç sevmediği bir şey varsa o da nedensiz yere kuşkulanmaktı. Melinda, suçlu olduğu kanıtlanana kadar her zaman masumdu.

Vic o akşam saat yediye çeyrek kala eve geldiğinde Melinda'dan hâlâ haber yoktu. Trixie saat dört buçukta gelmişti ve Vic ona annesinin nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu.

Trixie kayıtsızca, "Bilmiyorum," dedi. Yerde yüzüstü yatıyor, *Yeni Wesleyli*'nin karikatür sayfasını okuyordu.

Trixie annesinin arada bir eve geç gelmesine alış-

kındı. Aslında böyle olunca daha rahat ediyordu.

Vic, "Scrabble oynamaya ne dersin?" diye sordu.

Trixie ona bakıp biraz düşündü. Küçük, oval, güneşten kararmış yüzü Vic'e parlak, dalından yeni düşmüş bir meşe palamudunu hatırlattı; Trixie'nin çenesi palamudun sivri ucu, perçemi ve tam kulaklarının ortasını hizalayan dümdüz saçları da tepesiydi. Sonunda, "Tamam!" dedi, yerinden fırlayarak kalktı ve kitaplığın bir rafında duran oyun kutusunu getirdi.

Telefon çalınca Vic kalıp baktı. Arayan Melinda'ydı.

"Vic, eve saat sekiz gibi geleceğim. İstiyorsanız bir şeyler yiyin ama bir şeyler içmek için birini getiriyorum – eğer senin için sakıncası yoksa," dedi ağır bir edayla; daha şimdiden birkaç kadeh içtiği belliydi. "Olur mu?"

Vic, "Olur," dedi. Kimi getireceğini anlamıştı. "Olur, görüşürüz."

"Hoşçakal."

Vic ahizeyi yerine koydu. "Anneciğin bir saat sonra gelecekmiş, tatlım," dedi. "Acıktın mı?"

Trixie, "Hayır," dedi.

Trixie onlarla birlikte yemek yemeye bayılıyordu. Akşam yemeğini anne-babasıyla birlikte yiyebilmek için –Vic dokuzdan sonra karnını doyurmasına izin vermese de– saatlerce beklemeye razıydı. Yemeği genellikle sekiz buçukta yerlerdi. Fakat Vic bu akşam aynı saatte yiyebileceklerini sanmıyordu. Kendini oyuna vermeye çalıştı. Aralarındaki farkı dengelemek için Trixie'nin iki hakkına karşılık Vic bir hak kullanırdı. Trixie bu sözcük oyununu daha şimdiden annesinden iyi oynayabiliyordu, ama Vic bunu ona söylemenin pek akıllıca olmayacağına inanıyordu. Vic, Trixie'ye üç yaşındayken okumayı öğretmişti. Oyununun ikinci turunda epey ilerlemişlerdi; Trixie çikolatalı bir çöreği ketçapla yedikten ve hava iyice karardıktan sonra garaj yolundan iki araba sesi geldi.

Sesleri duyan Trixie başını kaldırdı. "İki kişi geli-

yor," dedi.

"Annenin bir konuğu var."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Biri işte. Sıra sende Trix."

Vic, Melinda'nın pes perdeden yayvan konuşmasına, taş yoldaki ayak seslerine kulak verdi. Sonra Melinda kapıyı açtı.

"Merhaba!" diye seslendi. "Girsene Charley. Vic, Charley De Lisle'le tanışmanı istiyorum. Charley, kocam." Formalite gereği tanıştırıyormuş gibi bir jest yaptı.

Vic ayağa kalkmıştı. "Nasılsın?"

Charley bir şeyler geveledi ve başını salladı. Utanmış gibi bir hali vardı. Otuz beş yaşında görünüyordu, ince yapılıydı ve pek boylu sayılmazdı; neredeyse ortada birleşen siyah kaşlarının altında birbirine yakın duran gözleri sinsi bakışlıydı.

Melinda, "Charley, Lord Chesterfield'de piyano çalıyor," dedi.

"Evet, biliyorum. Ee, kasabamızı nasıl buldun?" diye sordu Vic.

Charley, "Çok beğendim," dedi.

"Charley, otursana. Vic, bize birer içki koymayacak mısın? Ne alırsın Charley?"

Charley lafı ağzında geveleyerek sulu çavdar viskisi içse iyi olacağını söyledi. Vic içkileri hazırlamak için mutfağa gitti. Önce Charley'in içkisini, ardından kendisiyle Melinda'ya birer sulu Scotch hazırladı. Trixie'ye de portakal suyu koydu. Oturma odasına geri döndüğünde Trixie hâlâ odanın ortasında duruyor, Charley De Lisle'i yansız, sabit, meraklı gözlerle süzüyordu. Vic bir tepsiye koyduğu içecekleri sırayla dağıttı.

Vic, Charley'e "Bugün seninle ilgili bir telefon geldi," dedi.

Charley başını kaldırıp boş ve şaşırmış bir ifadeyle Vic'e baktı.

"Bir emlakçı benim seni tanıyıp tanımadığımı sordu.

Korkarım senin için iyi bir referans olamadım." Vic dostça gülüyordu.

"Ah, Tanrım, *seni* mi aradılar?" Melinda güldü. Yavan bir edayla, "Üzgünüm Vic, *ben* onları yarın ararım," dedi. "Ama Charley evini buldu zaten. Yarın taşınıyor. Ormanda çok güzel bir yazlık. East Lyme'ın üç kilometre güneyinde, onbeşinci yolun ilerisindeki o küçük evi hatırlıyor musun? Galiba eskiden sana orayı göstermiştim. Ev bahardan beri boştu ve Charley'in otelde kalacağına orada kalmasının daha iyi olacağını düşündüm; ne de olsa burada altı haftası daha var. O yüzden de orayla ilgilenen emlakçıyı –uzun uzun aradıktan sonra, *en sonunda*– buldum ve evi Charley için ayarladım. Charley oraya bayılıyor." Melinda bu arada çalacağı plakları çıkarıyordu.

Vic, "Ne kadar güzel," dedi. Melinda orayı bir başkasına göstermiş olmalı, diye düşündü. East Lyme'ın üç kilometre güneyi demek, Charley'in Küçük Wesley'e yalnızca üç kilometre daha yakın olması demekti. Sonra Vic olumsuz düşünceleri kafasından atmaya çalıştı, hem de çok çalıştı. Bay De Lisle'e kötü duygular beslemek için bir neden yoktu. Bay De Lisle'in kendi gölgesinden bile korkan bir hali vardı.

Melinda piyano kayıtlarını seçmiş ve pikabın sesini biraz fazla açmıştı. İkinci parça başlayınca Charley'e piyano sanatçısını tanıyıp tanımadığını sordu. Charley onu tanımıştı.

Vic kendisiyle Melinda'ya birer içki daha hazırladı. Charley minik yudumlarla içiyordu. Odaya geri döndüğünde Melinda, Trixie'ye, "Hayatım, niçin odana gidip orada oynamıyorsun? Burayı çok dağıtıyorsun," diyordu.

Trixie şöminenin önünde yerdeki Scrabble pullarıyla dalgın dalgın bir şeyler yapıyordu. Annesi söylenince iç geçirdi ve pulları, yirmi dakika daha oyalanmaya yetecek bir hızla, ağır ağır oyun kutusunun içine yerleştirmeye başladı.

Melinda, Charley'e, "İçkine zehir kattığımızı düşün-

müyorsun ya?" dedi.

Charley gülümseyerek, "Hayır," dedi. "Ülserim olduğu için dikkat etmek zorundayım. Ayrıca bu akşam piyano çalacağım."

Melinda, "Ama yemeğe kalacak kadar vaktin vardır herhalde. Sahneye saat on birde çıkıyorsun. Buradan Ballinger'e altı dakikada gidebilirsin," dedi.

Vic gülümseyerek, "Roket gibi giderse, belki," dedi. "Ama canına kastı yoksa yirmi dakikayı göze almasında yarar var."

Melinda, Vic'e, "Charley, Ballinger'deki Lincoln Oteli'nde saat on birden on ikiye kadar çalıyor," diye açıkladı. Melinda burnuna biraz pudra sürseydi daha iyi olurdu, ama açık bıraktığı kumral saçlarının rüzgârdan arkaya doğru dalgalandığı, çilli yüzünün güneşten ve coşkudan parladığı şimdiki haliyle de çok güzel görünüyordu. Benzi solacak kadar içmemişti henüz. Vic, Melinda böyle baktığı zaman erkeklerin onu niçin çekici, hatta dayanılmaz bulduklarını anlayabiliyordu. Melinda elini Charley'in koluna yaslayarak ona doğru eğildi. "Charley, yemeğe kalacaksın, değil mi?" Ve cevabı beklemeden yerinden fırladı. "Hay Allah, bifteği arabada bıraktım! Şahane bir biftek. Hansen'in dükkânından kendi ellerimle aldım!" Koşarak dışarı çıktı.

Fakat Charley kesinlikle yemeğe kalamayacağını söylüyordu. İlk içkisini bitirir bitirmez, "Gitmem gerek," dedi.

Melinda, "Ama bir şey çalmadan olmaz!" dedi.

Charley, sanki Melinda'yla tartışmanın yararsız olduğunu biliyormuş gibi uysallıkla kalktı ve piyanonun başına oturdu. "İstediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Melinda piyanonun kapağını açmakla uğraşıyordu. "İstediğini çalabilirsin," dedi.

Charley, 'Ayran Renkli Sevgili Gökyüzü'nü çaldı. Vic, bu şarkının Melinda'nın en sevdiği şarkılardan biri olduğunu biliyordu; aynı şeyi Charley de biliyor olmalıydı ki

ilk notaları çalmaya başlayınca ona göz kırpmıştı.

Charley şarkıyı bitirince Melinda, "Keşke ben de senin gibi çalabilseydim," dedi. "Çalıyorum çalmasına, ama bu kadar iyi değil."

Charley iskemleden kalkarak, "Nasıl çaldığını bir göstersene," dedi.

Melinda başını salladı. "Şimdi olmaz. Bana böyle çalmasını öğretebilir misin?"

Charley pervasızca, "Eğer biraz çalmasını biliyorsan, elbette," dedi. "Ben artık gitmeliyim."

Vic kalktı. "Seninle tanıştığıma sevindim," dedi.

Charley de, "Teşekkür ederim. Ben de öyle," diyerek yağmurluğunu aldı.

Melinda onu arabasına kadar geçirdi. Beş dakika kadar dışarıda kaldı. İçeri döndüğünde o da, Vic de bir süre hiç konuşmadılar.

Sonra Melinda ağzını açtı: "Bugün yeni bir şey oldu mu?"

Vic, "Hayır," dedi. Yeni bir şey olsaydı bile Melinda onu dinlemezdi. "Artık yemek yiyelim mi?"

O akşam Melinda her zamankinden daha keyifliydi. Fakat ertesi gün saat birde yine evde yoktu ve sekize kadar yine gelmedi. Söylediğine göre Charley De Lisle ona öğleden sonra piyano dersi vermeye başlamıştı.

8

Vic neler döndüğünün farkındaydı ve bütün kasabanın diline düşmeden Melinda'ya bunu itiraf ettirmeye, onu bundan vazgeçirmeye çalıştı. Basit ve sakin bir şekilde onun Charley De Lisle'le fazla görüştüğünü söyledi.

Melinda, "Hayal kuruyorsun," dedi. "Charley onca haftadan sonra parya muamelesi görmeden konuşabildiğim ilk kişi, ama sen onunla konuşmamı istemiyorsun. Sen aslında benim hayattan zevk almamı istemiyorsun, mesele bu kadar basit!"

Melinda bu tür şeyleri içinden geliyormuş gibi söyleyebiliyordu. Vic'i gerçekten şaşırtıp onu, acaba ağzından çıkanı kulakları duyuyor mu, diye merakta bırakabiliyordu. Ona adil davranmak kaygısıyla Vic konuya Melinda açısından bakmaya, Melinda'nın bu kadar güvenilmez, marazlı bir gece kulübü sanatçısına kapılmasının imkânsız olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ama beceremedi. Melinda, Jo-Jo'yla olan ilişkisini de aynı şekilde inkâr etmiş ve Jo-Jo, Vic'e aynı şekilde tiksindirici gelmişti; yine de olanlar olmuştu. Neymiş: Jo-Jo çok komikmiş, onu durmadan güldürüyormuş. Trixie'ye çok iyi davranıyormuş. Bu seferki de çok iyi piyano çalıyormuş. Ona nasıl daha iyi piyano çalacağını gösteriyormuş. Artık haftada birkaç kez, Vic saat üçte işe gittikten sonra geliyor ve beşe kadar Melinda'ya ders veriyordu; ardından da Lord

Chesterfield'e gitmesi gerekiyordu. Trixie öğleden sonraları çoğunlukla evde oluyordu, dolayısıyla Charley'in gelmesinin ne sakıncası olabilirmiş ki? Fakat bazen Melinda öğle yemeği saatinde evde olmuyordu; ve bazı günler piyano çalışmıyorlardı, çünkü Vic'in saat ikide piyanonun tuşlarının üstünde gördüğü küllük akşam yedide eve geldiğinde hâlâ orada duruyor olurdu. Bazen Charley De Lisle'in evinde oluyorlardı, oysa orada piyano yoktu.

Vic ona, "Peki onu görmenle ilgili olarak ne düşünmemi bekliyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey! Niçin kuşkulandığını anlayamıyorum!"

İki haftadır Charley De Lisle'den başka kimseyi görmediğini veya ondan başka hiçbir şey hakkında konuşmadığını hatırlatmanın yararı olmazdı. Trixie'nin bile olanların farkında olduğunu söylemenin de yararı yoktu, üstelik bu utanç verici olurdu; artık Trixie de annesinin bu tutumunu kabullenmiş gibiydi. Bay De Lisle'le görüşmelerinin ikinci haftasında Vic bir akşam eve geldiğinde Melinda henüz dönmemişti ve Trixie önemsiz bir şeymiş gibi, "Annem herhalde Charley'in evindedir. Ben geldiğimde de yoktu," demişti. Trixie'nin böyle demesi Vic'e dokunmuştu; ilk geldiği akşam Charley'e olan bakışı bile bu kadar dokunmamıştı. Vic içkileri oturma odasına getirdiğinde Trixie'nin koltuğun yanına nasıl dayandığını hatırladı: fal taşı gibi açılmış gözlerinde kaygılı, ama yine de engelleyemediği meraklı bir bakış vardı; sanki Ralph'ın yerini alacak adama baktığını, annesinin o andan itibaren o adamla –Trixie istese de istemese de, adam Trixie'ye iyi davransa da davranmasa da– sık sık görüşeceğini daha o zaman anlamıştı. Trixie'nin Charley'e o bakışını hatırlayınca Vic âdeta sarsıldı. Kuşkusunun mutlak gerçeğe dönüştüğü ilk ânın, o an olduğunu anladı. Trixie'nin masumiyeti ve saflığıyla bunu sezdiğini anladı, oysa kendisi o sırada yalnızca kuşkulanıyordu.

Vic neşeli, canlı bir ses tonuyla, "Seninle evlenmekle pek iyi yapmamışım, değil mi? Hiç tanımadığın biri ol-

sam ve damdan düşer gibi karşına çıksam şansım daha büyük olurdu. Paralı, az-çok yakışıklı ve konuşacak bir sürü ilginç şey bulan biri..."

"Örneğin ne gibi? Salyangozlar ve tahtakuruları mı?" Melinda o gün öğleden sonra Charley'le dışarıda buluşmak üzere giyiniyordu; Vic'in ona hediye ettiği kemeri bağlıyor, Vic'in onun için özenle seçip aldığı morlu sarılı eşarbı boynuna doluyordu.

"Eskiden salyangozları ve başka bir sürü şeyi ilginç buluyordun, ama sonra beynin dumura uğradı," dedi Vic.

"Sağ ol ama ben beynimden hoşnutum. Sen kendi beynine bak."

Günlerden pazardı. Vic, Melinda ve Trixie'yle Ayı Gölü'nde sandala binmek istemişti – Melinda'yla kendisine sandal, Trixie'ye kano. Trixie çok sevdiği göle ancak hafta sonları gidebiliyordu. İki-üç hafta öncesine kadar Melinda da göle gitmekten keyif alıyordu. Fakat şimdi Charley'le çıkacak ve dediğine bakılırsa onunla kırda gezinti yapacaktı, üstelik Trixie'yi de yanında götürmek istemiyordu.

Vic, "Döndüğünde evde olmayabilirim," dedi.

Melinda, "Öyle mi? Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Trixie'yle birlikte Blair Peabody'yi görmeye gidebiliriz diye düşünmüştüm."

Melinda, "Peki," dedi. Vic karısının onu dinleyip dinlemediğinden emin değildi. Holde yanından geçerken, "Madem öyle, sana güle güle Vic," dedi. "İyi eğlenceler."

Vic oturma odasında durup dar yoldan aşağı inen arabanın yiten sesini dinledi. Melinda'ya beyninin dumura uğradığını söylememeliydi. Onu aşağılamanın kimseye bir yararı olmazdı. Keşke öyle demeseydi. En iyisi Melinda'ya karşı neşeli olmak ve hiçbir sorun yokmuş, sinirlenecek bir durum yokmuş, Melinda bir-iki hafta sonra Charley'den sıkılacakmış gibi davranmaktı. Vic, Charley'den hoşlanmadığını belli ederse Melinda sırf inadından, onun peşinden gitmeye devam ederdi.

Taktiklerini temelden değiştirmeli ve Charley'e karşı iyi davranmalıydı. Melinda'nın gözünde De Lisle yakışıklı olmadığı gibi, piyano hariç, eğlenceli de değildi, Vic bundan emindi. Öte yandan, Jo-Jo'ya ve Ralph Gosden'e iyi davranmakla Vic'in eline bir şey geçmemişti. Vic, Melinda'nın Charley'i Cowanların veya Mellerlerin verdikleri partilere getirmesine –Melinda henüz bu yola başvurmamıştı ama yakındı, Vic bunu biliyordu–, Charley De Lisle gibi beş para etmez bir adamı arkadaşlarına karşı onaylar görünmenin utancına katlanamayacağını hissediyordu. Herkes McRae hikâyesinin boş çıkmasının ardından Melinda'nın karşısına çıkan ilk adamla düşüp kalkmaya başladığını anlayacaktı. Herkes Vic'in, Melinda'nın bu yaptıklarından nefret ettiğini ama, ne kadar kaygısız görünürse görünsün, bunu bir türlü engelleyemediğini anlayacaktı; çünkü Melinda'yı sevgililerinden uzak tutabilmek için McRae hikâyesini uydurduğu ve bu konuda çaba gösterdiği çok açıktı.

Kendini toparladı. Bay De Lisle'e nazik ve sıcak davranmanın alternatifi ne olabilirdi? Kendini alçaltmak pahasına Bay De Lisle'in onu sinirlendirdiğini mi göstermek? Kendini alçaltmak pahasına bu ilişkiye engel olmak ve bundan zevk almaya mı çalışmak? Vic bunu hiç yapmamıştı ve yapmak da istemiyordu. Hayır, doğru olan, ne olursa olsun, nazik ve uygar olmaktı. Böyle davranmakla belki yenilgiye uğrayabilir, alay konusu olabilirdi; ama öbür türlü, ilişkiyi sona erdirse de erdirmese de, hem Melinda'nın saygısını, hem de özsaygısını yitirirdi.

Vic, Blair Peabody'yi görmeye gitmedi. Janey Peterson, Trixie'yi aradı ve geleyim mi diye sordu. Trixie için Janey'le birlikte evin çevresinde oynamak da yeterince eğlenceli olduğundan Vic öğleden sonrasını Tiberius'la ilgili bir şeyler okuyarak değerlendirmeye karar verdi.

Janey'i babası getirdi ve Vic onunla ön bahçede birkaç dakika sohbet etti. Adam sağlam yapılı, sarışın biriy-

di ve ondaki açık yüreklilik ve alçakgönüllülük insanın hoşuna gidiyordu. Yanında bir torba dolusu ev yapımı çörek getirmişti; Janey'le Trixie onlardan birkaç tane alıp kayboldular, Vic'le Peterson da ayaküstü atıştırıp bahçede bütün güzellikleriyle çiçeğe durmuş ortancalar hakkında konuştular. Peterson kendi ortancalarının çok genç olduğunu, o yüzden de bu yıl açmadıklarını söyledi.

Vic, "Biraz kal," dedi. "Bizde istediğimizden fazlası var."

Peterson itiraz etti ama Vic garaja gitti ve bir yabayla birkaç çuval getirip ortancalardan ikisini çıkardı. Bahçede rasgele ekilmiş toplam dört ortanca vardı ama Vic nedense ortancalardan nefret ederdi. Onların pastel renkli bir topa benzeyen kocaman çiçeklerini fazla gösterişli ve yavan buluyordu. Köklerini çuvala koyduğu iki ortancayı Peterson'a verdi ve Bayan Peterson'a selamlarını iletti.

Peterson karısı için, "Bunların pembesine bayılacak," dedi. "Bahçeyi güzelleştireceğine hiç kuşku yok. Sen de eşine selam söyle. Kendisi burada mı?"

Vic, "Hayır. Bir arkadaşını görmeye gitti," dedi.

Peterson başıyla onayladı.

Vic emin değildi ama Peterson, Melinda'yı sorarken sanki biraz utanmış gibiydi. Adam arabasıyla uzaklaşırken Vic ona el salladı, ardından eve girdi. Bahçeye iki küçük bomba düşmüş gibiydi. Vic orayı olduğu gibi bıraktı.

Melinda yediye çeyrek kala döndü. Vic arabasının sesini duydu ve birkaç dakika sonra, güya *Times*'ın bazı sayfalarını almak için, odasından çıkıp oturma odasına geçti. Melinda'nın De Lisle'le birlikte gelebileceğini düşünmüştü ama karısı yalnızdı.

"Hiç kuşkusuz, benim bugün boğazıma kadar günaha battığımı düşünüyorsundur," dedi, "ama bugün at yarışlarına gittik. Sekiz dolar kazandım. Buna ne buyurursun?"

Vic gülümseyerek, "Ben hiçbir şey düşünmedim," dedi ve radyoyu açtı. Saat yedi haberlerini veren yorumcuyu dinlemek istiyordu.

Janey Peterson akşam yemeğini onlarla yedi, ardından Vic onu evine bıraktı. O evden çıkar çıkmaz Melinda'nın Charley'i arayacağını biliyordu; Melinda, telefon şirketinin Charley'in evine bir an önce telefon bağlaması için bütün ağırlığını –daha doğrusu, Van Allen soyadının ağırlığını– koymuştu. Vic onun 'boğazına kadar günaha batmak' lafına hayıflandı. Keşke bu kadar kaba olmasa diye düşündü. Melinda aslında her zaman böyle kabalık yapmazdı. Bu elbette arkadaşlarını yanlış seçmesinden kaynaklanıyordu. De Lisle'le bir şey yapmadıysa veya bir şey yapmaya niyetlenmediyse niçin bunun sözünü etme ihtiyacını hissetmişti ki? Melinda kadar çekici bir kadın kendilerine altın tepside sunulunca De Lisle gibi adamlar niçin direneceklerdi ki? Böyle bir direncin gerektirdiği iyi ahlâka artık pek rastlanmıyordu. Bu ahlâk, karısı Prenses de Condé öldükten sonra iffetini koruyan Fransa Kralı Üçüncü Henri gibi insanlara göreydi. Hayatının geri kalanında kütüphanesinde oturarak Prenses'in anısını düşünen, Nicolas Ève kitapların ciltlerini ve kapak içlerini süslesin diye ona korsanların bayraklarındaki gibi kurukafa ve çapraz kemik tasarımları çizen Henri'nin sadakati, gerçek sadakatti. Fakat çağdaş psikiyatrlar Henri'ye herhalde akıl hastası tanısı koyarlardı.

Charley De Lisle ertesi hafta iki kez akşam yemeğine geldi, bir akşam da üçü birlikte Tanglewood'da bir açıkhava konserine gittiler; ancak Charley saat on birde Lincoln Oteli'ndeki programına yetişebilmek için erken ayrılmak zorunda kaldı. Charley'in onlarda akşam yemeği yediği günlerden biri, onun tatil günü olan ve on birden geç bir saate kalabildiği pazartesiydi. Vic düşünceli bir davranışla saat onda onlara iyi geceler diledi, odasına çekildi ve oradan çıkmadı. Charley'le Melinda piyanonun başında oturuyorlardı, ama Vic yanlarından ayrılır

ayrılmaz piyanonun sesi kesildi. Vic epey sonra yatıp uykuya daldı, ama Charley'in arabasından çıkan gürültüyle uyandı; kol saatine baktı, saat dörde çeyrek vardı.

Vic o sabah saat dokuza yaklaşırken elinde bir fincan kahveyle Melinda'nın kapısını tıkladı. Birkaç dakika önce Stephen telefon etmiş, karısının kendisini iyi hissetmediğini ve onu yalnız bırakmak istemediğini söylemişti. Melinda'nın karısına eşlik edip edemeyeceğini sormuş, tanıdığı başka iki kadının kocalarıyla birlikte tatile gittiklerini eklemişti. Melinda cevap vermeyince Vic yavaşça kapıyı açtı. Odada kimse yoktu. Yatağın bej renkli örtüsü pürüzsüzce düzeltilmişti. Vic kahveyi mutfağa geri götürdü ve evyeye boşalttı.

Sonra basımevine gitti. Stephen'ı aradı ve Melinda'nın bir arkadaşıyla Wesley'de alışverişe gitmek üzere erkenden randevusu olduğunu, ama öğlene kadar herhalde döneceğini ve onu o zaman arayacağını söyledi. Vic evi on birde ve on ikide iki kez aradı. İkincisinde Melinda evdeydi. Vic son derece normal bir ses tonuyla ona nasıl olduğunu sordu, ardından Georgianne'la ilgili durumu anlattı. Georgianne, Vic'in tahminince altı-yedi aylık gebeydi. Stephen onun için bir doktor getirtmişti ve doktor düşük olacağını sanmadığını söylemişti, ama Georgianne'ın yanında birinin durması gerekiyordu.

Melinda, "Elbette, seve seve giderim," dedi. "Stephen'a söyle, yarım saat içinde orada olurum."

Sesi çok istekli geliyordu; Vic'e kalırsa hem dün gece yaptıklarından dolayı kendini affettirmek, hem de insanlar için bir şeyler yapmayı, hayır işlerini gerçekten sevdiği için oraya gitmek istiyordu. Melinda'nın iyi, belki de tuhaf yanlarından biri de buydu; o, kim olursa olsun, hastaların bakımıyla uğraşmayı, zor duruma düşen yabancılara –lastiği patlayanlar, çekini bozduramayanlar veya burnu kanayanlar– yardım etmeyi seviyordu. Annelik içgüdülerini ancak bu şekilde, yani zora düşen yabancılara yardım ederek dışa vuruyordu.

Vic, Melinda'nın bütün gece dışarıda olmasının konusu açılmaz, diye düşünüyordu, ama Charley De Lisle' le bir daha görüştüğünde adam Vic'e karşı farklı davranacaktı, çünkü onda aynı tutumu sürdürecek özgüven yoktu. Biraz daha boynu bükük, biraz daha sinsi olacaktı. Vic'i asıl sinirlendiren, onun, karşısına çıkacak cesareti gösterecek olmasıydı.

Tanglewood'a bundan iki akşam sonra gittiler ve Vic o gece son derece sakin ve canayakın davrandı; üstelik biletler Van Allen ailesinden olmakla birlikte antraktta aldıkları içeceklerin parasını bile Vic kendisi ödedi. Bay De Lisle kendinden epey hoşnut görünüyordu. Berkshire Tepeleri'nin hoş ve serin ikliminde güzel bir yazlık iş; sanki ısmarlanmış gibi, ama para ödemek zorunda olmadığı bir metres –tam tersine, metresi üstüne para ödüyor, ona içki ısmarlıyor, yemek yediriyordu–, üstelik kadın evli olduğu için ona karşı hiçbir sorumluluğu yoktu. Hepsinin üstüne tüy diker gibi, kocası da bunu umursamıyordu! Bay De Lisle dünyayı sahiden pespembe görüyor olmalıydı.

Aynı hafta cuma günü Vic eczanede Horace Meller'le karşılaştı. Horace, eve gitmeden önce ille de birer içki içelim, dedi ve Lord Chesterfield'in Barı'na gitmek istedi. Vic iki blok ötede Mac'in Yeri diye bir birahaneye gitmeyi önerdi, ama Horace orasının uzak, Lord Chesterfield'inse hemen karşıda olduğunu söyleyince Vic buna itiraz etmesinin garip kaçacağını anlayarak kabul etti.

İçeri girdiklerinde Bay De Lisle piyanonun başındaydı; ama Vic o yana bakmadı. Dört-beş masa doluydu. Vic hemen çevreye göz gezdirip Melinda'nın orada olmadığını anladı. Bara geçip birer viski soda ısmarladılar.

Horace, "Geçen hafta golf kulübünde sizi boşuna bekledik," dedi. "Mary'yle ben, siz geleceksiniz diye bütün öğleden sonra girişin orada oyalandık durduk."

Vic, "Bir şeyler okuyordum," dedi.

"Melinda nasıl? Onu da ne zamandır görmüyorum."

"İyi, iyi. Kulüpte Trixie'yle yüzmeye gidiyor. Galiba yalnızca pazarları gitmiyorlar." Oysa Melinda, Trixie'yi yalnızca bir kez kulübün havuzuna götürmüştü, o da Trixie bir hayli yalvardıktan sonra.

Bay De Lisle çalmayı kesti ve birkaç kişi onu alkışladı. Vic, De Lisle'in ayağa kalktığını, eğildiğini ve platformdan inip lobiye geçtiğini fark etti.

Horace, "Normalleşmesine sevindim," dedi. "Yani... daha önceleri sana söylediklerim için beni affedeceğini umuyorum... Melinda'nın, biliyorsun. Niyetim aile işlerinize burnumu sokmak değildi. Beni anladığını umuyorum Vic."

"Horace, elbette anlıyorum!" Vic, ona doğru eğilen Horace'ın, üstü gür kaşlar ve altı küçük kırışık torbacıklarla çevrili kahverengi gözlerine ciddiyetle baktı. Horace'ın yaşı elli civarında olmalıydı. Oysa kendisi henüz otuz altı yaşındaydı ve Horace çok daha görmüş geçirmiş olmalıydı. Horace doğrulunca Vic onun biraz utanmış olduğunu, kendini mecbur hissettiği için bu konuşmayı yaptığını anladı ve onu rahatlatacak birkaç söz aradı.

Horace, "İşlerin yoluna gireceğini tahmin ediyorduk –Mary de böyle düşünüyor– ve tahminimizin doğru çıkmasına gerçekten sevindik, ben yalnızca bunu bilmeni istedim."

Vic başıyla onayladı ve gülümsedi. "Sağ ol, Horace." Ruhu, karanlığa düşmüş gibi ürkütücü bir sıkıntıya kapıldı.

Horace, "Daha doğrusu, işlerin yoluna girdiğini varsayıyoruz," dedi.

"Ah, evet, sanırım girdi."

"Size uğradığımız akşam Melinda'yı çok iyi gördüm. Kulüpte balonun olduğu akşam da çok iyi görünüyordu."

Mellerler dans partisinden iki gün sonra uğramışlardı. O akşamdan sonra Horace yeni aldığı bazı plakları dinletmek için onları davet etmişti, ama öğleden son-

rasını Charles De Lisle'le geçiren Melinda onlara gidemeyecek kadar yorgun olduğu söylemişti. Mellerler Melinda'yla Charley'i henüz bir arada görmemişlerdi. Oysa görseler, olanı biteni anlamaları an meselesiydi. Kasaba McRae hikâyesiyle çalkalanırken Melinda insanlara karşı çok daha kibar davranıyordu. Horace işlerin yolunda gitmesinden söz ederken bunu kastediyordu.

Horace, "Bugün çok düşüncelisin," dedi. "Sırada hangi kitap var?"

"Bir şiir kitabı," dedi Vic. "Brian Ryder adında genç bir adamın şiirleri. Basımevinde sana göstermişimdir."

"Evet, şimdi hatırladım! Bana göre biraz fazla metafizik ama..." Horace gülümsedi. Bir suskunluk oldu, ardından, "Yakınlarda Cowanların bir açıkhava partisi vereceklerini duydum. Phil'in kitabını kutlamak istiyorlarmış. Adam ikinci taslağını bitirmek üzereymiş. Evelyn içlerine biraz fazla kapandıklarını ve dostlarını ihmal ettiklerini söylemiş, o yüzden de açık havada ortamın fenerlerle aydınlatıldığı büyük bir eğlence düzenlemek istiyorlarmış – galiba bir kıyafet balosu olacakmış." Horace kıkır kıkır güldü. "Bu işin sonunda ayılmak için hepimiz havuza atlamak zorunda kalabiliriz."

Bay De Lisle şimdi de 'Moulin Rouge Şarkısı'nı çalıyordu. Yumuşak ve duygusal bir parçaydı bu. Son zamanlarda Melinda da Charley'in tarzına öykünme çabasıyla bunu çalmaya başlamıştı. Vic, Horace'a, Charley De Lisle'i tanıyor musun, diye sormak istiyordu. Ama tanışacaktı. Hatta belki de Cowanların partisinden bile önce.

"Yeni piyanisti nasıl buluyorsun?" diye sordu Horace. "Sence de kırk yıllık hanımızı New York'taki mekânlara benzetmedi mi?"

Vic, "Hiç fena değil, değil mi?" dedi.

"Ben olsam sessizliği yeğlerim. Lesley'in işleri bu yıl bayağı iyi olmalı. Duyduğuma göre hiç boş oda yokmuş ve bugün de epey kalabalık olacakmış." Horace biraz yana dönmüş, profilden görünen De Lisle'i izliyordu.

Vic kararlı bir sesle, bu adam bugün öğleden sonra karımla buluştu, demek istiyordu. Onu ne görmek, ne de duymak istiyorum.

Horace, "Adını biliyor musun?" diye sordu.

Vic, "Hiç fikrim yok," dedi.

"İtalyanlara benziyor." Horace içkisine döndü.

İtalyanların işe yaramaz olanlarına benziyordu, ama Vic onun İtalyan kökenli olduğunu tahmin etmiyordu. Ayrıca bu İtalyan ırkına hakaret olurdu. O hiçbir ırka benzemiyordu, yalnızca Latin halklarının en aşağılık öğelerinin bir karışımı gibiydi, o kadar. Sanki tüm hayatını –haklı nedenlerle– canına okumak isteyenlerden kaçarak geçirmiş gibi bir hali vardı.

Horace, "Bir içki daha içmeye vaktin var mı?" diye sordu.

Vic uyandı. "Pek yok, Horace. Melinda'ya saat altı buçukta geleceğimi söyledim."

Horace gülümseyerek, "Pekâlâ, seni tutmayayım o zaman," dedi.

Vic hesabı ödemekte ısrar etti. Sonra birlikte açık havaya çıktılar.

9

Cowanlar gerçekten de bir kıyafet balosu düzenliyorlardı. Davetliler hayalî ve gerçek kahramanların kılığında geleceklerdi. Melinda kıyafet konusunda epey zorlandı. İskoçya Kraliçesi Mary, Greta Garbo, Annie Oakley veya Kleopatra olmak ona yetmedi ve Vic, kuşkusunu dile getirmekle birlikte, Scarlett O'Hara veya ona benzer birinin kendisine daha çok yakışacağını söyledi. Melinda her birinin giysileri içinde nasıl olacağını hayal ederek tek tek hepsinin üstünde kafa yordu. Kendine daha uygun başka bir karakter olmalıydı ama onun kim olduğu bir türlü aklına gelmiyordu.

Vic, "Madam Bovary'ye ne dersin?" diye önerdi.

Melinda sonunda Kleopatra'da karar kıldı.

Cowanların partisinde Charley De Lisle piyano çalacaktı. Onu Melinda ayarlamıştı. Melinda bön bir zafer edasıyla Vic'e, onu yüz dolar yerine elli dolara çalmaya ikna ettiğini ve Evelyn Cowan'ın bu fiyatı çok uygun bulduğunu söylemişti.

Vic içinde dalga dalga kabaran bir tiksintiyle, "Onun konuk olarak geleceğini sanmıştım," dedi.

Melinda, "Evet, ama öyle olsaydı çalmazdı. O işini çok önemsiyor. Hiçbir sanatçının sanatını armağan olarak vermemesi gerektiğini söylüyor. Yabancılarla dolu bir odada piyanoya elini bile sürmeyeceğini söylüyor. Bu mesleğine hiç yakışmazmış. Niçin öyle dediğini anlaya-

biliyorum," dedi.

Zaten Melinda, De Lisle'in dediği her şeyi anlayabilirdi.

Vic son zamanlarda ne De Lisle'le, ne de Melinda'nın dışarıda vakit geçirmesiyle ilgili hiç ağzını açmamıştı. Durumda bir değişiklik olmamakla birlikte De Lisle artık yemeğe gelmiyordu ve Melinda daha önce yaptığı gibi bütün gece hiç dışarıda kalmadı. Ayrıca Melinda, Charley'i arkadaş toplantılarına da götürmüyordu; dolayısıyla, diye düşündü Vic, Evelyn Cowan belki durumu sezdiyse bile henüz kimsenin kuşkulanması için bir neden yoktu. Fakat partinin ardından herkes ilişkilerini öğrenecekti ve Vic bu yüzden kaygı içindeydi. Gitmemenin bir yolunu bulabilsem, bir mazeret uydurabilsem, diye düşünüyordu; öte yandan, orada bulunmasının Melinda'yı az da olsa kısıtlayacağını ve gitmesinin daha mantıklı olacağını biliyordu. Meğer mantık insanı hiç de rahatlatan bir şey değilmiş.

Xenophon artık basılmaya başlamıştı. Stephen bütün gün baskı makinesinin başında duruyor, on beş saniye arayla birer sayfa çıkarıyordu. Vic günde üç-dört kez nöbeti devralarak onu dinlendiriyordu. Stephen'ın karısı Georgianne yedi aylık bir gebeliğin ardından ikinci oğullarını dünyaya getirmişti. İkisinin de sağlığı iyiydi; Stephen her zamankinden daha mutluydu ve ağustos boyunca işyerine onun saçtığı mutluluk hâkimdi. Vic kitabın basımında Stephen'a yardım etmek için öbür makineyi de kurdu. Yunanca baskı harfleri olmadığından günde yalnızca beş sayfa dizebiliyorlardı. Vic'in yardımı olmasa Stephen yüzer nüshadan ayda ancak yirmi sayfa çıkarabilirdi. Vic baskı makinesinde Stephen kadar dayanıklıydı; saatler boyunca makinenin başında sessizce durmayı, yaz güneşi açık pencerelerden içeri dolup yeni basılmış sayfalara vururken baskı levhasının kâğıtlara indirdiği nihaî darbenin sesini dinlemeyi seviyordu. Ağustosta basımevinde işler tıkırında ve her şey yolun-

daydı. Akşam altı buçuk-yediden sonraysa Vic o huzur dolu ortamdan çıkıp karmaşanın egemen olduğu bir dünyaya adım atıyordu. Gerçi yayınevi kendi işyeri olduğu için orasını her zaman daha huzurlu bulmuştu ama iki dünya arasındaki fark hiç bu kadar açılmamış ve engin bir uçuruma dönüşmemişti. Bu fark onu hiç bu kadar üzmemişti.

Vic, Cowanların partisinde ne giyeceğini ancak bir gün öncesinden düşünmeye başladı ve Tiberius'ta karar kıldı. İhtiyaç duyduğu şeyler; eskiden oturma odasında asılı duran perdelerden yapılma kahverengi sade bir toga, parmakların üzerinden çapraz deri kayışlı terlikler ve Melinda'nınkileri kullanmaktansa dışarıdan satın almayı yeğlediği iki ucuz ama klasik klipsti, o kadar. Mahcup duruma düşme ihtimaline karşı altına iç çamaşırı yerine bir şort ve tişört giymeyi düşünüyordu.

Parti cumartesi gecesi veriliyordu ve o hafta sonu hava olağanüstü sıcak olmakla birlikte Berkshire Tepeleri'nde akşamlar görece ılık olduğundan Cowanların bahçesinin kenarlarına ve havuzun çevresine dizilen fenerler ortama hoş bir neşe ve sıcaklık katıyordu. Vic ve Melinda erken sayılabilecek bir saatte, dokuza çeyrek kala geldiler; böylece Melinda dokuzda gelecek olan Charley'i karşılayabilecek ve onu Cowanlarla tanıştırabilecekti. Henüz yalnızca Mellerler gelmişlerdi, onlar da fenerlerin daha çok olduğu ve bir sehpanın üstünde bardaklarla çevrili iri bir punç kâsesinin durduğu yan terasta Cowanlarla birlikte oturuyorlardı.

Evelyn onları, "Merhaba, hoş geldiniz!" diyerek karşıladı. "Vay canına, şu Kleopatra'ya bir bakın hele!"

Uzun yeşil elbisesinin eteği yerleri süpüren ve işaretparmağına taktığı yılan biçimli ağızlığın ucunda bir sigara tüttüren Melinda, "*İyi* akşamlar," dedi. Saçına kına bile yakmıştı.

Horace, Vic'e, "Cicero mu?" diye sordu.

Vic, "Olabilirdi," diye kabul etti, "ama ben başkasını

düşünmüştüm."

Horace, "Ha, Tiberius," dedi.

"Teşekkür ederim, Horace." Son zamanlarda Tiberius'a merak sardığını ve onunla ilgili bulabildiği her şeyi okuduğunu anlatmıştı. "Ya sen ne oldun?" Vic eğlenen gözlerle Horace'ın yastıkla kabarttığı karnına baktı. "Venedikli bir Noel Baba olabilir mi?"

Horace güldü. "Yaklaşamadın bile! Ama devam et."

Fakat Vic tahminlerini sürdüremedi çünkü Evelyn ona, "Vic, hayatım, bunu sevmiyorsan bile Phil'in şerefine içmek zorundasın," diyerek bir bardak punç uzattı.

Vic bardağını Phil Cowan'a doğru uzatarak, "*Saklı Hazineler*'in şerefine," dedi. "Onların gün yüzüne çıkarılmaları dileğiyle."

Saklı Hazineler, Phil'in yazdığı kitabın adıydı. Phil bir baş hareketiyle onu selamladı ve teşekkür etti.

MacPhersonların ikisi de Viking kılığında geldiler. Bu kostüm Bayan MacPherson'un iri, sağlam yapılı fiziğine ve geniş, dolgun, pembeye kaçan yüzüne son derece iyi gitmişti. MacPhersonlar ellili yaşlarındaydılar ama oyunun kuralından ödün vermeden dizlerinin üstünde biten etekler, kayışları –birinin ince, öbürünün kalın olan– baldırlarına kadar dolanan sandaletler giyinmişlerdi; terasa çıktıklarında neden oldukları gürültülü kahkahalardan büyük hoşnutluk duydukları belliydi.

Evelyn pikaba plak koydu ve Phil'le Melinda oturma odasında dans etmeye başladılar. İki araba daha geldi. Beyaz smokin giymiş olan Bay De Lisle iki çiftin ardı sıra bahçede ilerlemeye başladı. Öndeki gruptan geride kalarak Melinda'ya bakındı. Vic onu görmemiş gibi yaptı. Fakat selamlaşmaların yükselen uğultusunu duyup terasa çıkan Melinda koşarak yanına gitti ve elini tuttu.

"Hiç olmazsa Chopin gibi giyinebilirdin!" diye çığlık attı, bu cümleyi söylemek için herhalde günlerdir hazırlanıyordu. Herkese hitapla, "Sizi Charley De Lisle'le tanıştırmak istiyorum!" dedi. "Bunlar Bay ve Bayan Co-

wan, ev sahipleri; Bay ve Bayan MacPherson..." Melinda, De Lisle'in "Nasılsınız?" sözünü mırıldanması için biraz bekledi – "Bay ve Bayan Meller – Wilsonlar, Don ve June – Bayan Podnansky ve Bay..."

"Kenny," dedi genç adam; kulüpteki Dört Temmuz partisinde Melinda'nın dans ettiği gençlerden biriydi.

Melinda, "Bay De Lisle bize bu gece piyano çalacak," dedi.

Meraklı bir mırıltı ve kısa bir alkış oldu. Charley huzursuz ve gergin görünüyordu. Melinda ona bir bardak punç getirdi, onu evin içine götürdü ve ev sahibi kendisiymiş gibi oturma odasının öbür ucundaki piyanoyu gösterdi. Punç kâsesinin yanında duran Wilsonlar da biraz huzursuz görünüyorlardı. Üstünde kuşağı sıkılmış ve yakası kalkık yağmurluğu, başında da ucunu aşağı indirdiği şapkasıyla Bay Wilson belki de sıcaktan bunalmıştı. Giysisi için fazla zahmete girmediği belliydi, piposu biraz eğreti duruyordu ama çatık kaşları temsil ettiği kişiliğe uygun olarak yorumlanabilirdi. Sarışın, narin yapılı karısı yalınayaktı ve üstünde açık mavi renkli, kısa geceliğe benzer dökümlü bir giysi vardı. Vic, ya Trilby[1] ya da bir ortakçı, diye düşündü.

Vic partinin başından itibaren gergindi ve canı sıkılıyordu; evden çıkmadan önce Melinda'nın ısrarıyla sert bir içki içmesine rağmen ilk punçtan sonra bile hâlâ alabildiğine ayıktı. Bu gece, Vic ne kadar içerse içsin, sarhoşluğun yanına bile yaklaşamayacağı gecelerden biriydi; bu gece, De Lisle'in Ballinger'den döneceği saat yarım ile sabah beş ya da Melinda'nın eve dönmek istediği başka bir saat arasında geçen her dakikanın, De Lisle'in kulak tırmalayan nağmelerini dinlemekten ötürü işkenceye dönüşeceği ve Vic'e dayanılmaz acılar vereceği gecelerden biriydi.

Bay De Lisle piyanonun başındaki yerini almış, baş-

[1] George du Maurier'in romanında geçen ve hipnozcu Svengali'nin kontrolü altına aldığı bir şarkıcı karakteri. (Çev.)

lamıştı bile; Melinda'ysa ona doğru eğilmiş, olağanüstü bir şeyi göstererek caka satan bir anne edasıyla mutluluk saçıyordu. Vic, manzarayı izlemek için yapılmış büyük pencerelerden onları görebiliyordu. Terasa çıkan basamaklara doğru ilerlerken punç kâsesinin başında Phil' le sohbet eden Wilsonların yanından geçti. Geçerken de bir gülümseme takınıp onlara, "Nasılsınız?" diye sordu. "Sizi gördüğüme sevindim."

Wilsonlar ona ürkekçe karşılık verdiler. Vic, belki de asıl sorunları utangaçlıktır, diye düşündü. Ama ne olursa olsun, onları Charley De Lisle'e yeğlerdi. Melinda terasta De Lisle'i takdim ederken herifin kendisine bakmadığı geldi Vic'in aklına, oysa Vic o sırada De Lisle'e bakmaktaydı. Bu da Vic'in Horace'la Chesterfield'de oturduğu gün onun De Lisle'e selam vermemesi yüzünden, *hem* De Lisle'in *hem de* Melinda'nın ondan öç almak istediklerini gösteriyordu. Ertesi günü Melinda, Vic'e bu yüzden sitem etmişti. *Dün Chesterfield'in Barı'nda olduğunu duydum, ama Charley'e selam bile vermemişsin!* Vic bahçeye doğru biraz yürüyüp başını kaldırdı ve temiz havayı derin derin içine çekti. Havada Cowanların alçak bahçe duvarına sarılan hanımelinin nefis kokusu vardı, ama gardenyaya yaklaşınca onun kokusu daha baskın çıktı. Vic döndü ve eve doğru yürümeye başladı. Saat henüz dokuz buçuktu. De Lisle'in ara vermesine daha koca bir saat vardı. Vic terasa çıkan merdivenlerde ilerledi ve kendini içerde karşılaşacağı sahneye hazırlayarak oturma odasının kapısına yöneldi.

Fakat Melinda, Bay Kenny'yle dans ediyordu.

Yanından bir kadın sesi, "Bay Van Allen," dedi. Ses Bayan MacPherson'dan geliyordu. "Siz çok bilgilisiniz. Toga giyen insanların altlarına ne giydiklerini söyleyebilir misiniz, yoksa hiçbir şey giymezler mı?"

"Giyerler." Vic gülümsedi. "Bildiğim kadarıyla altlarına iç çamaşırı giyerlermiş." Şimdi iç çamaşırının Latincesini söylemenin âlemi yok, diye düşündü. Kadın bil-

giçlik tasladığını düşünürdü. Vic ekledi: "Ama hatipler nutuk çektikleri ve dinleyicilere birer şeref belirtisi olan yaralarını göstermek istedikleri zaman altlarına hiçbir şey giymezlermiş ve insanlara ilgili yerlerini gösterirlermiş."

Bayan MacPherson, "Aa, ne komik!" diye cıyakladı.

Bayan MacPherson, Chicagolu zengin bir et tüccarının kızıydı. Vic, "Evet, ama korkarım ben bu gece komik olamayacağım çünkü altıma şort ve tişört çektim," dedi.

"Oh-ho!" diye güldü kadın. "Horace bu yaz çok güzel bir kitap çıkaracağınızı söyledi."

"Xenophon'u mu demek istiyorsunuz?"

"Evet, evet!"

Derken Vic kendini Bayan MacPherson'la kanepede otururken buldu ve aynı kiliseye gittiği için kadının az da olsa tanıdığı Stephen Hines ve MacPhersonların onarmakla yıkmak arasında kararsız kaldıkları garaj çatıları hakkında konuşmaya başladılar. Vic'in Jennie MacPherson'la yaptığı sohbetlerden de bildiği üzere, George MacPherson –yani Mac– elinden kesinlikle hiçbir iş gelmeyen bir adamdı. Vic birkaç yıl önce bodrum katlarını nasıl genişletecekleri konusunda onlara akıl vermişti. Mac karısının parasına güvenerek emekliye ayrılmıştı ve –bazılarının söylediklerine göre içmek dışında– hiçbir şey yapmadan bütün gün evde oturmayı başarabiliyordu. Vic çatıyla ilgili sorunu her yönüyle açıkladı, fiyatların ve şirket isimlerinin dökümünü verdi. Vic'e göre bu konu partilerde konuşulan çoğu şeyden daha ilginçti ve zamanın geçmesine yardımcı oluyordu. Saat tam olarak onu otuz iki geçerken Melinda'nın Charley'in yanına gidip elini omzuna koyduğunu fark etti; Vic ona artık gitmesi gerektiğini söylediğinden emindi, Charley de başıyla onayladı. Çaldığı parçayı bitirdi, ayağa kalktı ve zayıf ama hayranlık dolu alkışlar arasında terden parlayan düz alnını sildi.

Melinda bir kolunu sallayarak, "Charley şimdi gidi-

yor ama saat yarımda geri dönüp kaldığı yerden devam edeceğini söylüyor!" diye duyurdu.

Melinda, Charley'le terasa çıkınca Vic, Horace'ın bunu fark ettiğini gördü. Sonra Horace, Vic'e baktı ve o anda tesadüfen ona dönmüş gibi başıyla selam verip gülümsedi; fakat Vic onun aklından geçenleri gözünden okuyabiliyordu. Bu tür şeyleri fark etmekte daha atik olan kadınlar De Lisle'le Melinda arasındaki ilişkiyi belki de çoktan anlamışlardı, ama nezaketen bunu belli etmiyorlardı. Oysa kadınların hepsinden elbette ki böyle bir nezaket beklenemezdi. Vic ne yapacağını bilemedi. Derken odadaki herkesin yüzünü incelemeye başladı, ama nafile. O yüzlerde hiçbir şey okuyamadı.

Evelyn herkesi oturma odasına çağırdı ve kıyafetlerin değerlendirilmesi için halka yapılmasını istedi. Hakem yoktu, yarışmacıların aldıkları notu alkışlar belirleyecekti.

First Lady sıfatıyla önce fırfırlı şapkası ve önlüğü, şekerleme kutusu ve dudaklarından gösterişli bir eğimle sarkan sigara ağızlığıyla tam donanımlı bir Martha Washington (Bayan Peter Jauch) öne çıktı. Biraz sallanarak reverans yaptı. Ardından bir şamdanla Lady Macbeth geldi; yanında, elinde ayna tutan ve epey delirmiş görünen kocası Hamlet vardı.

Melinda'nın De Lisle'le Ballinger'e gittiğini çoktan kabullenmiş olan Vic teras kapısına bakmamaya çalıştı, ama beş dakika sonra karısı tekrar içeri girdi ve ağızlığına serinkanlılıkla bir sigara yerleştirerek topluluğa katıldı.

Partilere ancak yılda bir katılacak kadar utangaç, sıska bir adam olan Ernest Kay, Dr. Livingstone kostümüyle –eski birer dolak sarılı binici pantolonu, kolonyel şapka, gereksiz yere taktığı monokl ve dizlerine varan uzun, dar omuzlu gülünç bir binici ceketi– o âna dek en büyük alkışı topladı. Sırası gelen Vic hiç ummadığı kadar çok alkış ve "Vic, üstündekini çıkarsana!" çağrıları

aldı. Omzundaki klipsi açtı, üç yüz altmış derecelik bir dönüş ve bir reveransla şortunu ve tişörtünü gösterdi, ardından da gerçek bir Romalı gibi gösterişli bir hareketle togasını yine tutturdu. Melinda alkışlar ve iniltilerle karşılandı; rolünü oynayıp sigarasının külünü, onunla alay edercesine, Phil Cowan'ın saçına döktü.

Birincilik ödülünü kadınlar kategorisinde küçük Martha Washington aldı: bir selofan torba içinde küçük bir kutu şekerleme, ruj ve parfüm gibi şeyler. Bayan Jauch şekerleme kutusuna kuşkuyla baktı ve, "Bunun markası *ne*?" diye sordu.

Erkekler kategorisindeyse Dr. Livingstone birincilik ödülünü kazandı: bir sürü ambalaj kâğıdına sarılı bir paket. Ernest Kay onca insan tarafından izlenmenin verdiği heyecanla elindeki paketi düşürünce kahkahalar yükseldi. Sonunda paketten kalça biçiminde bir brendi şişesi çıkardı. "Bu galiba Bay Stanley," diye mırıldandı ve herkes gülüp alkışladı.

Müziğe pikapta çalınan parçalarla devam edildi, tepsilerle içkiler taşındı ve iki hizmetçi kız pencerelerin önündeki uzun masaya fırında kızarmış domuz budu ve daha birçok şey çıkardılar. Vic terasa çıktı. Terasta gözleri bağlı insanlar bir çeşit oyun oynuyor, emekleyerek kürekkemiklerinin arasında suyla dolu plastik bardaklar taşıyorlardı. Oyunun adı 'Lama'ydı. Bu oyunda yarışmacılar suyu dökmeden emekleyerek terasın öbür ucuna gitmeye çalışıyor, ama elbette epey su döküyorlardı. Vic böyle bir oyuna katılacak havada değildi; yine de uzun uzun seyretti, hatta saat yarımda De Lisle döndüğü zaman bile hâlâ oradaydı.

Melinda, De Lisle'i oturma odasının kapısında karşıladı, onu kolundan tuttu ve yanağını onun neredeyse mora çalan yanağına hafifçe değdirdi. Artık daha rahat görünen Charley gülümsedi, hatta başını Vic'ten yana çevirdi ve onu görünce hafifçe gülümsedi. Vic'e göre bu, sanki, "Bu konuda ne yapacaksın bakalım?" demeye ge-

tiren bir gülümsemeydi. Vic içten içe öfkelendiğini hissetti. De Lisle'in gülümsemesine elinde olmadan gülümsemeyle karşılık verdiği için kendisine kızdı. De Lisle'de bir suçlu edası vardı. İnsan onun gibi birini evine aldığı zaman bir şey çalacak korkusuyla ona arkasını dönmek istemezdi. Vic, Evelyn'le Phil'e, evdeki taşınabilir değerli eşyaları bir yere kaldırmalarını söylesem mi, diye düşündü; çünkü konukları eğlendirsinler diye evlere çağrılan bu tür insanların bazı şeyler yürüttükleri görülmemiş şey değildi. Fakat De Lisle'i Melinda'nın önerdiğini hatırlayınca bunu yapamayacağını anladı. Eli kolu bağlıydı.

"Vic, hadi!" Evelyn elini tuttu. "Sen daha oynamadın!"

Vic togasının eteğini şortunun içine tıkıp ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü. Rakibi Horace'tı – Galile. Plastik bardaklar sırtlarına kondu ve yarış başladı. Oturma odasından iki kişinin aynı anda çaldığı 'Melankolik Sevgili'nin ezgisi yükseldi. Piyanoyu iki kişinin birlikte çalması pek kolay değildi; sanki Melinda'yla De Lisle'in birlikte epey vakit geçirdiklerinin işitsel bir kanıtıydı bu.

Horace bardağını düşürdü.

Vic kazanmıştı. Sonra Ernest Kay'le eşleşti ve onu da yendi. Birincilik için yarışacağı Hamlet, yani Dick Hewlett boylu boslu bir adamdı ve aslında bu sayede daha hızlı ilerleyebilirdi, ama Vic'in eşgüdüm yeteneği daha iyiydi. Vic, tırıs giden küçük bir köpek gibi sol eliyle sağ dizini, sağ eliyle de sol dizini eşzamanlı olarak hızlıca hareket ettirebiliyordu. Onu gören herkes çığlık ve kahkahalar atıyordu. Don Wilson donuk bir gülümsemeyle terasın bir köşesinden onu izliyordu. Vic'in başına bir çelenk kondu, sonra birisi çelengin ortasına gardenyalar döktü. Başından yayılan güçlü koku Vic'e, Charley'in saçına sürdüğü briyantinin tiksindirici kokusunu hatırlattı. Togasını düzeltirken Vic, beş-altı kişinin arasından, kapı aralığında duran ve ona iyice sokulmuş olan kocası-

na başıyla piyanoyu işaret edip bir şeyler fısıldayan Evelyn Cowan'ı fark etti. Evelyn'in kaşları umudunu kesmiş gibi üzüntüyle kalkıp inerken Phil bir elini karısının omzuna koyup sıktı ve ardından gevşetti. Vic elinde olmadan kapıya doğru gitti. Piyano durmuştu.

Melinda'yla De Lisle piyano iskemlesinde yalnızca oturuyor ve sohbet ediyorlardı. Fakat Melinda'nın yüzünde Vic'ten yıllardır esirgediği o sıcak heyecan vardı.

"Vic!" dedi Phil. "Gel de bir şeyler ye!"

Karısının onu yalnız bırakması ve küçük düşürmesi yüzünden yine ev sahibinin yeme ısrarıyla karşı karşıyaydı. Vic, biraz daha pasta alsana. Vic, "Evet, alayım, sağ ol," dedi neşeyle ve hiç iştahı olmamasına rağmen tabağına bir dilim domuz rostosu, biraz patates salatası ve kereviz sapı aldı.

Phil, "Mayonu getirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Melinda da getirdi. Ceketleri bıraktığımız odaya koyduk." Vic yine piyanoya bakınca Melinda'yla De Lisle'in orada olmadıklarını gördü. Phil konuşmayı sürdürdü, Vic de sohbete katılıp parti havasına uygun olarak keyfi yerindeymiş gibi davrandı; ancak Melinda'yla De Lisle'in yokluğunu Phil'in de fark ettiğini görebiliyordu.

Vic terastan Evelyn'in sesini duydu: "Yüzmeye var mısınız?"

Derken holün ucundan tanımadığı bir kadının sesi geldi, "A-a baksana, kapı kilitli! – İyi de *niçin* kilitli olsun ki?"

Phil tam hole yönelmek üzereyken vazgeçti ve Vic'e baktı. "Nasıl olsa vaktimiz bol. Aceleye gerek yok."

Vic üst dudağını ovalayarak, "Tabii, tabii," diye onayladı. "Bu arada bir içki daha alabiliriz." Oysa bir içki daha içmek istemiyordu; ve büfenin sol ucuna bıraktığı tabağına döndüğünde yarım kalan içkisinin orada durduğunu gördü.

Terasa doğru yürüyen Phil Cowan omzunun üstün-

den, "İzninle Vic," deyip kayboldu.

Acaba kilitli olan odayla ilgili olarak karısına akıl danışmaya mı gidiyordu? Vic çıplak bacaklarından yukarı doğru bir ürpertinin –yoksa bu tiksinti ya da telaş mıydı?– yükseldiğini hissetti. Sonra holde bir kadının, "Ah, Melinda!" dediğini duydu, ama sesi öyle tatlı ve ifadesizdi ki, kadının Melinda'ya hitap edip etmediğini anlayamadı. Vic geri çekilmek için işaret almış gibi terasa çıktı ve en karanlık köşeye kadar yürüdü. Bir kadınla konuşan Don Wilson hâlâ oradaydı. O kadın Jennie MacPherson'du. Vic yüzme havuzuna doğru baktı. Fenerlerin bazısı sönmüştü ama iki-üçünün ışığı yayvan L biçimli havuzu ve yuvarlatılmış köşelerini görmesine yetiyordu. Ay ışığı yoktu. Havuzun ayrı kollarında iki kişi aynı anda suya atladı. Vic, havuz sahiden de bumerang biçimli, diye düşündü.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Evelyn Cowan ansızın yanında belirmişti; kadın havluyla omuzlarını kuruluyordu. Siyah mayosunun bale kıyafeti gibi fırfırlı bir eteği vardı.

Vic, "Ben mi, keyif yapıyorum," dedi.

"Sen yüzmeyecek misin?"

"Melinda yüzerse belki ben de yüzebilirim."

Tam o anda havuzdan biri Evelyn'i çağırdı ve kadın Vic'e, "İyi, ama acele et!" deyip koşarak terasın merdivenlerinden aşağı indi.

Melinda ve De Lisle birlikte mayolarıyla terasa çıktılar, yanlarında yine mayolu iki-üç kişi daha vardı. Onlardan biri de Horace'tı ve Vic'i görünce öbürlerinden ayrılıp yanına geldi.

"Tiberius daha şimdiden dinlenmeye mi çekildi?" dedi.

Dili âdeta tutulan Vic, yeşil mayolu Melinda'nın ayrılmakta olan ve ön taraftaki arabaların durduğu yere doğru giden iki çifte el sallamasını izledi.

Horace, "Suya girmeyecek misin?" diye sordu.

Vic, "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Ama havuz başına geleceğim," diye ekledi; fakat niçin öyle dediğini kendisi de bilmiyordu çünkü canı hiç de havuz başına gitmek istemiyordu.

Birlikte sessizce havuza doğru yürüdüler. Sonunda Horace, "İnsanlar yavaş yavaş evlerine dönüyorlar galiba," dedi.

Vic fenerlerin aydınlattığı alanın gerisinde kaldı. De Lisle iki elinde de birer bira kutusuyla, Linin kollarından birinin ucuna doğru hızla kulaç atan Melinda'yı izliyordu. De Lisle, Melinda'yı karşılamak için havuzun ucuna doğru yürüdü. Şortunun kuru olduğuna bakılırsa henüz havuza girmemişti. De Lisle'in vücudu cılız, benzi soluktu; yalnızca içeri göçmüş gibi duran göğsünde değil, sol kürekkemiğinin üstünde de benek benek siyah tüyler bitmişti. Adam öne doğru eğildi ve havuzdan çıkıp yüksek sesle "Başım *feci* ağrıyor. Bunun sonu hiç de hayır değil!" diyen Melinda'ya birasını uzattı. Melinda'nın gözü Vic'e ilişti.

Vic dönüp bir gardenya çalısına doğru yürüdü. Niyeti onun çiçeklerinden birini incelemekti ama ortalık o kadar karanlıktı ki beyaz taçyapraklarını görmek bile zordu.

"Baksana!" Ona seslenen Melinda'ydı. Vic'e katlı deniz şortunu fırlattı, Vic de tuttu. "Gelmiyor musun?"

Havuzun öbür yanındaki De Lisle sırıtarak onlara doğru bakıyordu. Fenerin ışığında yüzü ölü gibi görünüyordu.

Melinda *şaap* diye karınüstü suya atladı, ama buna hiç de aldırır gibi hali yoktu; hiçbir şey olmamış gibi biriki kulaç attı ve sonra sırtüstü döndü. Vic'in tahmin ettiği gibi, "Ah, çok güzel!" diye bağırdı; Vic'in bildiği bir şey daha vardı: Melinda ne dediğini bilemeyecek ve bunu umursamayacak kadar sarhoştu. Havuzdan, "Charley, seni çok seviyorum!" veya benzer bir sözle çıkması da hemen hemen kesin gibiydi; Jo-Jo'yla takıldığı bir gece de, "Jo-Jo, seni çok seviyorum!" demişti ve bunu duyan ar-

kadaşları –Cowanlar– onu duymazdan gelmişler ve bir şey dememişlerdi.

Yoldan belli belirsiz bir arabanın kapı sesi geldi. De Lisle havuzun uzak ucundaki madeni merdivenden dikkatle iniyordu. Vic şortuyla en kuytudaki gardenyanın arkasına geçti; Melinda'yla De Lisle havuzda oldukları için suya girmekten iğreniyordu, hatta De Lisle orada olduğu için yaklaşmak bile istemiyordu, ama ondan havuza girmesi bekleniyordu. Arkasına geçtiği gardenya havuza yaklaşık otuz metre mesafede, bahçenin en karanlık köşesindeydi. Vic sanki gündüzmüş gibi gardenyanın tam arkasına geçti. Togasını, şortunu, donunu ve tişörtünü çalının dibine bırakıp kahverengi mayosu içinde yalınayak havuza doğru yürümeye başladı.

Vic, Horace'ı göremedi, belli ki eve girmişti. Vic havuzun başına geldiği sırada Melinda da merdivenden çıkıyordu.

Vic, "Soğuk mu?" diye sordu.

Melinda, "Hayır, soğuk değil," dedi. "Başım ağrıyor." Bir hareketle beyaz kauçuk bonesini çıkardı ve başını sallayarak nemli saçlarını açtı.

Havuzun oluklarına tutunan De Lisle'in pek de sportmen gibi bir hali yoktu. "Bana sorarsan burası bayağı soğuk," dedi.

Melinda, "Evelyn, aspirininiz var mı?" diye sordu.

"Ah, elbette!" Evelyn yakındaki çimenlikte duruyordu. "Ama banyoda olduklarını sanmıyorum. Galiba bizim yatak odasında. Gel benimle. Kahveyle biraz sonra ilgilenirim."

Havuzun kenarında oturduğu yerden kalkan Phil, "Kahvenin kokusunu buradan alabiliyorum," dedi. "İsteyen var mı?" diye sordu.

Vic, "Şimdi almayayım, sağ ol," dedi. Ondan başka cevap veren olmadı. Vic ansızın Charley De Lisle'le baş başa kalmıştı.

Kenardan güç alarak küçük kulaçlarla yan yan havu-

zun sığ tarafına doğru yüzen Charley, "Girmiyor musun?" diye sordu Vic'e.

Karanlık havuzun hiç de davetkâr bir hali yoktu. Soğuk değildi, yalnızca davetkâr görünmüyordu. Oradan uzaklaşmak, De Lisle'i tek başına bırakmak istiyordu ama bunun geri adım atmak anlamına geleceğini seziyordu. Mayosunu giyme zahmetine katlandıktan sonra fikrini değiştirmek başka ne anlama gelebilirdi ki? Vic, "Yok, gireceğim," dedi ve kendini suya bırakıp hemen havuzun derin bölümüne yöneldi. Vic iyi bir yüzücüydü, ama şu an canı yüzmek istemiyordu; suyun soğuğu saçlarına değince ürperip keyfi iyice kaçtı ve içindeki küçük öfke motoru çalışmaya başladı.

De Lisle, "Havuz güzelmiş," dedi.

Vic, kendini beğenmiş bir kulüp üyesinin üye olmayana karşı takındığı kibirli bir edayla, "Evet," dedi. Havuzda yürüyen Vic hâlâ iki fenerin yandığı terasa doğru baktı. Orada da kimse yok gibiydi.

De Lisle sırtüstü yüzüyordu. Beyaz kollarından biri acemice ve biraz da telaşla suyu kamçılıyordu, oysa orası boyunu ancak geçerdi. Şimdi onu omuzlarından tutup suya batırmak ne güzel olurdu; ve bunu düşünürken Vic, De Lisle'e doğru yüzmeye başladı. De Lisle şimdi başının üstünden attığı bir kulaçla havuzun kenarına yönelmişti. Fakat Vic bir saniye içinde ona yetişti ve boğazından yakalayıp aşağı çekti. Başı suya gömülen De Lisle'den bir tane bile kabarcık çıkmadı. Vic onu şimdi de çenesinin altından ve bir omzundan tutmuştu. Bilinçdışı bir hareketle onu havuzun derin tarafına doğru çekti. De Lisle'in çırpınarak elinden kurtulma çabaları Vic'in başını suyun üstünde tutmasını kolaylaştırıyordu. Vic bacaklarını makas yapıp De Lisle'in uyluklarını baldırlarının arasına aldı. Bu esnada arkaya doğru yatıp başı suya gömülmüştü, ama elleri De Lisle'i sıkı sıkı tuttuğundan kendini öne çekip kolayca yükseldi. De Lisle ise hâlâ alttaydı.

Bu bir şaka, diye düşündü Vic kendi kendine. Onu

şimdi bıraksaydı bu yalnızca bir şaka olarak kalacaktı; gerçi eşek şakası olurdu, ama olsun. Fakat tam o anda De Lisle'in kurtulma çabaları şiddetlendi ve Vic kendini yine ona verdi. Şu anda bir eliyle De Lisle'in ensesinden, öbürüyle de adam onu engellemesin diye bileğinden tutuyordu. De Lisle'in boşta kalan eli Vic'in ensesini kavrayan parmaklarını gevşetmeye yetmiyordu. De Lisle'in bir ayağı bir an için suyun yüzüne çıktı, sonra kayboldu.

Vic ansızın suyun ne kadar durgun, çevrenin ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Sanki işitme yetisini kaybetmişti. Ellerini biraz gevşetti ama De Lisle'i hâlâ altında tutuyordu. Çevresine bakınıp bahçeyi, evi, terası süzdü. Kimseyi görmedi; derken bir anda –neredeyse nesnel bir edayla, hiçbir şaşkınlık duymadan– De Lisle'i suya batırırken çevrede kimse var mı diye hiç dikkat etmediği geldi aklına. Kaldırma gücünün etkisiyle su yüzüne çıkmak isteyen omuzlara bastırırken adamın ölmüş veya bayılmış olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyordu.

Vic yine, bu bir şaka, diye düşündü. Fakat artık çok geçti; ve zihni önemsiz bir ayrıntıymış gibi bunu geçiştirirken Vic yalan söylemek zorunda olduğunu anladı: kendisi bahçede üstünü giyinirken De Lisle'e herhalde kramp girdiğini, ama ne bir şey gördüğünü, ne de bir şey duyduğunu söyleyecekti. Vic yavaşça De Lisle'in omuzlarını bıraktı. Adamın başının arkası suyun biraz üstüne çıktı, yüzüyse hâlâ suyun içindeydi.

Vic havuzdan çıktı. Doğruca giysilerini bıraktığı gardenya çalısına gitti ve üstünü değiştirmeye başladı. Evin öbür yanındaki mutfaktan sesler ve kahkahalar yükseliyordu. Evde alıştırma yaptığı şekilde eteklerini savurarak hızla togasını giydi ve ardından bahçeye açılan mutfak kapısına yöneldi.

Herkes mutfaktaydı: Melinda, Evelyn, Phil, Horace ve Mary; yalnızca Evelyn ona selam verdi.

Evelyn, "Vic, kahveyle sandviçe ne dersin?" diye sordu.

Vic, "Kahve alayım," dedi.

Phil bir fincan kahve koyuyor, yanında duran Melinda da içkiden sersemlemiş halde jambonlu sandviç hazırlamaya çalışıyor ve hâlâ başının ağrıdığıyla ilgili bir şeyler geveliyordu. Lavaboya yaslanan Vic'e kalırsa mutfaktaki hava fazlasıyla sıkıcıydı. Bu hava daha önce tanık olduğu bir sürü partinin bitimine doğru rastladığı türdendi: Ev sahipleri hâlâ gitmemiş olan ve hem birbirlerini çok iyi tanıdıkları, hem de saatin ve içkinin etkisiyle iyice gevşedikleri için son derece rahat davranan birkaç konukla birlikte mutfakta vakit geçiriyorlardı. Ayrıca Vic şu anda yapılan veya söylenen her şeyin – Evelyn'in, oğlu garip bir kalp ameliyatı geçiren eski bir arkadaşına Keçi-ve-Mum'da rastlamasıyla ilgili daha önce anlatmaya başladığı öyküye kaldığı yerden devam etmesi; Horace'ın onu dinlemeye çabalaması; Vic'e bir fincan kahve uzatmakta olan Phil'in, "Vic, kahven. Şeker alır mısın?" demesi; Evelyn'in araya girip, "Ya *bana*?" diye kendisine de kahve istemesi; Melinda'nın sabah kapılması gereken bir moral bozukluğuyla daha şimdiden, "Tanrım, *başımı çatlatan* bu ağrıyı hak edecek ne yaptım ben?" diye âdeta gümbürdeyerek söylenmesi; bu söz ortaya söylenmiş olmasına rağmen Evelyn'in üstüne alınıp Melinda'nın yanına gitmesi; "Tatlım, başın hâlâ ağrıyor mu? Bendeki şu harika sarı haplardan bir denesene. Onların sana iyi geleceğine eminim," demesi– bunların hepsinin daha sonra tekrar tekrar tartışılacağına kalıbını basardı.

Evelyn sarı hapları getirmek üzere mutfaktan çıkınca Melinda da onun peşinden gidecek oldu; ama sonra ansızın durup yüz seksen derece döndü ve, "Charley nerede?" diye sordu.

Vic, "Hâlâ yüzüyor," dedi.

Melinda inanmaz bir edayla, "*Yüzüyor mu?*" diye sordu.

Vic, "Yani ben çıkarken hâlâ havuzdaydı," dedi.

Melinda bahçeye çıkmaya niyetli gibi görünüyordu, ama onun yerine kapı ağzında durup pervaza tutundu ve dışarı sarkıp, "Charley! İçeri gel!" diye bağırdı. Cevap beklemeden geri döndü.

Hemen ardından Evelyn geldi, Melinda hapı yutar yutmaz yine kapıya gitti ve "*Charley!*" diye bağırdı, ardından da dışarı çıktı.

Vic, Melinda'nın Charley'le bu kadar ilgilenmesi üstüne Phil'le Evelyn'in bakışıp gülümsediklerini gördü. Phil bir sandviç aldı ve ısırdı.

Derken bir çığlık duydular. Melinda, "*Vic!*" diye bağırdı. "*Phil!*"

Phil önde, Vic ve Horace arkada, dışarı fırladılar. Melinda çaresizce havuzun başında duruyordu.

Melinda, "*Boğulmuş!*" dedi.

Phil ceketini çıkarıp havuza atladı. Vic, Charley'i tutup yüzünü dönen Phil'in suratındaki umutsuz, solgun ifadeyi fark etti. Charley'in bir kolundan Vic, öbür kolundan Horace tuttu ve onu dışarı çektiler.

Phil soluk soluğa, "Suni teneffüs," diye başladı, "suni teneffüsün nasıl yapıldığını biliyor musun?"

Vic, "Biraz," dedi. Bu arada zaten Charley'i yüzüstü çeviriyor, sağ kolunu yanağının altına koyarak öbür kolunu yukarı doğru çekiyordu. Melinda da araya girmiş, Charley'in kalbini yokluyor, çılgına dönmüş gibi bileğinde nabız arıyordu.

Melinda çaresiz bir telaşla, "Nabzı atmıyor!" dedi. "Dr. Franklin'i arayın!"

Evelyn, "Ben ararım!" deyip eve koştu.

Phil aceleyle, "Bunun pek yararı olmayabilir," dedi. "Sen devam et." Bu arada da Charley'in sol bileğini yokluyordu.

Vic yüzünü Charley'e dönüp diz çökmüş, onu koltuk altlarından tutuyor ve kemikli, kırılgan göğüs kafesini kaldırıp indiriyordu. "Horace, hareketi doğru mu yapıyorum?" diye sordu.

Horace kaygılı bir sesle, "Öyle görünüyor," dedi. Vic'in yanına diz çöktü ve Charley'in yüzüne baktı. "Ağzının açık olması gerekir," dedi ve bir doktor edasıyla, hiç duraksamadan uzanıp Charley'in dilini dışarı çıkardı.

Phil, "Sizce onu doğrultup içindeki suyu boşaltmalı mıyız?"

Horace, "Hayır, olmaz," dedi. "Bununla vakit kaybedemeyiz."

Vic, Charley'in göğüs kafesini daha da yukarı kaldırdı. Daha önce hiç suni teneffüs yapmamıştı ama daha geçenlerde, tesadüf bu ya, Charley'in evlerine geldiği bir akşam Dünya Almanağı'nda bu konu hakkında bir yazı okumuştu. Fakat o yazıda kurban solumasa da kalbinin hâlâ attığı durumlarda suni teneffüsün işe yarayabileceği söyleniyordu, oysa Charley'in kalbi atmıyordu. Vic, "Sence," dedi, "onu çevirip kalp masajı yapmalı mıyız?" Vic soğukkanlılığını koruduğunu düşünse de nedense bunun sıradan biri tarafından telaşla sorulmuş aptalca bir soru olduğu duygusuna kapıldı.

Horace, "Hayır," dedi.

Vic'in yanına diz çökmüş olan Melinda, "*Yanlış* yapıyorsun!" diye feryat etti.

Phil, "Niçin? Ne oldu?" diye sordu.

Mary tiz bir sesle, "Battaniye getireyim mi?" diye sordu.

Melinda, "*Yanlış* yapıyorsun!" diye hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Phil, "Vic, sen yorulduysan ben devam edeyim," dedi. Adamın sol bileğinde hâlâ nabız arıyordu ama Vic, Phil'in korkulu yüzünden onun hiçbir kıpırtı hissetmediğini anlayabiliyordu.

Evelyn koşarak geri geldi. "Dr. Franklin hemen gelecek. Cankurtaran göndermeleri için hastaneyi de arayacak."

Mary yine, "Battaniye getireyim mi?" diye sordu.

Evelyn, "Ben getiririm," dedi ve eve yöneldi.

Phil, "Sizce ne oldu?" diye sordu. "Kramp mı girdi?"

Kimse cevap vermedi.

Melinda gözlerini kapatmış, sağa sola sallanıp inliyordu.

Phil, "Acaba kafasını mı vurdu?" diye sordu. "Vic, dalıyor muydu?"

"Hayır. Suda oynuyordu, o kadar" –Vic katılaşmış kaburgaları bıraktı– "havuzun sığ bölümünde."

Mary, "Bir anormallik var mıydı?" diye sordu.

Vic, "Yoktu," dedi.

Phil, Vic'i yana çekti. "Ben yapayım."

Uzaktan bir sirenin uğuldayarak alçalıp yükselen yaslı sesi geldi, ses giderek yaklaştı, usul usul uğuldamaya devam etti ve sonra kesildi. Phil gövdeyi ve omuzları özenle kaldırıp indirmeye devam etti. Beyaz giyimli iki stajyer tıp öğrencisi yanlarında bir oksijen tüpüyle bahçeden koşarak yaklaştılar.

Olay yerine vuran ışık korkunçtu – şafağın kasvetli, ölgün aydınlığı. Vic, böyle bir ışıkta kimse hayata dönemez, diye düşündü. Bu ışıkta ancak ölünürdü. Stajyerlerin telaşlı koşuşturmalarını, soru sormalarını, suni teneffüse yeniden başlamalarını izleyen Vic kendisinin de ölesiye yorgun olduğunu fark etti. Sanki bir transtan uyanmış gibiydi. De Lisle canlansaydı kendi sonunun geleceğini daha yeni anlıyordu. Ona suni teneffüs uygularken bu aklının ucundan bile geçmemişti. O elinden geleni yapmış, Charley'in yerine Horace olsa yapacağı hareketlerin aynısını uygulamıştı. Her şeyi kitabına uygun şekilde yapmış, ama De Lisle'in hayata dönmesini *istememişti*. Sonra, De Lisle'i boğmuş olması ona bir an sanki gerçekdışıymış gibi geldi; sanki böyle bir şeyi yapmamış, yalnızca hayal etmişti. Vic, De Lisle'in yüzünü herkes –hâlâ ağlayıp sızlanan, aklını kaçırmış gibi hâlâ önüne boş gözlerle bakan Melinda dışında herkes– gibi dikkatle incelemeye başladı.

Stajyerlerden biri başını umutsuzlukla iki yana salladı.

Vic bir kapının çarpma sesini işitti. Ardından çevik, ufak tefek, ciddi ve kır saçlı bir adam olan Dr. Franklin – Trixie'yi o doğurtmuş; ailedeki kol kırıklarının, akut sindirim bozukluklarının, çıbanların icabına o bakmış; onlara perhizler yazmış, kanlarını tahlil etmiş ve tansiyonlarını ölçmüştü– elinde küçük çantasıyla bahçeden hızlı hızlı yürüyerek geldi.

De Lisle'in bileğini tutup nabzına baktı ve bir gözkapağını kaldırarak, "Beni aradığınızdan beri suni teneffüs mü yapıyorsunuz?" diye sordu.

Evelyn, "Daha öncesinden," dedi. "Sizi aramadan birkaç dakika önce başladık."

Dr. Franklin de durumdan hoşnut olmadığını belirten bir edayla başını salladı.

Evelyn, "Umut yok mu?" diye sordu.

Melinda daha da yüksek sesle feryat etti.

Dr. Franklin karamsar bir sesle, "Pek yok gibi," dedi. Bir iğne hazırlıyordu.

Melinda elleriyle yüzünü kapadı. "Üüüüüüüühhüüü-üü-hüüüü!"

Geceleri acil çağrılar almaya ve orada bu tür şeyler görmeye alışkın bir hali olan Dr. Franklin, Melinda'ya dönüp bakmadı bile; ama, diye düşündü Vic, boğulan kendisi olsaydı durum farklı olurdu. Dr. Franklin bir eşi teselli etmek zahmetine girerdi. Doktor iğneyi De Lisle'in koluna batırdı.

"Birkaç dakika içinde durumu kesinleşir," dedi. "Aksi halde..." De Lisle'i sol bileğinden tutuyordu.

Phil ayağa kalktı ve bir metre kadar geri çekildi, Evelyn de onu izledi. Biraz sonra Horace'la Mary yanlarına geçtiler, sanki ölüyle aralarına mesafe koyarak rahatlamak ister gibiydiler. Vic eğilip usulca Melinda'yı kolundan tuttu, ama Melinda silkinerek ondan kurtulunca Vic de öbürlerine katıldı.

Phil'in beti benzi atmıştı, bayılacak gibi görünüyordu. "Biraz kahve hepimize iyi gelir," dedi ama kimse kımıldamadı.

Herkes beline kadar battaniyeyle örtülü bedene, onun arkasında bir arada duran stajyerlerle doktora baktı.

Dr. Franklin kalkarak, "Korkarım yapacak bir şey yok," dedi. "Onu hastaneye götüreceğiz."

Melinda, "O *öldü!*" diye haykırdı, ardından ellerini yere dayayarak geriye doğru yaslandı ve sanki gevşer gibi tuhaf bir duruş takındı.

Fakat De Lisle sedyeye konurken Melinda ayağa fırladı. O da hastaneye gitmek istiyordu. Vic ve Phil onu tutmak zorunda kaldılar. Melinda'nın bir yumruğu Vic'in kulağına isabet etti. Delice mücadele etmesi yüzünden elbisesinin önü yırtıldı ve Vic, Melinda'nın göğüslerinden birinin apaçık ortaya çıktığını ve öfkeyle titreştiğini gördü. Vic arkasına geçip onu dirseklerinden tuttu. Sonra halinden utanıp karısını aniden bıraktı. Öne doğru fırlayan Melinda, Phil'le çarpışıp acıyla çığlık attı ve burnunu tuttu. Ardından hep birlikte Melinda'yı mutfağa doğru götürdüler.

Evelyn de bir fincan kahveyle onlara gelmek üzereydi. Kısık bir sesle Vic'e "İçine iki uyku hapı attım," dedi.

Melinda delice bir hırsla kahveye sarıldı ve kaynar olmasına rağmen onu bir çırpıda bitirdi. Burnu kanıyordu ve bir göğsü hâlâ açıktaydı. Vic üstündeki togayı çıkardı ve Melinda'yı onunla sardı. Tam toganın ucuyla Melinda'nın burnunu silerken kadın ani bir hareketle ona doğru hamle yaptı ve bulaşıklıkta duran bardaklarla fincanları devirdi. Melinda kendisi tutmaya çalışan Vic'i de sürükleyerek onunla beraber bir sandalyeye çöktü. Vic'in dizi yere düşen bir cam parçasına geldi. Derken Melinda ansızın sakinleşti, başını arkaya düşürdü ve gözlerini tavana dikti. Burnundan dudağına doğru kan sızıyordu ve Vic, kâğıt mendille buz almaya giden Evelyn

gelene kadar togasını Melinda'nın kanayan burnuna tuttu. Buzu Melinda'nın ensesine koydular ama o buna bile hiç tepki vermedi.

Vic arkasına baktı. Horace'la Mary fırının yanında birlikte duruyorlar, Phil'se sersemlemiş ve korkmuş bir halde mutfağın ortasında dikiliyordu. Vic, De Lisle'in öldürüldüğünden kuşkulanmış olsalar ve katilin içlerinden biri olduğuna inansalar, kimsenin Phil'den daha suçlu görünemeyeceğini düşündü.

Phil, Vic'e, "Onun intihar ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Melinda başını kaldırdı. "Tabii ki etmedi! Bütün *dünya* ayaklarının dibindeyken, bir insanın isteyebileceği her... her yeteneğe ve hünere sahipken niçin intihar etsin!"

Phil, "Vic, sen havuzdan çıkarken ne yapıyordu?"

"Suda oynuyordu. Yanlış hatırlamıyorsam sırtüstüydü."

Evelyn, "Suyun soğuk olduğuyla ilgili bir şey demedi mi?" diye sordu.

"Hayır. Galiba daha önce epey soğuk olduğunu söylemişti ama..."

Melinda, "*Sen* yaptın," dedi Vic'e bakarak. "Kesin kafasına bir şeyle vurdun ve onu boğdun."

Evelyn, Melinda'ya yaklaşarak, "Yapma Melinda!" dedi. "Melinda, sinirlerin çok bozuk!"

Melinda daha yüksek sesle, "*Kesin ona bir şeyle vurdun ve onu boğdun!*" diye yineledi ve Evelyn'in elini üstünden itti. "Hastaneyi arayacağım!" Yerinden fırladı.

Phil'in onu kolundan tutmasıyla dengesini yitiren Melinda buzdolabına çarptı. "Yapma Melinda! Şimdi olmaz!"

Melinda, üç yüz metrelik mesafede başka ev olmamakla birlikte bütün mahallenin onu duymasına yetecek bir sesle, "*Onu Vic öldürdü, onun yaptığını biliyorum!*" diye çığlık attı. "Onu o öldürdü! Bırakın beni!" Kendisi-

ne yaklaşan Vic'in üstüne atıldı ama ona yetişemedi. Horace, Melinda'nın havada savrulan elini tuttu ve, "Onlardan Charley'in *başına* bakmalarını isteyeceğim!" dedi. Bir kolunu Phil'in, öbürünü de Horace'ın zaptettiği Melinda bir anda kaskatı kesildi ve başını kaldırdı; ıslak gözleri kapalıydı.

Evelyn, "Vic, en iyisi onu burada yatıralım," dedi. "Trixie ne olacak? O iyi midir?"

Vic, "Petersonlarda kalıyor. Keyfi yerindedir," dedi.

Horace, Melinda'nın kolunu bıraktı. Dudaklarında yorgun bir gülümsemeyle Evelyn'e doğru yürüdü. "Evelyn, yapabileceğimiz başka bir şey yoksa biz eve gidelim."

Evelyn, "Sanırım yok, Horace," dedi. Elindeki uyku haplarını bir fincan kahveye boşaltmaya hazır halde, sessizce, "Melinda bunlardan ikisine daha dayanabilir, değil mi?" diye sordu ona. "Yalnızca çeyrek haplar."

Horace, "Hiçbir şey olmaz," dedi. Sonra Vic'e döndü. "İyi geceler, Vic. Bizi ara, olur mu? Hiçbir şeye... hiçbir şeye moralini bozma, buna izin verme."

Vic'in koluna hafifçe vurdu.

Sesi kısık olmasına rağmen Horace'ı duyan Melinda dalgınlığından kurtulup ona bağırmaya başladı: "Moralini bozmasın mı? Havuzun dibini boylayan asıl kendisi olmalıydı!"

"Melinda!"

Phil, "Melinda, kes şunu!" dedi. "Al, bunu iç!"

Melinda bir daha bağırmadı, ama onu yukarıdaki konuk odasına taşıyıp yatağa yatırmaları bir saat daha alacaktı.

Melinda sakinleşir sakinleşmez Phil, Wesley'deki Aziz Joseph Hastanesi'ni aradı. Ona Charles De Lisle'in ölmüş olduğunu söylediler.

10

Vic, Melinda'yla öğle vakti eve döndü. Melinda arabada onunla tek kelime konuşmadı. Saat on birde Cowanların konuk odasından aşağı inmiş, o zamandan beri ağzını neredeyse hiç açmamıştı. Gözleri şişti ve uyku haplarının sersemliği hâlâ üstündeydi. Ruj sürmediğinden dudakları daha ince görünüyordu; ağzını sıkıca kapatmış, ön camdan dışarısını seyretmişti. Vic onu evde bıraktı, temiz bir pantolon ve gömlek giyip Trixie'yi almak üzere Petersonlara gitti. Olanları Petersonlara anlatması gerektiğini, yoksa kuşkulu duruma düşeceğini düşünüyordu.

Vic olayı Bay ve Bayan Peterson'a evlerinin dışında, çocuklar duyamayacakları kadar uzaktayken anlattı. "Dün gece Cowanlarda bir kaza oldu," dedi. "Havuzlarında bir adam boğuldu."

Gözleri fal taşı gibi açılan Katherine Peterson, "*Ne!*" dedi.

Bay Peterson, "Kim boğuldu?" diye sordu.

Vic açıkladı. Petersonlar De Lisle'i hiç görmemişlerdi ama tüm ayrıntıları, kaç yaşında olduğunu, öncesinde bir şey yiyip yemediğini –Vic bilmiyordu– ve bulunmadan önce ne kadar süredir suda olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Vic emin olmadığını söyledi, çünkü kendisi havuzdan çıkarken De Lisle belki de yedi dakikadır yüzüyordu. Anlaşılan adamcağıza kramp girmişti. Petersonlar

da kramp fikrini onayladılar.

Sonra Vic, Trixie'yi eve götürdü. Trixie, Janey Peterson'la pazar okulundan yeni geldiğinden bayramlık elbisesi hâlâ üstündeydi. Arabada giderlerken Vic'e, pazar okulundaki oğlanlarda gördüğü ve sapan gibi bir sopaya bağlı lastikle havaya fırlatılan plastik bir planörü anlatıyordu. O da öyle bir şey istiyordu ve Vic kasabadaki gazete bayiinde durup kızına oyuncağı aldı. Fakat Vic'in aklı başka yerdeydi. Kafasında evirip çevirdiği iki konu vardı: Wilsonlarla ilgili mesele ve Phil Cowan'ın bu sabah ona sorduğu soru. İki konu içinde Vic'i en çok rahatsız eden, Phil'in sorusuydu. Phil bu sabah kafası karışmış halde masum bir soru sormuştu: "Melinda, De Lisle'e âşık mıydı?" Vic'se, "Phil, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye cevap vermişti. Aynı soru herkesin aklına gelmiş olmalıydı. Melinda'nın De Lisle'e âşıkmış gibi yaklaştığına kuşku yoktu ve Vic, ikisinin bütün akşam boyunca kumrular misali davranmalarının, piyanoda birlikte düet yapmalarının, dahası Melinda'nın önceki ilişkilerinin hatırlanacağından ve bu konunun konuşulacağından emindi. Vic'in canını sıkan suçluluk duygusu veya tutuklanma korkusu değil, Phil'in dolaysız sorusunun onda uyandırdığı sancılı utanç duygusuydu. Wilsonlarla ilgili olan mesele daha belirsizdi. Bu sabah kahvelerini ve meyve sularını içerlerken Evelyn, "Wilsonların eve dönerken bir şey fark etmemiş olmaları tuhaf. Halbuki olay tam Don'un çıktığı sırada olmuş olmalı. Hatırladın mı, Phil?" (Ama Phil hatırlamıyordu.) Evelyn'in dediğine göre Melinda'yla kendisi Melinda'nın baş ağrısı için aspirin almak üzere eve girerlerken Wilsonlar da oradan ayrılıyorlardı. Üstelik Don bir dakika kadar sonra karısının unuttuğu bir şeyi almak için –Evelyn ne olduğunu hatırlayamıyordu– geri gelmişti. Vic'in aklını kurcalayan soru şuydu: Don bahçeden geçerken Vic'le De Lisle'in mücadelesini görüp sesini çıkarmadan yoluna devam etmiş olabilir miydi? Küçük bir ihtimal. Fakat Wilson öyle aca-

yip ve sinsi bir adamdı ki Vic bile bu ihtimali göz ardı edemiyordu.

Vic, Trixie'yle eve vardığında Melinda sulu Scotch içiyordu. Kadın Trixie'ye selam bile vermedi; ama annesini sabahları dağınık ve keyifsiz görmeye alışkın olan Trixie yine de sıra dışı bir şey olduğunu anladı. Annesine uzun uzun baktıktan sonra hiç soru sormadan üstünü değiştirmek için odasına gitti.

Vic de mutfağa gitti ve Melinda için kremalı omlet yaptı. Yumurtaya biraz köri kattı; keyifsiz olduğu sabahlar Melinda'nın omleti bazen böyle yediğini biliyordu. Körili omletle Melinda'nın yanına gitti ve kanepeye oturdu. "Biraz omlete ne dersin?" diye sordu.

Cevap yok. İçeceğinden bir yudum daha aldı.

"İçine biraz köri koydum." Vic çatalı yumurtaya batırdı.

Melinda, "Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandı.

Trixie tulumunu giymiş olarak elinde oyuncak planörüyle geldi. "Neler oluyor?" diye sordu Vic'e.

Melinda kanepeden kalkarak, "Neler olduğunu söyleyeyim, Charley öldü! Boğuldu!" diye bağırdı. "Ve onu baban öldürdü!"

Trixie'nin ağzı açık aldı. Dikkatle Vic'e baktı. "Baba, onu *sen* mi öldürdün?"

Vic, "Hayır, Trixie," dedi.

Trixie ısrarla, "Ama *ölmüş*?" diye sordu.

Vic kaşlarını çatıp Melinda'ya baktı. "Yaptığını beğendin mi?" dedi. Kalbi öfkeden hızla çarpıyordu. "Bu yaptığını beğendin mi?"

Melinda sertçe, "Çocuklara her zaman doğruyu söylemek gerekir," diye cevap verdi.

Melinda yine, "Baba, o öldü mü?" diye sordu.

"Evet, boğuldu."

Trixie'nin gözleri iyice açılmıştı, ama Vic onlarda en ufak bir üzüntü görmüyordu. "Başını mı vurdu?" diye

sordu.

Vic, "Bilemiyorum," dedi.

Melinda, "*Hayır*, başını vurmadı," dedi.

Trixie'nin gözleri bir süre annesiyle babası arasında gidip geldi. Sonra ön kapıdan sessizce çıkarak oynamaya gitti.

Melinda içkisini tazelemek için mutfağa gitti –Vic onun kiler kapısına bir tekme savurduğunu duydu– sonra geri geldi ve kendi odasına yöneldi.

Bir dakika kadar yerinden kımıldamayan Vic daha sonra kalktı ve omleti yavaşça sıcak suyla dolu evyenin içine koydu. Trixie'yle hislerimiz aynı olmalı, diye düşündü. Yaptığı işten suçluluk veya dehşet duymasını önleyen bir şeyler vardı. Çok garip. Cowanların kanepesinde yatarken korkuya, telaşa, suçluluğa veya hiç olmazsa pişmanlığa kapılmayı beklemiş, ama onun yerine hoş bir çocukluk anısını –iglolarını yumurta kabuklarından yaptığı ve cam elyafına da kar süsü verdiği bir Eskimo köyü maketi için coğrafya dersinde birincilik ödülü kazandığı günü– düşünmeye başlamıştı. Farkında olmaksızın kendisini son derece güvende hissetmişti. Teşhis edilmeyeceğinden emindi. Yoksa teşhis edilse bile bundan korkmayacağından mı emindi? Fiziksel tehlikelere, duygusal darbelere, her şeye öyle ağır tepki veriyordu ki. Bazı şeylere haftalarca sonra tepki verirdi, hatta bu gecikme yüzünden tepkisinin nedenini bile anlamakta güçlük çekerdi.

Telefon çaldı. Vic bakmak için hole gitti.

"Alo?"

"Merhaba Vic. Ben Evelyn. Umarım uykudan uyandırmadım."

"Hayır, uyumuyordum."

"Melinda nasıl?"

"Şey, pek iyi değil. Odasında içki içiyor."

"Vic, dün gece olanlar için çok üzgünüm."

Vic, Evelyn'in ne demek istediğini pek anlayamadı.

"Hepimiz üzgünüz."

"Dr. Franklin aradı. Yarın Ballinger'de saat iki buçukta adlî soruşturma yapılacakmış ve bizim de orada olmamız gerekiyormuş. Ama zaten bunu size haber vereceklerdir. Soruşturma adliyede olacakmış."

"Tamam. Sağ ol, Evelyn. Unutmam."

"Vic, bu konuyla ilgili seni arayan oldu mu?"

"Yok."

"Bizi aradılar da. Ben... Phil sana bir şey dememi söyledi Vic, ama bence bunu bilmen gerek. Bazı insanlar, daha doğrusu birisi, Charley'in boğulmasıyla senin bir ilginin olabileceğini söyledi. Aslında doğrudan böyle bir şey demedi ama bunu ima etti. *Benim* ne dediğimi tahmin edebilirsin herhalde. Ama Vic, bence bu konuda bazı söylentiler çıkacak ve bunu bilmende yarar var. Charley' le Melinda'nın birbirlerine âşık gibi davrandıklarını bir sürü insan gördü ve bu pek iyi olmadı. Fakat herkes gördü Vic, buna emin olabilirsin."

Vic biraz bezmiş bir edayla, "Evet, biliyorum," dedi. "Bunu sana kim söyledi?"

"Söylemesem daha iyi. Bu haksızlık olur, ama bunun çok da önemli olmadığını biliyorsun."

"Don Wilson muydu?"

Evelyn duraksar gibi oldu. "Evet. Onu yakından tanımadığımızı biliyorsun, onun seni tanımadığıysa ortada. Seni bilen birinin böyle bir şey demesi kötü olurdu tabii, ama onun buna hiç hakkı yok."

Vic zaten Don Wilson olmasını ummuştu. Don Wilson'un söyleyeceklerinin bundan ibaret olmasını ummuştu. "Boş ver gitsin. Belli ki adamın garezi var."

Evelyn, "Evet, adamın bir sorunu var. Onu sevdiğimi söyleyemem. Hiçbir zaman da tam olarak sevmedim. Biliyorsun, onları partiye yalnızca dostluğumuzu göstermek için çağırdık."

"Elbette. Evelyn, söylediğin için sağ ol. Bir şeyler diyen başkaları..."

"Hayır. Başka kimseden böyle bir söz çıkmadı, ama..." Evelyn'in yumuşak, içten sesi kesildi ve Vic yine sabırla beklemeye başladı. "Dediğim gibi, Vic, Melinda'nın adama karşı davranışları hakkında yorum yapan ve aralarında bir şey var mı diye soran birkaç kişi oldu. Ben de hayır dedim."

Vic elindeki ahizeyi utançla sıktı. Evelyn'in gerçeği bildiğinin çok iyi farkındaydı.

Evelyn, "Melinda'nın bazı insanları görünce heyecanlandığını sen de biliyorsun. Özellikle piyanistleri. Bunu anlayabiliyorum," dedi.

İnsanoğlunun kendi aldatma yeteneğine hayret eden Vic, "Evet," diye karşılık verdi. Arkadaşları Melinda'nın davranışlarını görmezden gelmeye o kadar alışmışlardı ki artık görmezden gelinecek bir şey olduğunu bile göremiyorlardı. Vic, "Phil nasıl?" diye sordu.

"Olanlardan bayağı etkilendi. Biliyorsun, daha önce havuzumuzda kimsenin burnu bile kanamadı. Galiba Phil kendini dolaylı da olsa sorumlu hissediyor. Havuzu doldurmak kolay, ama sanırım şimdilik bu pek mantıklı olmaz."

Vic, "Tabii," dedi. "Şey, Evelyn, aradığın için çok teşekkür ederim. Yarınki soruşturma her şeyi çözecektir. Ondan sonra hepimiz rahatlarız. İyi o zaman, yarın iki buçukta Ballinger'de görüşürüz."

"Evet. Vic, bugün için yapacağımız bir şey varsa, yani Melinda'yla ilgili, bizi her zaman arayabilirsin."

"Tamam, Evelyn. Sağ ol. Görüşürüz."

"Hoşçakal, Vic."

Vic soruşturmanın her şeyi çözeceğini hiç düşünmeden, öyle mutlak bir özgüvenle söylemişti ki buna kendisi bile şaştı. Yarın arkadaşları da orada olacaklardı – Phil Cowan, Horace Meller ve eşleri. Onların kendisine olan güveninden emindi. Fakat Horace'ı bir süre düşündü: Charley'i havuzdan çıkardıktan sonra Horace anormal derecede sessiz kalmış ve mutfakta da sessizliğini koru-

muştu. Vic onun yüz ifadesini hatırlamaya çalıştı: ciddi, dehşete düşmüş ve sonunda bitkin; ama Vic orada kuşku gördüğünü sanmıyordu. Hayır, Horace'a güvenebilirdi. Melinda yarın soruşturma memurunun önünde onu suçlayabilirdi ama Vic buna da pek ihtimal vermiyordu. Vic'e göre bu cesaret isterdi, oysa Melinda'da o cesaret yoktu. Ondaki asiliğin altında bir ödlek, rahatına düşkün biri yatıyordu. Kocasını suçlarsa tüm arkadaşlarının ona karşı cephe alacaklarını biliyordu ve Vic'e kalırsa Melinda böyle bir şeyi istemezdi. Bir öfke nöbetine kapılıp onu suçlamaya kalkabilirdi elbette; fakat öyle olsa bile herkes bunun nedenini anlardı. Birileri karısının kişiliğine yakından bakacak olursa bu Melinda'nın sonu olurdu. Melinda özel yaşamının mercek altına alınmasını istemezdi.

Vic pazartesi günü öğlen arasını biraz erken verdi, aceleyle yemek yedi ve iki buçuktan önce Ballinger'e gitti. Melinda sabah bir ara dışarı çıkmış olmalıydı –herhalde Mary veya Evelyn'le buluşmuştu– çünkü Vic soruşturmayı haber vermek için saat ondan itibaren onu aramış, ama kimse açmamıştı. Melinda öğle yemeği yemek istemedi; saat ikide evden çıkmadan hemen önceyse bir içki içti. Uykudan gözlerinin altında halka halka çizgiler olmuştu, yüzü de solgun ve hafifçe şişti – Vic, tam da ölmüş sevgilisine ağıt yakan bir kadına yakışır şekilde, diye düşündü. Vic'in söylediği ya da sorduğu hiçbir şeye karşılık vermedi, Vic de üstelemedi.

Soruşturma Ballinger'in ana meydanına bakan kırmızı tuğladan adliye binasında gerçekleşti. Odada birkaç sandalye ve iki sıra vardı. Sıraların birinde söylenen her şeyi stenografiyle kaydeden erkek bir memur oturuyordu. Soruşturma memurunun soyadı Walsh'tı. Elli yaşlarında kır saçlı ve dik duruşlu, yakışıklı, ciddi bir adamdı. Herkes eksiksiz olarak ve zamanında gelmişti: Mellerler, Cowanlar, Vic'le Melinda ve kollarını kavuşturup oturan Dr. Franklin. Önce olayla ilgili somut gerçekler anlatıldı

ve doğrulandı, ardından da ölümün kaza sonucu olup olmadığı konusunda herkesin görüşü soruldu.

Phil Cowan kararlılıkla, "Evet," dedi.

Evelyn, "Evet," dedi.

Horace, Phil kadar kararlılıkla, "Bana göre kazaydı," dedi.

Mary, "Bana göre de kazaydı," diye yineledi.

Vic, "Evet," dedi.

Sonra sıra Melinda'ya geldi. Melinda gözlerini yere dikmişti. Sonra korkmuş bir ifadeyle soruşturma memuruna, "Bilmiyorum," dedi.

Memur Walsh, bakışlarını bir kez daha Melinda'ya çevirdi. "Bay De Lisle'in ölümünün kaza dışında başka bir nedenden mi kaynaklandığını düşünüyorsunuz?"

Melinda ifadesizce, "Bilmiyorum," dedi.

Walsh, "Bay De Lisle'in ölümünden birisinin sorumlu olduğunu düşünmek için bir nedeniniz var mı?" diye sordu.

Başını önde tutan Melinda, "Kocamın ondan hoşlanmadığını biliyorum," dedi.

Soruşturma memurunun kaşları çatıldı. "Kocanız Bay De Lisle'le kavga mı etmişti, bunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Melinda tereddüt etti.

Vic, Phil'in kızgınlıkla kaşlarını çattığını ve sandalyesinde duruşunu değiştirdiğini gördü. Dr. Franklin yalnızca onaylamaz bir ciddiyetle bakıyordu. Evelyn Cowan'ınsa Melinda'yı omuzlarından tutup silkelemek ve ona biraz akıl vermek ister gibi bir hali vardı.

Melinda, "Hayır, kavga etmediler," dedi. "Ama bana kalırsa kocam sırf ben ondan hoşlanıyorum diye onu sevmiyordu."

Memur Walsh sabırla, "Kocanızın Bay De Lisle'e karşı herhangi bir eylemine tanık oldunuz mu?" diye başladı.

Melinda yine tereddüt etti. Garip bir utangançlıkla

hâlâ yere bakarak, "Hayır," dedi; fakat Melinda'nın doğal, gür ses tonuyla söylediği bu berrak 'Hayır'da büyük bir kesinlik vardı.

Soruşturma memuru sonra Dr. Franklin'e döndü. "Doktor, size göre Bay De Lisle'in ölümü bir kaza sonucu mudur?"

Dr. Franklin, "Aksini düşünmem için bir neden yok," diye cevap verdi.

Vic, Dr. Franklin'in onu sevdiğini biliyordu. Trixie dünyaya geldiğinde birbirlerini yakından tanımışlardı. Dr. Franklin çok iyi arkadaş olacak bir kişiliğe sahip değildi, zaten buna vakti de yoktu ama kasabada karşılaştıklarında Vic'e her zaman gülümser ve onunla iki çift laf ederdi.

Memur soru sormaktan çok durum tespiti yapar gibi bir edayla, "Mücadele belirtisi olacak herhangi bir ize rastlamadınız," dedi. Melinda'nın aleyhine oluşan kanı hava giderek güçleniyordu.

Dr. Franklin sanki bıkkın bir ses tonuyla, "Omuzlarının çevresinde çok silik kırmızı izler vardı," dedi, "ama bunlar onu havuzdan çıkardıklarında da oluşmuş olabilir. Ya da Bay Van Allen ona suni teneffüs yaparken."

Memur Walsh kesin bir şekilde başıyla onayladı. "O izleri ben de gördüm. Sizin de benimle aynı fikirde olduğunuzu görüyorum. Ayrıca başında da herhangi bir çürük veya bere yoktu."

Dr. Franklin, "Hayır," dedi.

"Ya midesindekiler? Krampa neden olabilecek ya da kramp izi olabilecek herhangi bir şeye rastladınız mı?"

"Hayır, öyle bir şeye rastlamadım. Midesinde çok az besin vardı, belki de bir partide yemiş olduğu küçük bir sandviç. O da krampa neden olacak bir şey değildir. Fakat kramp her zaman midedeki besinden kaynaklanmaz."

Memur, "Hiç alkol almış mıydı?" diye sordu.

"Ancak milimetrenin onda dördü kadar alkol vardı.

Yani bir santimetreküp kandaki alkol oranı o kadardı."

Memur, "Sorun yaratacak bir miktar değil," dedi.

"Kesinlikle hayır."

"Yine de Bay De Lisle'in ölümünün kaza sonucu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Dr. Franklin, "Evet," dedi. "Ben böyle düşünüyorum. Bay De Lisle'in kesin ölüm nedeni boğulmadır."

Memur Walsh odadaki herkese, "Bay De Lisle yüzme biliyor muydu?" diye sordu.

Bir süre kimseden ses çıkmadı. Vic adamın iyi yüzemediğini biliyordu. Ardından Horace'la Melinda aynı anda başladılar:

"Benim gördüğüm kadarıyla..."

"Başını suyun üstünde tutacak kadar yüzme biliyordu!" Melinda açılmıştı.

Soruşturma memuru, "Bay Meller," dedi.

Horace sakınganlıkla, "Benim gördüğüm kadarıyla pek iyi bir yüzücü değildi," dedi. "Bunun olanlarla ilgisi olabilir de, olmayabilir de; ama ben onun sanki bırakmaktan korkarmış gibi havuzun kenarına tutunduğunu gördüm, ayrıca Bay Van Allen'in daha önce de dediği gibi –Bay Cowan da buna tanıktır– Bay De Lisle suyun ona soğuk geldiğini söylemişti." Horace, Melinda'ya soğuk bir bakış attı.

Memur ikinci kez, "Hiçbiriniz bir çığlık sesi duymadınız mı?" diye sordu.

Herkes bir ağızdan, "Hayır," dedi.

Memur, "Bayan Van Allen?" dedi.

Melinda kucağındaki beyaz eldivenlerle oynayarak soruşturma memuruna bakıyordu. "Hayır, ama mutfakta o kadar gürültü varken bir şey duymamız çok zordu."

Phil kaşlarını çatarak, "O kadar da gürültü yapmıyorduk," dedi. "Müziği kapatmıştık. Bağırtı olsaydı bence duyardık."

Melinda, Phil'e dönüp, "Hiç beklemediği bir anda suya batırılıp boğulan birinin bağırtısını duyamazsın za-

ten!" dedi.

Mary Meller dehşetle, "*Melinda!*" dedi.

Bunu izleyen saniyeleri Vic garip bir mesafe duygusuyla seyretti. Melinda artık ayağa kalkmış, soruşturma memuruna fikrini bağıra bağıra açıklarken –Vic karısının çatık kaşlarını ve birbirine kenetlenmiş ellerini profilden izlerken, sahip olmadığını sandığı bu cesaret ve dürüstlüğünden ötürü ona neredeyse hayran kalmıştı– Mary Meller doğrulup Melinda'ya doğru birkaç kararsız adım attı, ardından Horace onu yavaşça geri çekip sandalyesine oturttu. Uzun, alımlı bir yüzü olan Phil'in kaşları çatılmıştı. Kollarını kavuşturmuş olan Dr. Franklin hâlâ soğukkanlı ve aşağılayan bir edayla Melinda Van Allen'e bakıyordu. Vic, doğum yaptığı zaman karısını tedavi eden ve onun mantıksız isteklerine ve yakınmalarına muhatap olan Dr. Franklin'in başından beri Melinda'ya aynı duyguları beslediğinden emindi.

Melinda, "*Evet*, bence kocamın bu işle bir ilgisi var! Bence bu işi o yaptı!" diye tekrar ediyordu.

Memur Walsh'ın yüzünden hem kızgınlık hem de şaşkınlık okunuyordu. Sanki nutku tutulmuştu. "Bayan Van Allen, bu kanaatinizi destekleyecek herhangi bir kanıt var mı?" Yüzü kızarmıştı.

Melinda, "İkinci dereceden kanıtlarım var. Kocam havuzda onunla yalnızdı, öyle değil mi? Kocam Charley'den daha iyi yüzer. Ayrıca kocamın elleri de çok kuvvetlidir!" dedi.

Ağzı büzülüp ağlamaklı bir hal alınca yüzü daha da küçülen Mary ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Soruşturma memuru, "Bayan Meller," dedi, "sizden odada kalmanızı istemek zorundayım, lütfen. Yasaya göre ilgili tüm kişiler soruşturma bitene kadar hazır bulunmalıdır." Gülümsedi ve Mary'yi yerine oturttu.

Horace karısını durduracak hiçbir girişimde bulunmamıştı. Kendisi de oradan ayrılmak ister gibiydi.

Memur yine Melinda'ya döndü. "Siz Bay De Lisle' den hoşlandığınız için kocanızın onu sevmediğini söylediniz. Acaba Bay De Lisle'e âşık mıydınız?"

"Hayır, ama ondan hoşlanıyordum."

"Peki kocanızın sizi Bay De Lisle'den kıskandığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet."

Memur Walsh, Vic'e döndü. "Bay De Lisle'i kıskanıyor muydunuz?"

Vic, "Hayır, kıskanmıyordum," dedi.

Memur Walsh, Cowanlarla Mellerlere döndü ve sabırla akıl yürüten bir ses tonuyla, "Bay Van Allen'in davranışlarında, onun Bay De Lisle'i kıskandığını belirtecek herhangi bir şey fark ettiniz mi?" diye sordu.

Phil'le Horace neredeyse bir ağızdan, "Hayır," dediler.

Evelyn, "Hayır," dedi.

Mary de, "Kesinlikle hayır," diye görüş bildirdi.

"Bay Cowan, Bay Van Allen'i ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

Phil, Evelyn'e baktı. "Sekiz yıl oldu mu?"

Evelyn, "Dokuz-on yıl oldu," dedi. "Van Allenler buraya taşınır taşınmaz onlarla tanışmıştık."

"Anlıyorum. Peki Bay Meller?"

Horace kararlı bir sesle, "On yıl kadar oldu," dedi.

"Onu iyi tanıyor musunuz?"

Horace, "Hem de çok iyi," dedi.

"Onun güvenilirliğine kefil olur musunuz?"

Horace ağzını açamadan Phil söze girdi: "Kesinlikle! Onu tanıyan herkes kefil olur."

Horace, "O benim en iyi arkadaşım," dedi.

Soruşturma memuru başıyla onayladı, ardından bir şey soracakmış gibi Melinda'ya döndü; fakat Vic onun bu soruşturmayı uzatmak istemediğini, Melinda'nın De Lisle'le olan ilişkisini kurcalamaya da hiç hevesli olmadığını görebiliyordu. Vic'e bakan memurun gözünde dost-

ça bir sıcaklık vardı. "Bay Van Allen, Küçük Wesley'deki Greenspur Yayınevi'nin sahibisiniz, değil mi?" diye sordu.

Vic, "Evet," dedi.

Memur Walsh, sanki Massachusetts eyaletinin o bölgesinde yaşayıp okur-yazar olan herkes Greenspur Yayınevi'ni biliyormuş gibi gülümseyerek, "Çok iyi bir yayınevi. Adını duymuştum," dedi. "Bayan Van Allen, ekleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

Melinda, "Size fikrimi *söyledim*," dedi. Son sözcüğü, eski alışkanlığı olduğu üzere, âdeta tıslayarak söylemişti.

Memur belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Burası bir mahkeme olduğundan kanıta ihtiyacımız var," dedi. "Bay De Lisle'in ölümünün kaza olmadığı konusunda bir kanıt ortaya atılmazsa bu adlî soruşturmanın kapandığını ilan edeceğim." Bekledi. Kimse ağzını açmadı. "Bay De Lisle'in kaza sonucu öldüğü kararına varılarak bu adlî soruşturma kapanmıştır." Gülümsedi. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. İyi günler."

Phil kalktı ve bir mendil çıkarıp alnını sildi. Melinda burnunu kâğıt mendille silerek kapıya doğru yürüdü. Aşağı inip kaldırıma çıktıktan sonra vakur bir edayla, "İyi günler," diyerek ilk ayrılan, Dr. Franklin olmuştu. Fakat adam Melinda'ya bakarken bir an duraksamış, sanki bir şey diyecek gibi olmuş, ama sonra "İyi günler, Bayan Van Allen," demekle yetinip arabasına doğru uzaklaşmıştı.

Melinda yaslı bir dul gibi kâğıt mendili hâlâ burnunda tutarak arabanın başında duruyordu.

Phil, "Başını dik tut, Vic," diyerek Vic'in omzuna hafifçe vurdu ve ağzından başka şeyler çıkmasını istemiyormuş gibi arkasını dönüp arabasına yöneldi.

Evelyn Cowan elini Vic'in koluna koydu. "Vic, çok üzüldüm. Bizi ara, olur mu? Hatta bu akşam ara, eğer istersen tabii. Hoşçakal, Melinda!"

Vic, Mary'nin Melinda'ya bir şey söylemek istediğini ve Horace'ın onu vazgeçirmeye çalıştığını fark etti. Sonra Horace gülümseyerek yanına geldi. Duruşuyla Vic'e cesaret aşılamak ister gibi ince yüzünü biraz yukarı kaldırmıştı; gülümsemesiyle de sanki Vic'e hâlâ onun en iyi arkadaşı olduğunu anlatıyordu.

Horace, Melinda'nın duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Vic, eminim Melinda bu tutumundan vazgeçecektir," dedi. "O yüzden kendini üzme. Hepimiz yanındayız, her zaman da yanında olacağız."

Vic, "Sağ ol, Horace," dedi. Horace'ın arkasında duran ve Melinda'ya bakan Mary'nin ince, duyarlı dudaklarının kıpırdadığını gördü. Horace karısının kolunu tuttu, kadın Vic'e gülümsedi ve uzaklaşırken ona bir öpücük gönderdi.

Vic, Melinda'nın kapısını açtı ve Melinda arabaya bindi. Ardından Vic direksiyona geçti. Bu Vic'in arabası, Vic'in eski Oldsmobile'iydi. Vic ana meydanı dolaştı –trafik kuralları bunu gerektiriyordu– ve ardından güneye sapıp Küçük Wesley'e giden anayola yöneldi.

Melinda, "Sana hâlâ inanmıyorum," dedi. "İnanacağımı da sanma."

Vic iç geçirdi. "Tatlım, doğru dürüst tanımadığın bir adamın arkasından daha ne kadar ağlayacaksın?"

Melinda hiddetle, "*Onu sen öldürdün!*" diye bağırdı. "Ne Mellerler ne de Cowanlar seni benim tanıdığım kadar tanımıyorlar, tanıyorlar mı?"

Vic bir şey demedi. Melinda'nın sözleri onu zerre kadar korkutmadı – zaten soruşturma boyunca da hiç korkmamıştı, hatta Charley'in tenindeki küçük kırmızı lekelerle ilgili sorular sorulduğunda bile hiç telaşa kapılmamıştı – fakat Melinda'yla ilgili olarak içinde uyanan bir öfke, bir utanç vardı. Öte yandan, utanmaya çoktan alıştığı için bunda ona güven veren bir yan da vardı. Melinda'nın Vic'i niçin suçladığını, soruşturmada niçin ağladığını, olayın olduğu gece Cowanlarda niçin histeriye ka-

pıldığını herkes biliyordu. Cowanlar onun De Lisle'le olan ilişkisini biliyorlardı. De Lisle, Melinda'nın gizli âşıklarından biriydi, o kadar; fakat bu seferkinin evlerinde öleceği tutmuştu. Cowanlar da Mellerler de Vic'in böyle sahnelere yıllardır katlandığını, bu tip aşağılık heriflerden ayrıldıktan sonra Melinda'nın döktüğü gözyaşlarını yıllardır sineye çektiğini, üstelik bunlardan hiç yakınmadığını, sabrettiğini ve –bugünkü soruşturmada yaptığı gibi– hiçbir şey olmamış gibi davrandığını biliyor olmalıydılar.

Melinda yeni bir kâğıt mendile burnunu sümkürürken Vic ona karşı içinde bir şeylerin katılaştığını hissetti. Melinda bunu hak etmişti; ve Vic'e karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu. Polise gidecek olsa ona kim inanırdı? Bunu nasıl kanıtlayabilirdi ki? En fazla ondan boşanabilirdi, o kadar. Fakat Vic buna da pek ihtimal vermiyordu. Melinda'ya nafaka vermeyebilirdi –bunun için bir sürü haklı nedeni vardı–, ayrıca çocuğun velâyetini de kolayca alabilirdi, ama Melinda bunu zaten umursamazdı. Melinda parasız kalmayı, ailesinin Queens'teki kasvetli, sıkıcı evine dönmeyi göze alamazdı.

Vic arabayı garajın önüne çekince Melinda indi ve eve girdi. Vic şifalı bitkilerin olduğu kutuları garaja geri koydu. Saat dörde çeyrek vardı. Gökyüzüne baktı ve saat altı civarında hafif bir yağmur yağacağını anladı.

Yine garaja girdi ve kara salyangozlarıyla dolu üç akvaryumu dışarı çıkardı. Akvaryumların üstü yağmuru içeri alan ama salyangozların kaçmasına izin vermeyen çerçeveli birer bakır tel kapakla örtülüydü. Salyangozlar yağmura bayılırdı. Vic bir akvaryuma yakından baktı ve Edgar'la Hortense adlı iki salyangozun birbirine yavaşça yaklaşmasını, başlarını kaldırmasını, öpüşmesini ve sürünmeye devam etmesini izledi. Akşamüstü hava çiseleyecek ve tel kapaktan süzülecek olan yağmurda ikisi muhtemelen çiftleşecekti. Aşağı yukarı haftada bir çiftleşiyorlardı ve Vic'e göre birbirlerine sahiden âşıklardı;

çünkü ne Edgar'ın gözü Hortense'tan başka salyangoz görüyor, ne de Hortense başka salyangozların onu öpme girişimlerine karşılık veriyordu. Vic'in sahip olduğu bin küsur salyangozun dörtte üçü onların dölüydü. Yumurtlama işini –en azından yirmi dört saatlik bir süreç– kimin üstleneceği konusunda birbirlerine son derece düşünceli davransalar da Vic'in gördüğü kadarıyla Hortense öbüründen daha sık yumurtluyordu, zaten ona o yüzden dişi bir ad vermişti. Karındanbacaklı olsalar bile gerçek aşk bu, diye düşünüyordu Vic. Henri Fabre'ın bir kitabındaki salyangozlarla ilgili bir cümleyi hatırladı; orada salyangozların, eşlerini bulabilmek için bahçe duvarlarını bile aştıkları yazıyordu. Vic bunu kendi gözlemleriyle hiç doğrulamamıştı ama öyle olduğundan kuşkusu yoktu.

11

Vic sonraki günlerde de suçluluk duygusuna kapılmadı. Belki de kafa yorulacak veya ilgilenecek bir sürü başka şey olduğu için buna fırsatı olmadı. Melinda bütün arkadaşlarına Charley'i Vic'in öldürdüğünü anlatıyordu; bu da onun ölümünden duyduğu üzüntüye bağlanabilirdi. Fakat asıl sorun, Melinda'nın bu tutumunu üç hafta boyunca sürdürmesi ve bu süre içinde kendini giderek daha açık ifade edebilmesiydi. Evdeyse Melinda, Vic'e surat asıyor ve ona karşı ters ters konuşuyordu. Sanki Vic'ten öç almayı tasarlıyor gibiydi ama Vic bunun nasıl olacağını tahmin edemiyordu. Vic'in kafası işten artan zamanlarda da epey meşguldü; bir yandan Melinda'nın bundan sonra ne yapacağını kestirmeye, öbür yandan da onun boşboğazlığının dozunu olabildiğince nazik ve sevecen bir yaklaşımla azaltmaya çalışıyordu.

Horace adlî soruşturmadan üç gün sonra Vic'i basımevinde ziyaret etti. Yunanca baskı harflerinin o gün dizildiği tablalara, kitabın kapağı olarak Vic'in seçtiği tasarıma –Melinda'nın özensizce seçtiğine değil– baktı, fakat daha beş dakika geçmemişti ki ağzındaki baklayı çıkardı.

"Vic, kaygılanıyorum," dedi kararlılıkla. "Niçin kaygılandığımı biliyorsun, değil mi?"

Stephen'la Carlyle evlerine gitmişlerdi. Basımevinde onlardan başka kimse yoktu.

Vic, "Evet," dedi.

"Biliyorsun, Melinda iki kez Evelyn'e gitti. Bir kez de Mary'yi görmeye geldi."

Vic hiç şaşkınlık göstermeden, "Ya," dedi. "Galiba Evelyn'e gittiğini bana söylemişti."

"İyi de neler anlattığını biliyor musun?" Horace'ın utanmış gibi bir hali vardı. "Mary'ye ona söylediğinin aynısını evde sana da söylediğini anlatmış." Durakladı, ama Vic bir şey demedi. "Bu beni çok ilgilendirmiyor –kasabada söylenti çıkması gibi korkunç bir durumla karşı karşıya kalmak dışında–, beni asıl ilgilendiren, Melinda'nın halinin ne olacağı."

Vic sabırla, "Sanırım sakinleşip susacak," dedi. Bir bacağıyla dizgi masasının kenarına oturdu. Horace'ın arkasındaki kapalı pencereden bir ardıçkuşunun açık seçik "*Cik? Cik?*" sesi geldi. Vic pencerenin eşiğinde duran küçük erkek ardıçkuşunu görebiliyordu. Gün batıyordu. Acaba kuş yiyecek bir şey mi istiyordu, yoksa başı dertte miydi? Geçen bahar bu ardıçkuşunun eşiyle birlikte arka kapının hemen ilerisindeki alçak taş duvara yuva yaptığını görmüştü.

Horace, "Sence bu tavrını sürdürecek mi? Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bacağını masadan indiren Vic, "Doğrusunu istersen şu ardıçkuşunu düşünüyordum," dedi ve arka kapıya doğru yürüdü. Carlyle'ın o sabah ağacın dibine bıraktığı ekmek kırıntılarının ve incecik yağ dilimlerinin bitmediğini görüp geri döndü. "Herhalde yalnızca iyi geceler dilemek istiyordu," dedi, "ama geçen bahar yuvalarına dadanan bir yılanı kovalamak zorunda kalmıştık."

Horace sabırsızca gülümsedi. "Vic, bu kaygısızlığının gerçek olup olmadığını anlamakta zorlanıyorum."

Vic, "Gerçekten kaygılandığımı söyleyebilirim," dedi, "ama unutma, ben yıllardır bu durumdayım."

"Evet, biliyorum. Ve aile işlerine de burnumu sokmak istemiyorum, Vic." Horace sesini aniden yükseltti.

"Ama Evelyn'in veya Mary'nin sana gelip kocalarının bir katil olduğunu söylemelerini aklın alıyor mu?"

"Hayır. Ama Melinda zaten hep farklı olmuştur."

Horace umutsuzca güldü. "Bu konuda ne yapacaksın, Vic? Melinda senden boşanacak mı?"

"Bana öyle bir şey demedi. Yoksa Mary'ye boşanacağını mı söylemiş?"

Horace neredeyse şaşkınlıkla bir an Vic'e baktı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Uzun bir sessizlik oldu. Ellerini ceketinin cebine sokan Horace adımlarıyla yerin ölçüsünü alıyormuş gibi iki masanın arasında düşünceli düşünceli gidip geldi. Ayağa kalkan Vic derin bir soluk aldı. Kemeri gevşemiş gibiydi, onu biraz sıktı. Son günlerde daha az yemeye karar vermişti; ve pantolonlarının belinden düştüğüne bakılırsa gerçekten zayıflamıştı.

Horace, "Peki karşına geçip seni suçladığında ona ne cevap veriyorsun?" diye sordu.

Vic, "Hiçbir şey söylemiyorum!" dedi. "Ne diyebilirim ki? Kim ne diyebilir?"

Horace'ın yüzünde yine açık bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ben olsam söyleyecek bir sürü şey bulabilirdim. Senin yerinde olsam ona yıllardır tahammül ettiğimi, ama artık bunun tahammül sınırlarını... aştığını söylerdim. Vic, onun sahiden böyle düşündüğüne inanamıyorum," dedi içtenlikle. "Eğer gerçekten düşünseydi seninle aynı çatının altında yaşayamazdı!"

Vic, zaten yaşamıyor ki, diye düşündü. Horace'ın bu kadar tutkuyla konuşması onu utandırıyordu. "Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum, Horace, gerçekten bilemiyorum."

"Vic, onun aklını kaçırmış olabileceğini hiç düşündün mü? Ben psikiyatr değilim, ama bunca zamandır onu izleyip duruyoruz. Onun durumu artık isteklere gem vurmamanın ve şımarıklığın sınırlarını aşıyor!"

Vic, Horace'ın sesindeki nefreti fark etti; ve elinde

olmaksızın, Melinda'yı savunmak için bir dürtü uyandı içinde. Horace ilk kez Melinda'dan duyduğu nefreti dile getiriyordu. "Onun böyle davranmaya devam edeceğini sanmıyorum, Horace."

Horace, "Ama bunun telafisi yok ki," diye itiraz etti. "Vic, hiç kimse bunu unutmayacak. Kasabada onun seni cinayetle suçladığını bilmeyen kalmamıştır artık. Nasıl bir kadın bu böyle? Ona niçin katlandığını bir türlü anlayamıyorum!"

Vic iç çekti. "Ama şimdiye kadar nelere katlandım," dedi. "Bu herhalde bir alışkanlık haline geldi."

"Kendi kendine eziyet etme alışkanlığı mı?" Horace acı çektiğini belli eden bir kaygıyla arkadaşına baktı.

"Merak etme, Horace. O kadar da kötü değil. Buna dayanabilirim. Lütfen kaygılanma." Vic, Horace'ın omzuna hafifçe vurdu.

Horace hoşnutsuz bir edayla iç geçirdi. "Ama kaygılanıyorum işte."

Vic kısacık gülümsedi ve arka kapıyı kilitledi. "Eve gidip bir şeyler içelim."

Horace olumsuz bir ses tonuyla, "Sağ ol," dedi.

Vic gülümseyerek, "Nasıl istersen," dedi. Horace'ın Melinda'ya karşı tavır almasından dolayı duyduğu o sinsi utanç yine uyandı içinde.

"Sağ ol, Vic, ama şimdi olmaz. Sen bize gelsene. Mary de seni görmek istiyor."

"Bu akşam olmaz. Ama başka bir zamana söz. Mary'ye selamlarımı söyle. Armut kendine geldi mi?"

Horace, "Ha, evet evet. Hem de nasıl," dedi.

"Güzel." Vic, Mellerlerin armut ağacının yapraklarında baş gösteren kızıl-kahverengi lekelere karşı onlara mantar öldürücü bir karışım vermişti.

Bu akşam yağmur yağma ihtimalinden konuşarak arabalarına kadar yürüdüler. Sonbahar bastırıyor gibiydi.

Horace arabasına binerken, "Vic, seni en kısa zaman-

da görmek istiyoruz," dedi.

Vic gülümseyerek, "Merak etme, geleceğim," dedi. "Mary'ye selam söylemeyi unutma!" Neşeyle el salladı ve o da arabasına bindi.

Vic eve vardığında Melinda oturma odasındaki kanepede dergi okuyordu.

Vic gülümseyerek, "İyi akşamlar," dedi.

Melinda ona sessiz bir öfkeyle baktı.

Vic, "Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Eksik olma, kendim alırım."

Vic eve gelince elini yüzünü yıkamış, temiz gömlek giymiş, oturma odasına ondan sonra geçmişti. Gazetesini alıp koltuğuna oturdu. Saat yediydi ve içkiye ihtiyaç duymaması ona garip ama güzel bir duygu veriyordu. Vic üç gündür ağzına içki koymuyordu. İçki içmemek nedense onda bir güven ve kendine yeterlilik duygusu uyandırıyordu. Kendisini bir sükûnet denizindeymiş gibi hissediyordu ve bu sükûnet yüz ifadesine de yansıyordu; içiyse çelik gibi katıydı, ama bileşimini bilmediği –nefret mi, hınç mı, korku mu, suçluluk duygusu mu, yoksa yalnızca gurur ve hoşnutluk mu?– bu katılık nedense onun hoşuna gidiyordu. Sanki bu katılık ona özgü bir cevher gibiydi. Bir başka soru da bu katılığın onda yeni mi olduğu, yoksa öteden beri içinde var olduğu muydu.

Melinda içkisini alıp geri geldi. "Trixie şimdi haberlerle gelir," dedi.

Vic, "Trixie nerede ki?" diye sordu.

"Petersonlarda parti vardı, oraya gitti. Janey'in doğum günü partisi. Orada bu akşam bazı güzel hikâyeler duymuş olmalı."

Vic, "Trixie'yi alıp geleyim mi, yoksa onu Bay Peterson mu bırakacak?" diye sordu.

Melinda, "Bay Peterson onu yedi buçuk sularında getireceğini söyledi," diye cevap verirken kendini kanepeye öyle bir bıraktı ki viskisi az daha dökülüyordu.

Melinda'nın bu hareketiyle kanepenin altından bir toz yumağı çıktı. Vic keyifle yumağa baktı.

Neşeli bir sesle, "Yemekten önce ortalığı biraz süpüreyim bari," dedi.

Melinda'nın kendine hiç yakışmayan düşünceli, aksi yüzü Vic'i daha da gülümsetti. Vic holdeki gömme dolaptan elektrikli süpürgeyi çıkardı ve fişini pikabın yanındaki prize taktı. Kanepenin altındaki toz yumaklarının, koltuğun altındaki kare biçimli toz tabakasının kayboluşunu keyifle izleyerek ıslık çalıyordu. Oturma odasını alçakgönüllülükle süpürürken kaslarının çalışıp gerilmesi hoşuna gidiyordu. Kitaplığın altını almak için karnını içine çekip iyice çömeliyor, süpürgenin ucuna taktığı fırçayla perdenin üstüne yetişmek için iyice uzanarak bedenini geriyordu. İşe yaradığı sürece egzersiz yapmayı seviyordu. Pencereleri de yarın hallederim, diye düşündü. Aylardır temizlenmemişlerdi. Charles Peterson, Trixie'yi getirdiğinde Vic hâlâ süpürüyordu.

Vic arabada oturan Bay Peterson'a, "Merhaba!" diye seslendi. "İçeri gelmez misin?"

Bay Peterson'un gelmek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Vic onun utangaç gülüşünün ardındaki tedirginliği sezdi. Fakat adam yine de geliyordu. Kapıya yaklaşırken, "Nasılsınız?" diye sordu.

Bu arada Trixie partiden getirdiği bir çıngırağı şıngırdatıp Vic'in yanından koşarak içeri girdi.

Vic, "İyiyiz," dedi. "Bira içer misin? Ya da buzlu çay veya başka bir şey?" Vic, Melinda'yla ilginç bir görünüm oluşturduklarının farkındaydı: kendisi gömleğinin kollarını sıvamış, oturma odasını süpürüyor; keten bluzu ve eteği, çorapsız giydiği sandaletleriyle oldukça dağınık bir görüntü sergileyen Melinda'ysa kanepede viskisini yudumluyordu.

Bay Peterson biraz sıkıntıyla çevresine bakındı ve gülümsedi. Ürkek bir edayla, "Nasılsınız, Bayan Van Allen?" diye sordu.

Melinda gülümseme niyetine büktüğü dudaklarıyla, "Çok iyiyim, teşekkür ederim," dedi.

Bay Peterson gülerek, "Ah, bu çocukların partileri yok mu," dedi. "Yetişkinlere parti versen bu kadar yorulmazsın." *A*'ları New Englandlılara özgü bir aksanla uzatıyordu.

Vic, "Gerçekten öyle," dedi. "Janey kaç yaşında şimdi? Yedi mi?"

Bay Peterson, "Altı," dedi.

"Altı mı? Yaşına göre bayağı boyluymuş o zaman."

"Evet, öyle."

"Oturmaz mısın?"

"Yok, teşekkür ederim, gitmeliyim." Bay Peterson'un gözleri Van Allen rezaletinin gerçek açıklamasını odanın bir köşesinde ya da kokteyl sehpasının üstünde karmakarışık duran dergilerde bulabilirmiş gibi fıldır fıldır dönüyordu.

"Eh, görünüşe bakılırsa Trixie bayağı eğlenmiş. Herhalde ondan daha gürültücüsü yoktur." Vic kızına göz kırptı.

Trixie avazı çıktığı kadar, "Hiç de gürültücü değilim!" diye bağırdı. Herhalde kendisi kadar çığırtkan yirmi çocuğun arasından sesini duyurmak için de böyle bağırıyordu. Vic'in merakını uyandıran bir ses tonuyla, "*Sana* söylemem gereken bir şey var," dedi.

Vic hevesle, "Bana mı? Ne güzel!" diye fısıldadı. Ardından kapıya yönelmiş olan Bay Peterson'a döndü. "Ortancalar nasıl?" diye sordu.

Bay Peterson'un yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Çok iyiler. Başta biraz cansızdılar ama şimdi kendilerine geldiler." Döndü. "İyi akşamlar, Bayan Van Allen. Sizi gördüğüme sevindim."

Vic gülümsedi. "İyi akşamlar, Charley." Arkadaşlarının ona Charley dediklerini ve Vic'in de ona 'Bay Peterson' demek yerine böyle hitap etmesinin hoşuna gideceğini biliyordu.

Bay Peterson, "İyi akşamlar," dedi. "Görüşürüz."

Peterson'un gülümsemesinin geldiği zamankinden daha sahici olduğu Vic'in gözünden kaçmadı.

Vic odaya dönerken, "Tanrım," dedi, "ona hiç olmazsa iyi akşamlar diyemez miydin?"

Melinda ona öfke dolu bir bakış attı.

Vic, "Halkla ilişkiler açısından pek olumlu bir tutum değil," dedi. Ellerini dizlerine koyup Trixie'ye doğru eğildi. "Ve sen de iyi akşamlar dileyip teşekkür edemez miydin?"

Trixie, "Bunların hepsini Janeylerin evinde söylemiştim zaten," diye karşılık verdi. Annesine bir göz attı, ardından da Vic'in mutfağa gelmesini işaret etti.

Melinda onları izliyordu.

Vic, Trixie'yle mutfağa gitti. Trixie onu başından tutup kendine yaklaştırdı ve kahkahayla gülüp ardından, "Charley De Lisle'i gerçekten sen mi öldürdün?" diye kulağına fısıldadı.

Vic gülümseyerek, "Hayır," diye fısıldadı.

"Janey onu senin öldürdüğünü söyledi de." Trixie'nin gözleri gurur ve heyecanla parlıyordu; Vic, evet Charley'i ben öldürdüm, dese sanki çığlığı basarak boynuna sarılacaktı.

Vic, "Sen iyice raydan çıkmışsın!" diye fısıldadı.

"Janey dedi ki, Wilsonlar onlara gelmişler ve Janey'in annesiyle babasına, Charley'i senin öldürdüğünü düşündüklerini söylemişler."

Vic, "*Gerçekten mi?*" diye fısıldadı.

"Yani sen yapmadın mı?"

Vic, "Hayır, ben yapmadım," diye fısıldadı.

Melinda mutfağa geldi. Trixie'ye baktı; bezgin ama keskin bakışlarında anne şefkatinden eser yoktu. Trixie o bakışlara aldırmadı bile. Buna alışkındı. Melinda, "Trixie, odana git," dedi.

Trixie babasına baktı.

Vic, Trixie'yi gıdısından gıdıklayarak, "Hadi tatlım.

Git," dedi. Sonra Melinda'ya döndü. "Onunla sınıfta çakmış bir öğrenci gibi konuşmak zorunda mısın?"

Trixie hakarete uğramış gibi bir tavırla mutfaktan çıktı; ama Vic onun birkaç saniye içinde bu meseleyi unutacağını biliyordu.

Vic gülümseyerek, "Ee?" dedi. "Ne oldu?"

"Bütün kasabanın artık her şeyi öğrendiğini bilmen gerekir diye düşündüm."

"Her şeyi öğrendi mi? Ne demek istiyorsun? Herkes Charley'i benim öldürdüğümü zaten bilmiyor mu?"

"Herkes bunu konuşuyor. Wilsonları bir dinlemelisin."

"Wilsonların ne dediklerini bilmek için onları dinlemeye ihtiyacım yok. Onların söyledikleri umurumda değil." Vic buzdolabının kapağını açtı. "Akşam yemeğine ne var?"

Melinda tehditkâr bir edayla, "Büyük bir gürültü kopacak," dedi.

"Sayende. Karımın sayesinde." Vic buzluktan kuzu pirzolası çıkardı.

"Yaptığının yanına kâr mı kalacağını sanıyorsun? Öyleyse yanılıyorsun!"

Vic, "Don Wilson, Charley'i havuzda boğarken mi görmüş beni? Madem öyle, niçin çıkıp açık açık söylemiyor? İnsanların arkasından niçin böyle konuşuyor?" diye sordu. Buzluktan biraz da bezelye çıkardı. Bezelye, domatesli yeşil salata ve pirzola. Patates istemiyordu; Melinda'nın patates olmamasına ses çıkarmayacağını biliyordu.

Melinda, "Bir şeyler çevirip çevirmediğim konusunda bahse var mısın?" diye sordu.

Vic ona baktı; gözlerinin altı yine halka halka olmuş, kaşları acıyla gerilmişti. "Hayatım, keşke böyle davranmasan. Bunun yararı yok. Bir şeyler yap. Bütün gün evde tasalanarak kendine eziyet edeceğine," dedi Horace'ın deyimini ödünç alarak, "'yapıcı bir şeylerle uğraş.' Seni

gözlerinin altı çökmüş halde görmek istemiyorum."

Melinda, "Cehennemin dibine git," diye mırıldandı ve oturma odasına döndü.

'Cehennemin dibine git.' Basit bir deyişti bu; hiçbir özgünlüğü yoktu, üstelik belirsizdi de. Yine de Vic bu sözü Melinda'dan duyduğunda rahatsız olurdu; çünkü Melinda başka bir küfür bulamadığı için –bazen gerçekten bulamıyordu ya– bu sözü söylüyor değildi, bunun birçok başka anlamı da olabilirdi. Vic o akşam Melinda'nın bir şeyler tasarladığını anlamıştı. Acaba Don Wilson'la bir dolap mı çeviriyordu? Eğer öyleyse ne tür bir dolaptı bu? Ne işler dönüyordu? Don Wilson parti gecesi gerçekten bir şey görmüş olsaydı bunu şimdiye kadar saklamazdı. Ayrıca Don Wilson ona bir şey söylese Melinda bunu Vic'e anlatmadan duramazdı.

Vic mutfaktan çıktı ve büyük bir istekle süpürme işini bitirdi. Melinda'yla mücadele etmek gerekecekti ve Vic bundan zevk alıyordu.

Akşam yemeğini Vic hazırladı, tatlı olarak da yumurta akı katılmış elma ezmesi yaptı. Trixie odasında uyuyakalmıştı; Vic, nasıl olsa Petersonlarda yeterince yemiştir diye onu uyandırmadı. Vic yemekte çok neşeli ve konuşkandı. Melinda'ysa dalgındı ve Vic'in konuştuklarına kendini veremiyordu, belli ki aklı başka yerdeydi.

On gün sonra, eylül ayının başında bankadan hesap özetini alan Vic, normalden yüz küsur dolar fazla çekildiğini gördü. Tabii ki Melinda tarafından. Melinda'nın yazdığı çeklerden bazısının ödemesi yapılmış olmakla birlikte –bir tanesi 125 dolarlıktı– alıcının kim olduğu, dolayısıyla ödemenin neye karşılık olduğu belli değildi. Vic karısının giyecek alıp almadığını, eve harcama yapıp yapmadığını düşündü. Bildiği kadarıyla hayır. Başka zaman olsa aylık giderlerindeki yüz dolarlık artışın farkına varmazdı Vic, ama artık Melinda'nın hareketlerine dikkat ettiğinden hesap özetini de inceleme ihtiyacı hissetmişti. 125 dolarlık çekin tarihi 20 Ağustos'tu, yani De Lisle'in

New York'taki cenazesinin (Melinda cenaze töreni için New York'a kadar gitmişti) üstünden bir haftayı aşkın bir süre geçtikten sonra; ve Vic bu harcamanın çelenk veya cenazeyle ilgili şey için olduğunu hiç sanmıyordu.

Vic'e kalırsa bu para bir özel dedektife gitmiş olabilirdi. Böylece Küçük Wesley'de ona özel ilgi besleyen yeni bir yüz aramaya koyuldu.

12

Eylül ayı arkadaş toplantıları bakımından sakin geçti. İnsanlar kış için kiler zeminlerini onarmak, akaçlarını temizlemek ve sobalarını, kaloriferlerini kontrol etmek, bu işler için adam tutmakla meşguldüler. Bu uğraşlar bazen bir hafta sürebilirdi. MacPhersonlar almaya niyetlendikleri bir gaz sobası hakkında fikrini sormak için Vic'i Wesley'e çağırmışlardı. Bayan Podnansky'nin kuyusundaysa bir sincap ölüsü vardı. Kuyunun süs olması dışında bir işlevi yoktu, dolayısıyla suyunun temiz olması da gerekmiyordu, ama sincabın suyun üstünde yüzen cansız bedeni kadını üzüyordu. Vic bir tırmık sapına tutturduğu eski bir kelebek ağıyla hayvanı çıkardı. Günlerdir onu kovayla almaya çalışan Bayan Podnansky heyecandan titreyerek Vic'e teşekkür etti. Kadının kaygılı, sevimli yüzü aydınlandı; tam Vic'e küçük bir nutuk çekmek üzereyken –Vic'in tahminine göre ona ne kadar güvendiği, kasabada dolaşan söylentilere rağmen onu ne kadar sevdiği hakkında bir nutuk– bundan vazgeçti ve cilveli bir edayla, "Mutfakta harika bir içkim var. Calvados. Bana oğlum verdi. Tadına bakmak istemez misin?" dedi.

Ve Vic'in aklına, ona acıyan ev sahiplerinin zorla ikram etmeye çalıştıkları pastalar geldi. Gülümsedi, "Hayatım, çok teşekkür ederim. Şu sıralar içki içmiyorum," dedi.

Vic'in yıllardır eline bile almadığı kelebek ağı ona evinin arkasındaki derenin civarında kelebek avladığı güzel günleri hatırlattı. Yine kelebek avlaması gerektiğini düşündü.

Vic kasabada iki kez Don Wilson'a rastladı. Birinde Vic de Wilson da kaldırımda yürüyorlar, öbüründeyse Vic araba kullanıyordu, Wilson da yayandı. İkisinde de Wilson ona sinsi sinsi gülümsemiş, başıyla belli belirsiz bir selam vermiş, onu uzun uzun süzmüştü. Oysa Vic iki sefer de neşeyle gülümseyerek, "Merhaba! Nasılsın?" diye seslenmişti. Vic, Melinda'nın birkaç kez Wilsonları görmeye gittiğini biliyordu. Belki Ralph Gosden de oradaydı. Wilsonların onu sıkacağını bilmese Vic onları eve davet edebilirdi. Ama zaten Melinda da Wilsonları artık kendi özel arkadaşları olarak kabul ettiği için onları Vic'le paylaşmak istemezdi.

Derken bir gün öğleden sonra June Wilson, Vic'in işyerine geldi. Habersiz geldiği için kapıdan özür diler gibi utangaçlıkla girdi ve Vic'e, kendisine basımevini gezdirmek için vaktinin olup olmadığını sordu. Vic, elbette var, dedi.

Stephen baskı makinesinin başında duruyordu. Wilsonları o da tanıyordu ve June'u görünce işine ara vermeden şaşkınlıkla gülümsedi. Vic onların birbirleriyle nasıl konuştuklarına, Stephen'ın gelen konuğa soğuk davranıp davranmadığına dikkat etti. Ama Stephen kibar bir gençti ve June'a son derece sıcak davrandı. Vic, June'a, o gün öğleden sonra ipek kâğıdına baskısını ve düzeltmesini yapacağı Yunanca baskı harflerinin saklandığı demir kutuyu ve depoyu gösterdi, onu Carlyle'la tanıştırdı; ardından birkaç dakika boyunca Stephen'ı iş yaparken izlediler. Sonra June yeterince vakit geçirdiklerini düşünmüş olmalı ki, Vic'in odasına geçmeyi önerdi. Odaya girer girmez June el çabukluğuyla bir sigara yaktı ve doğrudan konuya girdi:

"Sana bir şey söylemek için geldim."

Vic, "Ne söylemek için?" diye sordu.

"Kocamın yaptıklarını onaylamadığımı ve onun gibi düşünmediğimi söylemek için. Ayrıca ben..." Elleri titreyerek deri sigaralığın kapağını kapattı. "Onun davranış biçiminden utanıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Kadın ardına kadar açılmış genç, mavi gözlerle ona içtenlikle baktı. Arkasındaki pencereden vuran güneş kısa, kıvırcık saçlarını âdeta altın sarısı bir ateşe veriyordu. Fakat Vic'e göre June güzel olamayacak kadar ufak tefek ve zayıf bir kadındı, ayrıca Vic onun zekâsından da kuşku duyuyordu. Kadın, "Ne demek istediğimi biliyor olmalısın," dedi. "Bu çok korkunç!"

Vic, "Evet, onun hakkımda ne düşündüğünü ve ne konuştuğunu duydum. Ama bunu kafama taktığımı söyleyemem," dedi. Kadına gülümsedi.

"Hayır, elbette. Seni anlıyorum. Ama ben kafama takıyorum çünkü bu haksızlık, ayrıca biz bu kasabada yeniyiz ve insanlar bu yüzden bizden nefret edecekler."

Hâlâ gülümseyen Vic, "Ben sizden nefret etmiyorum," dedi.

"Niçin böyle davrandığını anlamıyorum. Yani insanlar Don'dan nefret etmeye başladılar. Onları suçlayamam. Don –en azından bazısı– seninle arkadaş olan insanlarla konuşuyor. Onların birçoğu seni ondan daha iyi tanıyor. Don da malûm şeyleri söylediği zaman insanlar, şey, ya oracıkta bizden uzaklaşıyorlar ya da Don'u kaba olmakla, çatlak olmakla veya ona benzer bir şeyle suçluyorlar." June duraksadı. Sigaralığının üstüne kapattığı elleri yine titriyordu. Kesin bir edayla, "Kocam için senden özür dilemek ve bu konuda onunla hiçbir ortak yanımız olmadığını söylemek istiyorum," dedi. "Hem çok üzgünüm, hem de çok utanıyorum."

Vic önemsemeyen bir ifadeyle, "Ah!" dedi. "Kimse bir zarar görmüş değil. Belki kocan hariç. Ben de bu duruma üzülüyorum ama," –gülümseyerek kadına baktı–

"Buraya gelip bana bunları anlatman çok ince bir davranış. Bunun için sana teşekkür ediyorum. Senin için yapabileceğim var mı?"

Kadın başını salladı. "Sanırım bunu atlatacağız."

"Biz derken kimi kastediyorsun?"

"Don ve ben."

Elleri cebinde olan Vic bakışlarını aşağı indirip örgülü kemerinin üstünde hiçbir çıkıntı olmadığından, göbeğinin tamamen eridiğinden duyduğu hoşnutlukla masasının arkasına doğru yürüdü. Trixie kemeri okula geri götürmek ve on santim kadar kısaltmak zorunda kalacaktı. "Don'la bir akşam bir şeyler içmek için bize gelmek istemez misiniz?"

June Wilson şaşırmış görünüyordu. "Şey, evet. Gelmek isteriz." Sonra kaşlarını çattı. "Dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Vic gülerek, "Elbette geçmiyorum!" dedi. "Yarın cuma, yarın akşama ne dersin? Saat yedide?"

Kadın o kadar hoşnut olmuştu ki yüzü kızarmıştı. "Herhalde uygun. Eh, en iyisi ben gideyim artık. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de sevindim." Vic, June'a arabasına kadar eşlik etti ve ayrılırken de başıyla kadına selam verdi.

O akşam eve geldiğinde Melinda, "Wilsonları bir şeyler içmeye çağırmışsın."

"Evet. Senin için bir sakıncası var mı?"

"Don Wilson senden hoşlanmıyor, biliyorsun."

Vic sıkılmış bir edayla, "Öyleymiş," dedi. "Bunu düzeltmek için bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm. Hoş insanlara benziyorlar." Ardından garaja gitti ve elektrikli çim biçme makinesini çıkardı. Vic saat yediyle eskiden kokteyl, şimdiyse akşam yemeği saati arasında evin üç yanını çevreleyen bahçenin epeyce serpilmiş olan çimlerini biçmeyi tasarlamıştı.

Wilsonlar pek acele etmemişler, o akşam yediyi yirmi geçe gelmişlerdi. Don, Melinda'yı da Vic'i selamladığı gi-

bi selamladı; fakat karısı onun kadar sinsi değildi. June, Vic'e kocaman bir gülümsemeyle selam verdi. Kadın Vic'in koltuğuna oturdu, Don'sa kanepenin ortasına geçerek iyice açtığı uzun bacaklarının birini öbürünün üstüne attı ve abartılı bir edayla soğukkanlılık taslayarak yayıldı. Yüzünde aşağılayarak eğlenen ve burnuna kötü bir koku gelmiş birinin ifadesi vardı. Üstündeki ütüsüz pantolonu ve pek temiz görünmeyen gömleği de belli ki aşağılama amacıyla giymişti. Tüvit ceketinin dirseklerinde deri yama vardı.

Vic viski kokteyllerini –sert ve bol meyveli– hazırladı ve onları tepsiyle getirdi. Melinda'yla June çiçekler hakkında konuşuyorlardı ve Vic, Melinda'nın bu sohbetten fena halde sıkıldığını görebiliyordu. Herkese içkisini uzattıktan sonra Vic sehpanın ortasına bir kâse dolusu patlamış mısır koydu ve bir koltuğa oturup Don'a, "Ee, ne var ne yok?" diye sordu.

Don biraz doğruldu. Hâlâ aşağılar gibi gülümsüyordu.

Karısı, "Don'un kafası epey meşgul," diye atıldı. "Bu akşam pek sesi sedası çıkmayabilir, o yüzden aldırma."

Vic başını nazikçe salladı ve içkisinden bir yudum aldı.

Don bariton sesiyle hırlar gibi, "Yeni bir şey yok," dedi. Kadınlar aralarında konuşmayı sürdürürken şimdi Vic'e bakıyordu.

Don Wilson'un kendisini incelediğinin farkında olan Vic ağır ağır piposunu doldurdu. June Wilson'un incir çekirdeğini doldurmayacak bir konuda durmadan konuşabilmesi gerçekten de şaşırtıcıydı. Şimdiki konu köpek gösterileriydi; acaba Küçük Wesley'de hiç köpek gösterisi yapılmış mıydı? Vic, Melinda'nın içkisinden iri bir yudum aldığını gördü. Melinda'nın kadınlarla incir çekirdeği doldurmayacak konuları konuşmak gibi bir yeteneği yoktu. Don Wilson da oturma odasını inceden inceye süzüyordu; Vic, yakında kitaplığı incelemeye başlaya-

caktır, diye düşündü.

Vic, "Ee, kasabayı nasıl buluyorsun?" diye sordu.

Don, "Hımın, çok güzel," dedi. Koyu renkli gözleri bir an Vic'e, sonra yine başka yöne döndü.

"Hinesları tanıdığınızı duydum."

Don, "Evet, çok iyi insanlardır," dedi.

Vic iç geçirdi. İkinci içkileri hazırlamak için acele etti. Onların da servisini yaptıktan sonra Don'a, "Son zamanlarda Ralph Gosden'i hiç gördün mü?" diye sordu.

Don, "Evet, galiba geçen hafta görmüştüm," dedi.

"Nasıl, iyi mi? Onu epeydir görmedim de."

Don, "Bildiğim kadarıyla sağlığı, keyfi yerinde," dedi. Sesinde artık bir meydan okuma seziliyordu.

Vic en çok June Wilson'a üzülüyordu. İkinci kadeh de onu rahatlatmaya yetmemişti. Nezaket adına Melinda'yla sohbet etmek için büyük çaba harcıyor, bu uğurda sahiden acı çekiyordu. Vic, Don Wilson'u ancak baş başayken gevşetip açabileceğini anladı; karısı herhalde bu akşam görgülü davranmasını tembihlemişti. Vic de evi ve çevreyi gezdirmeyi önerdi.

Don yüzündeki küçümseyen gülümsemeyi bozmadan ağır ağır kalktı. Yüzündeki ifadenin gerisinde, *ben* bir katille onun evini gezmekten korkmuyorum, gibi bir anlam olabilirdi.

Vic onu önce garaja götürdü. Salyangozlarını gösterdi, Don'un onlardan tiksinir gibi olduğunu görünce kötü niyetli bir heyecanla onların yumurtaları ve yavrularından söz açtı. Yüksek sesle onların üreme hızlarını, eğlence olsun diye aralarında düzenlediği yarışlarda onları sopayla nasıl dürttüğünü, onları dik duran jiletlerden nasıl aşırdığını anlattı; oysa böyle bir yarış tabii ki hiç düzenlememişti. Sonra tahtakuruları üstüne yaptığı deneyi ve böcekbilim dergisine gönderdiği mektubu anlattı. Dergi Vic'in mektubunu yayınlamış ve karşılığında bir de teşekkür mektubu göndermişti.

Vic, "Sana tahtakurularını gösteremediğim için

üzgünüm, deney bittikten sonra onları attım," dedi.

Don Wilson nazik bir edayla Vic'in hızarına, şifalı bitkilerine, hepsi garajın arka duvarındaki panoda derli toplu ve sıralı duran çekiçlerle testerelerine –hepsi cinayete uygun gereçler–, ardından da Vic'in, Trixie'nin odasına yaptığı küçük kitaplığa baktı. Don'un yüzünde küçük bir şaşkınlık okunabiliyordu.

Vic ani bir hareketle Don'un bardağını elinden aldı ve, "Sana bir içki daha getireyim!" dedi. "Burada bekle. Hemen döneceğim. Deremizi de görmelisin!"

Birkaç dakika sonra Vic, Don'un içkisiyle geri döndü ve birlikte evin arkasındaki dereye doğru yürümeye başladılar. Melinda'yla ayrı yattıklarını bildiğine emin olsa da Vic, garajın öbür yanından geçerlerken Don'a, "Burası yatak odam," dedi. Don düşünceli düşünceli çıplak pencereye baktı.

Vic derenin gerisindeki yükseltinin ve dere yatağından alıp gösterdiği bazı taşların buzul çağındaki oluşumu hakkında en az on dakikalık bir diskur çekti. Ardından çevredeki bitkisel yaşamı anlatmaya başladı. Heyecanını bir histerinin, bir tür sapkınlığın eşiğindeymiş gibi göstermeye dikkat ediyordu. Bu konuşma selinin arasında Don istese de ağzını açmaya fırsat bulamazdı.

Sonunda Vic durdu ve gülümseyerek, "Şey, bunlar senin ilgini çekiyor mu, bilemiyorum," dedi.

Don alaycı bir ifadeyle, "Sen çok mutlu bir adam olmalısın," dedi.

Vic, "Şikâyetim yok. Hayat bana cömert davrandı," diye karşılık verdi ve ekledi, "Bana kalan mirasın da bunda payı yok değil tabii."

Uzun çenesi kenetlenmiş gibi duran Don başıyla onayladı. Mirasyedilerden nefret ettiği belliydi. Don içkisinden bir yudum aldı. "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Evet?" dedi Vic.

"Sence Charley De Lisle neden öldü?"

"*Bence* mi? Bilemiyorum. Herhalde kramp yüzündendir. Ya da adam boyunu aşan yerde yüzdü, belki ondandır."

Don koyu kahverengi gözleriyle Vic'i âdeta deliyordu, daha doğrusu delmeye çalışıyordu. "Hepsi bu mu?"

Dere kenarındaki gevşek bir kayanın üstüne basıp sendeleyen Vic, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Vic eğimli arazide Don'un bir buçuk metre kadar aşağısındaydı. Don duraksadı. Vic, cesaretsiz, diye düşündü, bu adamda yürek yok.

Don önemsiz bir şeymiş gibi, "Senin yapmış olabileceğini düşünüyorum," dedi.

Vic güler gibi oldu. "İstersen bir tahmin daha yap."

Don bir şey demedi, yalnızca dik dik Vic'e baktı.

Vic, "Duyduğuma göre bazı insanlar benim Malcolm McRae'yi de öldürdüğümü düşünüyorlardı," dedi.

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Aferin sana."

Don, "Ama söylentinin onca yayılmasını çok garip bulmuştum," diye ekledi. 'Söylenti' sözcüğünü özellikle vurgulayarak söylemişti.

"İnsanların bunu bu kadar ciddiye almaları ne tuhaf. Herhalde Ralph Gosden'in gözü bayağı korkmuştu. Öyle değil mi?"

Don gülümsemeden, "Bundan bu kadar keyif alman da tuhaf değil mi?" diye karşılık verdi.

Don Wilson'dan iyice sıkılan Vic derenin kenarından yukarı tırmandı. "Bay De Lisle'i öldürdüğüm konusunda karımla aynı görüşü paylaşıyor gibisin," dedi.

"Evet."

Vic eğlenen bir ses tonuyla, "Sen medyum musun? Ortada var olmayan şeyler mi görmeye başladın? Yoksa yalnızca bir yazarın hayal gücü mü var sende?" diye sordu.

"Madem onu öldürmediğini iddia ediyorsun, yalan makinesine bağlanmayı kabul eder misin?" Don artık si-

nirleniyordu. İçtiği üç sert içkinin etkisiyle sesi kalınlaşmıştı.

Vic de gergin bir edayla, "Tabii ki ederim," dedi. Aniden kızmasının can sıkıntısından mı, yoksa nefret duygusundan mı kaynaklandığını o da bilmiyordu. Herhalde ikisinin de payı vardı.

Don Wilson, "Bay Van Allen, sen çok garip bir adamsın," dedi.

Vic, "Sen de çok kaba bir adamsın," diye cevap verdi. Artık düz zeminde duruyorlardı. Vic, Don'un kemikli elinin bardağı sıktığını fark etti; onu yüzüne fırlatsa şaşırmazdı. Don'a bilerek uysal uysal gülümsedi.

"Bay Van Allen, hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Seni bundan sonra görmesem de olur."

Vic güldü. "Demek duygularımız karşılıklı."

"Ama yine de görüşeceğiz."

"Yerinden kımıldamazsan zaten başka şansın yok." Vic bekledi. Don hiçbir şey demeden ona uzun uzun baktı. "Hanımların yanına gidelim mi?" Vic eve doğru yürümeye başladı, Don da peşinden geldi.

Vic, Don'la bu kadar sert konuştuğu için hayıflanıyordu –o böyle sertleşecek biri değildi– ama öte yandan, insan bazen mantıklı davranmalı, diye düşündü. Yeterince kışkırtıldığında kendisinin de öfkeyle, yani normal bir öfkeyle tepki verebildiğini Don'a göstermek mantıklı bir hareketti. Üstelik bundan dolayı Don Wilson'un incelikle geri adım attığını seziyordu. Don'un saldırgan tavırlarına rağmen bu akşamın galibi Vic'ti.

Don'la beraber oturma odasına girerlerken Vic, June Wilson'a sokulgan bir edayla, "Bizimle akşam yemeği yesenize," dedi.

June, "Şey, galiba buna Melinda karar verse daha iyi," dedi. "Ama sanırım..."

"Merak etme, yemeği ben seve seve hazırlarım," dedi Vic. "Dolapta birkaç parça biftek var."

Fakat kanepede somurtup duran Melinda suskunlu-

ğunu sürdürünce Vic yemek işinin yatacağını anladı.

June, "Biz eve gitsek iyi olacak," dedi. "Kafam iyi olmaya başladı." Güldü, hem de epey neşeyle. "Vic, Melinda bu sehpayı senin yaptığını söyledi. *Çok güzel* olmuş."

Vic gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Melinda eliyle kanepeye vurarak, "Don, otursana," dedi. "Bir içki daha al."

Fakat Don oturmadı. Cevap bile vermedi.

Vic, "Trixie nerede?" diye sordu. "Beş matinesine gideceğini söylememiş miydin, tatlım?"

Asık yüzüne şaşkın bir ifade yayılan Melinda oturduğu yerden doğruldu. Annelikten nasibini almamış sinirli bir edayla "Ah *Tanrım*, Wesley'e gidip onu alacaktım!" dedi. "Saat kaç oldu?"

June Wilson kıkır kıkır güldü. Kıvırcık başını arkaya yaslayarak, "Zamane anneleri!" dedi. Bardağının dibinde kalan içkisini yudumluyordu, bütün akşam orada sohbet edip içki içmeye razı bir hali vardı.

Vic, "Sekizi yirmi beş geçiyor," dedi. "Onu kaçta alacaktın?"

Hâlâ yerinde oturan Melinda, "Yedi buçukta," diye inledi.

Vic, Bay Wilson'un Melinda'ya sıkıntılı ve onaylamaz bir şaşkınlıkla baktığını fark etti. "Kiminle birlikteydi? Janey'le mi?" diye sordu.

"Ha-ayır. Wesley'den Carterların çocuklarıyla. Herhalde hâlâ onlarla birliktedir. Herhalde iyidir, yoksa bizi ararlardı." Melinda eliyle saçlarını düzeltti ve içkisine uzandı.

Vic sakince, "Biraz sonra onları arayayım," dedi; onun kaygılı haliyle Melinda'nın gamsızlığı taban tabana zıt bir görüntü veriyordu ve Vic bu durumun konuklarının gözünden kaçmadığını biliyordu.

Wilsonlar birbirlerine bakıyorlardı. Bir dakika boyunca kimseden çıt çıkmadı. Sonra June ayağa kalktı ve, "Biz gerçekten gitmeliyiz. Sizin de işiniz vardır. İçkiler

çok güzeldi, sağ olun. Bir gün bize de bekleriz," dedi.

Don Wilson da kanepede oturan Melinda'ya doğru eğilerek, "Teşekkürler, Melinda," dedi. El sıkıştılar ve Melinda onun eline tutunarak kalktı.

Melinda, "Geldiğiniz için sağ olun," dedi. "Umarım bir dahaki gelişinizde ev bu kadar dağınık olmaz."

June gülümseyerek, "Niçin öyle diyorsun? Ben dağınıklık falan görmedim," dedi.

Melinda, "Ah, dağınıklık hiç bitmiyor ki," diye karşılık verdi.

Wilsonlar ağır ağır kapıdan çıktılar. June arkasına bakarak çok yakında telefon edeceğini söylüyordu. Vic, June'un bu ziyaretten hoşlanmasına sevindi, ama kocasının aralarında geçen konuşmayı anlatmasından sonra durum değişecekti tabii. Fakat belki de Don karısına anlatmazdı. Belki de garajdaki salyangozlardan ve buzullarla ilgili attığı heyecanlı nutuktan dolayı Vic Van Allen'in çatlak olduğunu düşündüğünü söylerdi, o kadar.

Vic, "Bu adam hiç konuşmaz mı?" diye sordu.

"Kim?" Melinda kendine bir içki daha almıştı: sek, buzlu viski.

"Don Wilson. Adam tek kelime etmedi."

"Hiç konuşmadı mı?"

"Hiç. Carterları arayayım, değil mi? Adları neydi?"

"Bilmiyorum. Marlboro Tepeleri'nde yaşıyorlar."

Vic telefon etti. Trixie'nin keyfi yerindeydi ve geceyi de orada geçirmek istiyordu. Onunla Vic konuştu. Trixie ona, Vic sözüne pek güvenmese de, en geç saat dokuzda yatacağına söz verdi.

Vic, "İyiymiş," dedi Melinda'ya. "Bayan Carter onu yarın sabah getireceklerini söyledi."

Melinda, "Sen neden bu kadar neşelisin?" diye sordu.

"Neden olmayacakmışım? Sence de güzel bir akşam değil miydi?"

"June Wilson insanı sıkıntıdan öldürür."

"Don da beni sıkıyor. Demek ki değiş tokuş etmeliymişiz. Baksana, saat daha erken sayılır. Wesley'e gidip Altın Sülün'de yemek yesek ya. İstemez misin?" Vic, Melinda gitmeye can atsa da bunu belli etmeyeceğini biliyordu. Herhalde daha şimdiden hayalini kurmaya başladığı düşsel bir adamla gitmek varken niçin Vic'le gitmek isteyecekti ki?

Melinda, "Evde oturmayı tercih ederim," dedi.

Vic sevecenlikle, "Hayır, evde oturmayı tercih etmezsin," dedi. "Git de üstüne sırmalı bluzunu giy. Eteğini değiştirmene bence gerek yok."

Altında yeşil kadifeden bir etek vardı, ama belki kocasını, belki de June Wilson'u hedef alan küstahlık gösterisi yapmak istermiş gibi üstüne eski bir kahverengi süveter giymiş, kollarını sıvamış ve boynuna bir şey takmamıştı. Vic, Don'un eskimiş pantolonu gibi, diye düşündü. Melinda'nın önünde sonunda kalkıp odasına gideceğini ve sırmalı bluzu giyeceğini bildiğinden iç geçirerek beklemeye koyuldu. Melinda önce biraz kararsız kaldı, ela gözlerini Vic'e dikti, sonra da odasına yöneldi; daha odasına varmadan süveterini çıkarmıştı bile.

Aslında dışarı çıkmaktansa evde oturup kitap okumayı veya Trixie'nin kitaplığı üstünde çalışmayı yeğleyen Vic, kendi kendine, bunu niçin yapıyorum, diye sordu. Sabırla, yılmaz bir iyi niyetle karısını restorana götürdü ve garson çağırmanın on iki yolunu anlatarak ondan küçük bir gülümseme koparmaya çalıştı. Melinda'ysa sözümona boşluğa bakıyordu; ama Vic onun başka insanlara baktığını biliyordu. Melinda başkalarını izlemekten büyük zevk alırdı. Yoksa özel dedektifinin burada olup olmadığına mı bakıyordu? Zayıf bir ihtimal; çünkü Altın Sülün fikri Vic'ten çıkmıştı ve Vic bir dedektifin akşam vakti onların peşine düşme zahmetine gireceğini hiç sanmıyordu. Bir dedektif olsa olsa arkadaşlarının ağzından laf almaya çalışırdı. Mellerler veya Cowanlar bir yabancının meraklı sorularına maruz kalsalar bunu her-

halde ona söylerlerdi. Hayır, Melinda amaçsızca insanları izliyordu. Onun kendini bir başkasının yerinde hayal etme yeteneğine Vic sahiden hayranlık duyuyordu. Bununla ilgili olarak ona bir şeyler söyleyebilirdi ama bu akşam değil; bu akşam Melinda bunu kendine bir hakaret olarak algılardı. Ya da, "Hayatım bu kadar sıkıcıyken yapacak başka bir şeyim mi var?" derdi. O yüzden Vic başka şeylerden, havalar soğumadan Kanada'ya gidebileceklerinden söz etti. Trixie'nin on günlüğüne Petersonlarda kalabileceğini söyledi.

Melinda soğuk bir gülümsemeyle, "Ne işimiz var Kanada'da?" diye sordu.

Vic, "Yaz geçti ve ne sen, ne de ben doğru dürüst bir tatil yapamadık," dedi.

"Geçerse geçsin. Zaten sıkıldım yazdan."

Vic, "Kış daha da sıkıcı geçecek, hem de hiç tatile çıkma fırsatı olmayacak," dedi.

Melinda, "Öyle mi? Bence bu kış hiç sıkıcı geçmeyecek," diye karşılık verdi.

Vic gülümsedi. "Bu bir tehdit mi?"

"Nasıl istiyorsan öyle düşün."

"Yemeğime arsenik mi koyacaksın?"

"Arseniğin seni öldürebileceğini hiç sanmıyorum."

Güzel bir akşamdı. Eve dönmeden önce Vic, kitap bölümüne bakmak için Wesley'in en büyük süpermarketine uğradı. Biri böcekler, öbürü kilise vitrayları üzerine iki kitap aldı. Melinda bir telefon kulübesine gitti ve biriyle çok uzun bir görüşme yaptı. Sesinin mırıltısı Vic'e kadar geliyordu, ama Vic onu daha iyi duyabilmek için bir çaba harcamadı.

13

Trixie yedi eylülde Highland İlkokulu'na kaydoldu ve okuması iyi olduğu için üçüncü sınıftan başlaması uygun görüldü. Vic kızıyla gurur duyuyordu. Doğrudan üçüncü sınıfa alınmasıyla ilgili olarak okul yönetimi Vic ve Melinda'yla görüşmek istedi: Trixie'nin aritmetik, coğrafya ve belki de güzel yazı dersleriyle ilgili olarak desteğe ihtiyacı olacaktı ve yönetim onun evde anne-babasından yardım alıp alamayacağını görmek istiyordu. Vic ona seve seve yardımcı olabileceğini ve bunun için bolca vakit ayırabileceğini söyledi. Melinda bile olumlu cevap verdi. Mesele böylece halledildi. Sürpriz ödül olarak Vic kızına kitaplığı hediye etti ve üstten iki rafını ona yeni aldığı kitaplarla donattı. Trixie'nin eski gözdeleriyse alttaki iki rafta duruyordu. Vic kızına, iki eli kanda bile olsa cumartesi ve pazarları ikişer saat ders vereceğini söyleyince Trixie bunu bayağı ciddiye aldı. Vic derslere okulun açıldığı ilk hafta sonu başladı. Yarım saat aritmetik, oturma odasındaki kokteyl sehpasında yarım saat güzel yazı, sonra on beş dakika teneffüs ve bir saat coğrafya. Vic konuyu epey eğlenceli hale getirebildiğinden coğrafya dersi Trixie'nin zihnini pek yormuyordu.

Trixie'ye ders vermek Vic'in hoşuna gidiyordu. Vic yıllardır bunu bekliyor, Trixie'nin aritmetik, cebir, geometri derslerine yardımcı olmak için sabırsızlanıyordu; hatta belki ileride trigonometri ve yüksek matematiğine

de yardım ederdi. Kuşların yavrularına uçmayı öğretmesi misali bu da Vic'in gözünde ebeveynliğin ve ev hayatının özü gibi; büyüklerin dağarcıklarındaki tüm bilgi birikimini çoluk çocuklarına aktarmaları gibi bir şeydi. Fakat dersler Vic'e bazı rahatsız edici gerçekleri de hatırlattı. Artık iki farklı hayat sürdüğünü ve hem Horace'la hem de Phil'le gelişen arkadaşlığının, onların kendisi hakkındaki gerçeği bilmemelerinden kaynaklandığını çok daha yakından hissediyordu. De Lisle'i öldürmekten çok bundan dolayı suçluluk duyuyordu.

Trixie'nin yazıya alışkın olmayan tombul elleri sırayla *b*'leri, *k*'leri ve *c*'leri yazmaya çalışırken Vic'in aklına böyle şeyler geliyordu. Trixie'yse yazmaya ara sıra mola verip yıllardır ezbere bildiği alfabeyi ilâhi okur gibi tekrar ederek, "A be ce de e fe *ge* he i kalemeneo*pe-ee*," diye mırıldanıyordu. Vic dört-beş yıldır cevap bulamadığı soruları çözmeye çalışıyordu: Melinda'yla işler nereye gidiyordu, Vic nereye gitmesini istiyordu? Vic Melinda'yı yalnızca kendisine istiyordu, ama öte yandan, karısı ona artık çekici gelmiyordu. Fakat itici de değildi. Vic'in tek bildiği hayatının geri kalanını, ne Melinda'ya ne de başka bir kadına cinsel olarak ihtiyaç duymaksızın geçirebileceğiydi. Peki De Lisle'i öldürmeden önce de bunun farkında mıydı? Bunun cevabını bilemiyordu, yani hatırlayamıyordu. De Lisle cinayeti hayatını sekteye uğratmıştı; ve nedense ondan öncesine ait duyguları hatırlamak tuhaf bir şekilde zorlaşmıştı. O zamanlar içinde bir düğümün, bastırılmış duygulardan ve hınçlardan oluşan esrarlı, sıkı bir düğümün olduğunu hatırlıyordu. De Lisle'i öldürmek sanki o düğümü çözmüştü. Artık çok daha rahattı, hatta dürüst olmak gerekirse, çok daha mutluydu. Vic kendisini bir suçlu ya da bir ruh hastası olarak görmüyordu. Joel Nash'e o şaşırtıcı sözleri söylediği akşam sanki şimdiki halini hayal etmişti. O akşam McRae'nin sınırı aştığı düşüncesinden hareketle onu öldürdüğü hülyasına dalmış ve kendini ânında daha iyi hissetmeye

başlamıştı. Bastırılmış nefretin dışavurumu; evet, düğümü çözmek mecazından daha iyi bir deyişti bu. İyi de Cowanların yüzme havuzunda ona hayalle gerçek arasındaki çizgiyi aşırtan ne olmuştu? Ve koşullar oluştuğunda yine aynı şeyi yapabilir miydi? Vic öyle bir şeyin olmamasını umuyordu. Biriken buharı arada sırada boşaltmak, onun yıkıcı boyutlara ulaşmasını beklemekten daha iyiydi. Vic bu basit mantığa gülümsedi. Hayal gücü ne kadar geniş olsa da kendini başkaları gibi öfkeye kapılmış olarak, yumruklarını masaya indirirken canlandıramıyordu. Belki de kendisini böyle tepki vermeye hazırlasa iyi olurdu.

Vic, Trixie'yi, "*R*'leri köşeli yap," diye uyardı. "Krokedeki[1] kaleler gibi sıralıyorsun harfleri."

Dikkati dağılmaya başlayan Trixie kıkırdadı. "Hadi kroke oynayalım!"

"Sen *r*'leri bitir, ondan sonra."

Ne Phil ne de Horace onun De Lisle'i öldürmüş olmasını görmezden gelemezlerdi, dolayısıyla Vic yalanını sürdürmeye mahkûmdu. Öte yandan, benzer koşullar altında Phil, Horace ya da bir başkası De Lisle'i öldürmüş olsa Vic bunu onaylardı. Yalnızca onlar bunu herhalde yüzme havuzunda yapmazlardı. Eşlerinin De Lisle'in yanında olduğu bir gün, herifin evinde işlerlerdi cinayeti. Ve onlar da bunun ardından kendilerini daha iyi hissederlerdi – herhalde. Vic'in mutluluğu evin her köşesine sinmişti. Garajı neşeli bir sarıya boyamış, çıkardığı ortancalardan birinin yerine bir akçaağaç fidanı dikmiş, öbürüne de çim tohumu ekmişti. Oturma odası, içinde mutlu insanlar oturmasa da öylelerinin oturma odalarına benziyordu. Vic en azından yedi-sekiz kilo verdiğini tahmin ediyordu –tartıya çıkmaktan hoşlanmazdı– ve artık içkiyi neredeyse ağzına bile sürmüyordu. Daha sık ıslık çalıyordu. Yoksa sırf Melinda'yı sinir etmek için mi çalı-

[1] Kroke: Oyuncuların tahta bir sopayla topu kavis biçimli küçük kalelerden geçirmeye çalıştıkları bir oyun. (Çev.)

yordu? Çünkü Melinda genellikle ondan ıslık çalmayı kesmesini isterdi.

Vic'le Trixie bahçede kuralına pek de uygun olmayan bir kroke oyunu oynarlarken Melinda geldi. Yanında Vic'in daha önce hiç görmediği bir adam vardı. Vic sakince eğilip atışını tamamladı – hafiften dışbükey bir zeminde yaptığı bu beş metrelik atışın sonucunda Vic'in topu Trixie'ninkine yavaşça çarpıp tam kalenin önünde onun yerini aldı. Trixie, sanki bu oyun onun için çok önemliymiş gibi bir çığlık attı ve yerinde zıplamaya başladı; oysa şimdiye kadar krokedeki tek amacı topu olabildiğince uzağa göndermekti. Vic yüzünü Melinda'ya ve onunla beraber yaklaşan konuğa döndü. Adam otuz iki yaşlarında, boylu, geniş omuzlu, sarışın biriydi ve üstünde bir tüvit ceketle pantolon vardı. Vic'e yaklaşırken ciddi yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Melinda, "Vic, bu Bay Carpenter," dedi. "Bay Carpenter, kocam."

Elini uzatan Vic, "Nasılsınız?" dedi.

Bay Carpenter da Vic'in elini sıkıca kavrayarak, "Nasılsınız?" dedi. "Eşiniz bana çevreyi gezdiriyordu. Oturmak için bir ev arıyorum da."

Vic, "Öyle mi? Kiralık mı, satılık mı?" diye sordu.

Bay Carpenter, "Kiralık," diye cevap verdi.

Melinda, "Bay Carpenter bir psikoterapist," dedi. "Birkaç aylığına Kennington'da çalışacak. Ona süpermarkette ev sorarken rastladım ve kasabayı dolaştırmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Pazar günleri buralarda emlakçiler açık olmuyor."

İşte, Vic ilk kez burada kuşkulandı. Melinda'nın açıklamaları biraz fazla özenliydi. Bay Carpenter bir psikoterapist olsa bile gözleri onu biraz fazla dikkatle süzüyordu. Vic, "Derby'nin yerini ona söyledin mi?" diye sordu.

Melinda, "Gösterdim," dedi. "Orası ahır gibi. O daha çok Charley'in kaldığı eve benzer bir ev istiyor, ormanda olsa da olur, ama rahat olmak kaydıyla."

Vic, "O zaman tam mevsimi. Yazlıkçılar artık evleri boşaltıyorlar," dedi. Sonra Melinda'dan önce davranarak, "Charley'in kaldığı eve ne oldu?" diye sordu. "Bu zamanda orası boş değil midir?"

Bay Carpenter, Melinda'ya bakıyordu; gözlerinde Charley'in adını daha önce duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Melinda, "Mmm, evet," dedi düşünceli düşünceli. "Orasını sorabiliriz. Sahipleri daha burada olmalılar." Aklından telefon etmek geçiyormuş gibi eve doğru bir bakış attı.

Fakat Vic, Melinda'nın ne bugün ne de yarın ev sahiplerine telefon etmeyeceğini biliyordu. "Bay Carpenter, içeri gelmek istemez misiniz?" diye sordu Vic. "Yoksa aceleniz mi var?"

Bay Carpenter gülümseyerek ve hafif bir baş selamı vererek seve seve geleceğini belirtti. Konuğu uzun uzun seyreden Trixie peşlerinde olduğu halde hep birlikte eve doğru yürüdüler.

Eve girerlerken Vic, "Kennington'u nasıl buluyorsunuz?" diye sordu. Kennington, Wesley'nin dışında bulunan ve gerek yatarak, gerekse ayakta toplam yüz kadar hastanın tedavi edildiği bir psikiyatri enstitüsüydü. Az sayıda, fakat nitelikli personeli ve insanları evinde hissettiren atmosferiyle ünlüydü. Ormanlık bir tepede kurulu tek katlı, uzun, beyaz binası bakımlı bir kır evini andırıyordu.

Bay Carpenter nazik bir ifadeyle, "Şey, oraya ilk kez dün gittim," dedi. "İnsanları çok kibar. Ama bu zaten beklediğim bir şeydi. Orada zevkle çalışacağıma eminim."

Vic orada tam olarak ne iş yapacağını sormanın uygunsuz kaçacağını düşündü. Merakını bu kadar dışa vurması doğru olmazdı.

Melinda, "İçki ister misiniz? Ya da kahve?" diye sordu.

"Yo, hayır, teşekkür ederim. Yalnızca bir sigara içece-

ğim. Sonra arabama dönmem gerek."

Melinda gülümseyerek, "Ah evet. Arabasını kilitlemeden süpermarketin önünde bıraktı," dedi. "Birinin onu çalacağından endişe ediyor."

Vic canayakın bir edayla, "Buralarda o tür olaylara rastlanmaz," dedi.

Bay Carpenter konuşurken çevresine bakınarak, "Burasının New York'a hiç benzemediği kesin," diye onayladı.

Vic, Bay Carpenter'ın önü açık duran tüvit ceketine bakıyor, koltuğunun altındaki kabartının tabanca mı olduğunu, yoksa yalnızca giysisinin o şekilde katlanmasından mı kaynaklandığını merak ediyordu. Vic onun ciddi yüz ifadesinde kasıtlı bir sıkılmışlık belirtisi seziyordu. O bilim adamı pozları sanki bir kılıftı. Onda daha hareketli işler yapan birinin yüzü vardı. Vic piposunu doldurdu. Son zamanlarda pipodan giderek daha çok zevk almaya başlamıştı.

Vic, "Şu anda nerede kalıyorsunuz?" diye sordu.

Bay Carpenter, "Wesley'de Ardmore'de kalıyorum," dedi.

Melinda coşkuyla, "Ah, buraya bir yerleşin, ne kadar sevdiğinizi siz de göreceksiniz," diye araya girdi. Kanepenin ucunda oturmuş, sigara tüttürüyordu. "Buralarda sabahları hava çok serin ve dirilticidir. Sabah saat yedide-sekizde arabaya atlayıp civarı gezmek çok zevklidir," dedi.

Vic, Melinda'nın bir sabah bile o saatlerde kalktığını hatırlamıyordu.

Bay Carpenter, "Ben de hoşlanacağımı umuyorum," dedi. "Ev konusunda da zorlanmayacağıma eminim."

Vic, Melinda'ya sevgi dolu gözlerle bakarak, "İnsanlara ev bulmak konusunda karımın üstüne yoktur," dedi. "Bu civarı ve evlerin hepsini bilir. İzin verin, size o yardım etsin." Vic doğrudan Bay Carpenter'a bakıp gülümsüyordu.

Adam başıyla onayladı, ama aklında başka bir şey varmış gibi bir hali vardı.

Melinda odanın ortasında oturan ve hepsini birden süzen Trixie'ye gergin bir sesle, "Trixie, odana git," dedi.

Vic ayağa kalkarak, "İyi ama önce onu tanıştıralım," dedi. Trixie'yi iki elinden tutarak yavaşça ayağa kaldırdı. "Trixie, bu Bay Carpenter. Kızım, Beatrice," dedi.

Gülümseyen, ama ayağa kalkmayan Bay Carpenter, "Nasılsın?" dedi.

Trixie de, "Nasılsınız?" diye karşılık verdi. "Babacığım, kalsam olmaz mı?"

"Şimdi olmaz tatlım. Annenin sözünü dinle. Bay Carpenter'ı büyük bir ihtimalle yine göreceksin. Dışarı çıkıp oyna, biraz sonra kendi oyunumuzu bitiririz." Vic ön kapıyı açtı ve kızı koşarak dışarı çıktı.

Vic yine döndüğünde Bay Carpenter'ın onu dikkatle süzdüğünü gördü.

Gülümsedi. "Böyle bir günde çocuğun temiz hava alması daha iyi. Aa, bak." Kokteyl sehpasından Trixie'nin defterini aldı. "Bu sayfadaki yazısı ne güzel, değil mi? Bir de geçen haftaki yazısına bak." Melinda'ya göstermek için defterin başından bir sayfa açtı.

Melinda sahiden ilgi duyuyormuş gibi baktı. "Güzel görünüyor," dedi.

Vic, "Kızıma güzel yazı dersi veriyorum," diye açıkladı Bay Carpenter'a. "Okula yeni başladı ama onu kendi yaş grubundan büyük bir sınıfa aldılar." Vic içten bir gülümsemeyle Trixie'nin defterini karıştırdı.

Bay Carpenter, Trixie'nin yaşını, Küçük Wesley'in iklimini sordu ve ardından kalktı. "Gitmeliyim," dedi ve Melinda'ya bakarak, "Korkarım beni bırakmanız gerekecek," diye ekledi.

"Hiç önemi yok! Daha önce sözünü ettiğim ormandaki o eve de bakabiliriz."

Vic, "Charley'in kaldığı ev," diye ekledi.

Melinda, "Evet," dedi.

Vic, Bay Carpenter'a, "Tekrar gelirseniz seviniriz," dedi. "Umarım burayı seversiniz. Kennington iyi bir yerdir. Orasıyla gurur duyuyoruz."

Bay Carpenter, "Teşekkür ederim," dedi.

Vic, Melinda'nın arabası uzaklaşana kadar onları izledi, ardından da kroke oyununa geri döndü. Trixie topları bahçenin her yerine dağıtmıştı. Vic, "Ee, nerede kalmıştık?" diye sordu.

Vic oyunun geri kalanında Trixie'ye nasıl oynaması gerektiği konusunda, onun pek de kulak asmadığı ufak tefek ipuçları verdi ve bu arada Bay Carpenter'ı düşünmeye devam etti. Melinda'ya bir şeyden kuşkulandığını belli etmezse bu iş çok daha eğlenceli olacaktı. Ama öte yandan, Vic'in yanılma ve Bay Carpenter'ın gerçekten psikoterapist olma ihtimali de vardı. İyi de bir psikoterapist hiç tanımadığı bir kadının arabasına atlar ve kiralık ev arayacağım diye onunla dolaşmaya çıkar mıydı? Eh, bu da zor, diye düşündü Vic. Fakat Bay Carpenter, Melinda'nın ilgi duyacağı türden bir erkek arkadaş değildi, Vic bundan emindi. Adamda şaşmaz bir ciddiyet havası vardı –ciddi olduğu konu her neyse– ve dikkatinin dağılmasına izin verecek birine hiç benzemiyordu. Ama yine de yakışıklı sayılırdı. Onu bir dedektiflik ajansı görevlendirmiş olabilirdi. Vic adamı Küçük Wesley veya Wesley sokaklarında görüp görmediğini yine hatırlamaya çalıştı. Herhalde görmemişti.

Melinda az sonra geri geldi, Charley'in kaldığı eve uğramadıkları belliydi. Vic'e bir şey demeden eve girdi. Trixie'yle oyunu bitirince Vic de eve girdi. Melinda banyoda saçını yıkıyordu. Banyonun kapısı açıktı.

Vic kitaplığın alt rafından Dünya Almanağı'nı aldı ve oturdu. Arseniğin panzehirleri hakkında bir yazı okumaya başladı. Melinda banyodan çıkıp odasına girince Vic, "Bay Carpenter'ı sağ salim bıraktın mı?" diye sordu.

"Hı-ımm."

"Ona Charley'in kaldığı evi gösterdin mi?"

"Hayır."

"İyi bir adama benziyor."

Melinda yalınayak, başında havlu ve üstünde bornozuyla geldi. "Hı-hımm, galiba öyle. Kafası çalışıyor. Senin konuşmaktan hoşlanacağın tiplere benziyor." Sesinde Vic'e meydan okuyan bir ton vardı.

Vic gülümsedi. "Eh, o zaman onu daha sık görelim – tabii buna zamanı varsa."

Pazartesi günü Vic işyerinden Kennington Enstitüsü'nü aradı. Evet, Bay Carpenter oradaydı. Bay Harold Carpenter. Telefondaki kadın onun her zaman enstitüde bulunmadığını ama mesaj alabileceğini söyledi. "Evle ilgili olarak mı arıyorsunuz?" diye sordu.

Vic, "Evet, ama yine arayacağım," dedi. "Henüz ona uygun bir yer bulamadım ama bağlantıyı koparmak istemiyorum. Teşekkür ederim." Kadının hangi emlakçiden aradığını sormasına fırsat vermeden ahizeyi yüzüne kapadı.

14

Bay Carpenter ve Melinda oyunu büyük bir dikkatle oynuyorlardı, tabii Bay Carpenter gerçekten dedektif idiyse. Bir hafta sonra bile Vic hâlâ Bay Carpenter'ın kimliğinden emin değildi, üstelik bu arada onu iki kez daha görmüştü. Birinde adamı kokteyl içmek üzere evlerine davet etmişler, öbüründe de Melinda onu, sekiz kişilik bir kokteyl partisi veren Mellerlere davet etmişti. Bay Carpenter burada Cowanlar ve MacPhersonlarla tanıştıysa da Wilsonlarla tanışamadı, çünkü Mellerler –Cowanlar gibi– onları defterden silmişlerdi. Horace partide bir süre Bay Carpenter'la sohbet etti. Akşamın ilerleyen saatlerinde Vic, Horace'a ne konuştuklarını sordu. Horace beyin zedelenmelerinden konuştuklarını söyledi ve Vic'e, onunla nerede tanıştığını sordu. Vic de Melinda'nın ona anlattıklarını aktardı. Doğrusu, Mellerlerin partisinde ilgi çekici tek bir şey vardı. Melinda, Harold Carpenter'a normalden daha fazla ilgi gösteriyordu. Vic'e göre bu düşünülmüş bir şeydi ve hem kendisinin, hem de arkadaşlarının yararınaydı. İyi niyetle ikisine de gülümsedi. Ne yapmasını bekliyorlardı ki? Dolduruşa gelip yine ölümcül bir saldırıya geçmesini mi? Acaba bu inceden inceye düşünülmüş bir planın ilk adımı mıydı?

On gün sonra Harold Carpenter eve sık sık gelip gider olmuştu. Adam sonunda Charley De Lisle'in kaldığı eve yerleşmişti. Tabii ki Vic buna hiç şaşırmamıştı – ne

de olsa bu sayede Harold gerek Vic'e, gerekse Vic'in arkadaşlarına Charley'le ilgili her türlü soruyu sorabilirdi. Carpenter gibi kasabaya yeni gelen birine sorulacak ilk sorulardan biri, "Nerede kalıyorsunuz?" sorusu olacak ve böylece Carpenter konuya istediği gibi girebilecekti. Vic, Charley'in boğulduğu akşamla ilgili olarak Carpenter'ın üç hafta içinde on kişiyle konuştuğunu hesap ediyordu. Bunu hiç çaktırmadan yapıyor olmalıydı çünkü ne Horace, ne de Phil, Carpenter tarafından sorguya çekildiklerini söylememişlerdi.

Vic, bir cumartesi günü öğleden sonra bahçe makasını ödünç almaya gelen Carpenter'a, "Don Wilson'la hiç tanıştın mı?" diye sordu.

Carpenter biraz da merakla, "Hayır," diye cevap verdi.

Melinda konuşulanları duyuyordu.

Vic gülümseyerek, "Herhalde tanışırsın," dedi. "Karım Wilsonları sık sık görmeye gider. Bay Wilson'la belki iyi anlaşabilirsin. Bilemiyorum." Vic'in, Carpenter'ın Don'u tanıdığı konusunda hiç kuşkusu yoktu. Carpenter'ı Don bulmuş ve bu iş için New York'a da o gitmiş olmalıydı. Melinda, New York'a o kadar seyrek gidiyordu ki, Don değil de o gitseydi Vic bunu mutlaka fark ederdi. Ayrıca böyle bir iş için Carpenter'la bizzat temasa geçmek gerekirdi. Harold Carpenter iyi bir özel dedektifti. Hiçbir şey onun cesaretini kıramazdı. Vic, "Psikiyatri eğitimine ne zaman başladın?" diye sordu. Carpenter ona şu anda Columbia Üniversitesi'nde son sınıfı okuduğunu, artık yalnızca tezini tamamlaması ve doktora için biraz araştırma yapması gerektiğini anlatmıştı.

"Ne zaman mı başladım? Eh, ancak yirmi üçümde başlayabildim. Kore'de biraz vakit kaybetmiştim de."

"Peki ne zaman bitti?"

Carpenter gözünü bile kırpmamıştı. "Ne zaman mı bitti? Ne demek istiyorsun?"

"Yani tezin için alan araştırmasına başlamadan önce-

ki derslerini ne zaman bitirdin?"

"Ha, anladım, yaz başında diyebiliriz. Yaz okulunda bazı dersler aldım." Gülümsedi. "Psikiyatri alanında iyi bir doktor olmak için alman gereken derslerin sonu asla gelmez."

Cevapların hepsi de Vic'e biraz belirsiz gelmişti. "Daha çok şizofreniyle mi ilgileniyorsun?"

"Eh, sanırım öyle. Bildiğin gibi en çok görülen hastalık şizofreni."

Vic gülümsedi. Melinda içkisini tazelemek için mutfağa gitmişti. Carpenter ve Vic içki içmiyorlardı. "Merak ediyordum da, acaba eşimde şizofreni eğilimi var mı?"

Carpenter yüzünü buruşturarak ve dolgun dudaklarının arasından inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "Hiç sanmıyorum. Yoksa sen öyle mi düşünüyorsun?"

Vic, "Gerçekten bilemiyorum. Konunun uzmanı değilim," dedi ve Carpenter'ın bir şeyler daha söylemesini bekledi.

Carpenter, "Onda büyülü bir yan var," dedi. "Disipline edilmemiş, büyülü bir yan."

"Yani disiplinsizliğin büyüsü, demek istiyorsun."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Sahip olduğunu sandığından daha da büyülü, demek istiyorum."

"O zaman bayağı büyülü demek ki."

Carpenter güldü ve aynı anda odaya giren Melinda'ya baktı.

O an Vic, evlerine gelip de yatak odasının ayrı olduğunu öğrenince buna şaşırmayan tek kişinin Carpenter olduğunu hatırladı. İşte burada Carpenter hata yapmıştı. Ama ne olursa olsun, birinden biri çok geçmeden büyük bir sürprizle karşılaşacaktı. Acaba bu kim olacaktı? Vic, Carpenter'a, centilmen bir sporcunun rakibine gülümsemesi gibi dostça gülümsedi.

Makası ödünç almaya geldiği gün Carpenter yarım saat kadar oturdu. Adam her şeye –Trixie'yi veya garajda, mutfakta ya da evin herhangi bir yerinde çevresini sü-

zerken– tuhaf, yarı dalgın bir edayla bakıyordu; sanki her şeyin bu kadar normal olmasında bir gariplik varmış gibi. Ama bu bakış aslında hiç de dalgın değildi. Harold Carpenter kesinlikle dalgın bir adam değildi. Ayrıca Van Allenlerin evi, eskiden Charley'in, şimdiyse kendisinin kaldığı evle Kennington arasındaki güzergâha ters düşüyordu; bu hesaba katıldığında adamın ortalıkta fazla göründüğü kesindi. Onun bir özel dedektif ya da Vic'i gözlemlemesi için tutulmuş yarı-zamanlı bir psikiyatr olduğunun bir başka belirtisiydi bu.

Dört Ekim'de bankadan yeni hesap özeti geldiğinde Vic en az 200 doların hiçbir açıklama yapılmaksızın çekilmiş olduğunu gördü. O paranın şimdi Carpenter'ın cebinde olabileceğini; Carpenter'ın, Melinda'nın doğum günü için aldığı on dolarlık şampanyanın doğrudan Van Allenlerin hesabından ödenmiş olabileceğini düşünmek garipti doğrusu. Vic, Melinda'ya hediye aldığı bir kuyumcu dükkânından çıkarken Wesley'in ana caddesi olan Ticaret Caddesi'nde Carpenter'a rastlamıştı. Adamın koltuğunun altında birkaç kalın kitap vardı. Zaten adam neredeyse hep kalın kitaplarla geziyordu.

Vic, "Bu akşam işin var mı?" diye sormuştu.

Carpenter işinin olmadığını söyleyince Vic eve akşam yemeğine gelmek isteyip istemeyeceğini sormuştu. O gün Melinda'nın doğum günüydü ve Vic, Carpenter'ın bunu bildiğini düşünüyordu. Evde küçük bir yemekli parti veriyorlardı. Partiye yalnızca Mellerler geliyorlardı ve Vic, Carpenter'ı görünce Melinda'nın sevineceğinden emindi. Carpenter kibarca duraksamış ve Melinda'ya telefon etmek istemişti ama Vic, olmaz, ona sürpriz yapalım, demişti. Carpenter daveti böylece kabul etmiş ve Vic'in, o gün Melinda'nın doğum günü olduğunu söylemesi üzerine söz konusu şampanyayı almıştı.

Vic'le Melinda, Cowanları da çağırmışlardı ama Phil bir haftadır Vermont'ta ders veriyordu ve Evelyn havaların soğuması yüzünden hastalandığını söylemişti. Ye-

mekli parti vermek Vic'in fikriydi ve Melinda'yı buna ikna etmesi için epey uğraşması gerekmişti. Melinda eski dostlarının ona son zamanlarda sırt çevirdiklerini düşünüyordu –ki bu az-çok doğruydu– ama Vic, onların kendisini yine de evlerine davet ettiklerini hatırlatmış ve aralarının düzelmesini istiyorsa onları da ara sıra çağırmanın iyi olacağını söylemişti. Melinda'yı bir eğlence düzenlemeye ikna etmek Vic için her zaman zor olmuştu. Hep arkadaşları onları davet ediyor diye kendisini borçlu hissettiğinden değil –ilişkilerin teklifsiz olduğu Küçük Wesley'de bu söz konusu olamazdı– ama Vic, Cowanlar ve Mellerler yılda üçer kez parti düzenlerken kendilerinin de yılda bir-iki kez büyük bir kokteyl veya gece partisi verebileceklerini düşünüyordu. Fakat akşam yemeğine iki, kokteyle de yirmi kişinin geleceğini duymak Melinda'yı sıkıntıya sokmaya yetiyordu. İçkilerin tükeneceği, dondurmaların servis edilemeden eriyip gideceği, evin baştan sona iyice temizlenmesi ya da mutfak perdelerinin değiştirilmesi gerektiği konusunda o kadar dırdır ediyordu ki Vic sonunda sıkılıp parti verme fikrinden vazgeçiyordu. Mellerler gibi eski arkadaşları söz konusu olduğunda bile gizli bir aşağılık duygusu yüzeye çıkıyor ve Melinda'nın sinirleri, kayınvalidesini ilk kez ağırlayan yeni gelin gibi geriliyor ve özgüvenini yitiriyordu. Vic, Melinda'nın bu gibi durumlar karşısında toy ve çaresiz kalan halini nedense çok sevimli buluyordu. O yüzden de –bir ay öncesine kadar Melinda'nın haftada iki kez akşam yemeğine gelen, ama onu hiç de endişelendirmeyen bekâr erkek arkadaşları Vic'in canını sıktıysa da– ona güven vermek, ona özgüvenini yeniden kazandırmak için elinden geleni yapıyordu.

Vic, Carpenter'ın gelişinin Melinda'nın sinirlerini gereceğini düşünmemişti – bu olsa olsa onu rahatlatırdı. Yani adamı sırf iyi niyetinden dolayı çağırmıştı. Nitekim saat yedi buçukta Carpenter'la birlikte eve girdiğinde Melinda'nın yüzü sevinçle aydınlandı. Mellerler ancak

sekizde gelebileceklerdi. Carpenter şampanyasını takdim etti, Melinda da teşekkür edip akşam yemeğinden sonra patlatılacak olan şampanya ısınmasın diye onu buzdolabına koydu. Melinda evin içinde dört dönüyor, bir yandan viskisini yudumlarken öbür yandan beş dakikada bir ördeğin pişip pişmediğini kontrol ediyor, kokteyl sehpasının üstünde alışılmadık bir düzenle duran küllüklere, kokteyl karıştırıcılarına, incekıyım doğranıp kremalı sosla karıştırılmış karideslerle dolu büyük kâseye göz ucuyla bakıyordu. Koyu yeşil renkli uzun, kolsuz, keten bir elbise ve üstünde kanatları olan dore sandallar giyinmiş, bir kaplanın iri yırtıcı dişlerini çağrıştıran beyaz mercan bir kolye takmıştı. Ama bunlar Melinda'nın yüzündeki mutlak dehşeti hafifletmeye yetmemişti.

Vic gömleğini değiştirmek ve üstüne koyu renkli bir takım giymek için Melinda'yla Carpenter'ı birkaç dakikalığına yalnız bıraktı. Döndüğünde ceketinin cebinden Melinda'ya aldığı hediyeyi çıkardı ve ona uzattı.

Melinda, Carpenter'a özür diler gibi baktıktan sonra hediyeyi açtı ve yüzündeki ifade değişti. "Ah, Vic! Ne güzel bir saat!"

Vic, "Eğer beğenmezsen onu iade edip yerine başka bir şey alabilirsin," dedi; Melinda'nın bunu duymak isteyeceğini biliyordu.

Carpenter ikisini de hoşnut bir ifadeyle izliyordu.

Melinda saati taktı. Bu, içine küçük elmaslar kakılmış altın bir kol saatiydi. Melinda eski saatini iki-üç yıl önce Cowanların havuzuna gireyim derken bozmuştu ve o günden beri kendine böyle lüks bir saat istiyordu.

Melinda, Vic'in aylardır işitmediği kadar yumuşak bir sesle, "Ah, Vic, bu çok güzel," dedi.

"Bu da," dedi Vic, öbür cebinden bir zarf çıkararak, "aslında gerçek bir hediye değil."

"Ah, incilerim!"

Vic, "Onları yeni dizdirdim," dedi. Melinda, Vic'le tartıştığı bir sırada onu kocasına fırlatarak ipini kopart-

mıştı.

Melinda, Carpenter'a, incilerin niçin yeniden dizilmesi gerektiğini tahmin etmesinden korkuyormuş gibi bir bakış atarak, "Teşekkür ederim, Vic. Bu çok güzel bir davranış," dedi.

Vic'e göre Carpenter gerçekten de böyle bir tahmin yürütüyor gibiydi. Carpenter, Vic'in, saçılan incileri toplayayım diye yerde emeklerken Melinda'dan bir de tekme yediğini bilse herhalde zevkten dört köşe olurdu.

Mellerler Melinda'ya hediye olarak aldıkları elektrikli bir mangalla geldiler. Açık hava için bir kömürlü mangalı olduğunu biliyorlardı. Mary de, Horace da Melinda'yı yanağından öptüler. Vic, Mary'nin Melinda'ya daha sıcak davrandığını da görmüştü, ama ne olursa olsun, Carpenter için iyi bir gösteri oluyordu doğrusu. Görünüşe bakılırsa Carpenter o akşam özellikle arkadaşlık ilişkilerine dikkat ediyor, Mellerlerin kendisine ve Melinda'ya nasıl yaklaştıklarını inceliyordu. Mellerlerin ona Melinda'dan daha sıcak davrandıklarıysa su götürmezdi.

Kokteyller içilirken Melinda ikide bir kalkıp mutfağa gitti; Mary yardım önerdiyse de hem Vic hem Melinda onu geri çevirdiler.

Vic, "Aklından bile geçirme," dedi. "Burada otur ve içkinin tadını çıkar. Bu akşam evin şef garsonu ben olacağım." Mutfağa gidip asıl sorunu oluşturan, ördeği fırından tepsiye alma işiyle ilgilendi. Ördeğin arkasındaki elmayı az daha düşürüyorlardı ama Vic âdeta bir ateş topu olan elmayı havada yakaladı ve gülümseyerek onu ocağa bıraktı.

Melinda et bıçağını ve bileyi taşını elinde boşa sallayarak, "Ah Tanrım," diye söylendi. "*Daha başka* ne aksilik olacak acaba?"

Vic fırını kontrol ederek, "Pirinci yakabiliriz," dedi. Ama pirinç yanıyor gibi gözükmüyordu. Elmayı iri bir kaşıkla ocağın üstünden aldı ve onu ördeğin gerisine yerleştirdi.

Melinda, "Onun oraya konması gerektiğinden bile emin değilim," diye homurdandı.

"Ben de emin değilim. En iyisi onu oradan çıkartalım."

Melinda umutsuzlukla, "Ama koca bir boşluk kalacak," diye hayıflandı.

"Kafanı yorma. Biraz pirinç koyarız."

Birlikte ördeği, pirinci, bezelyeyi, suteresi salatasını hazırladılar ve küçük ekmek somunlarını ısıttılar. Fakat salatanın sosu yapılmamıştı. Melinda salata sosunu hazırlama işini genelde Vic'e bırakırdı. Vic'in kendi yetiştirdiği ve yaftalı küçük kutularda sakladığı otları olurdu; onları çeşitli karışımlarda kullanırdı.

Vic, "Sen merak etme," dedi. "Her şeyi fırına geri koyacağım ve salatanın sosu göz açıp kapayıncaya kadar hazır olacak." Ördekli tepsiyi tekrar fırına sürdü, Melinda'nın öbür tabakları fırının üstüne koyması için yer açtı ve havanda tuzla sarmısak döverek üstüne sirke ekledi. Sol eliyle bunları karıştırırken sağ eliyle de üstüne birkaç çeşit ot kattı. Omzunun üstünden bakarak, "Suterelerini yıkamakla iyi etmişsin," dedi.

Melinda sesini çıkarmadı.

Vic, "Umarım Horace sofrada salyangoz olmasını beklemiyordur," dedi.

"Niye ki?"

"Onları sevdiğini söylemişti de. Yani yemek olarak." Vic güldü.

"Ona bunun insan eti yemekten farksız olduğunu söylemedin mi?"

"Hayır, söylemedim. Evet, salata oldu. Konuklara gidip yemeğin hazır olduğunu söyler misin?"

Horace'la Carpenter derin bir sohbete dalmış olduklarından sofraya en son onlar oturdular. Vic, Horace'ın kaygılı göründüğünü fark etti. Melinda yemeklerin tadının iyi olup olmadığı veya yemeklerin yeterince sıcak olup olmadığıyla ilgili kaygılanmaktan ilk on beş dakika

boyunca tek kelime edemedi. Her şeyin tadı güzeldi ve yemekte her şey yolunda gitti. Gerçi eski dostlar arasında yenen bir akşam yemeği gibi olmadı, ama bunun nedeni herhalde Carpenter'ın da aralarında bulunmasıydı. Vic, Horace'ın sofrada Carpenter'la konuşmak için çaba göstermediğini fark etti. Vic, Carpenter'ın heykel gibi hareketsiz yüzünden hiçbir şey çıkaramıyordu; ama onun ve Melinda'nın birbirleriyle çok az konuşmaları doğrusu ilginçti. Vic, günün daha erken bir saatinde görüşmüş olmalılar, diye düşündü. Carpenter sofrada çoğunlukla konuşulanları dinledi.

Kahvelerini oturma odasında içtiler. Horace ön tarafa bakan bir pencerenin yanına gitti ve orada durup dışarıyı seyretti. Vic'in gözü Horace'taydı. Horace sonunda yüzünü döndü ve gelmesi için Vic'e işaret etti, Vic de yanına gitti. Horace ön kapıyı açtı ve birlikte bahçeye çıktılar.

Horace hemen söze başladı: "İçerideki o herifin Columbia Üniversitesi'nde okuduğu falan yok. Oradan kimseyi tanımıyor. Yalnızca bir isim biliyor – Psikoloji Bölümü'nün başkanını, o kadar." Horace'ın kaşları çatılmıştı.

Vic yavaşça, "Zaten ona inanmamıştım," dedi.

"Yani, Columbia'yı çok iyi bildiğini göstermek için özellikle çaba harcamıyor, ama oradaki Psikoloji Bölümü'nü, onun yalan attığını anlayacak kadar biliyorum. Kennington'da tedavi gördüğünü mü söylemiştin?"

Vic başını arkaya devirip gecenin boşluğunda gürültülü bir kahkaha attı. "Hayır, Horace. Araştırma tezi için orada bulunduğunu söylemiştim."

"Ya, öyle mi?"

"Yani – söylediklerine bakılırsa bunun doğruluğundan kuşkuluyum."

Horace sabırsızlıkla bir sigara yaktı, ama kibrit çöpünü bahçeye atmadı. "Ondan hoşlanmadım. Bu adam neyin peşinde?"

Vic kopardığı birkaç çim yaprağını ayın solgun ışığına tutarak, "Şuna bir baksana," dedi. Çim yaprakları veya başka yapraklarla, belki de bir yonca yaprağının kesitiyle ofset baskı yapabileceği aklına geldi. Brian Ryder'ın şiir kitabına çok iyi giderdi. Adamın şiirlerinde bitkilere ve çiçeklere bol bol gönderme vardı.

"Vic..."

"Efendim?"

"Adam neyin peşinde? Bunu hiç düşünmediğini bana söyleme. Melinda'ya ilgi mi duyuyor?"

Vic duraksadı. "Sanmıyorum," dedi umursamaz bir edayla. Zamanı geldiğinde gerçeği söylerdi belki.

"Bu okul hikâyesiyle bir şeyin peşinde olduğu kesin. Columbia'yı pek iyi bilmemesine bahane bile göstermedi, ne bileyim, uzun süreyle başka bir okulda okuduğunu söyleyebilirdi mesela. Columbia'ya takıldı kaldı, hem de bocalamasına rağmen. Ama kurnazca bocaladı. Anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum, Horace. Ama neyin peşinde olduğunu bilmiyorum."

"Üstelik De Lisle'in kaldığı evde kalıyor. Orasını Melinda ayarlamadı mı?"

Vic, "Evi ona Melinda önerdi," diye kabul etti.

Horace bir süre düşündü. "İster misin, Don Wilson'u tanısın?"

"Niçin?"

"Çünkü tanıyor olabilir. Don'un bir arkadaşı olabilir."

"Ne demek istiyorsun? Buraya casusluk yapmaya mı geldi yani?"

"Aynen öyle."

Vic, Horace'ın bu sonuca vardığını anlamıştı zaten, ama bunu bir de ondan duymak istemişti. "Onun Don'la tanıştığını sanmıyorum. En azından, geçen sefer Melinda'ya sormuştum, o da tanıştıklarını sanmadığını söylemişti."

"Ama belki de tanıyorlardır ve o yüzden birbirlerin-

den uzak duruyorlardır."

Vic kıkır kıkır güldü. "Senin de hayal gücün Wilson kadar kuvvetli."

"Olabilir, belki de yanılıyorum. Psikolojiyle ilgili *bir şeyler* bildiği doğru. Ama bizden sakladığı şeyler de var. Ben yalnızca neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyorum. Burada ne kadar kalacakmış?"

"Galiba bir ay daha. Kennington'da şizofreni tedavisiyle ilgili bir deney yapıyormuş."

Horace kuşkucu bir edayla, "Nasıl bir deney yaptığını merak ettim doğrusu," dedi. "Oradan Fred Dreyfuss diye birini tanıyorum. Ayrıntıları ondan kolayca öğrenebilirim."

Vic bunu çok da önemsemediğini belirten bir ses çıkardı.

Horace, "Melinda nasıl bu aralar?" diye sordu.

Vic, Melinda'yı dünyaya karşı savunmaya iten otomatik bir tepkiyle, "Fena değil," dedi. Oysa Horace'ın, onu hâlâ Charley'i öldürmekle suçlayıp suçlamadığını sorduğunu biliyordu. Yoksa Melinda'nın gerçekten nasıl olduğunu sormasına gerek yoktu; kadın bütün akşamdır gözünün önündeydi.

Horace, "Mary'yi bir daha görmeye gelmedi," dedi. Sesinde sitem vardı. "Evelyn'in Melinda'ya karşı yumuşayacağını pek sanmıyorum."

Vic, "Buna üzüldüm," dedi.

Horace, Vic'in omzuna hafifçe vurdu. "Ben de Mary'yi ikna etmekte epey zorlandım, Vic. Buraya senin hatırın için gelmeyi kabul etti."

"Keşke herkes olanları unutabilse. Ama bu galiba fazla iyimserlik olur. Belki zamanla."

Horace bir şey demedi.

Oturma odasına geri döndüler. Alkol almasına rağmen bir türlü gevşeyemeyen Melinda gergin bir edayla Carpenter'ın getirdiği şampanyayı açmayı önerdi, fakat Mary onu başka bir zamana saklamasını salık verdi.

Kimse yemeğin üstüne içki içmek istemiyordu. Mellerler onu çeyrek geçe kalktılar, yani Vic'e göre, Mary'yle Melinda'nın araları eskisi gibi olsa ve Carpenter orada olmasa, normalde kalkacakları vakitten bir saat önce. Carpenter da Mellerlerle birlikte kalktı ve Melinda'yla Vic'e bol bol teşekkür etti. Vic'e daha geçenlerde, alçakgönüllü bir edayla, ikinci el pazarından satın aldığını söylediği iki kapılı lacivert Plymouth'una bindi ve oradan uzaklaştı.

Kapının önünde dururlarken Vic, Melinda'ya, "Sence de işini biraz boş vermiyor mu?" diye sordu.

Melinda telaşla, "Ne işi?" dedi.

Vic hafiften gülümsedi; ama gülümsemesinde bir acılık olduğunun farkındaydı. "Belki sen daha iyi bilirsin."

Melinda, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Sonra geri adım attı. "Kim?"

"Bay Carpenter."

"Ha. Sanırım... hımm, vaktinin çoğunu Kennington'da geçiriyor."

Vic ince bir alayla "Ah," dedi. "Bizimle bu kadar çok vakit geçirmeyi nasıl başardığını merak etmiştim de."

Melinda kokteyl sehpasının başına gitti ve fincanlarla tabakları toplamaya başladı. Vic işleri hızlandırmak için mutfaktan tepsiyi getirdi. Mutfakta dünya kadar iş vardı. Vic bir önlük bağladı ve bulaşıkları yıkamak için saatini çıkardı. O akşam, Carpenter'la ilgili Melinda'ya başka imada bulunmadı. Melinda, Carpenter'ın bırakacağı en ufak bir ipucunu bile Vic'in değerlendireceğini bilecek kadar akıllıydı, ama onun şimdiye kadar birkaç ipucu bıraktığını anlayacak kadar değil.

Vic dolabın alt bölmesinden, Bandana'dan aldığı kırmızı-beyaz çizgili bir paket çıkararak, "Mutlu yıllar tatlım," dedi.

Melinda yüzünde bir rahatlamayla, "Bir hediye daha mı?" dedi. Şaşkınlıktan neredeyse gülümsüyordu.

"Umarım sana uyar."

Melinda paketi açtı ve beyaz bir angora kazak çıkardı. "Ah, Vic, tam istediğim gibi! Nereden bildin?"

"Ne de olsa aynı evde yaşıyoruz, öyle değil mi?" Sonra ansızın içinden gelen bir dürtüyle Melinda'ya yaklaştı ve onu yanağından öptü. Melinda geri çekilmedi. Belki de hissetmemişti. "Nice yıllara."

"Teşekkür ederim, Vic." Ona bir an tuhaf tuhaf baktı. Kaşının biri seğiriyordu; gergin dudakları gülümsemekle somurtmak arasında –tıpkı duyguları gibi– kararsızdı.

Melinda'nın ne yapacağını veya ona ne söyleyeceğini hiç bilmediğinin farkında olan, kendi yüz ifadesinin –eblehçe kalkmış kaşlarının, karısına diktiği hiç şaşırmayan gözlerinin, kapalı olması dışında hiçbir anlam taşımayan ağzının– de sahte ve aşağılık olduğunu anlık bir tiksintiyle fark eden Vic karısına baktı. Kendisi gerçek yüzünü gizliyordu, oysa Melinda samimiydi, en azından şu anda. Vic gülümsemeye çalıştı. O bile içten değildi.

Derken Melinda bakışlarını çevirdi, uzaklaştı ve o ânın büyüsü yitti.

Vic o gece yatağında Horace'la arasında geçen konuşmayı hatırladı. Tam söylemesi gereken şeyleri söylediğini düşünüyordu: Carpenter'ın bir dedektif olduğu ortaya çıkarsa Vic başından beri bunun farkında olduğunu, ama umursamadığını söyleyecek ve böylece dedektifi kiralayan Melinda'ya, yani kendi karısına karşı son derece centilmence davranmış olacaktı. Yok, eğer Carpenter'ın bir dedektif olmadığı anlaşılırsa da aptallığını kimseye göstermemiş olacaktı. Vic, Carpenter'ın koltuğunun altında bir daha kabartı görmemişti. Fakat hesabından çekilen ve hiçbir açıklaması olmayan iki-üç yüz dolarlık bir tutar vardı. Belli ki Melinda ona azar azar ödeme yapıyordu.

Vic uykuya dalarken Melinda'ya karşı içinden istemdışı, düşmanca bir his yükseldi; bir hayalet, rakibini tutacak yer arayan bir güreşçi gibi. Ama bu his bilinç düzeyine sanki bir alışkanlık gibi yükselmişti, örneğin şu an

sırtüstü yatarken uykunun bir alışkanlık sonucu çökmesi gibi. Vic içini kaplayan duygunun bütünüyle farkındaydı ve uyanıklığın son ânında insanın aklından geçen sıradan, önemsiz bir düşünceymiş gibi onun zihninden pürüzsüzce kayıp gitmesine izin verdi. Sanki Melinda, Vic'in zihninde 'Düşmanım' diye bir yafta taşıyordu ve bu düşmanlık hem aklın, hem de hayal gücünün ötesinde, değişmez nitelikteydi. Âdeta bir hayalet kılığına giren kin duygusu Vic'in zihnine kök saldı; Vic yatağında biraz döndü ve uykuya daldı.

15

Doğum günü partisinin ardından Harold Carpenter taktiklerinde ani bir değişiklik yapmış gibiydi. Artık Melinda'yla baş başa daha sık görüşüyordu. Bu değişim doğum gününden üç-dört gün sonra görülmeye başladı. Melinda dört günün ikisini Harold'la dışarda geçirmiş ve nedense bunu Vic'e anlatma zahmetine girmişti. Vic'se en küçük bir ilgi belirtisi göstermedi. Ama şöyle bir söz söylemeyi de ihmal etmedi:

"Onunla dışarıda ne kadar görüştüğün umurumda değil. Ama onu bir daha evde görmek istemiyorum."

Melinda şaşkınlıktan dehşete düşmüş bir halde ona bakakaldı. "Ne oldu ki?"

Gözü akşam gazetesinde olan Vic açıksözlülükle, "Adamı sevmedim," dedi.

"Ne zamandır sevmiyorsun? Onu ilginç bulduğunu sanmıştım."

Vic, "Buluyorum – *hem de çok*," dedi. Melinda'nın bir süre sessiz kalmasına kulak verdi. Karısı kanepenin başında duruyor, ağırlığını huzursuzca bir o ayağına, bir bu ayağına veriyordu. Ayakkabıları da Bay Carpenter'ın uzun boyuna uygun şekilde yüksek topukluydu.

Melinda hâlâ denetim altında tutabildiği bir sesle, Vic'in tepkisini ölçmek ister gibi, "Peki ne zamandan beri bu eve kimin gelip gelmeyeceğine sen karar veriyorsun?" diye sordu.

"Şu andan beri. Onu sevmedim işte. Üzgünüm. Ve şu anda bunu tartışmak istemiyorum. Onunla kendi evinde veya dışarıda görüşsen olmaz mı? Zaten buralarda fazla kalmayacak, öyle değil mi?"

"Evet. Galiba iki haftası daha var. Ondan sonra gider."

Vic gazetesine bakarak gülümsedi, sonra aynı şekilde Melinda'ya da gülümsedi. İki haftalık ücret daha, diye düşündü. Bay Carpenter'ı maaşa bağladığından haberi olduğunu söylemek için can atıyordu ama sanki içinde bir sapkın bir dürtü vardı ve ona engel oluyordu. "Eh, hepimiz onu çok özleyeceğiz."

Melinda, "Ben olsam özleyeceğ-*iz* demezdim," dedi.

Vic, "Belki yakında bir yenisi gelir," dedi; Melinda'nın hiddetlendiğini anlamıştı.

Melinda bir sigara yaktı ve çakmağı kanepenin üstüne fırlattı. "Bu akşam ne kadar da sevimlisin? Konuksever, kibar – saygılı. Övündüğün tüm özelliklerin üstünde."

"Ben bunlarla hiç övünmedim." Vic, Melinda'ya baktı. Melinda korkmuş görünüyordu. "Tamam Melinda, üzgünüm. Bay Carpenter'a hiçbir gıcığım yok. O çok hoş biri. Çok iyi bir genç."

"Sesin hiç de inandırıcı gelmiyor."

"Öyle mi? Affedersin." Vic bir yandan duyarlılık gösteren, öbür yandan da açık bir düşmanlık sergileyen bir ses tonuyla konuşuyordu. Gülümsediğini fark etti. "Unutalım gitsin, olur mu? Akşam yemeğine ne var?"

"Onu eve çağırıp çağıramayacağımı ve senin ona kaba davranıp davranmayacağını öğrenmek istiyorum."

Vic yutkundu. Konu ne Melinda'ydı, ne de Bay Carpenter; konu ilkelerdi. Yine elinde olmadan gülümsedi. "Tatlım, elbette onu eve getirebilirsin. Sinirlendiğim için özür dilerim." Bekledi. "Onu ne zaman çağırmak istersin? Bu yakınlarda onu akşam yemeğine davet etmeyi düşünüyor muydun?"

"İstersen abartma!" Melinda elinde tuttuğu bir ipi bir parmağına sinirli sinirli doluyor, sonra bırakıyordu.

Bu harekete anlamsızca canı sıkılan Vic içinden, ipi bırak, ipi bırak, diyordu ama iç sesini dışarı yansıtmadı. "Tatlım, akşam yemeğinde ne var? Yoksa benim hazırlamamı mı istersin?"

Melinda mutfağa yöneldi. "Ben hazırlarım," dedi.

Vic'in kafasında, rüzgârın dört bir yana doğru sertçe savurduğu koyu renkli ağaçlarla kaplı tepelerden oluşan bir imge vardı. Kendi hareketlerini hayal ettiğindeyse gözünde küllükleri sehpa ve masalardan aşağı fırlatan, salyangozların kabuklarını canavarca ezen bir adam canlanıyordu; ama bunların hiçbirini yapmadı. Ellerine baktı; bu küçük, tombul, zararsız, baskı odasındaki işlerden dolayı ara sıra mürekkep bulaşması dışında bir doktorunki kadar temiz ellerde denetim dışı hiçbir kıpırtı yoktu. Salyangozlar onun ellerini hâlâ seviyor, kısa görüş alanlarının içinde onları cezbedecek bir kıvırcık yaprağı olmasa bile kendilerine uzanan işaretparmağına hâlâ duraksamadan çıkıyorlardı.

Vic sonunda rüzgârdan savrulan ağaçlarla kaplı tepelerin ne olduğunu anladı. Avusturya'da bir dağı aşıp gelen fırtınanın çok iyi hatırladığı anısıydı bu. O sıralar on yaşında filandı. Babası sağdı ve annesiyle onu her yıl yaptığı gibi Avrupa gezisine çıkarmıştı. Babası danışman jirostatik mühendisiydi. İşinden ayrı olarak zaten çok iyi bir geliri vardı, ama buna rağmen hayatı boyunca çalışmak zorundaymış, herkes gibi ekmek parası kazanma kaygısında ve kariyer peşindeymiş gibi yaşamıştı; oysa ne çalışmaya ne de kariyer yapmaya ihtiyacı vardı. Vic çok iyi hatırlıyordu: Babası Paris'te iki-üç haftalık bir işi bitirdikten sonra ailece Münih'e ve Salzburg'a tatil yapmaya gitmişlerdi. St Wolfgangsee'de peri masallarına yakışır bir otele yerleşmişlerdi, yoksa otel Fuschlsee'de miydi? Mevsim kıştı – henüz kar düşmemişti ama her an yağış bekleniyordu; derken odanın pencerelerinden gö-

rünen dağın ardından fırtınanın gelişini görmüşlerdi. Vic pencerelerin ne kadar duvar içinde kaldığını ve duvarların kalınlığına rağmen üşüdüğünü hatırladı; fakat bu konuda yapacak bir şey yoktu çünkü kaloriferler ne kadar yakılırsa yakılsın, oteli ısıtmaya yetmiyordu. Son derece kibar bir adam olan ve birçok kişiden daha zengin olmanın sorumluluğunu omuzlarında hisseden babası, soğuk iliklerine işleyene ve dayanılmaz bir hal alana kadar kimseye yakınmamıştı. *Richesse oblige*.[1] Dağları aşarak gelen fırtına, belirsiz boyutlarıyla başa çıkılmaz uğursuz ve karanlık bir dev gibi yaklaşıyordu. Ve dağların tepelerinde gölgelenmiş ağaçlar delice esen tehditkâr rüzgârın işkencesine uğruyor ve köklerini bırakıp ondan kaçmak istiyormuşçasına bir o yana, bir bu yana savruluyordu. Babası, heyecanını açığa vuran bir sesle, "O bulutta kar var," demişti; oysa bulut o kadar karaydı ki otel odaları sanki akşam olmuş gibi karanlığa gömülmüştü. Ve o kara bulut, ağaçları velveleye veren bir gümbürtüyle dağdan inip yaklaşırken Vic pencerenin önünden kaçmış ve korkuyla odanın bir köşesine sinmişti. Vic, kendisini çekip ayağa kaldıran babasının yüzündeki hayreti ve hayal kırıklığını hatırlıyordu. Ayağa kalkmayı başarmış, ama babasının ısrarına rağmen pencerenin yanına gitmeye yanaşmamıştı. Onu asıl ürküten fırtınanın kendisi değil, kamçı gibi şaklayan ağaçlar olmuştu.

Melinda öğleden sonraları Carpenter'la dışarı çıkmaya başlayınca Vic de o ağaçları düşünür oldu; ama Melinda her ne kadar Carpenter'la Ayı Gölü'ne gittiğini, Chesterfield'in Barı'nda kokteyl içtiğini veya onu evinde ziyaret ettiğini söylese de Vic onun aslında başka işler çevirdiğini biliyordu ve özellikle bundan iğreniyordu. Yine de görünüşte hiç tepki vermiyordu. Ne sivri sözler söylüyor, ne de sinirli sinirli kaşlarını çatıyordu. Vic, Melinda'dan Harold'u iki kez çağırmasını istemişti: birinde Mellerleri

[1] Zenginlik böyle gerektirir. (Çev.)

yine eve davet etmiş, öbüründe de dana pirzola pişirmişti. Fakat Melinda iki sefer de onu çağırmamıştı. Vic, acaba yeni taktikleri bu mu, diye düşünmüştü. Yoksa Melinda, Harold'la aralarında büyük bir yakınlık doğduğunu ve bunu kimseyle paylaşmak istemediklerini düşünmesini mi istiyordu? Bay Carpenter olacak o soğuk nevale serinkanlı olabilirdi, ama bu onun çok kötü bir oyuncu olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Kimi kandırdığını sanıyordu ki? Kasabada Victor Van Allen'in aleyhine söylenti bile çıkmasını sağlayamamıştı. Bütün bunların parasının *kendi* cebinden çıktığı düşüncesiyse Vic'in içini bunaltıyordu.

Fakat Vic sinirlerine hâkim oldu, ta ki bir gün Ralph Gosden'le Don Wilson'u sokakta yan yana yürürlerken görene kadar. Saat bir civarındaydı ve Vic öğle yemeği için eve dönerken, Trixie'nin tamire bıraktığı ayakkabılarını almak üzere kasabaya uğramıştı. Ayakkabı tamircisinden çıktığı sırada kaldırımda yürüyen ve onu fark eden Wilson'la Ralph'ın irkilir gibi olduklarını görünce Vic'in tepesi attı.

Vic hafif bir gülümsemeyle onlara yaklaştı ve, "Merhaba," dedi. "Size bir şey sormak istiyorum."

Durdular. Ralph, benzi atmasına rağmen kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Neymiş o?" diye sordu.

Vic, "Bence ikiniz de Bay Harold Carpenter'ı tanıyorsunuz," dedi.

Ralph heyecandan şaşakalmıştı, Wilson'sa sonunda, onunla tanıştığını gevelemeyi başardı.

Vic, "Eminim tanışmışsındır," dedi. "Onu tuttun mu?"

"Tutmak mı? Ne demek istiyorsun?" Wilson'un kahverengi kaşları aşağı indi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Adam gizli kapaklı işler çeviriyor. Ben de onun özel dedektif olduğu sonucuna vardım. Onu sen tutmuş olmalısın, Wilson. New York'a gidip.... onu sen bulmadın mı?" Vic az daha 'karı-

mın yerine' diyecekti ama bu lafı yuttu.

Wilson kaşlarını çatıp, "Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi.

Fakat Vic, Ralph'ın korkulu gözlerinden tam on ikiyi vurduğunu veya çok yaklaştığını anladı. "Bence çok iyi biliyorsun. O bir dedektif ve sen bunu biliyorsun, öyle değil mi? Biliyorsun değil mi, Wilson?" Vic yaklaşınca Wilson bir adım geriledi. Vic, şu herifi dövsem ne güzel olur, diye düşündü.

Wilson onları gören var mı diye çevresine bakındı. "Bilmem, olabilir. Adamı doğru dürüst tanımıyorum ki."

"Onu tutan sen değil misin? Yoksa sen mi tuttun, Ralph?" Vic, Ralph'a baktı. "Ama düşününce... sende o yürek yok. Sen yalnızca kenarda durur ve izlersin, öyle değil mi Ralph?"

Ralph güçlükle, "Sen aklını mı kaçırdın?" dedi.

İleri atılacakmış gibi duran Vic, "Onu hangi dedektiflik bürosundan kiraladın, Wilson?" diye sordu.

Ralph araya girip, "Ne oldu? Karınla çok mu sık buluşuyor?" diye cırladı. "Madem ondan hoşlanmadın, öldür onu, olsun bitsin."

Wilson, "Kapa çeneni," diye çıkıştı Ralph'a. Adam titriyordu.

Vic, "Hangi büro?" diye sordu. "Yalan uydurup beni atlatmaya çalışma. Onun dedektif olduğunu *biliyorum.*" Eğer değilse de, diye düşünüyordu Vic, eğer baştan beri yanılıyorsam, beni deli sanırlar, hepsi bu. Bunun bir sakıncası yoktu. "Konuşmayacak mısınız yani? İyi, bunları Melinda'dan da öğrenebilirim. Ona sormak zorunda kalmak istemiyordum, ama çok geçmeden o da bana itiraf edecektir. Henüz bir şey bildiğimin farkında değil." Vic, Wilson'a hakaret dolu bir bakış attı: "Bunu bir kesinleştireyim, herkese yayacağım. O yüzden baştan söylemen yararına olur, Wilson."

Ralph ansızın gelen ürkekçe bir cesaretle, "Sen kendini Tanrı mı sanıyorsun, Vic?" dedi. "Sen bu kasabanın

sahibi misin? Burada adalet senden mi soruluyor?"

Kan beynine sıçrayan Vic, "Senin gibiler için kullanılan sıfatlar vardır, Ralph. Onlardan birkaçını saymamı ister misin?" diye sordu.

Ralph sustu.

Wilson, "Senin hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," dedi. "Yüzüne karşı söylemiştim."

"Sen cesur bir adamsın, Wilson. Niçin Carpenter'ı nereden bulduğunu söyleme cesaretini göstermiyorsun? Onun hizmet akdini sona erdirmek istiyorum, ne de olsa parası benden çıkıyor." Vic, kaşları çatık olan Wilson'un renkten renge giren suratındaki duyguları gözlemlemek için bekledi. "Ee Wilson, cesaretin yok mu?"

Wilson, "Var, cesaretim var! Manhattan'daki Sırdaş Dedektiflik Hizmetleri," dedi.

"Sırdaş mı?" Vic başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Ha-ha! Ho-ho-ho-o! Sırdaş!"

Wilson'la Ralph birbirlerine sinirli sinirli baktılar.

Vic, "Teşekkür ederim," dedi. "Onları bugün arayayım bakalım. Söylesene, onu sen mi buldun, Wilson?"

Wilson bir şey demedi. Bu kadarı ona yetmiş gibi arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Vic arkasından, "Onu sen bulmadın mı, Wilson?" diye seslendi.

Wilson arkasına baktı, ama ağzını açmadı. Buna gerek yoktu zaten.

Vic öğle yemeğini kendi başına sessizce yedi –Melinda evde değildi–, vitraylar üstüne aldığı kitabı okudu biraz, sonra da Manhattan telefon rehberinin 'Dedektiflik Hizmetleri' başlığı altında bulduğu Sırdaş Dedektiflik Hizmetleri'ni aradı. Sırdaş, diye düşünüp gülümsedi yine.

Telefonu New Yorklu bir kabadayı aksanlı bir adam açtı.

Vic, "İyi günler," dedi. "Çalışanınız, Harold Carpenter veya şu an bu isim altında görev yapan adamla ilgili

olarak arıyorum," dedi.

"Öyle mi? Evet, kimden söz ettiğinizi anlıyorum." Çirkin aksanına rağmen adamın sesi nazikti.

Vic, "Artık ondan hizmet almak istemiyoruz," dedi.

"Öyle mi. Tamam. Peki sorunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Sorun mu?"

"Yani, bir sorun ya da şikâyetiniz mi var?"

"Yo, yo. Ama şöyle bir durum var, hakkında bilgi toplaması gereken adam onun dedektif olduğunu öğrendi ve ona hiç ipucu vermiyor."

"Anlıyorum. Siz Küçük Wesley, Massachusetts'ten Bay... Bay Donald Wilson musunuz?"

"Hayır, değilim."

"Peki kimsiniz?"

"Ben onun sözümona gözetlediği adamım."

Bir sessizlik oldu. "Siz Bay Victor Van Allen misiniz?"

Vic, "Evet," dedi. "O yüzden de... ya yeni bir adam gönderin ya da bu işten vazgeçin. Şahse vazgeçmenizi öneririm çünkü faturayı ben karşılıyorum ve bu saçmalık devam etsin diye başka para ödemeye niyetim yok. Başka birinin de size ödeme yapacağını hiç sanmıyorum." Yine sessizlik. "Anlatabildim mi?"

"Evet, Bay Van Allen."

"Güzel. Eğer başka faturanız olacaksa onu doğrudan bana gönderebilirsiniz, tabii isterseniz. Sizde adresim var sanırım."

"Evet, Bay Van Allen."

"Tamam o zaman. Hepsi bu. Teşekkür ediyorum. Ha, bir dakika!"

"Evet?"

"Bay Carpenter'a bu görevin bittiği konusunda hemen bir telgraf gönderilmesini istiyorum. Ben karşılarım."

"Tamam, Bay Van Allen."

Vic telefonu kapattı.

Melinda o akşam saat yediyi çeyrek geçe eve geldi; sözümona Harold'la kokteyl içmişler.

Vic, "Harold telgraf aldı mı?" diye sordu.

"Ne telgrafı?"

"Sırdaş Dedektiflik Hizmetleri'nin onu görevden aldığına ilişkin telgraf."

Melinda'nın ağzı açık kaldı, ama yüzünde şaşkınlıktan çok öfke vardı. "Sen bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu saldırganca.

Vic, "Wilson ağzındaki baklayı çıkardı," dedi. "O adamın bir derdi mi var? Niçin daktilosunun başında oturup işine bakmıyor?"

Oturma odasında yerde oturan Trixie gözleri ardına kadar açık, onları dinliyordu.

Melinda, "*Ne zaman*?" diye sordu.

"Bugün öğlen. Yolda Ralph'la ona rastladım. Hayatımda onlar kadar ürkek ve şaşkın bir çift görmemiştim."

Melinda yüzünde dehşet ifadesiyle, "Sana ne söyledi?" diye sordu.

Vic sabırlı bir edayla, "Ona Bay Carpenter'ın dedektif olup olmadığını sordum," diye başladı. "Dedektif olmadığını *söyleyebilir misiniz*, diye sordum ikisine de. Wilson evet deyince –çok bastırmama gerek kalmadı çünkü korkudan aklı gitmişti– adamın hangi büroda çalıştığını sordum. O da söyledi. Sonra ben büroyu arayıp Bay Carpenter'ı görevden almalarını rica ettim. Artık onun faturasını ödemek istemediğimi söyledim."

Melinda el çantasını kanepenin üzerine attı ve paltosunu çıkardı. "Anlıyorum," dedi. "Yani faturalardan mı..." Durdu.

Vic, Melinda'nın bozguna uğramasına az da olsa üzüldü. "Hayır, tatlım. Horace hem Columbia Üniversitesi, hem de orada Psikoloji Bölümü hakkında epey bilgi sahibidir. Geçen akşam adamla konuşunca onun orayla hiçbir ilgisi olmadığını anlamış ve bunu bana söyledi.

Ama adamın Kennington'da araştırma yapması için orayla bir anlaşması var mı, bilemiyorum. Beni ilgilendirmiyor da."

Melinda uzun adımlarla mutfağa gitti. Vic onun bu akşam sarhoş olana kadar içeceğini biliyordu. Zaten Carpenter'la şimdiye kadar her ne içtiyse bu konuda bayağı yol almıştı. Yarın sıkı bir baş ağrısıyla kalkacağına hiç kuşku yoktu. Vic iç geçirdi ve gazetesine döndü.

Melinda, "İçki ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sağ ol."

Melinda kendine aldığı içkiyle odaya girerken, "Bu günlerde çok sağlıklı yaşıyorsun," dedi. "Sağlıklı yaşam ve zindelik timsali gibisin. Şey, Bay Carpenter'ın psikiyatr olduğunu duymak ilgini çekebilir. Herhangi bir yerden mezun değil," dedi savunmacı bir ses tonuyla, "ama bu işlerden biraz anlıyor."

Vic ölçülü bir nefretle ağır ağır, "Onu bir daha görmek istemiyorum," dedi. Kısa bir sessizliğin ardından, "Peki niçin? Seni psikanaliz mi ediyordu?"

Melinda, "Hayır," dedi.

"Bak bu çok kötü. Beni seninle ilgili olarak aydınlatabilirdi. İtiraf etmeliyim ki seni bir türlü anlayamıyorum."

Melinda, "Ama ben *seni* anlıyorum," diye çıkıştı.

"İyi de o zaman niçin beni gözlemlemesi için bir psikolog tutuyorsun? Ayrıca bu adam neyin nesi? Psikolog mu, dedektif mi?"

Melinda kızgınlıkla, "İkisi de," dedi. Koyu bej renkli viskili karışımını yudumlayarak odayı arşınlıyordu.

"Hmm. Peki benimle ilgili ne diyor?"

"Senin şizofreninin sınırında olduğunu söylüyor."

Vic, "Ah," dedi. "Ona sınırda olanın asıl kendisi olduğunu söyle. O ancak sınırda bir yerde olabilir. İki arada bir derede, üstüne basıp unutacağın bir yerde."

Melinda homurdandı. "Ama seni kızdırabiliyor..."

Hâlâ annesiyle babası arasındaki konuşmaya dalmış

olan Trixie, "Babacığım, şizomeni ne demek?" diye sordu.

Melinda yapmacık bir edayla, "Çocuk için çok aydınlatıcı bir konuşma oluyor," dedi.

"Daha kötüsüne de tanık oldu." Vic boğazını temizledi. "Şizofreni, tatlım, bölünmüş kişilik demek. İnsanın çevresiyle bağının koptuğu ve kişiliğinin çözüldüğü ruhsal bir hastalıktır. Anladın mı? Ve görünüşe bakılırsa sevgili babanın böyle bir hastalığı var."

Trixie, babası şaka yapıyormuş gibi gülerek, "Yaa," dedi. "Peki nereden biliyorsun?"

"Çünkü Bay Carpenter öyle demiş."

Bu şakaya bayılan Trixie sırıtarak, "Peki Bay Carpenter nereden biliyormuş?" diye sordu. Bu ona babasının hayalî hayvanlarla ilgili anlattığı saçma sapan öyküleri hatırlatmıştı. Trixie bu öyküleri anlatan babasına o hayvanların uçup uçmadıklarını, okuma bilip bilmediklerini, yemek pişirip pişirmediklerini, dikiş dikip dikmediklerini, giysi giyip giymediklerini sorar, babası bazen bunları yapabildiklerini, bazen de yapamadıklarını söylerdi.

Vic, "Çünkü o bir psikolog," diye cevap verdi.

Trixie, "Psikolog nedir?" diye sordu.

Yüzünü Vic'e dönen Melinda, "Ah, Tanrım, kes şunu, Vic!" diye çıkıştı.

Vic kızına gülümseyerek, "Bu konuşmaya başka bir zaman devam ederiz, olur mu?" dedi.

Melinda o akşam zil-zurna sarhoş oldu. Birilerine iki kez telefon etti ve Vic ikisinde de Melinda'nın yatak odasından gelen sesleri duymanın imkânsız olduğu mutfağa giderek bunlara kulak misafiri olmamayı yeğledi. Melinda'nın bir-iki lokmayla geçiştirdiği akşam yemeğini Vic hazırladı. Karısı saat dokuzda, yani Trixie'nin yatak vaktinde adamakıllı sarhoştu. Vic o saate kadar birkaç psikoloji terimine daha açıklık getirmişti. Trixie'ye bilincin ne olduğunu anlatmak kolay değildi ama Vic, insanların faz-

la içtikleri ve kanepede uyuyakaldıkları zaman o şeyi kaybettiklerini söyleyerek konuyu biraz aydınlığa kavuşturdu.

16

Ertesi gün Vic öğle yemeği için eve geldiğinde Melinda hâlâ uyuyordu. Vic karısının önceki gece çok geç saate kadar ayakta kaldığını biliyordu; çünkü gece iki buçukta kendi ışığını söndürdüğünde Melinda'nın yatak odasından arka bahçeye hâlâ aydınlık vurduğunu fark etmişti. Akşam saat yedide geldiğindeyse Melinda, öğlen üçe kadar uyuduğunu söylemesine rağmen, alkolün etkisini üstünden atabilmiş değildi. Vic'in ona iki haberi vardı; biri iyi, öbürü pek iyi değil. İlkini akşam yemeğinden önce, Melinda'nın içki sersemliği had safhadayken söyledi. Böylece onun kendisini daha iyi hissedeceğini umuyordu.

"Bu dedektif hikâyesini," dedi, "ne Horace'a, ne Phil'e ne de başka birine anlatmayacağıma emin olabilirsin. Dolayısıyla Wilson ve Ralph çenelerini tutarlarsa –ki bunun için çok geçerli nedenleri var– kimsenin bundan haberi olmaz." Karısının yanını tutuyormuş gibi kaygıyla, "Şimdiye kadar öğrenen oldu mu?" diye sordu.

Melinda bu acılı ve savunmasız ânında, "Hayır," diye inledi.

Vic, "Bunu duymanın sana iyi geleceğini düşündüm," dedi.

Melinda kayıtsızca, "Eksik olma," dedi.

Vic istemdışı bir hareketle omuz silkti. Fakat Melinda ona bakmıyordu. "Her neyse, bugün Brian Ryder'den

bir mektup aldım. Kasımın üçüncü haftası buraya gelecekmiş. Ona bizde kalabileceğini söyledim. İki gece kalacak, bilemedin üç. Basımevinde yapacak çok işimiz olacak, o yüzden evde pek duramayacağız." Sanki uykudaymış gibi, bu sözleri işittiğine dair hiçbir tepki vermeyen Melinda'yı bir süre izledikten sonra Vic ekledi: "Mektuplarından anladığım kadarıyla Brian Ryder çok uygar bir genç. Daha yirmi dört yaşında."

Gözünü yere dikip boş bardağını Vic'e uzatan Melinda, "Bana bir içki daha vermezsin herhalde," dedi.

Melinda o akşam sıkı bir yemek yedi. Zaten akşamdan kalma olduğu zamanlarda iyi yerdi; içki sersemliğini üzerlerinden atamayanlara çok yemenin iyi geldiği yollu bir kuram geliştirmişti. O, 'Alkolü yemekle bastır' ilkesince hareket ediyordu. Nitekim yemeğin ardından gazeteye bakacak kadar kendine geldi. Vic, Trixie'yi yatırdıktan sonra geri geldi ve koltuğuna oturdu.

"Melinda, sana bir şey soracağım," diye başladı.

Gazetenin üstünden Vic'e bakan Melinda, "Ne oldu?" diye sordu.

"Benden boşanmak ister misin? Sana çok iyi bir nafaka verebilirim."

Melinda belki beş saniye boyunca kocasına baktı. Kararlılıkla, hatta kızgınlıkla, "Hayır," dedi.

Ansızın mantığın esinine kapılıp ellerini açan Vic, "İyi de bütün bunların anlamı ne?" diye sordu. "Benden nefret ediyorsun. Bana düşman gibi davranıyorsun. Peşime özel dedektif takıyorsun..."

"Çünkü Charley'i öldürdün. Burada oturduğundan ne kadar eminsem, onu senin öldürdüğünden de o kadar eminim."

"Hayatım, ben yapmadım. Aklını başına topla."

"Senin yaptığını *herkes* biliyor!"

"Kimmiş onlar?"

"Don Wilson. Ralph. Harold da öyle düşünüyor."

Vic yumuşaklıkla, "Madem öyle, niçin kanıtlamıyor-

lar?" diye sordu.

Melinda oturduğu kanepede doğrulup sehpanın üstündeki sigara paketine uzanarak, "Onlara zaman tanı. Kanıtlayacaklar. Yoksa *ben* kanıtlarım," dedi.

Vic, "Bunu nasıl yapacağını merak ediyorum doğrusu. Suçu masum birine yıkarak mı?" diye sordu. Sonra düşünceye dalmış bir edayla, "Ama sanırım artık çok geç. Söylesene, Don Wilson ya da Carpenter niçin beni yalan makinesine bağlamıyorlar? Gerçi buna yetkileri yok ya."

Melinda, "Harold makineye doğru tepki vermeyeceğini düşünüyor," dedi. "Ona göre sen bir çatlaksın."

"Ve bu çatlak seni özgür bırakacak."

"Dalga geçme, Vic."

"Özür dilerim. Ama ben dalga geçmiyorum. Soruma geri dönecek olursak, eğer boşanmak istersen sana Trixie'den başka her şeyi verebilirim. Bunun ne demek olduğunu bir düşün. İstediğini yapacak, istediğinle görüşeceksin ve istediğin kadar paran olacak. Hiçbir sorumluluğun olmayacak, ne eş ne de anne olarak. Ne kadar eğlenebileceğini bir düşün."

Melinda sözcükler ona eziyet ediyormuş gibi alt dudağını ısırıyordu – belki de teklifin cazibesinden. "Seninle işim daha bitmedi. Seni mahvetmek istiyorum. Seni paramparça etmek istiyorum," dedi.

Vic yine ellerini iki yana açtı, şakacı bir tavırla konuştu: "Bunu zaten kolayca yapabilirsin. Çorbama istediğin kadar arsenik katabilirsin. Ama tat alma duyum güçlüdür. Sen en iyisi..."

"Seni öldürmeyi kastetmedim. Sen resmen – *sıyırmışsın*, canına kastedilmesini umursamazsın bile. Benim asıl istediğim senin o kahrolası egonu ayaklar altına almak!"

"Bunu zaten yapmadın mı? Hayatım, bu yaptığından daha beter ne olabilir? Benim nasıl hayatta kalmayı başardığımı sanıyorsun?"

"Egonla."

Vic dayanamayıp bir kahkaha attı. Sonra yine ciddileşti. "Hayır, egomla değil. Kendime ait parçaları tekrar birleştirerek ve onları bir arada tutarak – iradeyle. İstersen buna irade gücü diyelim, ben bununla hayatta kalmayı başarıyorum, egoyla değil. Bende ego olduğunu nasıl düşünebilirsin?" diye umutsuzca sözlerini bitirdi. Bu tartışmadan olağanüstü keyif almıştı. Kendi sesi de hoşuna gitmişti; kulağına çok nesnel gelmişti sesi, sanki teybe kaydedilmişti de oradan kendisini tekrar dinliyordu. Ayrıca kulağa saf tutkuyla abartılı duygusallığın bir bileşimi gibi gelen sözlerindeki dramatik tınının da farkındaydı. Tok, kalın bir sesle ve içten bir el hareketiyle konuşmaya devam etti. "Seni sevdiğimi biliyorsun, sana istediğin veya elimden gelen her şeyi verebileceğimi biliyorsun." Bir süre durakladı; yatağın kendine ait yarısını da ona verdiğini düşünüyordu, ama kendini tutamayıp güleceği veya Melinda'yı güldüreceği korkusuyla bunu söyleyemedi. "Bu son teklifim. Bundan fazla ne yapabilirim, bilmiyorum."

Melinda ağır ağır, "Sana söyledim," dedi. Sonra alaycılıkla, "Seninle işim daha bitmedi. Sen niçin boşanmıyorsun benden? Bu senin için çok daha güvenli olmaz mı? Bunun için bir sürü geçerli nedenin olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu; sanki bu gerekçeler hayalîymiş veya Vic bu yola başvursa alçaklık etmiş olur gibi.

"Ben hiç senden boşanmak istediğimi söyledim mi? Bunu yaparsam sorumluluklarımdan kaçıyormuş gibi hissederim kendimi. Ayrıca bir erkeğin karısını boşaması uygun düşmez. Boşanmayı isteyen kadın olmalıdır. Fakat bu tartışmadan çıkan sonuç..."

"Bu iş daha bitmedi."

"Ben de bunu söylemek istiyorum. Benimle hep böyle saldırganca mı konuşman gerekiyor?" Vic hâlâ yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Melinda saldırganlığından ödün vermeksizin, "Haklısın. Saldırganlığımı son hamleye saklamam gerekir," dedi.

Vic iç geçirdi. "Eh, statükoyu hâlâ eskisi gibi kabul ediyorum. Ralph'la Wilson'u ne zaman eve çağıracaksın? Hiç durma. Onları kaldırabilirim."

Ela gözleri bir kurbağanınki kadar soğuk ve sabit olan Melinda, Vic'e dik dik baktı.

Vic, "Son sözün bu mu?" diye sordu.

"Ben söyleyeceklerimi söyledim."

"O zaman artık yatabilirim." Vic kalktı ve Melinda'ya gülümsedi. Koltuğunun yanındaki sehpadan piposunu alarak, "İyi geceler. Tatlı rüyalar," dedi ve kendi dünyasına –garaja ve odasına– geçti.

17

Don Wilson, Vic'le karşılaşmasının üstünden daha iki hafta geçmemişti ki karısıyla Wesley'e taşındı. Orada tuttukları apartman dairesini yine Melinda buldu. Vic bunu bir ordunun dağılıp geri çekilmesi olarak değerlendirdi. Wilson daha ilk çatışmada hezimete uğramıştı. Adam saklanabilmek için geri çekilmişti, ama artık keskin bakışlarını düşmanının üstünde tutması daha zor olacaktı.

Olayları izleyen Vic, Melinda'ya, "Ne oldu? İnsanlar ona kasabayı dar mı ettiler?" diye sordu. Bu dedektiflik hikâyesi nasıl olduysa kasabaya yayılmıştı. Vic, Ralph' tan sızdığını tahmin ediyordu. Ralph belki de kamuoyunu Victor Van Allen'in aleyhine yönlendirmek umuduyla onun, kuşkulu tavırlarından dolayı beş haftadır bir dedektif tarafından takip edildiği haberini yaymış ve bu girişim Vic'in iyi ünü sayesinde ters tepmişti. Olayın etkileri çok ilginçti; sanki camdan bir top taş bir duvara çarpıp tuzla buz olmuş, kasaba halkı da sağa sola saçılmış bazı ufak tefek cam parçalarıyla –hikâyenin bir bütün haline getiremedikleri parçaları– yetinmek zorunda kalmıştı. Örneğin, dedektifi kimin tuttuğu konusu vardı. Kimisi, Wilson tuttu, diyordu – tabii buna parasının yetmemesi gibi bir çelişki vardı ortada, ama olsun. Kimisi de dedektifin –eğer böyle biri gerçekten varsa ve eğer bu hikâye tamamen uydurma değilse– emniyetten olduğu-

nu ve De Lisle'in ölümünü izleyen birkaç haftalık süreç içinde sessizce olağan bir soruşturma yürütüldüğünü varsayıyordu. Horace olayın aslını herkesten daha iyi biliyordu, ama o bile Vic'e dedektifi Melinda'nın tutup tutmadığını soramıyordu. Vic onun böyle bir kuşkusunun olduğunu biliyordu, ama bu gerçek sanki üstünde konuşulamayacak kadar utanç verici, Vic'in doğrulayamayacağı kadar acı vericiydi. O yüzden Horace bu günlerde kederli bir ifade takınmakla yetiniyordu.

Vic bu günlerde her zamankinden daha neşeli ve yumuşaktı. Melinda'nınsa morali bozuktu ve giderek daha çok içiyordu. Don Wilson'u görmek için defalarca alelacele Wesley'e giden Melinda bu gidişlerin birinde aşırı hızdan ve alkollü araç kullanmaktan dolayı tutuklandı. Wesley'deki polis karakolundan Vic'in işyerini aradı, Vic de aceleyle karakola gitti. Karısı o kadar da sarhoş değildi, hatta önceki halleriyle karşılaştırıldığında hiç sarhoş değildi, ama trafik polisi ondan alkol kokusu almış veya Melinda'yı durdurduğunda onun pervasızca saldırgan halinden sarhoş olduğu sonucunu çıkarmış olmalıydı. Melinda cesurca alkol testi yapılmasını istiyordu. Fakat karakolda bunu yapacak donanım yoktu.

Vic komisere, "Gördüğünüz gibi o sarhoş değil," dedi. "Hız yapmış olabileceğini kabul ediyorum. Bazen böyle şeyler yapıyor. Melinda, hızla ilgili konuyu sen daha iyi halledersin çünkü benim neler olduğundan haberim yok."

Melinda'nın ehliyetine altı ay süreyle el konulursa evde kıyametin kopacağını çok iyi bilen Vic tüm maharetini gösterdi. Evde mahsur kalan Melinda, Vic'in hayatını cehenneme çevirebilirdi. Komiserin alkollü araba kullanmanın fenalığı konusunda attığı nutku Vic saygıyla dinledi; mutlu sona yaklaştıklarını biliyordu. Melinda, "Daha önce sarhoş araba kullanmakla hiç suçlanmadım ve şimdi de sarhoş olmadığım konusunda ısrarlıyım!" diye araya girdi. Onun bu kararlılığı komiser üstünde etki-

li oldu; elbette ki Küçük Wesley'in saygın bir sakini ve Greenspur Yayınevi'nin kurucusu olan Victor Van Allen'in şahsı da. En azından Victor öyle düşündü. Orta yaşlı komiser Greenspur Yayınevi'nin adını duyacak ve Victor Van Allen'in onunla bağlantısını bilecek kadar zeki bir adama benziyordu. Vic'in kendi cebinden ödediği 15 dolarlık bir cezayla Melinda serbest bırakıldı ve kadın Wilsonlara olan hızlı yolculuğuna devam etti.

Vic o akşam karısına, "Söylesene, Don Wilson'un neler kuruyor?"

"Ne demek, neler kuruyor?"

"Yani, neler kuruyorsunuz? O kadar çok görüşüyorsunuz ki."

"Onu seviyorum. Konuşacak çok şeyimiz var. Çok ilginç bazı kuramları var."

"Öyle mi? Kuramların seni ilgilendirdiğini hiç bilmezdim."

Melinda, "Ama onlar kuramdan da öte," dedi.

"Örneğin?"

Melinda onu duymazdan geldi. Dizlerinin üstüne çökmüş, gardırobunun alt tarafını temizliyor, oradan unutulmuş ayakkabıları, çorapları, ayakkabı kalıplarını ve Trixie'nin tozlanmış küçük bir bez bebeğini çıkarıyordu.

Vic durup dururken, "Bir köpek almalıyız," dedi. "Trix için iyi olur. Yeterince erteledik bu işi."

Melinda, "Evde bir köpek eksikti," dedi.

"Trixie'yle konuşup nasıl bir köpek istediğini soracağım." Vic, Melinda'nın evde köpek istemediğini biliyordu. Bu konuda uzun uzun tartışmışlardı. Vic alalım demiş, Melinda ayak diremiş, sonunda Vic hep Melinda'nın isteğine boyun eğmişti. Fakat artık karısının ne düşündüğü umurunda değildi. "Bu arada, June Wilson nasıl?" diye sordu.

"İyi. Niçin sordun?"

Vic, "Onu seviyorum. Çok hoş, açıksözlü bir kadın.

Nasıl olmuş da Don gibi bir adamla evlenmiş, merak ediyorum," dedi.

"Çok sıkıcı bir kadın. Don herhalde tanımadan evlenmiş onunla."

"Biliyorsun, iki ay kadar önce kocasının yaptıklarının yanlış olduğunu söylemek için beni ziyarete gelmişti. Hatırlıyorum, durumu büyük bir hassasiyetle açıklamıştı. Kocasıyla aynı görüşte olmadığını ve bunu benim bilmem gerektiğini söylemişti. Onun da Don'la sürgüne gitmiş olması ne kötü, değil mi? Siz ikiniz konuşurken o ne yapıyor?"

Melinda o akşam daha uysaldı.

Vic, eğilip hararetle ayakkabılarının tozunu alan, onları sıraya dizen karısını bir süre arkadan izledi; Melinda hırsını alamadığı durumlarda biriken enerjisini böyle yapıcı işlere pek harcamazdı. Vic, Wilsonlardaki havanın nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. Melinda'nın hâlâ sıcak karşılandığı tek yer orasıydı. Öte yandan, Don Wilson, kendini Melinda'ya iyi davranmak zorunda hissetmekle birlikte ondan biraz şıkılmış, Küçük Wesley'den uzaklaşmasından ve toplum tarafından dışlanmasından biraz da onu sorumlu tutuyor olmalıydı. June ise Melinda'ya soğuk bir merhaba dedikten sonra herhalde onları yalnız bırakıyordu, ama Melinda genel olarak kadınları küçümsediği için bunu zaten dert etmezdi. Ralph da zaman zaman oraya gidiyor olmalıydı. Hatta Melinda bazı zamanlar Wilsonlara gidiyorum diye Ralph'ın evine bile gidiyor olabilirdi. Tabii Ralph'ın onu eve alacak cesareti varsa. Melinda'nın uzun, güçlü sırtına ve hareketli ellerine bakan Vic gülümsedi ve Ralph'ın evinde baş başa otursalar oranın atmosferinin neye benzeyeceğini merak etti. Ralph'ın korkudan Melinda'ya dokunamadığını, Melinda'nınsa bu yüzden Ralph'a sinir olduğunu, ama herif topu topu birkaç kişilik Vic-karşıtları grubunun bir üyesi olduğundan onu sürekli görmek zorunda kaldığını hayal etti. Herhalde iki kocakarı gibi yakınarak ve aynı şey-

leri habire yineleyerek Vic hakkında dedikodu yaparlardı.

Vic, Trixie'nin kapısını çaldı. "Matmazel?" diye seslendi.

"Evet?"

Vic kapıyı açtı. Trixie yatağına oturmuş, bir resim kitabını pastel boyayla boyuyordu. Vic ona gülümsedi. Kendi başına kalmaya o kadar razı hali vardı ki. Vic onunla gurur duyuyordu. O babasının kızıydı. "Ee, Trix, bir köpek almaya ne dersin?"

"Köpek mi? Gerçek bir köpek mi?"

"Doldurulmuş bir köpek kastetmiyorum."

"Aman Allahım!" Trixie öne doğru bir hamle yaparak yatağın kenarına yaklaştı, sonra çığlık atarak aşağı indi. "Köpek, köpek! Yaşasın!" Vic'in midesini yumruklamaya başladı.

Vic kızını koltuklarının altından tutup kaldırdı. "Nasıl bir şey istersin?"

"Büyük bir köpek."

"Ama nasıl bir şey?"

"Bir... çoban köpeği."

"Hımm. Aklına daha ilginç bir şey gelmiyor mu?"

"Bir... Alman kurdu!"

Vic kızını sallayarak yere indirdi. "Onlar çok çıkarcı olur. Boxer'a ne dersin? East Lyme yolunda önceki gün boxer yavrularıyla ilgili bir tabela görmüştüm sanki. Yavru istersin, değil mi?"

Sevinçten ne olsa kabul edecek durumda olan Trixie hoplayıp zıplayarak, "Evet," dedi.

"İyi o zaman, yarın öğleden sonra oraya bir gidelim bakalım. Saat üçte seni okuldan alırım. Anlaştık mı?"

Trixie zıplamaktan nefes nefese, "Anlaştık!" dedi. "Boxerlar neye benzer?"

"Bana Boxerları bilmediğini söyleme! Kahverengidirler, burunları siyahtır, boyları şu kadar olurlar – bence onları çok seveceksin."

"Harika!"

"Umarım bu kadar zıplamak seni yeterince yormuştur, çünkü artık yatman gerekiyor. Hadi üstündekileri çıkar." Vic kapıya yöneldi.

Trixie, "Banyo yapacağım!" dedi.

"Yemekten önce yapmadın mı?"

"Yine yapmak istiyorum."

Vic tam olmaz diyecekken vazgeçip, "Tamam," dedi ve banyoya gidip küveti sıcak suyla doldurdu. Trixie'nin banyo çılgınlığı Vic'in birkaç gün önce ona, şimdi küvetin kenarında duran oyuncak bir dalgıç almasıyla başlamıştı. Vic dalgıcı küvete attı ve suyun üstünde durması için oyuncağın bağlı olduğu balonu sıktı. Yirmi beş santim uzunluğundaki bu dalgıcın kauçuk dalgıç giysisi, başlığı ve sırtında oksijen tüpü vardı. Vic birkaç dakika onun suyun üstünde sallana sallana yüzmesini izledi. Küvet iyice dolunca havanın tekrar balona dolmasına izin verdi ve oyuncak başının üstünden kabarcıklar çıkara çıkara dibe indi. Dalgıç alt tarafı daha ağır olduğu için ayak üstü duruyordu. Sonra Vic balonu sıkıp onu tekrar yüzeye çıkardı, sonra yine dibe batırdı. Harika bir oyuncaktı bu. Vic basım işlerine bu kadar meraklı olmasaydı bir oyuncak mucidi olabileceğini düşünmüştü hep. Bundan daha eğlenceli bir meslek hayal edemiyordu.

Trixie banyoya girdi, kırmızı-beyaz çizgili bornozunu çıkardı ve suyun sıcaklığına bile bakmadan güvenle küvete girdi.

Vic, "Matmazel, küvetin tadını çıkarın," deyip kapıya yöneldi.

"Babacığım, Charley havuzda boğulurken o da böyle ayaklarının üstünde mi duruyordu."

"Bilmiyorum tatlım, o sırada yanında değildim."

Trixie sarı kaşlarını ansızın çatarak, "Tabii ki oradaydın!" dedi.

Vic, "Yani, suyun altını göremiyordum," dedi.

"Onu başı yukarıdayken aşağı itmedin mi?"

Vic yarı şaka, yarı ciddi bir edayla, "Şey, ben... ben adama *dokunmadım* bile!"

"Tabii ki dokundun! Janey senin yaptığını söylüyor, Eddie'yle Duncan da ve... ve Gracey, Pete ve tanıdığım herkes!"

"Tanrım, gerçekten mi? Ama niçin, bu korkunç bir şey."

Trixie kıkır kıkır güldü. "Şaka yapıyorsun!"

Vic ciddiyetle, "Hayır, şaka yapmıyorum," dedi, oysa böyle ciddi görünerek kızına çok şakalar yapmıştı. "Küçük arkadaşların bunları nereden biliyorlar bakalım?"

"Duymuşlar."

"Kimden?"

"Şeyden, anneleriyle babalarından."

"Kim? Hepsi mi?"

Trixie, "Evet," dedi. Fakat gözlerinde, yalan söylediği seyrek zamanlarda beliren, kendisinin inanmadığı gibi babasının da inanacağından kuşku duyduğunu ele veren bir bakış vardı.

Vic, "Sana inanmıyorum," dedi. "*Bazıları* söylemiştir. Sonra siz çocuklar da bunları yayıyorsunuz." Böyle yapmamalısınız, demek istiyordu ama kızının söz dinlemeyeceğini biliyordu ve ne kendisinin, ne de kızının gözünde onu azarlamasına neden olacak kadar korkak görünmek istemiyordu.

Trixie, "Bana senin bunu nasıl yaptığını soracaklar," dedi.

Vic eğilip Trixie'nin omuz hizasındaki musluğu kapadı. "Ama hayatım, ben yapmadım ki. Ben yapsaydım hapse atılırdım. Bunu bilmiyor musun? İnsan öldürmenin idamla cezalandırıldığını bilmiyor musun?" Vic hem kızını etkilemek, hem de su sesi kesildiğinden Melinda'nın onları holden duymasını önlemek için fısıltıyla konuşmaya başlamıştı.

Trixie ciddi gözlerle bir süre babasına baktı, sonra bakışları, Melinda'ya yakışır bir edayla ağır ağır küvetin

dibindeki dalgıca çevrildi. Babasının yapmadığına inanmak istemiyordu. O küçük sarışın kafada ahlâk kuralı diye bir şey yoktu, yani en azından cinayet gibi ciddi bir konuyla ilgili olarak. Vic, kızının okuldan tebeşir çalmaya yeltenmeyeceğini biliyordu, ama onun gözünde cinayet başka bir şeydi. Adam öldürmeyi her gün çizgi romanlarda okuyor, Janeylerin evindeki televizyonda görüyordu; hatta Western filmlerindeki iyi yürekli kovboylar yaptıklarında heyecan verici ve kahramanca bir şey oluyordu cinayet. Kızı da onun bir kahraman, iyi yürekli, korkmayan biri olmasını istiyordu. Vic artık kızının gözünde bir-iki kademe düşmüş olduğunun farkındaydı.

Trixie başını kaldırdı. "Yine de onu senin boğduğunu düşünüyorum. Bunu açık açık söylemiyorsun, o kadar," dedi.

Ertesi gün öğleden sonra Vic'le Trixie, East Lyme yolundaki köpek barınağından 75 dolara erkek bir Boxer yavrusu aldılar. Yavrunun sargılı kulakları daha yeni kesilmişti. Doğum belgesindeki soykütüğünde adı Woodslu Roger olarak geçiyordu. Trixie öbür yavrular arasından Roger'i maymunsu yüzündeki mahzun bakışlarından ve başındaki sargıdan dolayı tercih etmişti. Vic'le Trixie barınaktayken hayvan kulağını iki kez bir yere çarpmış, acı bir sesle havlamış ve yüzü daha mahzunlaşmıştı. Eve dönerken Trixie yavruyu kucağından indirmemiş ve bir kolunu onun boynuna dolamıştı; Vic hiçbir Noel'de kızını bu kadar mutlu görmemişti.

Melinda köpeğe uzun uzun baktı; Trixie'nin ondan bu kadar hoşlandığını görmese kesin söylenirdi. Vic mutfaktan yatak işlevi görecek büyük bir karton kutu çıkardı, onu yirmi beş santim yüksekliğinde kesti ve hayvanın girip çıkması için kutunun bir yanına kapı açtı. Sonra Trixie'nin minik yatak örtülerinden birkaç tanesini altına serdi ve kutuyu Trixie'nin odasına koydu.

Vic, barınaktaki adamın tarifi üzerine birkaç paket köpek bisküvisi, bebekler için tahıl gevreği ve bazı kö-

pek mamaları aldı. Yavrunun iştahı yerindeydi ve o akşam mamasını yedikten sonra kuyruğunu salladı; yüzünde biraz daha neşeli bir ifade belirmişti. Ardından Trixie'nin yerde yuvarladığı kauçuk topla da oynamaya başladı.

Vic, Melinda'ya, "Eve biraz neşe geldi," dedi, ama herhangi bir karşılık alamadı.

18

Vic'le Melinda o kasım ayında kulüpte yapılan ve Küçük Wesley'in geleneksel sonbahar partisi sayılan 'Yaprak Gecesi'ne katıldılar. Kulüpten daveti alınca Vic önce partiye gitmek istememiş, ama on beş saniye içinde bundan vazgeçmişti. Doğru olan gitmekti; ve Vic toplumsal yaşamın doğru kabul ettiği şeyleri yapmaya genellikle özen gösterirdi. Düşündüğünde, ilk baştaki olumsuz tepkisinin iki-üç nedenden kaynakladığını anladı: Birincisi, Dört Temmuz balosuna gittiklerinde Melinda'yla arasında çok daha güzel bir ilişki vardı ve Vic dört ay öncesinin mutluluğuyla çelişen bir görüntü vermek istemiyordu. İkincisi, İtalyanca –daha doğrusu, Sicilya lehçesinde– bir müsvedde üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyor ve akşamlarının tamamını ayırdığı bu uğraşı bırakmak istemiyordu. Üçüncüsü, Melinda'yı ikna etmek gibi bir sorun vardı. Melinda, Vic'in gitmesini istiyor, ama kendisi gitmek istemiyordu. Evinde oturup yaslı, ezik, çöküntüye uğramış eş rolünü oynamak istiyordu. Daha da önemlisi, kocasının eşi ve arkadaşı olarak değil –ortada görünmeyerek– onun düşmanı olarak görünmek istiyordu. Fakat Vic'in karısına hatırlattığı birkaç şey onu ikna etmeye yetti. Aslında önemsiz olan ve Vic'in gerçekten şikâyet etmeye hakkı olmadığı bir başka bahane de smokininin pantolon ve ceketinin özellikle bel kısmından artık bol gelmesiydi.

Kulübün kocaman yuvarlak balo salonu her türden ve renkten güz yapraklarıyla süslenmişti. Avizeler çam kozalaklarıyla dekore edilmiş ve etrafa kırmızıya ve sarıya çalan yapraklarıyla balkabakları asılmıştı. Vic oraya varır varmaz her zamanki gibi tek başına salonun çevresinde volta atmaya başladı. Evdeyken özgüveninden bir an için kuşkuya düşmüştü. Aslında Trixie'nin ona anlattıklarının ne kadarına inanması gerektiğini bilememişti. Şimdiyse temmuzda gördüğü insanların arasına karışmak hoşuna gidiyordu. İşte Bayan Podnansky, her zamankinden daha sıcak ve dost canlısı. MacPhersonlar – onlarda da hiçbir değişiklik olmadığı kesindi: Mac'in gözleri daha saat onda sarhoşluktan kızarmaya başlamıştı ama herhalde gecenin sonuna kadar dayanabilirdi; karısına gelince, selam verirken onu uzun uzun süzmesi belki bir kuşku belirtisi sayılsa bile bu belirti, onun, Vic'in zayıfladığına ilişkin sözleriyle silindi gitti.

Bayan MacPherson, Vic'e hayranlıkla, "Diyete mi başladın?" diye sordu. "Bana da anlatırsan çok sevinirim."

Ve Vic sırf eğlence olsun diye bir süre onlarla sohbet etti; ayaküstü uydurduğu diyeti hakkında bilgi verdi. Hamburger ve greyfurt, o kadar. Hamburgerler soğanlı ve soğansız olmak üzere çeşitlendirilebilirdi. Ama o kadar. Vic gülümseyerek, "Buradaki asıl amaç hamburger ve greyfurttan o kadar bıkmak ki sonunda onları bile yememek," dedi. "Sonunda gerçekten de yemiyorsun."

Bayan MacPherson sahiden çok ilgiliydi ama Vic, onun kalas belinin bir santim bile incelmeyeceğine kalıbını basardı. Eğer bu diyeti Melinda'ya soracak ve Melinda bu konuda bir şey bilmediğini söyleyecek olsa, bu da sorun olmazdı çünkü herkes onun, kocasının yediklerini veya yaptıklarını umursamadığını pekâlâ bilirdi.

Herkes samimi davranıyordu ve Vic kendi tavırlarının da neredeyse temmuzdaki kadar neşeli olduğunu tahmin ediyordu. Mary Meller'i bir değil, iki kez dansa kaldırdı. Ardından da Evelyn Cowan'la dans etti. Melin-

da'ya dans etmek isteyip istemediğini hiç sormadı bile çünkü onunla dans etmek istemiyordu. Fakat yine de onun eğlenmesi önemliydi. Vic karısının mutsuz olmasını istemiyordu. Mellerler onunla bir süre sohbet etme inceliğini gösterdiler, ardından da Melinda, Vic'in daha önce hiç görmediği bir adamla dans etti. Arkadaşlarının –MacPhersonlar dahil– çoğu bu akşam ona pek sıcak davranmasalar da, Vic, Melinda'nın idare edebileceğini düşünüyordu. Vic salonun bir ucundaki uzun, eğri bar tezgâhında Horace'la bir içki içti ve ona yeni aldığı İtalyanca müsveddeyi anlattı. Müsvedde, yirmi altı yaşındayken kocasıyla birlikte Sicilya'dan gelen ve okumayazması zayıf olan yaşlı bir kadının günlüğüydü. Vic günlüğün orijinal dilini olabildiğince koruyarak onu anlaşılır hale getirmeyi ve biraz kısaltıp basmayı düşünüyordu. Günlük, Coolidge hükümetini harika bir üslûpla ele alıyordu. Esas olarak üç oğlanla iki kızın yetiştirilmesini anlatan metin buram buram siyaset kokuyordu ve Primo Carnera gibi sporcular hakkında da son derece komik yorumlar vardı. Kadının oğullarından biri emniyette çalışmaya başlamış, biri İtalya'ya geri dönmüş, öbürü de gangsterlerin düzenlediği yasadışı piyangoların bayisi olmuş. Kızlarından biriyse üniversite okuyup evlenmiş, öbürü de evlenip mühendis kocasıyla Güney Amerika'ya gitmiş. Kadının Manhattan'daki Carmine Caddesi'nde bulunan evinden Güney Amerika hakkında yaptığı yorumlar yer yer komik, yer yer de tüyler ürperticiydi. Vic'in anlattıkları Horace'ı kahkahalarla güldürdü.

Horace, "Bu senin için çok yeni bir şey değil mi?" diye sordu.

Vic, Melinda'nın Ralph Gosden ve bu akşam birkaç kez dans ettiği adamla yan yana durduğunu fark etti. "Evet," dedi. "Ama artık değişiklik yapmanın zamanı geldi. Müsveddeyi bana Güney Amerika'daki kızı gönderdi. Bu çok büyük bir tesadüf, anlıyor musun. Greenspur Yayınevi'nin adını Güney Amerika'da çıkan bir yayında

görmüş ve İngilizce'den başka dillerde de kitap bastığını öğrenmiş. Dediğine göre annesinin günlüğünü bana o yüzden, belki ilgilenirim diye göndermiş. Mektubu çok hoştu. Hem alçakgönüllü hem de umutlu. Kitabı bir sayfasını İtalyanca, bir sayfasını İngilizce olarak basmayı düşünüyorum, Xenophon'da yaptığım gibi. O lehçeyi anlayabilecek insan sayısı çok az."

Horace, "Peki nasıl okuyabiliyorsun o zaman? İtalyancan o kadar iyi mi?" diye sordu.

"Hayır, ama sözlük yardımıyla bayağı anlayabiliyorum; tesadüf bu ya, evde İtalyan lehçeleriyle ilgili bir sözlüğüm var. Yıllar önce New York'ta bir sahaftan almıştım, Allah bilir neden, ama şimdi işime çok yarıyor. Neredeyse her şeyi orada bulabiliyorum. Neyse ki kadının el yazısı okunaklı."

Horace başını salladı. "On parmağında on marifet."

Melinda'dan yana bakan Vic, karısının daha önce dans ettiği tıknaz, sağlam yapılı adamın o anda kendisini süzdüğünü gördü. Salonun ta öbür yanından bile Vic adamın bakışında safça bir merak olduğunu anladı. Belki de Melinda ona yalnızca kocasını gösteriyordu. Ellerini önünde kenetlemiş, kıvrak bedeniyle efendilerinin huzuruna çıkan köleler gibi öne doğru hafiften eğilmiş olan Ralph –alçaklığın somutlaşmış hali– ayakta Melinda'yla konuşuyordu. Bay Gosden, Vic'in olduğu yana bakmıyordu. Salondaki insanların birçoğu Ralph'ın Melinda'yla geçmiş ilişkisini mutlaka biliyordular. Ralph şimdi de gülüyordu. Bu akşam cesareti üstündeydi anlaşılan. Sonra tıknaz adam kollarını dansa davet eder gibi Melinda'ya uzattı ve zarafetle dans pistine çıktı. Ralph Gosden o bildik ahmakça gülümsemesiyle onları, belki de yalnızca Melinda'yı izliyordu. Vic, Horace'ın kendi bakışlarını takip ettiğini fark edince gözlerini yine içkisine indirdi.

Horace, "Oradaki Ralph Gosden mi?" diye sordu.

Vic, "Evet. Sevgili dostumuz Ralph," dedi.

Horace laboratuvara tahlil için gönderilen, bir saralı-

nın beynine ait bir parçadan, lokal anestezi uygulanan hasta ameliyatta kımıldadığı için parçanın uğradığı doku bozukluklarından konuşmaya başladı. O da Vic gibi beyin yaralanmalarına, ameliyatlarına ve hastalıklarına son derece meraklıydı. İkisinin konuşmayı en çok sevdikleri konuydu. Melinda dans ettiği adamla yanlarına geldiğinde hâlâ beynin ön bölümüne ait bir ameliyat vakası üzerinde konuşuyorlardı.

Melinda, "Vic," dedi, "Bay Anthony Cameron'la tanışmanı istiyorum. Bay Cameron, kocam."

Bay Cameron kocaman elini uzattı. "Nasılsınız?"

Vic de onun elini sıkarak, "Teşekkür ederim, siz nasılsınız?" dedi.

"Ve Bay Meller mi?"

Horace'la da aynı hal-hatır faslından geçtiler.

Melinda, "Bay Cameron müteahhitlik yapıyor. Burada ev yapacak bir arazi arıyor. Onunla konuşmak isteyebileceğini düşündüm," dedi. Tekdüze ses tonundan Vic, Melinda'nın Bay Cameron'u aslında başka nedenlerle tanıştırdığını anladı.

Bay Cameron'un fal taşı gibi bakan açık mavi gözlerinin küçüklüğü, gözakıyla tezat oluşturuyordu. Adam boylu değildi; et ve kemikten değil de başka bir şeyden yapılmış izlenimi veren kocaman köşeli bir kafası vardı. Karşısındakini dinlerken ağzını hafif aralıyordu. Horace ona, Küçük Wesley'in kuzeyiyle kasaba merkezi arasında kalan ve bir tepeyi çeviren bir parselden söz etti. O tepenin Ayı Gölü manzarası da vardı.

Bay Cameron, "Oraya baktım, yeterince yüksek değil," dedi, ardından da bir cevher yumurtlamış gibi Melinda'ya gülümsedi.

Vic, "Doğrusunu isterseniz, dağlara vurmadıkça burada pek yüksek yer bulamazsınız," dedi.

"Eh, o zaman biz de belki öyle yaparız!" Bay Cameron iri ellerini ovuşturdu. Dalgalı koyu kahverengi saçları yağlıydı ve sanki ağır kokuyormuş gibi bir hali vardı.

Ardından bölgenin balık avlama olanaklarından söz etmeye başladılar. Bay Cameron çok iyi balık tuttuğunu ve sepetini her zaman doldurmakla övündüğünü söyledi. Meğer akarsularda olta balıkçılığı konusunda Vic'in hiç duymadığı, ama çok yaygın olan bir teknik varmış. Adam kollarını geniş hareketlerle savurarak tekniğin nasıl olduğunu gösterdi. Horace ise onu hoşlanmayan bakışlarla süzüyordu.

Vic, "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, hayır, teşekkür ederim. Yanına bile yaklaşmam!" Bay Cameron bu sözleri ışıl ışıl gözlerle ve boş vakitlerini doğada değerlendirenlere özgü gür bir sesle söylemişti. Hepsi birbirinin aynı olan küçük, düzgün dişleri vardı. "Vay be, bu akşamki parti bayağı büyükmüş, öyle değil mi?" Melinda'ya baktı. "Yine dans etmek ister misin?"

Melinda ellerini kaldırarak, "Hem de çok," dedi.

Cameron dans ederek uzaklaşırken, "Hoşçakalın, Bay Van Allen ve Bay Meller," dedi. "Sizlerle tanıştığıma sevindim."

Vic de, "Hoşçakalın," dedi. Sonra Horace'la bakıştılar, ama ikisi de gülümseyemeyecek veya yorum yapamayacak kadar kibardılar.

Başka konulardan konuştular.

Ralph Gosden o akşam Melinda'yla hiç dans etmedi; Melinda'nın en çok dans ettiği adam Bay Cameron'du. Saat iki sularında çakırkeyif olan Melinda, o vakte kadar omuzlarını örtecek bir etol olarak kullandığı upuzun parlak yeşil eşarbını sallayarak kendi kendine dans etmeye başladı. Elbisesi pembe satendi –gerçekten de eski bir elbiseydi bu; Vic, Melinda'nın kendisine özellikle mazlum havası vermek için onu giydiğini düşünüyordu– ve yeşil eşarpla bir araya geldiğinde narinliği, el değmemişliğin simgesi olan elma çiçeğini çağrıştırıyordu; oysa yüzünün ne narin, ne de el değmemiş bir hali vardı. Melinda'nın kıpırdandıkça dağılan ve yaz güneşinden daha da açıl-

mış olan sarı saçlarının âdeta yabani bir çekiciliği vardı. Böylesi Bay Cameron gibi bir adamın hoşuna giderdi; Melinda'nın güçlü, yumuşak bedeni ve artık makyajının çoğu silinmiş, hafif sarhoş ve mutlu –en azından Bay Cameron'a göre mutlu– yüzü de böyle adamların hoşuna giderdi kuşkusuz. Vic onun dans edişindeki başkaldırıyı, bir çiftin boynuna iki kez dolandırdığı eşarbının çılgınca savruluşundaki meydan okumayı görebiliyordu. Bu, salondaki herkese bir meydan okumaydı. Melinda kendisini topluma bir mazlum olarak sunmak istemiş, ama bir anda çark edip herkesten çok eğlendiğini göstermeye kararlı bir şekilde pervasız bir şenlik havasına bürünmüştü. Melinda'nın kafasındaki gelgitlere akıl erdirmeye çalışan Vic iç çekti.

Ertesi gün öğleden sonra Vic garajdaki salyangoz akvaryumlarını temizlerken üstüne gömlek çekmiş olan Bay Cameron çıkageldi.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi neşeyle.

Araba sesi duymadığı için irkilen Vic, "Gördüğün gibi, ben varım," dedi. "Melinda galiba hâlâ uyuyor."

Bay Cameron, "Öyle mi?" dedi. "Şey, ben buradan geçiyordum ve eşiniz yolum düşerse her zaman uğrayabileceğimi söylemişti. Ben de geldim!"

Vic söyleyecek söz bulamadı.

"Orada neler var?"

Melinda uyanık olsa da beni bu adamdan kurtarsa, diye düşünen Vic, "Salyangoz," dedi. "Bir dakika. Melinda uyanmış mı, bir bakayım." Vic garajdan eve geçti.

Melinda'nın kapısı hâlâ kapalıydı.

Vic, "Melinda?" diye seslendi. Sonra kapıyı kararlılıkla vurdu. Yine cevap gelmeyince kapıyı açtı. "Melinda."

Melinda arkası dönük olarak yan yatıyordu. Bir hayvan gibi yavaşça gerindi ve döndü.

Vic, "Bir beyefendi konuğun var," dedi.

Melinda başını hızla yastığından kaldırdı. "Kim?"

"Adını yanlış hatırlamıyorsam, Bay Cameron. Kalkıp onunla ilgilensen iyi olur. Ya da onu içeri davet et. Adam dışarıda bekliyor."

Melinda kaşlarını çatıp terliklerine uzandı. "Onu sen niçin içeri çağırmıyorsun?"

Vic, "Çünkü onu ben çağırmak *istemiyorum*," deyince Melinda ona kaygısızca, şaşkın şaşkın baktı. Vic garaj yolunun ortasında topukları üstünde sekerek ıslık çalan Bay Cameron'un yanına gitti ve, "Eşim bir dakika içinde gelir. Oturma odasında beklemek ister misiniz?" dedi.

"Hayır, sağ olun. Açık havayı tercih ederim." Başıyla garajın öbür yanına işaret edip, "Sizin odanız orası mı?" diye sordu.

Vic gülümseyerek, "Evet," dedi. Ardından akvaryum temizliğine geri döndü. Salyangoz beslemenin en kötü yanı onların pisliğini akvaryumun camlarından jiletle kazımaktı; ve Bay Cameron'un içeri girip onu seyretmesi Vic'in hiç hoşuna gitmedi. Adam hâlâ ıslık çalıp duruyordu; ama işe bakın ki Mozart'ın bir konçertosunu çalıyordu.

"Bunları nereden buldun?" diye sordu.

Vic, "Çoğu zaten burada doğdu," dedi.

"Nasıl ürüyorlar? Suda mı?"

"Hayır, yumurtalarını karaya bırakıyorlar." Vic akvaryum camlarının içini sabunlu suya daldırdığı eski bir bezle yıkıyordu. Temizlediği cama çıkmış bir salyangozu yavaşça oradan alıp akvaryumun toprak zeminine koydu.

Bay Cameron, "Bayağı lezzetli şeylere benziyorlar," dedi.

"Ah, evet. Çok lezzetlidirler."

"Bana New Orleans'ı hatırlattı. Hiç oraya gittiniz mi?"

Vic kesin bir edayla, "Evet," dedi. Yeni bir akvaryumun temizliğine başladı ve camlarda uyuyan boy boy salyangozları eliyle veya jiletle oradan indirdi. Bay Came-

ron'a bakıp, "Eğer sakıncası yoksa kapağı tekrar yerine koyabilir misiniz? Yoksa çıkıyorlar da," dedi.

Bay Cameron doğrulup kapağı öyle bir umursamazlıkla yerine koydu ki Vic'in içi cız etti; mutlaka bir-iki yavru salyangoz ezilmiştir, diye düşündü. Bay Cameron' sa onları herhalde fark etmemişti bile. Gözleri o kadar ayrıntıyı göremezdi. Tam sokulgan bir gülümsemeyle, amaçsızca Vic'e yaklaşıyordu ki Melinda garajın kapısını araladı ve adam o tarafa döndü.

Melinda, "Merhaba, Tony. Hoş geldin! Ne iyi ettin de uğradın!" dedi.

"Umarım sakıncası yoktur." Yavaşça Melinda'ya doğru yürüdü. "Bisikletle geziyordum, uğrayayım dedim."

Melinda garajın kapısını iyice açarak, neşeyle, "Buraya istediğin zaman uğrayıp bir şeyler içebilirsin!" dedi.

"Varsa bir bira içerim."

Bay Cameron, ikisini Vic'in neredeyse tek başına hazırladığı saat dörtteki gecikmeli kahvaltıya da, saat dokuzdaki akşam yemeğine de kaldı. Dokuz kutu bira içti. Saat altıda Vic pazar gazetesinin bir ekini almak üzere oturma odasına geldiğinde Cameron, Melinda'yla kanepede oturuyor ve böğüre böğüre adının nasıl konduğunu anlatıyordu.

Melinda, "Gerçek adın ne?" diye sordu.

Bay Cameron kahkahayla gülerek, "Gerçek adım Lehçe. Telaffuz bile edemezsin!" dedi.

Adam sesi fazla açılmış bir pikap gibiydi. Vic oturma odasında bir süre onlarla oturdu. Cameron, akşam bir yere gitme planları olduğunu düşünsün diye temiz bir gömlek ve ütülü bir pantolon giydi, ama adam bunu kendi onuruna yapılan bir davranış ve gecenin yeni başlaması olarak algıladı. Asıl garip olansa Melinda'nın, akşamdan kalmalığına iyi gelsin diye bütün gün Bloody Mary[1] yudumlaması yüzünden biraz gerilmiş olmakla birlikte,

[1] Votka ve domates suyuyla yapılan bir içki. (Çev.)

bundan hoşlanır görünmesiydi. Bay Cameron bir yerin dinamitlenmesi sürecini bitirip gösterişli hareketlerle bazı müşterilerin topu topu bir küsur hektarlık alanda nasıl manzara artı rüzgâra karşı korunmak için siper, artı yüzme havuzu, artı tenis sahası ve bahçe istediklerini bir bir sayıp döktü.

Bay Cameron sözünü çirkin bir kahkahayla, "Ah, benden, öldüklerinde gömülecekleri mezar dışında her şeyi istiyorlar!" diye bitirdi. Tam ona göre. Bay Cameron âdeta hayatının gösterisini yapıyordu. Gösterişle bıçak sallayarak veya bir kediyi gazyağına batırıp ateşe vererek kızları etkilemeye çalışan küçük bir oğlan gibiydi.

Vic yanağını eline yaslayıp bekledi.

Petersonlar Trixie'yle yavru köpeği getirdiler; Trixie öğleden sonra onlarda kalmıştı. Fakat Van Allenlerin konuğu olduğunu görünce içeri girmek istemediler.

Vic, "*Lütfen* içeri gelin," diye rica etti ama boşuna. Petersonlar utangaç insanlardı. İşte o zaman öfkeyle ön kapıyı çarptı ve belki Cameron üstüne alınıp gider umuduyla, "Eh, artık akşam yemeği yemenin zamanı geldi," dedi.

Bay Cameron, "Güzel!" demedi ama ona yakın bir şey söyledi.

Kokteyl saati olabilecek bir vakitte, tatlı Idaho patatesleri fırında pişer ve Vic'in derin dondurucuda bulabildiği en büyük biftek çözülürken Bay Cameron aniden kalktı ve onlara bir sürprizi olduğunu söyledi. "Hemen geliyorum. Bisikletimden bir şey alacağım!"

Mutfaktan gelen Vic, Melinda'ya, "Ne getirecekmiş?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Onun salak sözlerine o kadar gülmesen. Ama bunu söylemek için biraz geç oldu galiba."

Melinda hiç de hayra alamet olmayan sakin bir sesle, "Belki de onun sözleri hoşuma gidiyor," dedi. "Bence o çok ilginç biri ve *gerçek bir erkek*."

Vic bir şey diyemedi; Bay Cameron elinde bir klarnetle geri gelmişti.

Çalgının plastik kılıfını yere atarak, "İşte," dedi. "Bisikletle gezerken bunu hep yanımda taşırım. Ormanda mola verip çalmayı severim. Mozart'ın sizdeki klarnet konçertosunun la perdesinde mi olduğunu söylemiştiniz?"

"Ha, evet, Vic, ona bakabilir misin?"

Vic plakların olduğu sehpanın yanına gidip Mozart'ın o kaydını aradı. Onu yıllar önce almışlardı. Yetmiş sekiz devirde dönen eski plaklardandı.

Bay Cameron, "İkinci bölümü deneyelim!" deyip çalgının ağızlığını dudaklarına yaklaştırdı ve uzun bir ses çıkardı. Krom tuşların üstünde duran parmakları bir muz salkımını andırıyordu.

Vic ikinci bölümü aradı, buldu ve onu pikaba koydu. Bay Cameron orkestrayla birlikte hemen çalmaya başladı. Notaları sert ama doğru çalıyordu. Bir an duraklayıp muzaffer bir edayla Melinda'ya gülümsedi.

"Parçaya bu kadar çabuk girmemeliyim, ama seviyorum," dedi. "Bu nasıl?"

Şimdi Benny Goodman giriyordu, Bay Cameron da onunla birlikte girdi. Fakat Bay Cameron'un gürültüsü Goodman'ı bastırdı. Gözlerini kısmış, fil kılığına girmiş Tanrı Pan gibi sallanıyordu. Çeşitlemelerdeki nağmeleri çok iyi çıkarıyordu. Tek bir hata bile yoktu. Ama kalite de yoktu.

Melinda, "Bence *harikasın*!" diye çığlık attı.

Bay Cameron ona sırıtmak için durdu. Acele acele, "Hayatımda yalnızca üç ders aldım," dedi ve çalgıyı yine ağzına tıktı.

Çalan parçayı ağır bir bölüm olan Üçüncü Brandenburg, Mozart'ın Yirmi Üçüncü Piyano Konçertosu'nun ikinci bölümü ve Beethoven'in Beşinci Konçertosu'nun ikinci bölümü izledi. Brandenburg bittikten sonra Vic, plakları arama işini Melinda'ya bıraktı, çünkü daha bif-

teği pişirmesi ve salatayı hazırlaması gerekiyordu. Bay Cameron yemek boyunca bisiklete binmenin güzelliğinden ve aldığı işlerin neredeyse tümünde bisiklet kullanabildiği için sorumlulukla zevki nasıl birleştirdiğinden söz etti. Vic'e sıcak ve açık davranıyor, onu da sohbete dahil etmek için sık sık bakışını ona yöneltiyor; fakat bunu, Vic'i Melinda'nın bir ev arkadaşı, onun yaşlı bir amcası veya bekar bir ağabeyi olarak görüyor ve ona lütufta bulunuyormuş gibi bir edayla yapıyordu. Yani hâlâ Melinda'ya oynuyordu.

Aynı masada oturan Trixie, Vic'in kolayca anlayabildiği bir şaşkınlıkla gözlerini ona dikmişti. Adam klarnetini çalarken onu süzmüş ve ne bir yorumda bulunmuş, ne de konuşmaya kalkmıştı – ama Bay Cameron çenesini neredeyse hiç kapatmadığı için bu zaten imkânsız gibi bir şeydi. Adam ya konuşarak, ya gülerek ya da klarnet çalarak gümbürdüyordu. Adam durmadan gürültü yayıyordu.

Vic yemekten sonra Melinda'yla tabakları mutfağa taşırlarken, "Burama kadar geldi," dedi. "Bulaşıkları halledebilir misin? Ben odamda huzur bulmaya gidiyorum."

Melinda donuk ve aşağılar bir sesle, "Lütfen git," dedi.

Vic, Bay Cameron'a iyi geceler dilemek için oturma odasına gitti. Adam elleri cebinde, odada huzursuzca dolanıyor, etrafta konuşacak başka kimse olmadığı için neşeli, gürültülü bir sesle Boxer yavrusuna bir şeyler anlatıyordu.

Vic hafiften gülümseyerek, "Bay Cameron, iyi geceler," dedi. "İzninizle, yapacak işlerim var da."

Adam anlayışla, "Ah, elbette," dedi. "Anlıyorum. Yemek çok güzeldi. Çok keyif aldım!"

"Beğendiğinize sevindim."

Vic, bir gözü İtalyan lehçeleri sözlüğünde, yine Sicilyalı büyükannenin günlüğüne daldı. Melinda'nın piyanoyla Bay Cameron'un klarnetine eşlik etmesine kulak

tıkamayı başardı, fakat okumayı bıraktığında sesler yine beynine işlemeye başladı. Melinda sürekli hata yapıyor ve bunu düzeltmek için hemen arkasından tuşları âdeta dövüyordu. Bay Cameron'un çirkin kahkahaları Vic'in aralık duran penceresinden açıkça duyuluyordu.

19

Melinda bir anda müteahhitliğe merak sarmıştı. Günlerini Bay Cameron'la geçirmeye, onu gitmek istediği yerlere götürmeye ve ona akıl vermeleri için arkadaşlarını aramaya başladı. Akşam yemeklerinde Bay Cameron'un müşterisi için Küçük Wesley'in doğusunda seçtiği arsanın engebesi, akaçlaması, manzarası ve yeraltı su düzeyi hakkında durmadan konuşuyordu. Müşteri cumartesi günü arsaya bakmaya gelecekti, o yüzden de Tony'nin, arazinin ayrıntılı bir betimini hazırlaması gerekiyordu.

Melinda, "Sence de yeraltı suyuyla ilgili konular çok ilginç değil mi?" diye sordu. "Tony bana gerçek yeraltı suyu düzeyini sahtesinden nasıl ayırt edebileceğini anlattı. Yani tepeden tepeye nasıl farklılık gösterebileceğini. Bazı insanlar yerde bir yükselti olduğunda orada yeraltı su düzeyi olduğunu sanıyorlarmış."

Vic kaşlarını çatar gibi oldu. "Acaba yalnızca su mu demek istiyorsun? Ya da su kaynağı? Çünkü her yerin bir yeraltı su düzeyi vardır."

Masanın karşısında oturan Melinda ona tehditkâr bir bakış attı. "Ne demek, her yerin bir yeraltı su düzeyi vardır? Bir yerde su varsa orada yeraltı su düzeyi de vardır!"

Vic, "Eh, demek ki her yerde su da var," dedi. "Yeraltı su düzeyinin tanımı, suya doymuş olan zemindeki suyun en üst sınırıdır. Her zeminin bir yeraltı su düzeyi vardır.

Sahra Çölü'nün de var, ama oradaki biraz düşük, o kadar. Tony'nin sana ne anlattığını bilmiyorum, ama bu böyle."

Melinda uzun bir süre sustu. Sonra Tony'nin bulmaya çalıştığı beyaz kayadan söz etmeye başladı.

Vic, "Ona Vermont'ta aramasını söyle," dedi.

"*Harika* bir fikir! Orada çok güzel kayalar var! Hatırlasana..."

Kırmızı turba tereyağı süren Vic kendinden emin bir edayla araya girdi: "Paros'taki mermer gibi olmaz ama idare eder."

Sonra konu akaçlama sistemine geldi. Tony'nin olağanüstü bir fikri vardı; akaçlanacak sulardan araziyi boydan boya kateden yapay bir dere yaratacaktı. Vic o kadar suyun nereden geleceğine akıl erdiremedi; ama Melinda'nın orijinal bulduğu –belli ki Tony ona öyle olduğunu söylemişti– bu fikirden etkilenmedi.

Vic, "Romalılar bunu iki bin yıl önce yapmışlardı," dedi. "Örneğin Avignon'da."

Trixie, "Babacığım, Avignon neresi?" diye sordu.

Vic ansızın Bay Cameron yüzünden Trixie'ye pazar dersini veremediğini fark etti. "Avignon, Fransa'nın güneyinde bir yer. Eskiden papalar orada otururlarmış – yanılmıyorsam beş yüz yıl kadar önce. Ve orasıyla ilgili bir şarkı vardır. *'Sur le pont d'Avignon – l'on y danse, l'on y danse – sur le pont d'Avignon – l'on y danse tout en rond.'*"[1] Trixie de Vic'le şarkıyı söyledi. Tatlıları masaya koyarlarken durmadan söylediler, Melinda şarkı yüzünden başı ağrımış gibi kaşlarını çatmasına rağmen durmadan söylediler. Trixie bu tür şeylerden hiç bıkmazdı; ve bulaşıkları yıkarlarken durmadan söylediler. Vic kızına ikinci dizeyi de öğretti; ve Melinda illallah diyene dek durmadan söylediler:

"Yeter! Allah aşkına, Vic, *kes şunu*!"

Cumartesi sabahı Vic, Küçük Wesley'deki hırdavatçı-

[1] Avignon Köprüsü'nün üstünde/dans edilir/dans edilir/Avignon Köprüsü'nün üstünde kol kola girip dans edilir. (Çev.)

da Horace'la karşılaştı ve arkadaşı ona Bay Cameron'u sordu. Dükkândan birlikte çıktılar ve süpermarketin park yerinde duran arabalarına doğru yürümeye başladılar. Horace, "Anladığım kadarıyla Ferris, Cowanların yakınındaki araziyi alacak," dedi. Ferris, Bay Cameron'un New Yorklu zengin müşterisinin adıydı.

"Evet. Nereden öğrendin?"

"Phil söyledi. Melinda bir gün müteahhitle birlikte onlara uğramış."

Vic aceleyle ve kayıtsız bir edayla, "Kendine bir uğraş buldu," dedi.

Horace başıyla onayladı; ve eğer Melinda'yla Bay Cameron hakkında bir şey söyleyecek idiyse bile, bundan vazgeçti. Arabalarına ulaştıklarında Horace, "Mary'yle ben yarın akşam mangalda pirzola yapmayı deneyeceğiz. MacPhersonlar geleceklerdi ama işleri çıktı. Yarın beş gibi Melinda'yı da alıp gelsene," dedi.

Mellerlerin bahçesinde oturup güneşin batışını seyretmek, kızaran pirzolaların kömürlü kokusunu içine çekmek: tam Vic'e göre. Ama şu anda Vic'in aklına gelen ilk şey, Melinda'nın yarın o saatte uygun olamayabileceğiydi. Karısı artık neredeyse her gün öğleden sonra Tony Cameron'la vakit geçiriyordu ve Vic bunu daha yeni fark ediyordu. Melinda bu sabah da onunla çıkmış ve hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. "Sağ ol, Horace. Sana daha sonra haber versem olur mu? Şimdilik bir engel yok, ama bir sorayım."

Horace gülümseyerek, "Tamam," dedi. "Umarım gelebilirsiniz. Yakında kış bastıracak. Dışarıda mangal yapamayacağız."

Arabasının bagajını hafta sonu alışverişiyle doldurmuş ve matkabı için yeni bir uç almış olan Vic –Melinda son zamanlarda alışveriş yapmıyordu– eve döndü. Evdeki matkap ucunu önceki gün bir öfke ânında, daha doğrusu, Melinda ve Tony'yle ilgili olarak aklından çılgınca düşünceler geçerken kırmıştı: Arkadaşları ne düşüne-

ceklerdi şimdi? Yine dedikoduya mı başlayacaklardı? Cameron'la Melinda'nın bir ilişkisi olmuş muydu? Buna bol bol vakitleri oluyordu ve vurdumduymaz Cameron bundan dolayı Vic'e olan tutumunu değiştirecek biri değildi. Vic bazen duruma gülüyordu. Cameron ne kadar da basit bir adamdı. Hatta onun köşeli koca yüzünde saf ve masum bir sevimlilik, bir başkasının karısını alıp götürmekte ve onu sekiz saat boyunca alıkoymakta hiçbir sakınca görmeyen tavrında çocuksu ve açık yürekli bir yan bile vardı. Vic, Melinda'nın her zamanki davranışlarıyla onu bu yönde cesaretlendirdiğini elbette biliyordu: "Ah, evet, Vic'i seviyorum ama..." Melinda, Cameron'u bir sevgili olarak görmüyordu belki –Vic'e göre bu imkânsızdı– ama beraberken romantik bir havaya bürünmek istediği, bunun yolunu yaptığı kesindi.

Vic eve vardığında Melinda henüz gelmemişti. Trixie de sinemaya gitmişti. Roger kuyruğundan arta kalan şeyi sallayarak onu kapıda karşıladı. Vic hayvanı bahçeye saldı ve dalgınlıkla onun çömelip işemesini izledi. Eh, diye düşündü, Bay Cameron'un burada yalnızca iki haftası kaldı. Ferris'in eviyle ilgili işi kasım sonunda bitecekti. Bunu kendisi söylemişti.

Melinda saat altı buçukta Cameron'la çıkageldi. Cameron'un yüzü güneşte yanmış, parlak pembe bir renk kazanmıştı. Gülümsediğinde neşe ve hoşnutlukla parıl parıl parlıyordu.

Elindeki bir koli birayı göstererek, "Bu sefer kendi biramı kendim getirdim!" dedi.

Vic bir çocukla konuşur gibi, "Güzel! Harika!" dedi. Ardından Melinda'ya, "Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Melinda onunla mutfağa geldi.

"Mellerler bizi yarın saat beşte mangala çağırdılar. Gitmek ister misin?"

Melinda'nın Cameron'la yaptığı gezintinin heyecanından al al olmuş yüzü daha da parladı. "Elbette! Çok

sevinirim!"

Melinda'nın cevabına rahatlayan Vic, "Tamam, Horace'a geleceğimizi söyleyeyim," dedi. O da gülümsedi.

"Tony de gelebilir, değil mi?"

Telefona yönelmiş olan Vic yine Melinda'ya döndü. "Hayır, onun gelebileceğini sanmıyorum."

"Niye?"

"Çünkü Mellerlerin onunla anlaşabileceklerini pek sanmıyorum."

"Yok daha neler!" Melinda başını arkaya savurdu. "Sen ne zamandır Mellerlerin kimlerle anlaşabileceklerine karar veriyorsun?"

"Onları iyi tanırım."

Telefona yönelen Melinda, "Onlara kendim soracağım," dedi.

Vic onu kolundan yakaladı ve geri çekti. Yaylı mutfak kapısını arkasından kapadı. "Hayır, sormayacaksın. Mellerler onu istemiyorlar, hepsi bu. Onlar yalnızca bizi davet ettiler."

"İsteseler de istemeseler de onu götüreceğim!"

Vic öfkeden titreyen sesine hâkim olmaya çalışarak, sakince, "Hayır, götürmeyeceksin," dedi.

"Bana nasıl engel olmayı düşünüyorsun?"

Vic kapıldığı öfkeden duyduğu utanç ve Melinda'nın ani tepkisiyle sustu. "Tamam. Öyle olsun," dedi.

Melinda ona bir süre baktı, sonra bu sözlerden kendine zafer payesi çıkardığını belli edercesine dudakları yayıldı ve Vic'in yanından geçip mutfaktan çıktı.

"Tony, açacak ister misin?" diye sordu. Vic, konuşurlarken onun bir kutu bira aldığını ve bir süredir onu elinde tuttuğunu hatırladı.

Ertesi gün Vic, Mellerlerin mangal partisine gitmedi. Daveti kabul edip etmemeyi Melinda'ya bıraktı. Onun Mellerlere ne dediğini bilmiyordu ama kendisi oraya gitmeyeceğini son anda söyledi. Cameron bisikletle değil, herhalde gezerken bisikletini de içinde taşıdığı sütlü çi-

kolata renkli, station model Plymouth marka arabasıyla geldi. Gelmeyeceğini söylediğinde Melinda da, Cameron da yüzlerini ekşittiler.

Cameron, "Ne oldu?" diye sordu. Yeni ütülenmiş yazlık bir takım elbise ve beyaz ayakkabılar giymişti, belli ki Mellerlerin üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.

"Bir şey olmadı. Yapmam gereken işler var, o kadar. Siz ikiniz gidin."

Melinda boş boş bakarak, "İyi de Mellerler ne düşünürler sonra?" diye sordu.

Vic sıcak bir gülüşle, "Bilmiyorum. Bekleyip göreceksiniz artık," dedi.

Bay Cameron'un yüzü değişmedi. "Keşke gelseydin," dedi.

Odasına yönelen Vic, "Siz gidin, keyfinize bakın ve Mellerlere selamımı söyleyin," dedi. Melinda elindeki araba anahtarlarıyla sinirli sinirli oynuyordu. Ardından Vic odasına girdi.

Az sonra iki araba hareket etti.

Vic, Cameron'un karısıyla –en azından fiziksel anlamda– bir ilişkisi olmadığını düşünmeye çalıştı. Buna gerçekten inanıyordu. Ama yararı olmadı. Onlar gittikten sonra odasında oturup okuyabilmek için kafasını toplamaya çalışırken Mellerlere gitmemek gibi bir çocukluk yaptığına pişman oldu. Aslında hâlâ gidebilirdi. Ama bu saatten sonra bu daha da çocukça kaçardı. Hayır, gitmeyecekti. Öte yandan, Horace'la yine sıkıntılı bir konuşma yapmak zorunda kalacağını biliyordu.

Melinda gece birden sonra geldi. Vic yatağında müsveddeyi okuyordu ve kalkıp yan tarafa geçmedi. Melinda'yı görmek istemiyordu. Zaten karısı sarhoş olmalıydı. Biri on geçe geldiğine ve barların hepsinin tam birde kapandığına bakılırsa akşamın son bölümlerini Cameron'la bir barda oturarak geçirmiş olmalıydı.

Ertesi akşam Horace saat yediye yirmi kala basımevine uğradı. Zaten Vic, Horace'ın basımevine geleceğini

ve geldiğinde yüzünde nasıl bir ifade olacağını tahmin ediyordu.

Horace, "Dün ne oldu?" diye sordu. "Seni evden aradık ama bulamadık."

Vic büyük bir yalanı ortaya çıkmış gibi kızardı. Dün akşam çalan telefonu duymuş, ama açmamıştı. "Melinda çıktıktan sonra biraz yürüdüm. Evde değildim."

"Gelseydin iyi olurdu."

"Evet, ama biraz kendi başıma kalıp düşünmek istedim. Bilirsin. Bay Cameron'un mangaldan benim payımı alabileceğini düşündüm."

"Ondan hiç kuşkun olmasın!"

"Güzel geçti mi?"

"Güzeldi güzel olmasına. Bay Cameron klarnetiyle bizi eğlendirdi."

Vic, "Evet, onu ben de dinledim," dedi.

"Vic, adamı umursamadığın ortada. Ben de umursamıyorum."

Vic'in içinden bir utanç dalgası daha yükseldi, ama bu sefer yüzü sakindi. "Ne demek istiyorsun?"

"Açık konuşayım mı, Vic? Cameron'dan ve onun Melinda'nın çevresinde dört dönmesinden hoşlanmıyorum. Senin edilgen tavrından, olanların unutulmasını beklemenden de hoşlanmıyorum."

Vic gülümseyerek, "İyi de zaten her şey unutulmuyor mu?" dedi. Kendini kapana kısılmış ve huzursuz hissediyordu.

"Sen olanları görmedin ama Melinda adamakıllı sarhoş oldu ve bazı şeyler söyledi – örneğin, Cameron onun dualarına verilen cevapmış. Cameron'un davranışları sanki..."

Kapıya hafifçe vuruldu.

Vic, "Gir," dedi.

Gelen Stephen Hines'tı. "Aa, merhaba, Bay Meller. Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Stephen, "Ben de iyiyim, sağ olun," dedi ve Vic'e dönüp, "Carlyle kamyoneti aldı," diye devam etti. "Yarın sabah postaneyi arayıp silindirin gelip gelmediğine bakacak."

Ryder'in kitabı için yeni silindiri üç haftadan önce kullanamayacaklarını hesap eden Vic, "Tamam. Acelemiz yok," dedi. Vic bir mürekkep silindirini özellikle paslanmaya bırakmıştı; onunla kâğıda baskı yaptığında kumaş üstündeki etkiyi elde etmek istiyordu.

Stephen, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Yok, Stephen."

"Öyleyse iyi akşamlar. Yarın görüşürüz."

Vic, "İyi akşamlar," dedi. Ardından Horace'a döndü. "Bu arada, Xenophon ciltçiden geldi! Bir tanesini görmek ister misin?"

"Vic, isterim tabii, ama sence konuştuğumuz şey daha önemli değil mi?"

"Öyleyse devam et, Horace."

"Şey, Cameron'un Melinda'yı alıp götürmeyi düşündüğü ve Melinda'nın buna razı olduğu izlenimine kapıldım."

Vic, sahici bir hayretle, "Alıp götürmek mi?" diye sordu.

"Adamın bir sonraki işi Meksika'daymış ve Mexico City'ye iki uçak bileti almış – yani adam öyle dedi ve doğrusu, pek sarhoş bir hali de yoktu – tabii duygusal olarak havalarda uçmasını saymazsak. Fakat Melinda onunla dünyanın öbür ucuna bile gideceğini söylüyordu. Vic, adama niçin karından uzak durmasını söylemiyorsun?"

"Bunu ilk kez senden duyuyorum. Bundan hiç haberim yoktu."

"Ama olmalıydı. Hata biraz da sende, Vic. De Lisle olayından sonra Melinda'yla sağlam bir ilişki kurmak için gerçek anlamda ne çaba gösterdin?"

Vic'in aklı 'olay' sözcüğünün olası anlamlarına takıldı. Cevap vermekten aciz bir halde, "Denedim," demekle

yetindi.

Horace utancını gizleyen saldırgan bir sesle, "Benim bildiğim kadarıyla hâlâ kendi odanda yatıyorsun," dedi. "Vic, daha gençsin. Otuz altı yaşındasın, öyle değil mi? Melinda senden de genç. Bu *nasıl* bir evlilik böyle, Vic? Bir sabah uyanacaksın ve bir bakacaksın ki, Melinda gitmiş!"

Vic, "Onu dizginlemek gibi bir kaygım yok," dedi. "Hiç de olmadı. O özgür bir insan."

Horace kafası karışmış halde Vic'e baktı. "Öylece vaz mı geçiyorsun? Çünkü onu sahiden Cameron'a kaptırabilirsin."

Vic birkaç saniye sustu. Fakat vereceği cevabı düşündüğünden değil. Bir yandan konuşmanın gidişatı onu utandırıyor, ağzında kötü bir tat bırakıyor, öbür yandan da Horace'ın onun hakkındaki düşüncesini değiştirmesi, ona olan saygısını yitirmesi ihtimalinden dolayı bir telaş hissediyordu. "Tamam, Horace. Onunla Bay Cameron hakkında konuşacağım."

"Bana kalırsa konuşmaktan fazlasını yapman gerekecek. Ya toptan tutumunu değiştirirsin, ya da..."

Vic gülümsedi. "Biraz abartmıyor musun?"

"Hiç de değil." Horace bir sigara yaktı. "Vic, niçin bu kadar ilgisiz davranıyorsun? Bununla nereye varmak istiyorsun?"

"Ben ilgisiz değilim. Lokale bir şeyler içmeye gidelim mi?" Vic eve götüreceği birkaç şeyi toparlamaya başlamıştı.

"Vic, senin tutumun baştan aşağı yanlış. Belki bir kez işe yaradı, ama şimdi bir halta yaramayacağı kesin."

"Horace, sen hiç bu kadar sert konuşmazdın."

"Ben ciddiyim."

Vic biraz şaşkınlıkla Horace'a baktı. "İçmeye gidelim mi?"

Horace başını salladı. "Ben eve gideyim. Kendimi bu kadar kaybetmek istememiştim, ama aslında iyi oldu.

Belki bu seferkini ciddiye alırsın, yani Cameron'u. İyi akşamlar, Vic." Horace çıktı ve arkasından kapıyı kapadı.

Yalnız kalır kalmaz Vic'in içini korkuya benzer bir duygu kapladı. Kâğıtları toparlamayı bitirince o da çıktı ve kapıyı kilitledi. Horace'ın arabası yolun aşağısında daha yeni gözden kayboluyordu. Vic arabasına bindi. Kuyruksokumundan ensesine doğru bir ürperti hissetti. Sonra yutkundu ve direksiyonu tutan ellerini gevşetti. Başının dertte olduğunu biliyordu. Birkaç hafta içinde gideceğini düşünmek dışında Cameron hakkında hiç kafa yormamıştı. Cameron'un yarattığı sorunlara yoğunlaşmak için kendine hiç fırsat tanımamıştı. Horace işte buna parmak basmıştı. Sanki Horace, arkadaşının ayağının tam dibinde yanan ama Vic'in ısrarla görmezden geldiği bir ateşe dikkat çekmek istemişti. (Öte yandan Vic, eğer istese yine de o ateşi görmezden gelmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Ayağının dibinde yanan bir ateş varsa ondan zarar görecek tek kişi yine kendisi olurdu. Ona en çok koyan şey, Horace'ın onu bir anlığına herkes gibi davranıp düşünmeye zorlamış olmasıydı.) Ama belki de Horace, Vic'in bazı önemli gerçekleri kavrayamamış olduğunu söylerken haklıydı. Örneğin Vic, Melinda'nın Cameron'dan sahiden hoşlanmış olabileceğini, Cameron'un tam Melinda'ya göre bir adam olabileceğini kendine itiraf etmemişti. Ondaki kalın kafalılık, ondaki basitlik sahiden de Melinda'nınkine taş çıkartırdı! Bir de adamdaki o vurdumduymaz safdillik yok mu! Cameron tam Melinda'nın 'aklını başından alacak', onun boşanmasını bekleyecek ve onunla uygun bir şekilde evlenecek adamdı. O gerçekten de tam Melinda'nın kalemiydi. Bunları düşünmek Vic için olağanüstü bir aydınlanma gibiydi.

Vic eve vardığında Trixie yalnızdı. Yavru Boxer onu koşarak selamladı ve Vic'e alabalıkların sıçramasını hatırlatan bir kıvraklıkla havaya zıpladı.

Vic, "Geldiğinde annen evde miydi?" diye sordu.

Trixe, "Hayır. Herhalde Tony'yle dışarıdadır," dedi ve akşam gazetesinin karikatür sayfasına kaldığı yerden devam etti.

Vic kendine bir içki hazırladı. Yerine geçerken koltuğunun yanındaki sehpada yeni gelen Nelson Thirty-three marka pipo tütününün mavi-beyaz kutusunu fark etti. Vic, tütün bugün gelmiş olmalı, diye düşündü. Melinda kutuyu ambalajından çıkarıp oraya koymuş olmalıydı. Onu iki hafta önce, Tony'yle geçirdiği günlerden birinde sipariş etmiş olmalıydı.

20

Brian Ryder o cumartesi trenle Wesley'e geldi. Tarzan gibi bir enerjiye ve fiziğe sahip yakışıklı, tutkulu bir gençti. Daha Vic'le şiirleri hakkında konuşmaya başlamadan kasabayı yürüyerek gezmek istedi. Öğlen vakti yaptığı bu yürüyüş yaklaşık iki saatini aldı; döndüğünde saçı nemli, yüzü pırıl pırıldı. Ayı Gölü'nü bulmuş ve orada yüzmüştü. Hava sıcaklığı beş dereceydi. Ayı Gölü on iki kilometre uzaktaydı. Vic nasıl bu kadar hızlı olabildiğini sordu.

Brian, "Yol boyunca hafif bir koşu yaptım," diye cevap verdi. "Koşmayı seviyorum. Dönüş yolunda da bir adam beni arabasına aldı. Sizi tanıdığını söyledi."

Vic, "Öyle mi? Kimmiş?" diye sordu.

"Peterson."

"Ah, evet."

"Sizi bayağı seviyor gibi."

Vic bir şey demedi. Melinda oturma odasında kanepede oturuyor, fotoğraf albümüne resim yapıştırıyordu. Vic onları tanıştırdığında tek kelime etmemiş, eve getirdiği adamlara Trixie'nin baktığı gibi açık bir merakla onu uzun uzun süzmüştü. Şimdi de Brian kendine özgü toy, dolaysız bakışlarla Melinda'ya bakıyordu; sanki Vic'le işe koyulmadan önce onun da konuşmaya katılmasını veya hiç olmazsa biraz ilgi göstermesini bekler gibiydi, ama göz göze geldiklerinde bile Melinda ona gülümsemedi.

Vic, "Odama gidip konuşalım mı?" diye sordu. "Müsveddeniz orada."

O akşam Melinda akşam yemeğine Cameron'u getirdi. Cameron o çirkin kahkahasıyla, "Vic, bana kalsaydı karınla akşam yemeği için dışarı çıkacaktık ama benim buraya gelmem için ısrar etti," dedi.

Onun bu inanılmaz densizliği karşısında Vic'in nutku tutuldu. O andan itibaren Brian akşamın büyük bir bölümünde, bu insanların ne yapmaya çalıştıklarını çözmeye çalışan ciddi bir yüz ifadesiyle Cameron ve Melinda'yı izledi. Onların halleri de görülecek şeydi doğrusu. Cameron, Melinda'ya yardım edeceğim diye sanki kendi evindeymiş gibi mutfağa taşındı durdu. Birbirleriyle o gün öğleden sonra neler yaptıkları, inşaat malzemeleri ve çimento fiyatları hakkında konuştular. Vic'le Brian şairler ve şiir hakkında konuşmaya çalıştılar, ama tabii Cameron'u bastırmaları söz konusu bile olamazdı. Vic sinirini belli etmemek için Brian'a sürekli olarak gülümsedi, ama bunda başarılı olup olmadığından emin değildi. Brian son derece dikkatli bir gençti.

Yemeğin ardından Cameron, "Ee, Vic, Melinda ikinizin konuşacak şeyleri olduğunu söyledi. Madem öyle, ben de Melinda'yı Barmaid'e dansa götüreyim."

Vic kibarca, "İyi fikir," dedi. "Orada fıçı bira olduğunu duydum."

Cameron sağlam, yemekten şişmiş göbeğine hafifçe vurarak, "Mutlaka öyledir!" dedi. Yiyip içtiklerine bakılırsa şişman sayılmazdı. Adamın vücudu goril gibi sağlam ve kalçasızdı.

Brian, yüksek topuklu üstü açık ayakkabılar ve elbisesinin üstüne geçirdiği kısa, parlak kırmızı bir ceketle odasından çıkan Melinda'yı beğeniyle baştan ayağa süzdü. Kadın yüzüne makyaj yapmak için her zamankinden daha çok zahmete girmiş, saçını düzgünce taramıştı.

Kapıdan çıkarken neşeyle, "Ne zaman geleceğim belli olmaz," dedi.

Ağzını yayarak sırıtan goril de Melinda'nın peşinden çıktı.

Vic, Brian'ın soru sormasına fırsat vermeden hızlı hızlı konuşmaya başladı. Fakat genç adamın yüzünden, aklındaki soruları kafasından bir türlü atamadığı açıkça görülebiliyordu. Brian zamanı gelince o soruları mutlaka soracaktı. Vic, Melinda'yla daha önce konuşmadığı için kendine kızgındı. Ona, ne olursa olsun, *bir şeyler* söylemeliydi. İyi de bunun yararı olur muydu? De Lisle'le ilgili olarak konuştuğunda bir yararı olmuş muydu?"

Konuşmalarına kısa bir ara verdikleri sırada Brian ağır ağır, "Eşiniz *çok* çekici bir kadın," dedi.

Vic gülümseyerek, "Öyle mi?" dedi. Sonra ansızın, garajın öbür yanındaki odada kaldığını gören Brian'ın çocukça bir düşüncesizlik ve zalimlikle şaşkın şaşkın, "Burada mı yatıyorsunuz?" diye sorduğu geldi aklına. Brian'ın bu sorusu Vic'e anlaşılmaz bir şekilde acı vermişti. Vic bunu bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Gece yarısından daha geç bir saate kadar kitaplar ve şairler hakkında konuşmayı sürdürdüler. Derken Brian, Vic'e nazikçe, uykusu geldiyse yatabileceğini söyledi. Vic kitaplıktan indirdiği Alman metafizik şairler antolojisine Brian'ın bakmak istediğini anlamıştı, o yüzden izin istedi. Fakat Melinda saat ikide gelene kadar odasında uyanık kaldı ve kitap okudu. Brian'ın ışığı hâlâ yanıyordu; Vic, onun Melinda'yı sarhoş görmemesini diliyordu. Fakat karısı sarhoş muydu, değil miydi, Vic'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Vic kendi ışığını iki buçukta kapattı. Kısa bir süre sonra hafifçe aralık duran penceresinden Melinda'nın ağır, mutlu ve sarhoş kahkahasını belli belirsiz duydu. Brian'ın onunla konuşacak ne bulduğunu merak ediyordu.

Ertesi sabah Melinda, "Şu genç arkadaşın çok sevimliymiş," dedi.

Vic, "O çok iyi bir şair," dedi.

Brian sabah yürüyüşüne çıkmıştı. Dün olduğu gibi

bugün de herhalde kuştüyü toplayıp gelirdi. Bu sabah onun odasına bakan Vic, Brian'ın yatağını düzeltmiş olduğunu görmüş ve yazı masasında, sanki adam onların üstünde uzun uzun düşünmüş gibi, düzgün bir sıra halinde dizilmiş mavi bir tüy, bir çakıl taşı, bir mantar ve kuru bir yaprak bulmuştu.

Vic, "Seni çok çekici bulduğunu söyledi," dedi; bu sözleri niçin söylediğini kendisi de anlamıyordu. Melinda kendisini zaten yeterince büyütüyordu.

"Madem ulaklık yapıyorsun, sen de ona, liseden mezun olduğumdan beri onun kadar çekici bir erkek görmediğimi söyleyebilirsin."

Vic bir şey diyecek oldu ama lafını yuttu. "Bugün Tony'yle buluşacak mısın?"

"Hayır, Brian'la görüşebiliriz diye düşünmüştüm."

"Brian'ın çok işi var."

"Bütün gün değil. Bana Ayı Gölü'nde sandalla gezmeyi teklif etti."

"Demek öyle."

"Ama Tony akşam gelecek. Birkaç plak çalacağız. Dün Wesley'den beş yeni plak aldım."

Vic sakin bir şekilde, "Onun bu akşam gelmesini istemiyorum," dedi.

"Öyle mi?" Melinda kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü Brian'la konuşacak şeylerimiz var ve odamda olsak bile pencereden müzik sesinin gelmesini istemiyorum."

"Anlıyorum. Peki nereye gitmemizi istersin?"

"Nereye gittiğiniz umurumda değil." Vic bir sigara yakıp gözlerini kokteyl sehpasının üstünde katlı duran *Times* gazetesine dikti.

"Ya onu yine de buraya getirirsem?"

"Ondan gitmesini isterim."

"Burası senin kadar benim de evim değil mi?"

Buna verilecek o kadar çok cevap vardı ki Vic içlerin-

den bir tanesini bile seçemedi. Onun yerine sigarasından bir nefes çekti.

Melinda gözlerini Vic'e çevirerek, "Ee?" dedi.

Brian'ın hatırına daha efendice davranabileceğini söylemek yararsızdı. Yararsız. Hiçbir şeyin yararı olmazdı.

"Sana, eğer onu getirirsen ondan gitmesini isteyeceğimi söyledim. O da tıpış tıpış gidecek." Vic hafifçe gülümsedi.

"Eğer bunu yaparsan senden boşanırım. Bunu yapamayacağımı düşünüyorsun, değil mi? Ama yaparım. Sanırım nafaka teklifini kabul etmeye hazırım. Hatırladın mı?"

"Hatırladım."

"Eh... ne zaman istersen." Melinda şimdi, elleri belinde, kalkıyordu; gevşemiş bir hali vardı, ama her kavga ettiğinde dövüşen hayvanlar gibi indirdiği başı hâlâ aşağıdaydı.

Vic, "Peki nasıl oldu da böyle bir karara vardın?" diye sordu, oysa neden olduğunu çok iyi biliyordu. Omuriliğinden yine o soğuk ürperti yükseldi. Melinda cevap vermedi. "Bay Cameron mu?"

"Bence o senden çok daha iyi biri. İyi anlaşıyoruz."

Vic hiç beklemeden, "Hayatta iyi anlaşmaktan başka şeyler de var," dedi.

"Ama bu da hayatın bir parçası!"

Birbirlerini süzdüler.

Melinda, "Bana inanıyorsun değil mi?" diye sordu. "Evet, Vic, senden boşanmak istiyorum. Birkaç ay önce boşanmak isteyip istemediğimi sormuştun. Hatırladın mı?"

"Hatırladım."

"Peki teklifin hâlâ geçerli mi?"

"Ben sözümden dönmem."

"Öyleyse işlemleri ben mi başlatayım?"

"Âdet olan bu. Beni zinayla suçlayabilirsin."

Melinda sehpadan bir sigara aldı ve soğukkanlılıkla yaktı. Ardından dönüp kendi odasına girdi. Ama bir dakika sonra geri döndü. "Ne kadar nafaka vereceksin?"

"Sana cömert bir tutar olacağını söyledim. Merak etme."

"Ne kadar?"

Vic düşünmek için kendini zorladı. "Yılda on beş bin? Üstelik Trixie'ye bakmak zorunda kalmayacaksın." Vic, Melinda'nın kafasından bir hesap yaptığını görebiliyordu. Yılda on beş bin. Bu, daha az kitap basmak ve Stephen'ı işten çıkarmak veya ücretinde kesinti yapmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu – ki Stephen buna sesini çıkarmazdı. Melinda'nın kaprisi yüzünden Stephen'ın ailesi masraflarını kısmak zorunda kalacaktı.

Melinda sonunda, "Kulağa iyi geliyor," dedi.

"Ayrıca Cameron da pek yoksul sayılmaz."

Melinda, sanki Vic adamı aşağılamış gibi, "O harika biri, *gerçek* bir erkek," diye karşılık verdi. "Eh, o zaman anlaştık herhalde. İşlemleri pazartesi günü başlatırım." Bu işi de hallettik demeye getiren bir baş işaretiyle odasına döndü.

Birkaç dakika sonra Brian geldi ve Vic'le ikisi, genç şairin müsveddesindeki yüz yirmi şiirden kitaba alınacak altmışını seçmek üzere Vic'in odasına geçtiler. Brian şiirlerini üçe ayırmıştı: en sevdikleri, ikinci derece sevdikleri ve geri kalanlar. Şiirleri çoğunlukla doğa üstüneydi, ama metafizik ve ahlâki göndermelere veya izleklere de sahipti ve bu yüzden biraz da Romalı şair Horatius'un şiirlerini andırıyordu – öte yandan Brian, özür diler gibi, Horatius'u önemsemediğini ve onun bir şiirini bile hatırlamadığını söylemişti. Brian, Catullus'u Horatius'a tercih ediyordu. Brian'ınkilerden bazıları tutkulu aşk şiirleriydi; coşkulu ve platonik, ama Donne'unkiler kadar da kusursuz. New York'u anlatan şiirlerininse öbürleri kadar kesin ve açık bir dili yoktu; fakat Vic çeşitliliği artırmak için onları da kitaba koymaya ikna etti Brian'ı. Epey

coşkulu ve moralli görünen Brian'da o sabah başka bir hal vardı ve Vic birkaç kez onun kendisini pek dinlemediği duygusuna kapıldı. Fakat Vic kestane rengi bir şömiz önerince Brian uyandı ve şömizin açık mavi olmasını istediğini söyledi. O sabah bir yumurta kabuğu parçası bulmuştu ve kabuk tam istediği renkteydi. Brian renklerin onun için çok önemli olduğunu söyledi. Vic yumurta kabuğunu özenle bir çekmeceye koydu. Ardından da süs diye bazı şiirlerin sonuna koymayı düşündüğü motifleri tarif etti –tüy, çimen yaprağı, örümcek ağı, tırtıl kozası– ve Brian hevesle kabul etti. Vic bu desenlerin hepsinin ofset baskı denemesini yapmış, kusursuz sonuçlar elde etmişti.

Brian huzursuzca ayağa kalktı ve, "Melinda burada mı?" diye sordu.

Vic, "Galiba odasında," dedi.

"Onu öğlen sandalla gezdirmeye söz vermiştim de."

Henüz şiirlerin hepsini seçmemişlerdi ama Vic, Brian'ın aklını artık buna veremeyeceğini anlamıştı. Sandal gezisiyle akşam yemeği arasında vakitleri olurdu herhalde. Kendini ansızın aciz hisseden Vic, "Gidin hadi," dedi.

Brian gitti.

Cameron o akşam saat yedide geldi ve iyi bir yemek yemeyi bekleyen birinin gülümseyen neşesiyle oturma odasına kuruldu. Brian mutfakta Melinda'ya yardım ediyordu. Vic'in silik de olsa hatırladığı kadarıyla Melinda, o gün öğleden sonra Wesley'e giderlerken Brian'ın kasapta bir domuz yavrusu gördüğünü ve onu almakta ısrar ettiğini söylemişti; şimdi birlikte onunla uğraşıyorlardı. Zaten Vic o öğleden sonranın hiçbir ânını doğru dürüst hatırlamıyordu. Saatin nasıl geçtiğini, işaretparmağını değdirince şimdi zonklayan sol başparmağına çekiçle vurması dışında ne yaptığını hatırlayamıyordu. Sonra bir baktı ki, hiç susmayan Cameron'la ne söylediğini bilmeksizin konuşuyor. Bir an Cameron'un sözlerine odak-

lanmaya çalıştı ve "...mutfakta pek vakit geçirmem. Bilirsin, bu insanın kanında ya vardır ya da yoktur!" dediğini duydu. Vic dinlemek istemediği bir radyo istasyonu gibi kapattı ona kulaklarını. Brian'ın mutfakta olması onu huzursuz ediyordu. Brian niçin oturma odasında değildi, niçin birlikte ikisinin de ilgisini çeken konular hakkında konuşmuyorlardı? Öyle olsaydı Cameron da çenesini kapamak zorunda kalırdı. Sonra Cameron'un bu akşam gelmemesiyle ilgili bir nota verdiğini, Melinda'nın da pazartesi sabahı boşanma işlemlerini başlatmak için söz verdiğini, ama Cameron'un yine de geldiğini, üstelik kendinden son derece hoşnut göründüğünü hatırladı. Acaba Melinda boşanma işlemlerini başlatacağından ona söz etmiş miydi?

Cameron oturduğu yerden kendini güçlükle kaldırıp mutfağa bir göz atacağını söyledi.

Birkaç dakika sonra sırıtarak geri döndü. "Baksana, Vic, senin şu salyangozlardan bir-iki düzine almama ne dersin? Tereyağı ve sarmısakla yapılan çok iyi bir sos biliyorum! Hem çok kolay, hem de New Orleans'ta yapılanlar kadar iyi!" Ellerini ovuşturdu. "Sen alır mısın, yoksa ben getireyim mi? Melinda önce sana sormam gerektiğini söyledi de."

Vic, "O salyangozlar yemek için değil," dedi.

Cameron'un suratı biraz asılır gibi oldu. Gülerek, "Öyle mi? Hay Allah... peki ne işe yarıyorlar o zaman?" diye sordu. "Melinda dedi ki..."

Vic sözcükleri kasıtlı olarak nefretle tükürürmüş gibi, "Onları bir şey için beslemiyorum. Bir işe yaramıyorlar," dedi.

Melinda mutfaktan geldi. "Birkaç salyangoz alsak ne olur ki? Brian biraz yemek istiyor, Tony de onları yapabileceğini söylüyor. Hadi, gerçek bir ziyafet verelim!" Elindeki iri kaşığı dairesel bir hareketle salladı, dönerek neredeyse Cameron'un kolları arasına daldı ve onun yanaklarına hafifçe vurdu.

Vic, Melinda'nın peşi sıra mutfaktan gelen Brian'a baktı. "Daha şimdi Tony'ye onların yemek için olmadığını söyledim," dedi.

Melinda, "Hadi Tony, git de biraz getir şunlardan," dedi. Sarhoşluk yolunda epey mesafe katetmişti.

Tony gidecek gibi oldu, ama Vic'e bakarak durdu.

Vic yine, "O salyangozlar yemek için değil," dedi.

Brian sıkıntılı bir edayla, "Bakın, ben salyangoz *istediğimi* söylemedim," diye başladı. Vic'e mi, Melinda'ya mı konuştuğu belli değildi. "Yani, *ben* söylemedim."

Melinda, "Tatları çok güzel olmalı, o kadar besililer ki. Biftek, havuç ve Boston salatası. Hadi git de birkaç tane getir, Tony!" dedi. Mutfağa döneyim diye yaylı kapının kanadını iterken az daha düşüyordu.

Ağır bedeniyle harekete hazır bekleyen Tony aptal bir hayvan, verilen emri pek anlayamamış bir köpek gibi Melinda'ya bakıyordu. "Ne dersin, Vic? Üç düzinenin yokluğunu bile fark etmezsin."

Vic ellerini sıkıp yumruk haline getirmişti ve Brian'ın bunu fark ettiğini görmesine rağmen onları gevşetmedi. Derken canlı, hatta neredeyse gülümseyen bir edayla, "Ama biliyorsun, onları hemen yiyemezsin," dedi. "Temizlenmeleri için onları iki gün aç bırakman gerekir. Oysa benimkiler hiç durmadan yiyorlar. Bunu bildiğini sanıyordum."

Duruşunu düzelten Cameron, "Hay Allah," dedi. "Bak, bu kötü oldu işte."

Vic, "Evet," dedi. Brian'a göz attı.

Ellerini arkasındaki camlı dolabın büfesine dayamış olan ve mavi gömleği güçlü, yuvarlak gövdesini saran Brian onu kaygıyla izliyordu. Gözlerinde, Vic'in onda daha önce hiç rastlamadığı tetik, şaşkın bir bakış vardı.

Vic gülümseyerek Cameron'a baktı. "Üzgünüm. Belki bir dahaki sefere senin için birkaç salyangoz çıkarıp onları aç bırakmayı akıl edebilirim."

Cameron kararsızlıkla, "Olur," dedi. Ellerini yine ovuş-

turdu, gülümsedi ve omuzlarını oynattı. Ardından da mutfağa kaçtı.

Brian gülümsedi. "Salyangozlar yüzünden bir tartışma yaşanmasını istememiştim. Bu Melinda'nın fikriydi. Her zaman yiyorsanız niye olmasın dedim. Ama onları evcil hayvan olarak beslediğinizi sezmiştim."

Vic bir jest yapıp Brian'a cevap vermedi; onu kolundan tuttu ve içeri doğru çekti. Fakat tam oturacaklarken Melinda mutfaktan, "Brian!" diye seslendi. Noellerde bile böyle yemek yemiyorlardı. Melinda mutfakta bulduğu her şeyi pişirmişti: üç sebze yemeği, tatlı patates ve patates püresi, büfede bekleyen üç çeşit tatlı, iki düzine küçük rulo ekmek ve masanın ortasında, suyu masa örtüsüne akmasın diye iki kurabiye kalıbıyla bir tavanın üstünde hassas bir dengede duran –oysa kurabiye kalıpları üstlerindeki tavanın ağırlığıyla yamuk durduğundan iki uçtan da damlatıyordu– domuz. Domuzun gülümseyen hali ve yemeklerin bolluğu Vic'i tiksindiriyordu; iki konuk ve saat yedi buçukta bilmem-nereden gelen Trixie'yse bunu büyük bir piknik gibi değerlendirip gürültüyle yemeklerin tadını çıkardılar. Sofrada otururken Vic, Brian'la ilgili olarak onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı: Brian, Melinda konusunda Cameron'un gösterdiği küstahlığın benzerini gösteriyordu. Vic, Brian'ın karısını çekici bulduğunu biliyordu; ama adamın ona gülümseyişinden, önlüğünü çıkarmasına yardım edişinden, bilerek ya da bilmeyerek, Melinda'nın herkes tarafından elde edilebilecek biri olduğunu düşündüğü ve Cameron'dan aldığı cesaretle kendisinin de oyunda yer almak istediği sonucu çıkıyordu. Vic ayrıca onun da Cameron gibi hoşgörüsünden yararlanmak istediğini anladı ve genç şairin gözünde itibarını yitirdiğini sezdi. O akşamki salyangoz atışmasının ardından Brian'ın ona artık o kadar da saygılı davranmadığını hissetti.

O gece tam bir kâbus oldu. Cameron, Melinda'yı dışarı davet etti, ama Melinda çıkamayacak kadar sarhoş

oldu ve ağzında şakalar geveleyerek, ayyaşça sözler mırıldanarak kanepede oturdu. Ara sıra zorla bir kahkaha atan Brian'sa –ya nezaketten ya da meraktan, Vic hangisi olduğuna emin değildi– onu dinledi. Vic'in koltuğunda bacaklarını ardına kadar açmış ve bir elinde kutu birayla öne doğru eğilerek oturan Cameron'sa olanca basitliğiyle kapıldığı o mutluluk havasından sıkılmaya da, yorulmaya da fırsat bulamıyor, bir türlü kalkıp gitmiyordu. Konuşmaların arasında uzun sessizlikler oluyordu. Vic aylardan sonra ilk kez üst üste beş sert içki içti. Manzaranın rezilliği onu derinden yaralasa da bozguna uğramış gibi görünmemek için Brian'ı kendi odasına çağırmadı. Vic inşaatlarda kullanılan taşlar, yeraltı su düzeyi ve bundan sonra Meksika'da yapacağı iş konusunda Cameron' la konuşmak için akıllara ziyan bir çaba gösterdi, ama adamın hafif kanlı açık mavi gözleri ne zaman kanepede oturan Melinda'ya çevrildiyse her seferinde adamın sesi kesildi. Cameron gece saat ikiyi yirmi geçene kadar kaldı. Kanepede Melinda'yla karşılıklı olarak uzun oturan Brian şairane bir edayla düşlere, hülyalara veya düşüncelere dalmışken Cameron'u uğurlamak için ayağa kalktı ve şaşılacak bir canayakınlıkla ona iyi geceler diledi.

Sonra saatine baktı ve bu kadar geç olduğunu fark etmediğini, daha erken yatmış olması gerektiğini söyledi. "Trenim saat on birde kalkıyor ama ondan önce konuşmamız gereken bir-iki şey daha var, öyle değil mi, Bay Van Allen?"

"Evet, bir-iki şey daha... var."

"Öyleyse sabah yürüyüşümü yapmayayım da kalan işimizi bitirelim." Biraz utangaç bir edayla başını eğerek selam verdi. "İyi geceler, Melinda. Unutulmaz bir ziyafet oldu. Bu kadar zahmete girmen büyük incelik. Teşekkür ederim."

Melinda, "Senin fikrindi," dedi. "O küçük domuzcuğu sen aldın."

Brian güldü. Vic'e de, "İyi geceler, efendim," dedi ve

odasına gitti.

'Efendim', 'Bay Van Allen' ve 'Melinda' sözcükleri Vic'in kafasında birkaç saniye aptalca yankılandı. Ardından Vic, Melinda'ya "Nefis bir akşamdı," dedi.

"Evet, gerçekten öyleydi. Gürültünün olmaması hoşuna gitmiştir."

"Evet. Yeni aldığın plaklara ne oldu?"

Melinda'nın donuk gözlerinde bir hatırlama kıvılcımı çaktı. "Kahretsin. Unuttum." Kalktı.

Vic onu durdurmayı akıl edene kadar Melinda odayı yarılamıştı bile; karısını dirseğinin hemen üstünden hafifçe tuttu. "Yarın çalarsın. Yoksa Brian hiç uyuyamayacak."

Melinda sinirli sinirli, "Bırak beni!" dedi.

Vic onu bıraktı. Melinda odanın ortasında sendeleyerek meydan okuyan gözlerle Vic'e bakıyordu.

Vic, "Bu akşam Bay Cameron'un konuyu hiç açmamasına şaşırdım," dedi. "Sence niyetini açıklaması gerekmez miydi?"

"Bir şey dememesini ben istedim."

"Anladım." Vic bir sigara yaktı.

"Her şey halloldu, her şey yolunda. Ve *ben* iyiyim."

"Sen sarhoşsun."

"Tony sarhoş olmamı umursamıyor. Tony niçin içtiğimi anlıyor. O *beni* anlıyor."

"Ne kadar da anlayışlı bir adammış şu Tony."

Melinda, "Evet," dedi kesin bir edayla. "Ve ikimiz birlikte çok mutlu olacağız."

"Tebrikler."

"Ve Tony şeye iki bilet aldı..." Melinda bir saniye düşündü. "Meksiko City'ye. Bundan sonraki işi orada."

"Ya. Sen de onunla gidiyorsun demek."

"Sen ancak bu kadarını söyleyebilirsin. 'Ya.'" Sevinçli ve sarhoş olduğu zamanlarda sıkça yaptığı gibi topuklarının üstünde döndü ama dengesini kaybetti. Vic onu tuttu, tutar tutmaz da bıraktı.

Brian gibi başını hafifçe eğerek, "Bu akşam ne kadar eğlendiğimi anlatamam," dedi. "İyi geceler."

Melinda, Vic'i taklit ederek, "İyi geceler," dedi.

21

Ertesi sabah saat on buçukta Vic, Brian, Trixie ve yavru köpek, Brian'ın on birdeki treni için arabayla Wesley'e gidiyorlardı. Trixie'nin okulu Massachusetts eyaletinde ilkokullar arasında düzenlenen bir koro yarışmasına katılıyordu. Highland İlkokulu'nun korosunu Ballinger'e götürecek olan otobüs on bire çeyrek kala kalkacaktı ve Trixie o saate kadar izinliydi. Trixie yarışmada 'Kuğu'yu okuyacak olan elli kişilik bir koronun üyesiydi. Vic o sabah Trixie'yi bir kez daha dinleme fırsatı bulmuştu, ama kızı sabırsızlanıp şarkıyı yarıda bırakmıştı. Sesi tiz ve düzgündü ama yüksek perdede biraz titriyordu. Vic onu okulun kapısına bıraktı ve saat tam on ikide onu dinlemek için Ballinger'de olacağına söz verdi.

Brian, "Melinda gitmiyor mu?" diye sordu.

Vic, "Sanmam," dedi. Melinda, Trixie'nin koro çalışmalarına hiç mi hiç ilgi duymuyordu. Evden çıkarlarken Melinda hâlâ uyuyordu, o yüzden de Brian ona veda edememişti.

Brian kelimelerin üstüne basa basa, "O *olağanüstü* bir kadın," dedi. "Ama ne kadar akıllı olduğunun farkında değil."

"Öyle mi?"

"Evet. Çok yazık. Oysa ne kadar hayat dolu."

Vic bir şey demedi. Brian'ın Melinda hakkında tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordu ve umursamıyordu

da. Vic bu sabah olağanüstü gergin ve huzursuzdu; sanki bir şeye geç kalmış olmaktan doğan bir korku vardı içinde ve Wesley'e çok rahat varabilecek olmalarına rağmen ikide bir saatine bakıyordu.

Brian, "*Çok çok* iyi vakit geçirdim," dedi. "Ve kitabın formatı üstünde bu kadar durduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum. Dünyada hiçbir yayımcı sizin kadar titizlenmezdi."

Vic, "Benim için zevkti," dedi.

İstasyona vardıklarında Brian'ın treninin gelmesine beş dakika daha vardı. Brian cebinden bir kâğıt çıkardı.

"Dün gece bir şiir yazdım," dedi. "Hepsini beş dakikada yazdım, o yüzden de iyi bir şiir olduğunu söyleyemeyeceğim ama yine de okumanızı isterim." Kâğıdı Vic'e uzattı.

Vic okudu:

Olan olmuştur, geri döndürülemez,
Son uyarıdan önceki son çırpınış,
Bir işaret, açık ve taşkın,
Ve hemen önünde
Elinin yetişemediği hızla akıntıya kapılıp
Bir çiçek gibi kaybolan sevda.
Çeviremem akıntıyı tersine,
Ben de süzülüp gidiyorum,
Firar eden çiçeğin arkasından.

Vic gülümsedi. "Beş dakikada yazılan bir şiir için hiç fena değil," dedi. Kâğıdı Brian'a geri uzattı.

"Yo, sizde kalabilir. Bende bir nüsha daha var. Belki Melinda da okur diye düşündüm."

Vic başıyla onayladı. "Olur." Daha ilk satırdan şiirin Melinda'dan esinlendiğini anlamıştı; ve sanatına karşı olan nesnel tutumu sayesinde Brian şiiri Vic'e göstermekle kalmıyor, aynı zamanda onu Melinda'ya vermesini de isteyebiliyordu.

Kalan dakikalarda peronda ağır ağır ileri geri yürüdüler, ama Vic bu arada gözünü Brian'ın bavulundan ayırmadı çünkü adamın kendisi hiç oralı değildi. Brian yürürken gerindi; elleri cebindeydi ve gözleri, tıpkı Küçük Wesley'e geldiği günkü gibi, gençliğin verdiği hırslı, tasarılardan ve kuşkulardan arınmış bir iyimserlikle uzaklara bakıyordu. Vic, acaba Brian, Cameron'un benim hayatımdaki ve Melinda'nın hayatındaki yeri üstüne hiç kafa yordu mu, diye merak etti; yoksa yalnızca Melinda'yla tanışmasına mı odaklamıştı kendini? Goethe'nin oda hizmetçisi, barmen ya da aşçı kadınlara geçici olarak vurulması gibi. Goethe bu duygularla bir, hatta iki şiir yazdıysa da Vic bunu son derece *infra dignitatem*[1] ve biraz da gülünç buluyordu. Biyoloji gerçekten de varoluşun en büyük sırrıydı. Kalbi tertemiz, pırıl pırıl olan bu tutkulu genç adamın birkaç saatliğine bile olsa kendini Melinda'ya kaptırması ne kadar hayret vericiydi. Brian'ın yanlarında kalmaması ne kadar sevindiriciydi! O kadar ki Vic sevinçten gülümsemeye başladı.

Tren istasyona giriyordu.

Ansızın Brian bir elini cebinden çıkardı. "Bunu almanızı istiyorum.

Genç adamın kapalı tuttuğu kemikli eline bakan Vic, "Neyi?" diye sordu.

"Bu babamındı. Bende bunlardan üç çift var. Benim için çok değerliler ama –eğer iyi biri çıkarsanız– bir çiftini size vermeye karar vermiştim. Umarım kabul edersiniz. Sizi gerçekten sevdim ve siz ilk... ilk kitabımı basacaksınız." Brian soluksuz kalmış gibi durdu. Yumruğunu hâlâ ileride tutuyordu.

Vic de elini uzatınca Brian avcuna buruşuk bir kâğıt mendile sarılı bir şey bıraktı. Vic mendili açtı: birer kantaşı kakılmış iki altın kol düğmesi.

Brian, "Babam beni hep şiir yazmaya özendirirdi,"

[1] Yakışıksız. (Çev.)

dedi. "Onun hakkında size pek bir şey anlatmadım. Gırtlak vereminden öldü. Açık havayı bana sevdirmek için o yüzden bu kadar uğraştı." Brian yavaşlayıp duran trene baktı. "Bunları kabul edersiniz, değil mi?"

Vic itiraz etmek istedi ama Brian'ın bundan alınacağını biliyordu. "Evet, onları kabul edeceğim. Teşekkür ederim, Brian. Beni şereflendirdin."

Brian gülümsedi ve ne diyeceğini bilmez halde başını öne doğru salladı. Bavulunu alıp trene bindi ve sanki aralarında kilometreler varmış gibi tek kelime edemeden el salladı.

Vic, "Prova biter bitmez sana bir nüsha göndereceğim," dedi. Kol düğmelerini ceketinin cebine koydu ve acaba Melinda kalkmış mıdır, acaba Melinda boşanma işlemleri için Ballinger'de ya da başka bir yerde Cameron' la buluşacak mı, diye düşüne düşüne arabasına doğru yürüdü.

Melinda herhalde avukatın bürosuna Cameron'la girmez, onu dışarıda bekletirdi. Vic onu iyi tanırdı. Bugüne alkolün verdiği ağırlıkla; huzursuz, üzgün ve yıkıcı bir enerjiyle başlayacak ve çarka ilk hareketini verecekti. Vic onun Ballinger veya başka yerde konuşacağı avukatın yüzünü zihninde canlandırabiliyordu. Melinda yakın yerden bir avukat tutacak –hatta destek almak için Wilsonlara yapacağı bir ziyaretten sonra belki de Wesley' den bir avukat tutardı– ve o avukat, Küçük Wesley'in en büyük boynuzlu kocası, Victor Van Allen'i kesin tanıyacaktı. Vic başını kaldırıp bir şarkı mırıldanmaya başladı. Nedenini kendisi de bilmiyordu ama mırıldandığı şarkı, 'Sevgili Memleketim Kentucky'ydi.

Wesley'in içinden geçerken Vic'in gözleri Don veya June Wilson'u aradı ama onların yerine Cameron'u gördü. Bir puro dükkânından çıkan Cameron arkası dönük olarak birisine bağırıp gülümseyerek pantolonunun cebine bir şey koyuyordu. Adam Vic'in yarım blok kadar ilerisinde, yolun sağındaydı ve Vic tam Cameron'un yol-

dan karşıya geçeceği yerde, nedenini kendisi de bilmeden durdu.

Neşeyle, "Merhaba!" dedi. "Seni götüreyim mi?"

Cameron, "Aa! Merhaba!" diye sırıttı. "Gerek yok, benimki yolun tam karşısında."

Vic o yana baktı. Melinda arabada yoktu.

"Birkaç dakikan varsa içeri atla da iki çift laf edelim."

Cameron'un yüzündeki gülümseme bir anda silindi, ama ardından, kendini toplaması ve bir erkek gibi yüzleşmesi gerektiğini düşünmüş gibi pantolonunu yukarı çekti ve gülümseyip, "Elbette," dedi. Arabanın kapısını açtı ve bindi.

Arabayı hareket ettiren Vic sıcak bir gülümsemeyle, "Ne güzel bir gün, değil mi?" dedi.

"Güzel, güzel."

"İşler nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Gerçi Bay Ferris yavaş ilerlemesinden yakınıyor ama..." Cameron güldü ve koca ellerini dizlerine koydu.

"Herhalde müşterilerinin yakınmalarına alışkınsın."

Bu şekilde biraz daha konuşmayı sürdürdüler. Vic'in anladığı kadarıyla Cameron bu tür konuşmaları seviyordu, hatta yalnızca bu tür konuşmaları seviyordu. Vic laf arasında bile Melinda'dan söz etmemeye kararlıydı. Bay Cameron'u taşocağına götürecekti. Baştan böyle bir niyeti yoktu, "Birkaç dakikan varsa..." cümlesini kurarken buna karar vermişti. Trixie'nin Ballinger'deki koro gösterisi için daha dünyanın zamanı vardı. Vic ansızın sakinleşti ve zihni duruldu.

Wesley'in son yıllardaki gelişiminden söz ettiler. Fakat gelin görün ki, Wesley son yıllarda aslında pek de gelişmemişti.

Cameron, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sana geçen akşam sözünü ettiğim taşocağına gidebileceğimizi düşündüm. Eski East Lyme ocağı. Buradan

yalnızca iki dakikalık mesafede.

"Ha, evet. Terk edildiğini söylediğin ocak."

"Evet. Sahibi öldü ve kimse ilgilenmeyince iş makineleri paslandı. Görmeye değer bir manzara. Bir girişimci çıkıp para yatırsa hâlâ iş yapılabilir. Buradaki kayalar bayağı kaliteli." Vic kendini hiç bu kadar sakin hissetmemişti.

East Lyme yolundan bir toprak yola saptı, ardından da, dibine kadar girmedikçe fark edilmesi imkânsız, derin tekerlek izlerinden geçilmeyen, daracık başka bir toprak yola girdi. Yolun iki yanındaki genç ağaçlar ve çalılar o kadar sıktı ki arabanın yanlarına değiyorlardı.

Vic, "Başka bir arabayla burun buruna gelmek isteyeceğin son yer burasıdır," deyince Cameron çok komik bir laf işitmiş gibi güldü. Vic, "Geçen akşam çok eğlenceliydi," diye devam etti. "Yine gelmelisin."

Başını sallayıp kaba bir utangaçlıkla gülen Cameron, "Siz hayatımda gördüğüm en konuksever insanlarsınız," dedi.

Vic, "İşte geldik," dedi. "Aşağısını görmek için arabadan inmen gerek."

Vic arabayı ormanın bittiği yerle taşocağının kenarını oluşturan uçurumun arasındaki dar bir boşluğa çekmişti. Arabadan indiler, Roger de onlarla birlikte dışları zıpladı. Taşocağı geniş bir alana yayılıyordu; burası kabaca dört yüz metre uzunluğunda ve iki yüz metre derinliğinde etkileyici bir kazı alanıydı. Ocağın dibinde, sol yanı bembeyaz sarp kayalıktan aşağı düşen taşlarla sığlaşmış bir su birikintisi vardı; fakat mühendislerin ince hesaplarıyla dev basamaklara benzer keskin köşeli bloklar halinde kireçtaşı çıkarılan sağ tarafta su derindi. Burada su bir-iki metre mesafede o kadar derinleşiyordu ki dibi görünmüyordu. Taşocağının kenarlarına doğru oraya buraya saçılmış ve kaskatı kesilmiş paslı vinçler tuhaf bir görüntü sergiliyordu; sanki işçiler ertesi gün işbaşı yapmak niyetiyle mesailerini bitirmişler, ama bir daha geri

gelmemişlerdi.

Cameron ellerini beline koydu ve "Vay canına!" deyip manzarayı seyre koyuldu. "Burası devasa bir yer! Bu kadar büyük olabileceğini hiç tahmin etmemiştim."

Vic, "Evet," dedi ve biraz sağa kayıp uçuruma yaklaştı. Yavru köpek peşinden geldi. "Bayağı taş bırakmışlar, öyle değil mi?"

"Kesinlikle!" Şimdi Cameron de kenara yaklaşıyordu.

Şu an durdukları yerde eskiden Vic, Melinda ve Trixie piknik yaparlardı. Vic bunu Cameron'a anlattı, ama Trixie'nin başına bir kaza gelmesin diye sonraları gelmekten vazgeçtiklerini eklemedi.

Vic, "Burada yüzmek de güzel oluyor," dedi. "Aşağı inen küçük bir patika var." Uçurumdan uzaklaştı.

Cameron, "Bahse girerim, Bay Ferris bu renge bayılır," dedi. "Bizim getirdiğimiz taşları fazla beyaz buluyor."

Vic sanki inceleyecekmiş gibi yerden başı büyüklüğünde, tırtıklı, açık gri renkli bir taş aldı, gerildi, Cameron'un başına nişan aldı ve tam herif ona dönerken taşı fırlattı.

Cameron başını eğince taş onu ıskaladı, fakat sendelediği için uçuruma biraz daha yaklaşmıştı. Adam sersemlemiş bir boğa gibi Vic'e dik dik baktı, bu arada Vic –kendisine neredeyse bir dakika gibi gelen bir süre içinde– öncekinin iki katı büyüklüğünde başka bir taşı kaldırdı, koşarak hız aldı ve onu da fırlattı. Bu seferki Cameron'un uyluklarına geldi; adam kollarını hızlı hızlı salladı ve uçurumdan aşağı yuvarlanırken perdesi değişen, böğürür gibi bir çığlık attı. Vic uçurumun kenara yaklaştı ve Cameron'un dibe yakın kayalara çarpıp oradan sekişini, ardından da düz bir kaya yatağının üstünde usulca yuvarlanışını tam zamanında yakaladı. Sesler kesildi, artık yalnızca Cameron'un peşi sıra düşen küçük taş parçalarının tıkırtısı duyuluyordu. Roger heyecanla kesik ke-

sik havladı ve oyun ister gibi ön ayaklarıyla çömelip poposunu havaya kaldırdı.

Vic taşocağının çevresine, ağaçlara ve bazen bir-iki çocuğun veya bir adamın gezdiği gölün sığ yanına göz attı. Etrafta kimse yoktu. Vic halat almak için arabasına yöneldi. Bagajda bir tane olması gerekiyordu.

Fakat yoktu. Sonra bagaja aylar önce koyduğu halatı Trixie'ye bir şey yapmak için oradan çıkardığını hatırladı. Sağlam bir ip mi, yoksa kar zincirlerinden birini mi alayım diye tereddüt etti, sonra kar zincirini aldı.

Patikadan taşocağının aşağısına doğru hızla yürüdü. Patika çok dikti ve Vic bazı yerlerde bir metre boyunca dümdüz aşağı kayıyor, kendini yavaşlatmak için bir çalıya tutunmak zorunda kalıyordu. Sonra aslında aceleye çok da gerek olmadığını düşündü ve Roger geliyor mu diye arkasını dönüp uzun uzun baktı. Dik bir yere gelince Roger kararsız kalıp sızlanmaya başladı; Vic geriye doğru uzandı ve onu karnından tutup indirdi.

Cameron sanki uyuyormuş gibi bir eli başının üstünde, sırtüstü yatıyordu. Köşeli kocaman yüzü kan içindeydi ve önü açık olan tüvit ceketinin altındaki gömleğinde yer yer kan lekeleri vardı. Vic uygun bir kaya bulmak için çevresine bakındı. Neyse ki onlardan bol miktarda vardı. Vic yassı bir at başına benzer bir kaya aldı ve onu Cameron'un yattığı düzlüğe taşıdı. Vic birkaç tane daha gerekeceğini düşündü ve dört yassı taş daha aldı. Üstüne kan bulaşmasın diye büyük bir özenle Cameron'un cesedini kaya yatağının bitip suyun başladığı yere kadar sürükledi. Roger, Cameron'un çevresinde zıplayıp duruyor, kan lekelerini kokluyor ve Cameron'un kalkıp onunla oynamasını bekler gibi havlıyordu. Vic onu cesetten uzaklaştırmak için parmağını şıklattı.

Zinciri kayanın üstüne yaydı ve Cameron'un cesedini üstüne doğru yuvarladı. Sonra, ansızın gelen bir esinle Cameron'un timsah derisinden kemerini gevşetti, pantolonunun önünü açtı, içine uzunca bir taş parçası yerleş-

tirdi, sonra pantolonu çekip kemeri sıktı ve ceketin düğmelerini ilikledi. Ağır taşlardan ikisini Cameron'un göğüs kafesine yasladı ve zincirin iki ucunu üstlerine denk gelecek şekilde ayarladı. Zincir yirmi beş santim genişliğinde esnek bir merdiven gibiydi ve Vic zincirin kopçasını istediği yere geçirebilirdi. Kopça köpek tasmalarında görülen türdendi ve zincirin herhangi bir noktasına tutturulabilirdi. Vic zinciri sıkabildiği kadar sıktı ve kopçayı eğik açıyla bir halkaya geçirdi. Ardından suya bir göz attı, üstünde durduğu düzlüğün köşesinin en karanlık noktaya baktığını fark etti ve ağır cesedi oradan aşağı yuvarladı. Cesedin omurgasına batan sivri, çıkıntılı kaya parçası Vic'in bile canını acıtır gibi oldu; Cameron'sa taşın battığını hissetmişçesine sırtını kabartmıştı sanki.

Ceset kabarcıklar çıkartarak koyu yeşil suya gömüldü. Vic, Cameron'un battığı noktaya –gerçi iki saniye sonra yükselen kabarcıklardan başka görülecek şey kalmamıştı ama– bakarken sol gözünün ucuyla, bir metre kadar derinde soluk renkli kireçtaşından bir basamağın olduğu fark etti. Basamağın yan tarafı üstünde durduğu düzlüğün yanıyla aynı hizadaydı. Sanki bir lahit kapağının süssüz, uzun kenarı gibiydi. Suyun altında daha kimbilir nasıl dev basamaklar vardı. Cameron'u suya yuvarladığı yerin derinliği on üç metre civarındaydı; Trixie ve Melinda'yla oraya geldiği bir sefer adamın birinden duymuştu bunu. Fakat Vic su durulur durulmaz, tam aşağıda bir başka basamağın daha –daha da korkunç bir lahit kapağı gibi– olduğunu gördü. Bu basamak herhalde beş ya da yedi metre derinlikteydi ve üstünde bir şey görünmüyordu. Vic, Cameron'un oradan aşağı kaymış olmasını diledi.

Roger'sa sevinçle havlıyordu. Ön ayaklarıyla kayanın kenarına kadar geldi ve burnunu suya soktu, ardından da başını ve kıçını sallayarak geri çekildi. Bir Boxer'ın elinden geldiğince sırıtarak baktı ve kuyruğunun kökünü "Aferin!" der gibi salladı.

Vic çömeldi ve suda ellerini yıkadı. Ardından Cameron'un biraz önce yattığı yere baktı, kan lekelerini gördü ve uçurumun tepesinden hiçbir izin görünmeyeceğinden emin olana kadar oraya ayakkabılarını sürtüp üstünü tırtıklı küçük taşlar ve kireçtaşı tozuyla örttü. Fakat şu anda koro yarışmasına yetişmek, izlerini örtbas etmekten daha önemli görünüyordu. Islık çalıp Roger'i çağırdı ve birlikte patikadan yukarı çıkmaya başladılar.

Arabasına dönünce Vic dikkatle ayakkabılarının tozunu aldı, çizik veya kan izi var mı diye baktı ve ardından arabanın iki yanını gözden geçirdi. Fakat arabası daha önce de çalıların kapattığı bu yollardan geçmişti, özellikle de yeşilin en gür olduğu yaz aylarında; ve birisi, ola ki, çizik var mı diye aracı inceleyecek olsa, gerek çamurlukta, gerekse yanlarda eskiden beri zaten birçok çizik vardı. Bugünkü gezidense hiçbir belirgin iz yoktu.

Vic, "Atla Roger!" dedi ve arabaya binmeye bayılan Roger uysalca ön koltuğa atladı ve ayakta durup açık olan camdan başını uzattı. Vic dar yoldan ağır ağır geri döndü. Keskin virajlarda karşıdan araç gelme ihtimaline karşı ihtiyatla korna çaldı ama yolda başka hiç araba yoktu; Vic, zaten olsa da telaş edecek bir şey yok, diye düşündü. Öyle biri ya zaten iyi bildiği, ya da yolda görse en azından selam verdiği biri olurdu. Karşılaştıklarında birbirlerine nazikçe yol vermek isterler, sonunda yoldan çekilen Vic olur, karşıdaki de gülümser, selam verir ve devam ederdi.

Vic sonunda Ballinger'deki kare biçimli, sarmaşık kaplı lise binasına ulaştı. Okulun bahçesine giden çakıl yolun kenarında altı otobüs duruyordu. Veliler arabayla veya yayan olarak gelmeye devam ediyor, ama gecikmiş gibi aceleyle hareket ediyorlardı. Saat on ikiye beş vardı. Vic bir otobüsün arkasına park etti, öbür veliler gibi okulun yan girişine yöneldi ve Trixie'nin yaklaşık bir hafta önce verdiği beyaz davetiyeyi gösterdi. Davetiyede 'iki kişilik' yazıyordu.

"Merhaba, Vic!"

Vic arkasını döndü ve Charles Peterson'la karısını gördü. "Merhaba! Janey de koroda mı?"

Charles, "Hayır. Boğmaca oldu," dedi. "Arkadaşlarını izlemeye ve sonra da ona rapor vermeye geldik."

Katherine Peterson, "Janey asıl bugün şarkı söyleyemeyeceği için hasta oldu," dedi. "Umarım Trixie de boğmacaya yakalanmaz. Son beş günün ikisini Janey'le geçirdi."

Vic, "Trixie daha önce geçirdi," dedi. "Adamson İksiri'ni denediniz mi? Tadı ahududu şurubu gibi, Janey'in seveceğine eminim."

Charles Peterson, "Hayır, denemedik," dedi.

"Eski şişelere benzer bir şişede veriyorlar. Kilise Caddesi'ndeki küçük eczaneden alabilirsiniz. Büyük eczanede bulunmuyor. Trixie şurubu o kadar sevmişti ki bıraksaydık bütün şişeyi bir dikişte bitirirdi. Hastalığa da gerçekten iyi geliyor."

Charles, "Demek Adamson İksiri. Bunu unutmayayım," dedi.

Vic onlara el sallayıp uzaklaştı; konser salonunda kendi başına oturabileceği bir yer aradı. Trixie'nin arkadaşlarının anneleri olan ama çok az tanıdığı birkaç kişiyi selamladıktan sonra hiç bilmediği insanların yanında bir yer bulmayı başardı. Trixie'nin söyleyeceği koroyu yalnız dinlemeyi yeğliyordu, ama bunun nedeni biraz önce taşocağında yaptıkları değildi. Böyle bir etkinliği her zaman tek başına izlemeyi yeğlerdi. Konser salonunun iki yanında yüksek pencereler, yukarıda da bir balkon vardı. Hiçbiri on yaşını geçmeyen çok sayıda çocuk koca sahnede cüce gibi duruyorlardı. Vic, *Hansel ve Gretel*'den bir ninni, ardından da kamplarda ateş başında söylenen ve hatmiler, ormanlar, ağaçlar, günbatımları ve gece yarısı yüzmek üzerine neşeli bir şarkı okuyan çocuk korosunu beğeniyle dinledi. Sonra Schubert'in sevimli, melodik bir ninnisine ve Highland İlkokulu korosunun okuduğu,

Saint-Saëns bestesi 'Kuğu'ya kulak verdi.

Suyun üs – tünde kar – beyaz bir kuğu...

Koroda oğlanlarla kızlar karışıktı ve oğlanların sesi daha tiz olmakla birlikte kızlarınki kulağa daha yüksek ve istekli geliyordu. Trixie'nin evde haftalardır mırıldandığı koro bölümüne pürüzsüzce geçtiler. Şarkının son dizeleri, kuğunun gözden kayboluşuna koşut olarak, giderek daha kısık sesle okunurken Vic sanki sahnedeki kalabalığın arasından Trixie'nin sesini duyabildiği hissine kapıldı. Ön sırada duran Trixie ara sıra parmaklarının üstünde yükseliyor, ağzı kulaklarına varıyordu.

Kuğu – ışığı gören sisin kaybolması gibi – kayboldu – kayboldu

Trixie kuğunun değil de Cameron'un ortadan kaybolmasını kutluyordu sanki. Vic, bilseydi kuşkusuz kutlardı, diye düşündü.

22

Vic o gün işyerinden eve döndüğünde Melinda odasında telefondaydı. Vic kapıyı kapatır kapatmaz o da ahizeyi kapattı ve kaşlarını çatarak, yüzünde sinirli bir ifadeyle oturma odasına geldi.

Vic ona, "Merhaba," dedi. "Bugün nasılsın?"

Melinda, "İyi," dedi. Bir elinde sigara, öbüründe içki vardı.

Trixie de odasından çıktı. "Hoş geldin, baba! Bugün beni dinledin mi?"

"Kaçırır mıyım! Çok güzel okudun. Herkesin içinden senin sesini bile duyabildim!" Kızını tutup havaya kaldırdı.

Trixie tekme atıp kıkırdayarak, "Ama birinci olamadık!" diye bağırdı.

Vic onun sağlam küçük kahverengi ayakkabılarına hedef olmadan kızını yere indirdi.

"İkinci oldunuz ya. Bunu da mı beğenmiyorsun?"

"Ama birinciliğin yerini tutmaz!"

"Sen de haklısın, ama bence gayet iyiydiniz. Kulağa hiç fena gelmiyordu."

Trixie annesinden öğrendiği bir hareketle gözlerini kapatıp ağır ağır alnını siler gibi yaparak, "Bittiği için çok sevinçliyim," dedi.

"Niçin?"

"O şarkıdan artık midem bulanıyor."

"Eminim öyledir."

Melinda, baba-kızın sohbetinden her zamanki gibi sıkılarak derin derin iç geçirdi. "Trixie, sen *niçin* odana gitmiyorsun?"

Trixie fena halde alınmış gibi annesine baktı ama Vic'e kalırsa kızı numara yapıyordu; zaten hemen ardından hoplaya zıplaya holden geçerek odasına döndü. Trixie'nin annesinin sözünü dinlemesi Vic'i hep şaşırtırdı; bu sanki Trixie'nin dışadönük kişiliğinin yok edilemeyeceğinin güvencesiydi.

Vic, "Eh," dedi, "Brian'ı da on bir treniyle uğurladık." Ceketinin iç cebinden Brian'ın şiirini çıkardı. "Benden bunu sana vermemi istedi. Dün gece yazmış."

Melinda suratsız, önemsemez bir ifadeyle kâğıdı aldı, kaşlarını çatarak bir süre şiire baktı, ardından da sehpaya bıraktı. Elinde bardağıyla pencerelerden birine doğru yürüdü. Yüksek topuklu ayakkabılar, dar bir siyah etek, canlı beyaz renkli bir keten bluz giyinmişti. Biriyle buluşacakmış gibi bir hali vardı ama, herhalde bir sabırsızlık ânında, bluzunun kollarını çirkin bir şekilde sıyırmıştı.

Vic, "Arabanın yağını değiştirdin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Yarın benim değiştirmemi ister misin? On gün önce değişmesi gerekiyordu."

"Hayır, senin değiştirmeni istemiyorum."

Vic, "Ee, boşanma işlemlerine başladın mı?" diye sordu.

Melinda uzun bir süre bekledi, ardından, "Hayır, başlamadım," dedi.

"Cameron bu akşam geliyor mu?"

"Belki."

Melinda'nın arkası dönüktü, ama Vic nedense başını onaylar gibi salladı. "Ne zaman. Akşam yemeğine mi?"

"Bilmiyorum!"

Telefon çalınca Melinda koşa koşa odasına gitti. "Alo?

Kim?... Öyle mi... Hayır, değil, ama onu bekliyorum. Gelirse sizi arasın mı?... Anlıyorum... Evet. Eh, keşke ben de bilsem. Beni bugün öğleden sonra araması gerekiyordu... Dinleyin! Ondan haber alırsanız *beni* aramasını söyleyebilir misiniz?... Teşekkür ederim. Hoşçakalın, Bay Ferris."

Melinda oturma odasına geri döndü, pencere eşiğinden bardağını aldı ve içkisini tazelemek için mutfağa gitti. Vic akşam gazetesini alıp oturdu. Kendine bir içki alabilirdi, ama bu akşam içmemek onun için küçük de olsa bir disiplin meselesiydi. Melinda tazelediği içkisiyle döndü ve kanepeye oturdu. On dakika boyunca kimse konuşmadı. Vic ne Cameron, ne Ferris'ten gelen telefon, ne de başka olası telefonlar hakkında hiç yorum yapmamaya karar vermişti.

Derken telefon yine çaldı ve Melinda yine koşarak odasına gitti. "Alo?" dedi umutla. "Ha, merhaba... *Hayır*, siz haber aldınız mı?... Aa... *Hay Allah!*" diye şaşkınlıkla patladı sonunda, ama Vic kılını bile kıpırdatmadı. "Çok garip... O hiç öyle biri değildir... Biliyorum, Don; ve bunun için çok üzgünüm ama *ben* de onu bekliyorum. Saat altı civarında June'u aradım... Hayır, hiçbir şey, koca gün hiçbir şey yapmadım... beklemek dışında... Evet," dedi iç geçirerek.

Vic konuşmanın ayrıntılarını hayal edebiliyordu. Don herhalde Melinda'yla Cameron'u kokteyl içmeye davet etmişti; görünüşe bakılırsa boşanma başvurusunu yaptıktan sonra bunu bir kokteylle kutlayacaklardı. Son 'Evet'se Vic'in orada olup olmadığı sorusuna verilen cevap olmalıydı. Vic buna benzer 'Evet'leri daha önce kaç kez dinlemişti.

"Üzgünüm, Don... Ralph'a selamımı söyle..."

Belli ki bu akşam düşman ordugâhının üstünde kara bulutlar dolaşacaktı.

Melinda döndüğünde Vic kararından cayarak, "Ne oldu, Cameron kaçtı mı?" diye sordu.

"Herhalde başka bir yerde geç saate kadar işi vardı."

Vic, "Bana sorarsan kaçtı," dedi.

"*Kimden* kaçtı?"

"Senden."

"Çok beklersin."

"Bu tür şeyler erkeklerin sinirini bozar. Ama bunun farkında değil gibisin. Cameron'un buna dayanabildiğini sanmıyorum."

"Ne tür şeyler?"

Vic, "Cameron'un yapmaya çalıştığı şey. O biletlerden biriyle herhalde çoktan Mexico City'ye gitmiştir bile," deyince Melinda volta atmayı bıraktı ve ona baktı. Vic, sanki içini okuyormuş gibi, Melinda'nın bunu küçük de olsa bir ihtimal olarak düşündüğünü görebiliyordu.

Melinda, "Madem ilgileniyorsun, sana onun arabasını Wesley'de kilitsiz ve camı açık olarak bıraktığını söyleyeyim; koltuğunun üstünde de bazı evraklar ve eşyalar duruyormuş. Dolayısıyla Meksika'ya gitmiş olması bana kuşkulu görünüyor," dedi.

"Ah, demek öyle. Ama ilgilenmiyorum. Ben onun kaçtığını düşünüyorum ve bir daha ondan haber alacağını hiç sanmıyorum."

Bu arada Roger geldi ve aralarında çok özel ve komik bir sır varmış gibi başını Vic'e doğru kaldırıp gülümseyerek ayağının dibine oturdu. Vic eğilip Roger'in başını kaşıdı.

Vic, "Roger'e yemek verdiniz mi?" diye sordu.

Melinda, "Bilmiyorum," dedi.

Vic, "Roger, sana yemek verdiler mi?" diye sordu ve ardından kalkıp Trixie'nin odasına gitti.

"Girin."

Trixie arkasını yastıklara vermiş, rahat rahat kitap okuyordu.

"Roger'e yemek verdin mi?"

"Hı-hı. Saat beşte."

"Hı-hı. Sağ ol. Ona yine fazla yedirmedin, değil mi?"

Kaşlarını kaldıran Trixie soğukkanlılıkla, "Hasta olmadığına göre, hayır," dedi.

"Eh, iyi o zaman. Ya senden ne haber? Sen acıkmadın mı?"

Şimdi de kaşları çatılan Trixie, "Ama ben seninle ve annemle yemek istiyorum!" deyip daha erken saatte ve tek başına yemek yeme ihtimaline itiraz etti.

"Ama annenin bizimle yiyeceğinden pek emin değilim. Belki bu akşam Tony'yle bir yerlerde yemek yiyecek."

"İyi. O zaman biz ikimiz yeriz."

Vic gülümsedi. "Anlaştık. Sofrayı hazırlamama yardım eder misin peki?"

İkisi birlikte üç kişilik bir sofra hazırladılar, ama Melinda onlarla yemeye yanaşmadı. Melinda alışveriş yapmamıştı, o yüzden de Vic rafta kimbilir kaç zamandır duran tavuk konservesini açtı. Bir de içki dolabının arka tarafından bir Niersteiner Domthal şişesi çıkardı ve kendisiyle Trixie'ye ayaklı kadehlerde birer buzlu içki koydu. Vic üzerine Trixie'nin çok sevdiği közlenmiş marshmallowları[1] serpiştirdiği tatlı patates püresi yapmıştı. Babakız, şarapların nasıl yapıldığıyla, renklerinin niçin farklı olduğuyla ilgili uzun uzun tartıştılar ve sonunda Trixie, en sevdiği içecek olan kök birasının şarap sınıfına girdiğinde ısrar edecek kadar çakırkeyif oldu. Vic karşı çıkmadı.

Dördüncü veya beşinci içkisiyle yanlarından geçen Melinda, "Çocuğu niçin sarhoş ediyorsun?" diye sordu.

Vic, "Bir buçuk kadehten bir şey olmaz," dedi. "Daha güzel uyur. Bunu bir nimet olarak görmelisin."

Melinda oturma odasına geçerek gözden kayboldu; Vic onun giderek koyulan hüsran duygusunun eve çöken ağırlığını hissedebiliyordu. Yere çarpıp parçalanan bir lamba veya duvara fırlatılan bir derginin sesini duysa; ya

[1] Marshmallow, yumuşak bezeye benzeyen, köpüksü bir şekerleme. (Çev.)

da Melinda'nın bahçede dolaşmak veya arabasına binip kimbilir nereye gitmek için sertçe açtığı kapıyı kapatmaması yüzünden evde esecek soğuk rüzgârı hissetse şaşırmazdı. Ardından Trixie gülme nöbetine tutuldu ve okulda kitaplarını pantolonunun poposunda taşıyarak dolaşan bir oğlanı anlatayım derken az daha boğuluyordu.

Vic, Melinda'nın birini aradığını duydu ve o anda canı sigara çekti. Oturma odasına geçip bir sigara aldı ve Melinda'nın, acaba bir mesaj aldılar mı diye Cameron'un Wesley'de kaldığı oteli aradığını anladı. Hayır, ondan bir mesaj almamışlardı. Vic mutfağa dönüp Trixie'nin en sevdiği tatlıyı –kendi elleriyle çırptığı, küçük bir kâseye helezon biçiminde boşaltıp tepesini bir konserve kirazla süslediği şekerli sade krema– çıkardı.

Vic sigarasıyla birlikte biraz daha şarap içti ve sandalyesinde neredeyse sızan Trixie'yle keyifli sohbetini sürdürdü.

Mutfağı oturma odasına bağlayan yemek odasının kapı aralığından başını uzatan Melinda, "Siz ikiniz neyi kutluyorsunuz?" diye sordu.

Vic, "Hayatı," dedi. "Şarapları." Kadehini kaldırdı.

Melinda ağır ağır kapı aralığından çıktı. Isıra ısıra dudaklarında ruj bırakmamıştı; ondaki dağınıklık da makyajından çok aklının bulanıklaşmasından kaynaklanıyor gibiydi. Vic, ne kadar içtiğinin en iyi göstergesi olan gözlerindeki bulanıklığı görebilmek için onu uzun uzun süzdü. Fakat Melinda dimdik Vic'in gözlerinin içine bakıyordu. "Sen Tony'ye ne dedin?" diye sordu.

Vic, "Bugün Tony'yi görmedim," dedi.

"Hiç mi?"

"Hiç."

Trixie kıkır kıkır gülerek, "*Tony mony!*" diye nara attı.

Melinda bardağını kaldırdı ve iri bir yudum alıp yüzünü ekşitti. "Ona ne dedin?" diye sorusunu yineledi.

"Melinda, ona bir şey demedim."

"Onunla Wesley'de karşılaşmadın mı?"

Vic, Don'un onları görüp görmediğini merak etti. "Hayır," dedi.

"Peki bu akşamki neşenin nedeni nedir?"

Trixie, "Çünkü Tony yok!" diye cıyakladı.

"Trixie, kapa çeneni!" Melinda, Vic'in üstüne doğru yürüdü. "Ona ne yaptın?"

"Ona ne mi yaptım? Onu görmedim bile."

"Öğleden sonra neredeydin?"

Vic, "Basımevindeydim," dedi.

Melinda bir içki daha almak için mutfağa girdi.

Derken Trixie oturduğu yerde sızdı. Vic, devrilecek olursa tutabileyim diye onun sandalyesini kendininkine yaklaştırdı.

Melinda sanki mutfakta korkunç bir şey görmüş gibi yüzünde donakalmış sarhoş bir dehşet ifadesiyle döndü. Vic tam ne olduğunu sormak üzereyken, "Yoksa onu öldürdün mü? Yoksa onu da mı öldürdün?" diye sordu.

"Melinda, saçmalama."

"Tony beni aramaya korkacak biri değil. Tony beni unutacak biri değil. O hiçbir şeyden korkmaz, senden bile!"

Vic, "Onun benden korktuğunu düşünmedim ki," dedi. "Bu zaten açık."

"O yüzden beni unutmadığına eminim." Melinda soluksuz kalmış gibiydi. "O yüzden ona bir şey olduğuna eminim! Ve bunu *herkese* anlatacağım, hem de şimdi!" Bardağını masaya sertçe koydu ve aynı anda derin, gümbürtülü bir gök gürültüsü oldu. Vic'in aklına ilk olarak, bu gece yağacak yağmurun –gökyüzünü saat dörtten beri kara kara bulutlar kaplamıştı– toprak yoldaki, varsa, lastik izlerini sileceği, hatta yeterince şiddetli yağarsa beyaz kayalardaki kan lekelerini bile temizleyeceği geldi.

Melinda'nın odasında paltosunu giydiğini tahmin ediyordu. Fakat asıl korkusu Melinda'nın başkalarına

söyleyebilecekleri değil, onun bu halde araba kullanırken başına gelebileceklerdi. Vic tam ona bakmak üzere kalkarken Trixie'nin yana doğru kaydığını gördü ve kızını sol eliyle yakalayıp ağırlaşmış başının düşmesini önledi. Onu kucağına aldı, başını omzuna dayadı ve Melinda'nın odasına gitti.

"Melinda, bu halde araba kullanmamalısın," dedi.

"Daha kötüyken de kullandım. Mellerler evde midir?"

Vic elinde olmadan bir kahkaha attı. Mellerlerin evi de Cowanlar ve MacPhersonlar gibi Wesley'e, dolayısıyla da Ralph'a ve Wilsonlara giden yolun tersi yönünde kalıyordu; ama bir farkla ki, onlarınki en uzakta olandı: yani Melinda o yolu boşu boşuna gitmemek için bu soruyu soruyordu. Vic, tuvalet masasından rujunu ve anahtarlarını toplayan, krem renkli paltosunu giyinen karısını izledi ve ansızın, onun bu akşam başına gelebileceklerinin aslında umurunda olmadığını fark etti; çünkü karısı yine onu suçlama turuna çıkıyordu ve bir ağaca bindirse veya hızla girdiği bir virajdan kayıp bankete düşse yeriydi. Sonra Mellerlerle kendi evleri arasında, bir tepenin eteğindeki U dönüşü geldi aklına. Orada bir uçurum vardı ve bu akşam yol kaygan olurdu. Cameron'un bedeninin uçurumdan aşağı düşüp dipteki kayalardan sessizce sekmesini ve yuvarlanıp sonunda hareketsiz kalmasını hatırladı. "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Ben seni götüreyim."

"Sağ ol!" Melinda hızla döndü ve gözleri Vic'i aradı. Kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırdı. "Çok teşekkür ederim!" diye bağırdı. Sesi umulmadık derecede açık ve berraktı.

Vic tulumunun üstünden bir eliyle sinirli sinirli Trixie'nin yumuşak uyluğunu okşuyordu. Ani bir hareketle döndü ve Trixie'yi odasına götürüp onu yavaşça yatağına yatırdı. Geri dönerken aceleyle odasından çıkan Melinda'yla az daha çarpışıyorlardı. Bu şekilde burun

buruna gelmekten şaşırmış halde ikisi de geriye doğru sendeledi. İşte o anda Vic kendini kaybetti –belki de soğukkanlılığını yitirdi demek daha doğru olur– ve kendini yatakta Melinda'nın üstünde buldu. Onu tutmaya çalışıyordu, ama kollarından birini yatakta sabit tutabildiği halde öbürünü bir türlü yakalayamıyordu.

"Bu halde araba kullanamazsın!" diye bağırdı.

Dizini Vic'in göğsüne dayayan Melinda onu şaşırtıcı bir güçle ansızın itince Vic mancınıkla fırlatılmış gibi arkaya düştü, hatta az daha geri geri takla atıyordu; ve ardından kulaklarında sert bir çarpma sesi duydu. Sonra geçici bir sessizlik oldu. Bu sırada salakça gülümsediğinin farkındaydı. Bir an için çok net olarak ayakkabısının yanında Melinda'nın gri halısının örgüsünü gördü ve bir dizine dayanarak ayağa kalkmaya çalıştığını anladı. Biraz sendeledi, gri halıda kırmızı noktalar fark etti, dışarıda Melinda'nın arabasının hızla güçlenen ve midesini bulandıran motor sesini duydu, ardından da ensesinden aşağı doğru süzülen sıcak kanı hissetti.

Ayağa kalkıp istemdışı olarak banyoya yöneldi. Yüzünün beyazlığı onu o kadar korkuttu ki aynada kendisine bakmaktan vazgeçti. Başının arkasındaki ıslak yaraya dokundu. Saçlarının arasında gülümseyen, geniş bir ağız açılmış gibiydi; dikiş atılması gerektiğini anladı. Doktoru aramadan önce yarasına viski döküp dökmemek arasında kararsız kaldı; viskiye ulaşana kadar bayılma ihtimali vardı. Bir dakika boyunca aptal gibi bu ihtimali değerlendirdikten sonra Melinda'nın odasındaki telefona gitti.

Santralı arayıp önce Dr. Franklin'i bağlamalarını istedi, ama bir daha düşününce fikrini değiştirip Küçük Wesleyli başka bir hekim olan Dr. Sewell'i istedi. Dr. Franklin'in yeni bir aile bunalımına tanık olmasını istemiyordu. Vic, Dr. Sewell'le daha önce hiç konuşmamıştı, o yüzden önce kendini tanıttı.

"Merhaba, Dr. Sewell. Ben Pendleton Sokağı'nda

oturan Victor Van Allen'im... Evet, çok iyiyim. Siz nasılsınız?" Karşısındaki uçuk şeftali renkli duvar yavaş yavaş solsa da Vic sesini titretmedi. "Acaba bu akşam dikiş malzemelerinizi alıp bize uğrayabilir miydiniz?"

23

Vic zaman zaman düşünürdü, kendisi veya Horace Meller gibi düzenli bir yaşamı olan biri durup dururken ortadan kaybolsa ne olur diye. Başkalarının telaşa kapılması ne kadar zaman alır ve soruşturma mantıklı bir şekilde yürütülür mü diye. Cameron vakasıyla artık bu merakını giderebilecekti.

Başını vurduğunun ertesi sabahı Trixie'yle kahvaltı ederken telefon çaldı. Telefona Vic baktı ama Melinda'nın homurtusunu ve bir sesin, "Günaydın, Bayan Van Allen. Ben Bernard Ferris," dediğini duyunca ahizeyi yerine koydu. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Melinda portakal suyunu almak için fırtına gibi mutfağa gitti.

"Arayan Tony'nin müşterisiydi," dedi Vic'e. "Tony'nin şirketinin *kapsamlı* bir soruşturma yapacağını söyledi."

Vic bir şey demedi. Kan kaybı yüzünden kendini biraz güçsüz hissediyordu; ya da onu sersem gibi hissettiren belki de dün akşam doktorun verdiği uyku hapıydı. Vic o kadar derin uyumuştu ki Melinda'nın geldiğini bile duymamıştı.

Trixie babasına, "Ne oldu?" diye sordu. Vic mutfakta başını vurduğunu ve yarasının önemli olmadığını söylemesine rağmen babasının başındaki sargıya hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu.

Vic, "Görünüşe bakılırsa Tony ortadan kayboldu,"

dedi.

"Nerede olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Hayır. Durum öyle gösteriyor."

Trixie gülümsemeye başladı. "Yani onun bir yerde saklandığını mı söylemek istiyorsun?"

Vic, "Muhtemelen öyledir," dedi.

Trixie, "Ama niçin?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Hiç fikrim yok."

Melinda'nın evde oradan oraya koşturmasına bakılırsa herhalde biriyle, belki de Bay Ferris'le bir randevusu vardı. Vic'in tahminine göre Cameron'un şirketi bugün veya yarın bir dedektif gönderirdi. Vic her zamanki saatte işine gitti. Stephen, Carlyle ve basımevindeki kırpıntıları toplayan çöpçü Vic'in tam tepesindeki kalın, takke biçimli sargıyı görünce başına ne olduğunu sordular. Vic hepsine, mutfaktaki dolabın altından doğrulurken başını onun metal kapağına fena halde vurduğunu anlattı.

Akşamüstü beş sularında Melinda, kendini New York, Star Soruşturma Bürosu'ndan Pete Havermal olarak tanıtan bir özel dedektifle geldi. Dedektif, Wesley'den Bay Grant Houston diye birinin dün sabah saat on birle on iki arasında Cameron'u, Wesley'in ana caddesinde seyreden Vic'in arabasına binerken gördüğünü söyledi.

Vic, "Evet," dedi. "Tony'ye rastladığım doğru, bir arkadaşımı şeyde bıraktıktan sonra..."

Dedektif, Vic'i kabalıkla bölerek, "Ona rastlamakla ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Onu yanlış hatırlamıyorsam bir tütüncüden çıkarken gördüm; tam önümden karşıya geçmek üzereydi, ben de durup ona merhaba dedim. Gitmek istediği bir yer varsa onu bırakabileceğimi söyledim."

Melinda sesini yükselterek, "Bunu dün akşam niye söylemedin?" diye sordu. Dedektife, "Bana dün Tony'yi hiç görmediğini söylemişti!" dedi.

Vic, "Arabasının hemen yakında olduğunu ama be-

nimle bir konu hakkında konuşmak istediğini söyledi," diye devam etti, "ve arabama bindi."

Havermal, "Hı-hı. Peki nereye gittiniz?" diye sordu.

"Valla, hiçbir yere gitmedik. Oraya park edebilseydim yerimizden bile kımıldamazdık ama yolda bekleyemedim."

Dedektif küçük bir deftere not almaya başlayarak, "Nereye gittiniz?" diye tekrarladı. Tıknaz ama sert, profesyonel görünümlü, domuz gibi gözleri olan, kırklı yaşlarının başında bir adamdı bu dedektif. Gerektiğinde sertleşebilirmiş gibi bir hali vardı.

"Birkaç blokun çevresinde dolaştık – tam olarak söylemek gerekirse güneydoğu yönünde." Vic, baskı odasına açılan kapıda büyülenmiş gibi dinleyen ve elinde tükürük hokkasını tutan Carlyle'a dönüp, "Carlyle, bu önemli bir mesele değil. Gidebilirsin," dedi.

Carlyle hokkasıyla baskı odasına geri döndü.

Dedektif, "Demek birkaç blokun çevresinde dolaştınız," dedi. "Bu ne kadar sürdü?"

"Herhalde on beş dakika kadar."

"Ya sonra?"

"Sonra Bay Cameron'u arabasının oraya bıraktım."

Melinda, "Tabii ya. Ne demezsin," dedi.

Dedektif, "Arabasına bindi mi?" diye sordu.

Vic hatırlamaya çalışır gibi yaptı. "Bilemiyorum, bakmadım."

"Peki bu sırada saat kaçtı?"

"Herhalde on bir buçuk gibiydi."

"Peki ondan sonra ne yaptınız?"

"Okullar arası bir koro yarışmasında kızımı dinlemek için Ballinger'e gittim."

"Hı-hı. Saat kaçta?"

"Saat on ikiden hemen önce. Yarışma on ikide başlıyordu."

"Bayan Van Allen, siz de orada mıydınız?"

Melinda, "Hayır," dedi.

Dedektif, kıstığı domuz gözlerinden biriyle Vic'e bakarak, "Koro yarışmasında tanıdığınız kimseyle karşılaştınız mı?" diye sordu.

"Hayır... Ha, evet, Petersonlarla karşılaştım. Biraz sohbet ettik."

Havermal not alarak, "Demek Petersonlar," dedi. "O sırada saat kaçtı?"

Vic sorulardan usanmıştı. Güldü. "Tam olarak kaç olduğunu bilemiyorum. Petersonlara sorun, belki onlar bilirler."

"Hı-hım. Peki Cameron sizinle ne konuşmak istiyordu?"

Vic yine düşünür gibi yaptı. "Bana şeyi sordu... Ha, evet, önümüzdeki birkaç yıl içinde Ballinger veya Wesley civarında başka inşaat olacak mı diye sordu. Ben de ona gerçekten bilemediğimi, son yıllarda pek inşaat faaliyeti olmadığını söyledim."

"Bay Cameron başka ne dedi?"

Melinda, araya girip, "Vaktinizi boşa harcıyorsunuz!" dedi.

"Bilemiyorum. Bana biraz gergin, biraz huzursuz gibi geldi. Taşrayı sevdiği için buralarda bir yerde kendi müteahhitlik şirketini kurmak istediğinden söz etti. Ama ayrıntıya girmedi."

Melinda inanmaz bir edayla homurdandı. "Burada iş kuracağından bana hiç söz etmedi."

Havermal, "Nasıl gergin görünüyordu?" diye sordu. "Niçin gergin olduğuyla veya o gün ne yapacağıyla ilgili herhangi bir şey söyledi mi?"

Vic kızgınlığını kasten belli eden bir edayla, "Bay Havermal, size onun o gün yapacağı şeylerden birini söyleyeyim," dedi. "Bay Cameron o gün, kendisiyle evlenebilmek için boşanma işlemlerini başlatacak olan karımla buluşacaktı. Mexico City'ye iki uçak bileti almışlardı. Karım bunları size anlatmadı mı? Yoksa size yalnızca Bay Cameron'u benim öldürdüğümü mü söyledi?"

Dedektifin yüzündeki ifadeden, Melinda'nın ona boşanmanın sözünü bile etmediği anlaşılıyordu. Havermal bir Vic'e, bir Melinda'ya baktı. "Bayan Van Allen, bu doğru mu?"

Melinda öfkeyle, "Evet, doğru," dedi.

Vic, "Bay Cameron'un benimleyken niçin huzursuz olduğunu ne bana, ne de başkasına sormanıza gerek yok," dedi. "Asıl şaşılacak şey, arabama binmekle yetinmeyip bana işle ilgili tasarılarından söz etmesi."

Dedektif, "Ya da sizin onu arabanıza almanız," dedi.

Vic iç geçirdi. "Ben nazik bir insanım, yani çoğunlukla öyleyimdir. Bay Cameron evimize sık sık konuk oldu. Karım size anlatmışsa biliyorsunuzdur. Bay Cameron'u dün gördüğümü söylemek istememin nedeniyse artık ondan gına getirmem, o akşam karımla bir yere davetli oldukları adamın ortaya çıkmaması ve karımın hem sinirli, hem de sarhoşluğun eşiğinde olmasıydı. Cameron yüzünden karımla tartışmak istemedim. Umarım beni anlıyorsunuzdur."

Havermal, Melinda'ya baktı. "Cameron'u bir aydır mı tanıdığınızı söylemiştiniz?"

"Evet, o civarda."

"Ve evlenecek miydiniz?" Havermal, aklından kuşku duyar gibi Melinda'ya baktı.

Melinda suçlu bir öğrenci gibi boynunu büktü, sonra başını hızla kaldırarak, "Evet," dedi.

Dedektif, "Onunla ne zaman evlenmeye karar verdiniz?" diye sordu.

Vic, "Daha birkaç gün önce," diye atladı.

Dedektif, Vic'e sertçe baktı. "Herhalde Cameron'dan hoşlanmıyorsunuz."

Vic, "Doğru, hoşlanmıyorum," dedi.

Havermal, "Bildiğiniz gibi Cameron dün saat birden önce kayboldu. Öğle yemeği için randevusu varmış ama gitmemiş," dedi.

Vic bunu da umursamıyormuş gibi, "Hayır, bilmiyo-

rum," dedi.

Melinda, "Evet. Biliyor," dedi.

Vic masasının üstündeki paketten bir sigara aldı. Kasıtlı olarak geçmiş zamanı kullanarak, "Adamın çok garip biri olduğunu söylemeliyim," dedi. "Nedense her zaman dost gibi davranmaya, her zaman huyuma gitmeye çalışıyordu. Öyle değil mi, Melinda?" diye sordu masum bir edayla.

Melinda'ysa öfkeyle kocasına bakıyordu. "On biri çeyrek geçeyle on iki arasında ona... ona bir şey yapacak zamanı bulmuşsundur."

Vic, "Wesley'in göbeğindeki Ticaret Caddesi'nde mi?" diye sordu.

Melinda, "Başka yere gidecek zamanın vardı. Onu arabasına bıraktığını gören yok," dedi.

"Nereden biliyorsun? Wesley'de kimseye sordun mu?" Sonra Vic dedektife dönerek, "Cameron'a istesem de bir kötülük yapamam. Adam benim iki katım," dedi.

Dedektif düşünceli bir suskunluğa dalmıştı.

Vic, "Dün onun bir şeyden korktuğu gibi bir izlenime kapıldım," dedi. "Belki de karımla yaşadığı şeyler yüzünden korkmuştu. Bence bu yüzden kaçtı."

Havermal, "Bay Van Allen, kaçmasını siz söylemiş olmayasınız?" dedi.

"Hayır, gerçekten. Onunla konuşurken karımın adını bile anmadım."

Melinda gururla, "Tony hiçbir şeyden korkmaz," dedi.

Havermal hâlâ kulaklarına inanamıyor gibiydi. "Ondan sonra Cameron'u bir daha gördünüz mü?"

Vic, "Hayır," dedi. "Ondan sonra bütün gün buradaydım."

Havermal duygusuzca, "Başınıza ne oldu?" diye sordu.

"Başım mı? Mutfak dolabına çarptım." Vic, Melinda'ya bakıp hafiften gülümsedi.

"Anlıyorum." Bir dakika boyunca Vic'i profesyonel bir esrarengiz bakışla süzdü. Dudaklarını hafifçe aralaması bir gülümseme de olabilirdi, sırıtma veya küçümseme ifadesi de. Anlamak imkânsızdı. "Tamam, Bay Van Allen. Şimdilik bu kadar yeter. Yine geleceğim."

"Her zaman beklerim." Vic dedektifle Melinda'yı kapıya kadar geçirdi.

Dedektifin, Cameron'la ilişkisi hakkında Melinda'ya birkaç soru soracağı kesindi. Bu, hikâyeye farklı bir boyut getirecekti kuşkusuz. Vic iç çekip gülümsedi. Acaba bundan sonra ne olacaktı?

Yeni Wesleyli'nin akşam baskısında Cameron'un küçük bir resmi –köşeli yüzünde, tıpkı taşocağında uçurumdan aşağı yuvarlanmadan önceki gibi ciddi, biraz da şaşkın bir ifadeyle– çıkmıştı. Habere 'Bu Adamı Gördünüz mü?' başlığı atılmıştı. Cameron'un 'arkadaşları' dün akşam geç saatte onun kaybolduğunu bildirmişler. New York merkezli şirketi, Pugliese-Markum Müteahhitlik A.Ş. kapsamlı bir araştırma başlatmış ve bir dedektif göndermiş. Gazete, "İşinin doğası hesaba katıldığında başına bir kaza gelmiş olmasından korkuluyor," diye cesur bir tahminde bulunuyordu.

Saat yediyi biraz geçe Horace, Vic'i aradı ve ona Cameron'un nerede veya başına ne gelmiş olabileceğini bilip bilmediğini sordu. Vic hiçbir fikri olmadığını söyledi, Horace de konunun üstünde pek durmadı. Vic'le Melinda'yı akşam yemeğine çağırdı; Maine'den bir arkadaşları onlara bir fıçı dolusu dondurulmuş ıstakoz göndermişti. Vic teşekkür ederek daveti geri çevirdi ve akşam yemeğinin hazırlıklarına çoktan başladıklarını söyledi. Oysa yemeğin hazırlıklarına başlayan Vic'ti, Melinda henüz eve gelmemişti. Vic onun dedektifle birlikte veya Wilsonlarda olduğunu ve hiç aramayabileceğini, hatta gelmeyebileceğini tahmin ediyordu.

Daha bir saat geçmeden, Vic'le Trixie tam yemeklerini bitirmek üzerelerken dışarıdan bir arabanın sesi geldi.

Gelen Horace'tı, sinirliydi. Vic neler olduğunu anlamıştı.

"Vic, odanda konuşabilir miyiz? Ya da başka bir yerde? Şey olsun istemiyorum..." Trixie'ye bir göz attı.

Vic, Trixie'nin yanına gitti, bir kolunu ona doladı ve onu yanağından öptü. "Trix, bize izin verir misin? Konuşmamız gereken bir iş var. Sütünü içmeyi ihmal etme; ve keki de fazla kaçırma. Anlaştık mı?"

Birlikte garajdan geçip Vic'in odasına girdiler. Vic, Horace'a odadaki tek koltuğa oturmasını önerdi ama Horace oturmak istemedi. Vic yatağına oturdu.

Horace, "Biraz önce bir dedektif bizi ziyaret etti – tahmin etmişsindir," dedi.

"Öyle mi? Melinda da yanında mıydı?"

"Hayır. Neyse ki gelmedi. Ama seni yine suçluyor!" Horace patlamıştı. "Bay Havermeyer midir nedir, onu az daha evden kovuyordum. Gerçi kovdum zaten, ama söyleyeceklerimi söyledikten sonra. Mary de açtı ağzını yumdu gözünü."

"Adamın adı Havermal. Bu onun hatası değil. O yalnızca işini yapıyor."

"Yo, yo. Bu herif resmen, gel beni döv diyen cinsten. Ve oturma odamda oturup, acaba en iyi arkadaşım birini öldürecek veya kasabadan kaçıracak kadar kızabilir mi diye sorması da işleri kolaylaştırmıyor. Ona Vic Van Allen'in böyle şeylere tenezzül etmeyeceğini söyledim. Bay Cameron belki de Melinda'dan daha güzel bir sarışına rastladı ve onunla birlikte başka bir yere sıvıştı, dedim!"

Vic gülümsedi.

"Onu son gören kişinin sen olduğunu söylüyorlar, doğru mu?"

"Bilmiyorum. Öyle miymişim? Onu dün on bir buçuk civarında gördüm."

Horace dar omuzlarını silkti. "Onu on ikiden sonra gören kimseyi bulamıyor gibiler. Bu da yetmezmiş gibi, Vic, Melinda'nın onunla evlenmek için senden boşanacağı saçmalığını dinlemek zorunda kaldım! Havermal'a

bu lafı yaymasa iyi edeceğini söyledim. Ona Melinda'yı da senin kadar iyi tanıdığımı –yani neredeyse o kadar iyi tanıdığımı– ve sinirlendiğinde böyle saçma sapan tehditler savurduğunu bildiğimi söyledim."

"Horace, bunun yalnızca tehdit olduğundan pek emin değilim. Birkaç gün önce Melinda boşanma konusunda bayağı kararlı görünüyordu."

"*Ne*? Ama yine de öyle bir başvuru yapmamış. Bunu biliyorum çünkü sordum. Havermal'a bununla ilgili somut bir kanıt olup olmadığını sordum. O da olmadığını söyledi."

Vic sessizliğini bozmadı.

Horace sonunda oturdu. "Ee, Vic. Cameron'u alıp dolaşmışsın. Tam olarak ne oldu?"

Vic korunma içgüdüsüyle gözlerinin ardına kadar açıldığını hissetti. "Hiçbir şey. Melinda'dan hiç söz açılmadı. Ama adamda bir gariplik vardı. Onu ilk kez böyle özgüvensiz gördüm." Vic, Havermal'la yaptığı gibi Horace'la da şansını zorlayarak, "Görüyorsun ya, Horace," dedi, "Melinda benden boşanacağını söylediğinde ciddi olduğunu düşünmemin nedeni bu. Hatta boşanma işlemlerini dün başlatacaktı. Avukatla bir randevu ayarlayamamış olabilir, ama işlemleri dün başlatacaktı, bana öyle söyledi. Ardından da Cameron'un Mexico City'ye iki bilet aldığını ve oraya onunla birlikte gideceğini söyledi. Cameron'un bana karşı tedirgin olmasına şaşmamalı. Tabii ki arabama binmesi gerekmiyordu, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Düşünmeden hareket ediyor. Dün öğleden sonra Melinda'yla bir avukatın bürosunda buluşabileceği geçti aklımdan. Melinda'yla avukat gerekli evrakı hazırlarken oraya gidip yanlarında oturacak kadar görgüsüz olduğuna kuşkum yok."

Horace nefretle başını salladı.

"Ama bu salak dedektife de dediğim gibi, Cameron pekâlâ kaçmış olabilir. İşinden de kaçmak zorunda hissetmiş olabilir. En azından bu görevinden. Onu bıraktık-

tan sonra Küçük Wesley'de Melinda'yla karşılaşmayı göze alamazdı."

Horace düşünceli düşünceli, "Elbette. Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Herhalde aynen dediğin gibi yapmıştır."

Vic kalktı ve masasının altındaki çekmeceyi açtı. "Bir içki içersin, değil mi?" Horace'ın içkiye hiçbir zaman hayır demeyeceğini biliyordu. "Gidip biraz buz getireyim."

Vic masasının üstündeki bardağı aldı ve onu odasındaki küçük lavaboda yıkadı; diş fırçasını koyduğu bardağı da kendisine aldı. İki bardağa da üçer parmak viski koydu. Horace içkisini beğeniyle yudumladı.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi. "Olayları senden daha ciddiye alıyorum galiba."

Vic gülümseyerek, "Evet, galiba öyle," dedi.

"De Lisle belasından sonra şimdi de bu. Olacak iş mi?"

Vic, "Dedektiflik büroları için verimli bir yıl oldu," dedi ve Horace'ın kendisine baktığını fark etti. Horace hâlâ Carpenter'ın dedektif olup olmadığını sormamıştı.

Horace, "Cameron'un şirketinin onu New York'ta, Miami'de veya o tip adamların gidebilecekleri yerlerde –hatta Mexico City'de– aramaması ne garip," dedi. "Ama belki de arıyorlardır."

Vic, saklanmak için, örneğin, Avustralya'ya kaçan birinin bulunma ihtimalinden söz açarak konuyu biraz saptırmaya karar verdi. Göçmenlerle ilgilenen mercileri atlatıp ülkeye girmeyi başaran birinin bulunma ihtimali sıfıra yakın olurdu. Sonra insanların kanındaki kimyadan konuşmaya başladılar. Horace, birisi aylar önce kaybolmuş olsa da bir yerde bıraktığı küçük bir kan izinden artık onun teşhis edilebildiğini anlattı. Bu konu hakkında Vic de bir şeyler duymuştu.

Vic, "İyi de kanını karşılaştıracağın kişi ortada yoksa?" diye sorunca Horaca güldü.

Vic, taşocağının beyaz kayalarına kanı bulaşan ve şimdi suyun on-on beş metre dibinde yatan Cameron'u düşündü. Eğer kanı bulunursa doğal olarak cesedini suda arayacaklardı; fakat belki de cesette kan kalmamış ve parmak izleri de yok olmuştu. Ama buna rağmen Cameron hâlâ teşhis edilebilirdi. Vic, keşke şu kan lekelerine bir daha göz atabilsem, eğer hâlâ iz varsa onları silebilsem diye düşündü; ama taşocağına giderken görülme riskini göze alamazdı. Hayatında hiç bu kadar dikkatsizce, aptalca bir iş –iz bırakılmaması gereken bir yerde iz bırakmak, böyle önemli bir işi gerektiği gibi yapmamak– yapmamıştı.

Horace gitmek üzere kalktığında hâlâ gülüyordu. Fakat bu her zamanki gülmesinden farklıydı. Neşeli olmaya çalışarak, "Ama biz neler atlattık, Vic, öyle değil mi? Cameron'u bir yerde bulacaklardır. Büyük şehirlerde polis teyakkuzdadır. Zaten oralarda hep öyle oluyorlar."

Vic geldiği için Horace'a teşekkür etti. Gitmesinin ardından bir süre garajda durup arkadaşının arabasının uzaklaşmasını dinledi. Horace, Melinda'nın nerede olduğunu veya ne zaman geleceğini sormamıştı, ama herhalde Vic'in de bilmediğini ve bu sorular yüzünden utanacağını tahmin ettiğinden buna gerek duymamıştı. Vic salyangoz akvaryumlarına bakmaya gitti.

Hortense'la Edgar sevişiyordu; Edgar küçük bir taşın üstünden uzanıp Hortense'ı ağzından öpüyordu. Hortense dikelmiş, Edgar'ın sevgi gösterisi karşısında müziğin büyüsüne kapılmış bir dansçı gibi hafif hafif sallanıyordu. Vic belki de beş dakika boyunca kesinlikle hiçbir şey düşünmeden, hatta salyangozları bile düşünmeden izledi. Sonra ikisinin de başının sağ yanında belirmeye başlayan bardak biçimli çıkıntıyı fark etti. Birbirlerini nasıl da seviyorlar, birbirlerine nasıl da yakışıyorlardı! Yapışkanlı gibi olan bardaklar giderek büyüdü ve kenarları birbirine değdi. Ağızları birbirinden ayrıldı.

Vic saatine baktı. Saat ona beş vardı. Ne kadar moral

bozucu bir saat, diye düşündü. Ev alabildiğine sessizdi. Acaba Trixie uyuyor muydu? Vic, çakıl üstünde gezen ayakların çıkardığı sese benzer kısa, mantıklı bir gürültüyle boğazını temizledi.

Salyangozlardan çıt çıkmıyordu. Önce Hortense iğnesini attı. Iskaladı. Yoksa bu oyunun bir parçası mıydı? Biraz sonra Edgar denedi, o da ıskaladı, ama geri çekildi ve iğnesini yine attı. Bu sefer iğne hedefini buldu, içeri girdi ve Hortense'ı yine denemek için cesaretlendirdi. Hortense yukarıya nişan almakta biraz zorlansa da sabırla ve dikkatle üç deneme daha yaptı. Ardından, derin derin esrimişler gibi başları biraz arkaya, dokunaçları da neredeyse tamamen içeri çekildi; eğer gözkapakları olsaydı gözleri mutlaka kapalı olurdu, Vic bundan emindi. Salyangozlar artık hareket etmiyordu. Vic onları uzun uzun süzdü. Sonunda kenarları birbirine değen bardakların ayrılacağının ilk işareti geldi. Vic bir dakika boyunca garajda yukarı-aşağı volta attı, içinde hiç alışık olmadığı bir huzursuzluk vardı. Aklı Melinda'ya kayınca yine salyangozları izlemeye koyuldu.

Saat on bire çeyrek vardı. Acaba Wilsonlarda mıydı? Konuşacak bu kadar mı çok şey vardı? Acaba dedektif de orada mıydı, yoksa bu zorlu günün ardından çoktan yatmış mıydı? Taşocağına bakmak kimsenin aklına gelir miydi?

Vic başını salyangozların üstüne doğru uzatıp onlara büyüteçle baktı. Artık aralarındaki tek bağlantı iğnelerdi. Vic onların en az bir saat bu durumda kalacaklarını biliyordu. Ama bu akşam o kadar sabrı yoktu. Kitap okumak için odasına çekildi.

24

Beş gün sonra Hortense yirmi dört saat süren yumurtlama işlemine başladı. Havermal hâlâ kasabada dolaşıyor ve Carpenter'ın De Lisle vakasında yaptığından çok daha kapsamlı bir çalışma yapıyor, üstelik bunu saklama gereği de duymuyordu. Havermal sırayla Cowanları, MacPhersonları, Stephen Hines ve ailesini, Petersonları, yaşlı Carlyle'ı, bakkal Hansen'i, nalbur Ed Clarke'ı (Vic, Clarke Nalburiye'den en fazla alışveriş yapanların başında geldiği için oranın son derece saygın bir müşterisiydi), Lord Chesterfield'in Barı'na bakan Sam'i, Van Allenlerin evine gazeteleri bırakan Wrigley'i ve hem evin, hem de basımevinin çöplerini toplayan Pete Lazzari'yle George Anderson'u ziyaret etti. Vic'in anladığı kadarıyla Havermal ziyaretlerinde amacını –Cameron'un ortadan kayboluşunun sorumlusu olarak Vic'i göstermek– gizlemiyor ve sorularını açık açık soruyordu. Vic'in öğrendiğine göre sorgulananlar genel olarak Havermal' la son derece temkinli konuşuyor ve ona karşı olumsuz bir tavır takınıyorlardı. Havermal'ın bu kadar sevimsiz bir kişiliğe sahip olması onun için hiç iyi olmadı. Sıradan insanlar olmalarına rağmen çöpçüler bile Havermal'ın imalı sözlerinin nereye vardığını anladılar ve ters tepki verdiler.

Pete Lazzari, Vic'e şöyle demişti: "Dedim ki, Bayan Van Allen'in yaptıkları beni ilgilendirmez. Ben onun bi-

raz içtiğini bilirim, o kadar. Ama sen birini cinayetten enselemeye çalışıyorsun. Bana kalırsa bu işte bir *bit yeniği* var. Dedim ki, ben Bay Van Allen'i altı yıldır tanırım, kasabada ondan iyisi yoktur. Ona dedim ki, senin gibi serserileri bilirim ben. Senin yerin neresi, biliyor musun, dedim. Kamyondaki çöplerin yanı!" Pete Lazzari neredeyse gövdeden ibaret, bastıbacak bir adamdı ve ağzına kadar çöple dolu varilleri bile kolayca kaldırıp kamyona boşaltabiliyordu.

Havermal'ın Mellerlere yaptığı ikinci ziyaretteyse Horace onu kapıdan kovmuştu. Stephen Hines ise suçu kanıtlanana kadar herkesin masum olduğu yollu İngiliz kökenli hukuk ilkesinin Havermal gibi cahil, aşağılık adamlar yüzünden Amerika'da uğradığı yozlaşma üstüne bir konferans vermişti.

Melinda, Vic'e, uçuşların kontrol edildiğini ve Tony'nin uçağa binmediğinin anlaşıldığını söyledi. Oysa Cameron iki uçak bileti almıştı. Havermal ayrıca biletlerin Bay ve Bayan Cameron adına alındığını da saptamıştı.

Vic, "Biletin birini iade edip başka bir isimle yenisini almadığını nereden bileceğiz?" dedi.

Melinda muzaffer bir edayla, "Hayır, bunu yapamaz," dedi. "Meksika'ya girebilmek için turist vizesi alman gerekiyor ve o vizeye uçak daha New York'tan kalkmadan bakıyorlar. Tony bana anlatmıştı."

Vic gülümsedi. "Cowanların birkaç yıl önce Meksika'ya nasıl gittiklerini hatırlamıyor musun? Evelyn kimliğini kaybetmiş ama yenisini çıkartacak zamanı olmamış. Durumu Meksika konsolosluğundaki görevliye anlatmışlar, o da kimliklerine bakmadan ikisi adına da birer turist vizesi çıkarmış. O vizeler Meksika'ya giren herkesten üç-beş dolar koparmanın bahanesi, başka bir şey değil. Yoksa onlar da başka ülkelerin yaptığı gibi normal pasaportla insanları kabul ederlerdi."

Melinda'nın buna verecek cevabı yoktu. Huzursuz ve sıkıntılı görünüyordu; ve Havermal'ın Küçük Wesley'

de işleri uzayıp bir haftayı bulunca hüsranı iyice arttı. Havermal her şeyi denemişti. Melinda'nın dediğine göre adam, otuz beş dakikada Wesley'in dışına çıkılıp yine de Ballinger'e zamanında gidilebilecek her yeri taramıştı. Vic onun aklına taşocağının gelip gelmediğini bilmiyordu –adamda bölgenin bir haritası olmalıydı ama Vic bazı haritaların taşocağını göstermediğini biliyordu– ve Melinda'ya sorarak başını derde sokmak istemedi. Havermal, Küçük Wesley'e geldiğinden bu yana iki kez şiddetli yağmur yağmıştı. Taşocağındaki kayaların üstünde, makinelerin ve makine parçalarının eskiden veya hâlâ durduğu yerlerde pas izleri vardı. Kan lekelerini pas lekelerinden ayırt etmek zor olabilirdi. Vic, Havermal'ın taşocağına bakmamasına inanamıyordu; ama belki de bakmıştı. Adam, Melinda'nın dediği gibi, vaktinin yarısını yollarda gezerek ve belki de ormandaki ağaçların ve çalıların altına bakarak geçiriyordu.

Havermal, Vic'i basımevinde bir kez daha görmeye geldi. Don Wilson'un Vic aleyhine söylediği bazı sözler dışında Vic'i suçlayacak yeni hiçbir şeyi yoktu. Havermal, "Don Wilson sizin ne mal olduğunuzu bildiğini söylüyor. Ayrıca De Lisle'i de sizin öldürdüğünüzü söylüyor. İki olayda da *kurbanların* en son sizinle görülmüş olmaları ne ilginç, değil mi? Hem de onları öldürmek için güçlü nedenleriniz varken," dedi.

Vic şaşırmış gibi davranarak, "Yani Cameron'un cesedini buldunuz mu?" diye sordu, ama Havermal'ın espri anlayışı gerçekten zayıftı.

Havermal, "Evet, bulduk," dedi ve Vic'e öyle anlamlı baktı ki adamın uydurduğu hemen belli oluyordu. Fakat Vic oyunu sürdürerek, "Daha önce niye söylemediniz? *Nerede*?" diye sordu.

Havermal burun kıvırarak cevap vermedi ve birkaç saniye sonra başka bir konuya geçti. Yine Don Wilson'dan söz açılınca Vic yumuşak bir gülümsemeyle, "Don Wilson sözlerine dikkat etse iyi olur. Ona bir iftira davası

açsam elinde avucunda ne varsa alırım. Öte yandan, karısı çok sevimli, sence de öyle değil mi?" dedi.

Havermal, "Ve salak," diye yorumda bulundu.

Vic ılımlı tavrını sürdürerek, "İyi de," dedi, "insanları aşağılayarak onlardan fazla bir şey koparamazsınız."

Havermal kaz gibi bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

Vic, "Küçük Wesley'den ayrılmanızdan önce size bir şey için teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Bana kasaba halkının – şey – ne kadar sarsılmaz bir sevgi beslediğini gösterdiniz. İnsanların beni sevmelerini istediğimden veya bunun için çaba gösterdiğimden değil, ama yine de bunu bilmek güzel."

Havermal az sonra Vic'e veda bile etmeden ayrıldı. Vic adamın yere attığı iki sigara izmaritini alıp çöpe attı. Ardından baskı odasına gitti. Havermal geldiğinde tam Brian Ryder'in şiirlerinden birinin altına desen olarak koyacağı zarif bir kompozisyonu düzenlemekle meşguldü: kuru bir meşe yaprağının damarlarıyla yassı bir tırtıl kozası.

Aynı günün akşamı kasaba halkının Vic'e olan sevgisi bir daha kanıtlandı. *Yeni Wesleyli*'nin yazı işleri müdürü Hal Pfeiffer onu arayıp Havermal adında birinin gazeteye gelip Cameron vakası ve bu vakada Victor Van Allen ve karısının oynadığı 'muhtemel' rol hakkında iftira kokan bir hikâye anlattığını, bu hikâyeyi yerel bir haber olarak yayınlamasını önerdiğini açıkladı. Fakat Bay Pfeiffer, Havermal'a tahammül edememiş ve ona kapıyı göstermiş.

Bay Pfeiffer telefonda, "Bay Van Allen, sizinle hiç tanışmadım, ama hakkınızda çok şey duydum," dedi. "Bu olay sizi de ilgilendirdiği için haber vermemin iyi olacağını düşündüm. *Yeni Wesleyli*'nin Havermal gibi adamlarla işi olmaz."

Vic bunu Melinda'ya anlattı.

Vic'in kuru temizlemecisinin bile anlatacakları vardı. Vic birkaç giysisini almak için temizlemeciye gittiğin-

de dükkânın müdürü olan Fred Warner tezgâhın üzerinden eğilmiş ve 'şu dedektif'in, Victor Van Allen'in son günlerde getirdiği giysilere göz atmaya geldiğini fısıldamıştı. Dedektif bir pantolonun üstünde kan lekeleri olduğunu görmüş, ama o sırada yanında olan Bayan Van Allen, Vic'in önceki akşam başını vurduğunu ve pantolondaki kan lekelerinin kendisine ait olduğunu açıklamış.

Warner kıkır kıkır gülerek, "Pantolonun gerisinde kan vardı," demişti. "Üst tarafında. Başa alınan bir yaradan geldiği belliydi, ama dedektifteki hayal kırıklığını görmeliydiniz! Adam köpek gibi kan kokusu alıyor – ama yeterince eğitimli değil. Ne dersiniz, Bay Van Allen?"

Derken Havermal gitti.

Vic'in gözünde bütün kasaba rahat bir nefes aldı. Sokaktaki insanlar, dayanışmayla kötü niyetli bir yabancıyı daha yendiklerini söylemek istercesine, sanki artık birbirlerine daha çok gülümsüyorlardı. Peş peşe partiler verildi. Petersonlar bile Vic'le Melinda'yı partilerine davet ettiler ve Vic orada daha önce hiç tanışmadığı, ama kendisine çok saygı gösteren insanlarla tanıştı. Melinda'nın genelde tepeden baktığı insanların katıldığı bu partide Vic ilk defa karısında bir değişim fark etti. Melinda, De Lisle olayının ardından gittiği partilerdeki kadar sıcak veya alımlı değildi ama en azından –Vic'e bile– gülümsüyordu, nefret ettiği punça burun kıvırmıyordu ve, Vic'in gördüğü kadarıyla, kimseyi aşağılamıyordu. Vic tahmin yürütmeye başladı. Herkes Vic'e karşı tavır aldığı için görgülü davranıyor olamazdı çünkü ortada böyle bir durum yoktu. Acaba sinirli gibi davranmaktan bıkmış, nefret saçmaktan usanmış mıydı? Nefret yorucu bir duyguydu, fakat Melinda'nın zaten yapacak başka bir işi yoktu ki buna enerjisi kalmasın. Yoksa kocası Petersonların partisinde şeref konuğu olduğu için mi mutluydu? Ama daha önce böyle şeylerden hiç mutlu olmazdı. Hatta Vic, acaba Havermal'la bir plan yapıp onu savunmasız

bir ânında yakalamayı ve henüz açıklamadıkları bir kanıtı gün yüzüne çıkarmayı mı tasarladılar, diye düşündü. Fakat hayır. Vic, Havermal'ın Küçük Wesley'de son şansını da denediğinden ve hiçbir şey elde edemediğinden kesinlikle emindi. Melinda'nın hiç de arkasından dolap çevirir gibi bir hali yoktu. O yalnızca biraz daha sevimli, biraz daha yumuşaktı. Aslında son günlere dönüp baktığında evde karısının ona birkaç kez gülümsediğini bile hatırlıyordu. Ayrıca Don Wilson'a bir haftadır gitmemişti.

Petersonların partisinden döndüklerinde Vic, Melinda'ya "Don Wilson nasıl?" diye sordu. "Son zamanlarda ondan hiç söz etmedin."

Melinda, "Ne zaman söz ettim ki şimdi edeyim?" diye sordu; ama sesinde saldırganlıktan eser yoktu.

Vic, "Doğru, sanırım haklısın," dedi. "Ee, nasıl peki? İşi gücü yerinde mi?"

"Eh, biraz telaşlı." Melinda bunu öyle düşünceli bir edayla söylemişti ki Vic ona baktı. Melinda ayakkabılarını çıkarmak için oturduğu kanepeden Vic'i gözlüyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı. Üstelik sarhoş da değildi. "Niye sordun ki?"

"Çünkü son günlerde onun hakkında hiçbir şey duymadım."

"Ama bir ara yeterince duydun. Havermal onun seninle ilgili düşüncelerini sana aktardığını anlatmıştı."

"Bu ilk kez olmuyor. O yüzden de pek önemsemedim."

"Ama Havermal bir yere varamadı, öyle değil mi?"

Vic'in kafası fena karışmıştı ama yüzündeki sakin, keyifli ifadeyi bir maske gibi takmayı sürdürüyordu. "Hayır, bir yere varamadı. Ama sen varmasını istiyordun."

"Ben doğruyu öğrenmek istiyordum." Melinda bildik mağrur tavrıyla sigarasını yaktı, kibriti şömineye attı ama hedefe yaklaşamadı bile. "Don'un bazı mantıklı tah-

minleri vardı, ama demek onlar yalnızca tahminden ibaretmiş." Melinda, söylediklerine inanmasını beklemiyormuş gibi, biraz utangaç bir ifadeyle Vic'e baktı.

Nitekim Vic de ona inanmıyordu. Melinda bir oyun oynuyordu. Vic, aradan geçen zamanda Melinda belki anlatmaya devam eder diye piposunu ağır ağır doldurdu. Vic'in konuşmaya niyeti yoktu; şu anda odasına çekilmek istemekle birlikte oradan hemen ayrılmaya da niyeti yoktu.

Melinda sonunda, "Bu akşam tüm dikkatleri üstüne çektiğin kesin," dedi.

"Bir yanda Davut, öbür yanda Calût'lar. Ve küçük Davut kazandı. Öyle değil mi?" Vic bu soruyu Melinda için belirsizliğini hâlâ koruyan kafa karıştırıcı gülümsemesiyle sormuştu.

Melinda onu süzüyordu; Vic, belli ki atacağı bir sonraki adımı hesap etmeye çalışıyor, diye düşünürken Melinda ellerini çırptı, kalktı ve, "Pembe limonatanın üstüne gerçek bir içki içelim mi artık? Tanrım, ne korkunçtu!" deyip mutfağa yöneldi.

Vic, "Ben almayayım. Geç oldu," dedi.

"Saat daha iki. Neyin var senin böyle?"

Vic, Melinda'ya doğru yürüyüp gülümseyerek "Uykum," dedi. Karısını yanağından öptü. Melinda bir heykelden farksızdı, ama Vic'e kalırsa onun hareketsizliği kaygısızlıktan çok şaşkınlıktandı. "İyi geceler tatlım. Trixie yarın öğlene kadar Petersonlarda kalıyor, öyle değil mi?" Trixie, Vic ve Melinda'yla birlikte oraya gitmiş, saat on gibi de uyumak için Janey'in yatak odasına çıkmıştı.

"Galiba öyle."

"İyi o zaman, iyi geceler."

Vic kapıdan çıkıp garaja geçerken Melinda kendi başına içip içmemekte kararsız kalmış gibi ayakta duruyordu.

Bir sonraki sürpriz de Melinda'nın Mary'yi görmeye

gidip 'çözüldüğünü' ve Vic'e karşı söylediklerinden dolayı üzgün olduğunu anlatan Horace'tan geldi. Dediğine göre Melinda kendini aptal ve sadakatsiz eş durumuna düşürdüğü için pişman olduğunu ve bu utançla nasıl yaşayacağını bilemediğini söylemiş.

Vic'e her şeyi kelimesi kelimesine aktarmaya çalışan Horace, "'Her bakımdan bir aptal gibi' davrandığını söyledi," dedi. "Mary bunları bana anlatmak için beni laboratuvardan aradı."

Vic, "Sahiden," dedi ikinci kez. "Ben de son günlerde onda bir değişim gördüm. Fakat pişman olacağını ve bunu Mary'yle paylaşacağını hiç sanmazdım."

"Şey..." Horace verdiği coşkun tepkiden utanmış gibiydi. "Mary dün onun çok iyi ve çok tatlı davrandığını söyledi. Dün akşam görüşelim diye seni aramıştım ama evde yoktun."

Vic, "Melinda'yla ben Trixie'yi sinemaya götürdük," dedi.

Horace, hep birlikte sinemaya gittiklerini duyduğuna sevinmiş gibi gülümsedi.

"Sanırım işler yoluna giriyor. Horace, biliyorsun, iki gün sonra Ryder'in kitabının örnek nüshalarını alacağım. Onlara bakmanı istiyorum. Baskı için gerçek tüyler, yapraklar ve böcekler kullandığımı söylemiştim, hatırlıyorsundur."

"Tabii hatırlıyorum! Eğer vaktinde çıkarsa ondan bir tane alıp Mary'ye Noel hediyesi vermeyi düşünüyordum."

"Merak etme, o zamana kadar çıkar. Mary için sana bir tane veririm. Tüyler bir yana, şiirlerin kendisi de bayağı güzel."

"Kitabı satın almak istiyorum. Sen böyle yaparsan Greenspur Yayınevi nasıl kâr eder?"

"Peki Horace, nasıl istersen."

"Pekâlâ, Vic..."

Tesadüfen karşılaştıkları Main ve Trumbull caddele-

rinin köşesinde duruyorlardı. Saat yediydi, gün kararıyor ve doğudan serin bir dağ rüzgârı esiyordu – insanın morali yerindeyse onu diri ve iyimser hissettiren bir rüzgâr.

Horace, "Melinda'nın Mary'yle konuştuğuna sevindim," dedi. "Mary artık kendisini çok daha iyi hissediyor. O ikinizi de çok seviyor, Vic."

"Biliyorum."

"Melinda'ya güveni tam olarak yerine gelmedi daha, ama eminim o da olacaktır."

"Umarım öyle olur. Seni gördüğüme sevindim, Horace!"

Birbirlerine el salladılar ve arabalarına doğru yürümeye başladılar.

Vic keyifle ıslık çalarak eve döndü. Melinda'nın bu olumlu tutumunun ne kadar süreceğini bilmiyordu ama evde güler yüzlü bir 'hoş geldin'le karşılanmak, akşam yemeğini hazır ve oturma odasını toplanmış bulmak güzeldi.

25

Üç aralık Vic'in doğum günüydü. Vic bunu ancak Yirmi Dokuz Kasım'da, verdiği sepya mürekkebi siparişinin teslimat tarihini hesap ederken hatırladı ve hatırladığı gibi unuttu; çünkü evde kimse bundan söz etmemişti. Geçen birkaç yıl içinde Vic'in iki-üç doğumgünü unutulmuştu. Ama Stephen'la Carlyle yoktu unutanlar arasında; onlar Vic'in doğum gününü hep hatırlar ve ya ayrı ayrı, ya da ortaklaşa bir hediye verirlerdi ona. Bu seferkinde Stephen on sekizinci yüzyıla ait İngiliz gravürlerini içeren pahalı bir kitap, Carlyle da bir şişe brendi armağan ettiler. Vic brendiyi hemen açtı ve Carlyle'la birlikte tadına baktılar.

O akşam Vic garajdan eve girerken Melinda, Trixie ve Mellerler onu gürültülü bir *"İyi ki doğdun!"* ile karşıladılar. Masa mumlarla pırıl pırıl aydınlanmıştı ve üstünde, Vic'in tahminine göre otuz yedi pembe küçük mum olan beyazlı-pembeli bir pasta vardı. Vic garaj kapısının pervazında uyurken bulduğu bir salyangozu cebine koydu. Kanepenin bir yanı hediyelerle doluydu.

Vic, "Tanrım!" dedi. "Siz buraya nasıl geldiniz? Uçarak mı?"

Melinda, "Gelirken arabalarını görmeyesin diye onları ben aldım," dedi. Omuzları siyah dantelli son derece kadınsı ve alımlı siyah bir elbise giymişti.

Horace, "Bizi yine sen eve bırakacaksın," dedi. "Yani

bu gece istediğim kadar içebilirim. Korkarım biz başladık bile, ama kadehleri yine doldurup senin sağlığına içelim."

Kadehler havadayken hep birlikte '*İyi ki doğdun*' şarkısını söylediler ve Roger bile şarkı boyunca havladı. Hayvanın siyah tasmasında günün anlamına uygun olarak kırmızı bir kurdele vardı. Ardından hediyelere geldi sıra. Melinda ona Brooks Kardeşler mağazasından aldığı üçlü bir kutu verdi; içinde bir hardal renkli hırka, bir mavili-kırmızılı süveter, bir de kırmızı çizgili tenis süveteri vardı. Vic kaliteli hırkalara ve süveterlere bayılırdı. Melinda'nın ona üç giysi birden hediye etmesi karşısında o kadar duygulandı ki resmen boğazı düğümlendi. Horace ona elektrikli bir tıraş makinesi verdi. Hediyeyi takdim ederken onu yıllardır eski moda tıraş bıçağından vazgeçirmeye çalıştığını, bunun tek yolu olarak elektrikli tıraş makinesini gördüğünü anlattı. Trixie babasına fildişi bir fırça ve tarak, Roger de yün bir kravat verdiler. Mary'yse Vic'e marangozluk elkitabının son baskısını armağan etti. Vic bu kitabı hiçbir zaman başucundan eksik etmezdi ama son baskısını henüz almamıştı.

Melinda, Mellerlere kaygıyla, "Acaba öbür hediyesini şimdi mi versem, yoksa yemekten sonra mı?" diye sordu.

Mellerler şimdi vermesini söyleyince Melinda odasına gitti ve altın yaldızlı kâğıda sarılı büyük bir kutuyla döndü. Kutuyu yere koydu.

"Nasıl çalıştığını tam bilmiyorum, o yüzden dolabımın arkasında saklıyordum," dedi.

Horace güldü. O ve Mary belli ki kutunun içinde ne olduğunu biliyorlardı ve Vic kâğıdı çıkarıp kutuyu merakla açarken izlediler.

Bu kulaklığı, sondası ve omuz kayışıyla eksiksiz bir Geiger sayacıydı.[1] Kutuda maden cevheri örnekleri bile vardı. Vic'in sevinçten dili tutulmuştu. Melinda'ya yak-

[1] Radyoaktivite ölçmeye yarayan bir cihaz (Çev).

laştı ve ona sarıldı.

"Melinda, teşekkür ederim," dedi ve dudaklarını karısının yanağına yapıştırdı.

Mellerlerin hoşnut gözlerle kendisine ve Melinda'ya baktıklarını fark edince utandı ve kendini biraz aptal gibi hissetti. Evet, Vic başka biri gibi davranıyordu. Çünkü Melinda da başka biri gibi davranıyordu. Melinda da tıpkı Vic'in şimdiye kadar yaptığı gibi rol yapıyor, bile bile içinde olmayan duyguları dışa yansıtıyordu. Vic, Melinda'yla yer değiştirmişler gibi bir duyguya kapıldı; artık onun duygularıyla davranışları her zamankinden daha tutarlıyken Melinda hislerini gizliyor ve iyi niyetliymiş gibi davranıyordu.

Güvercin civcivi, patates püresi, haşlanmış hindiba ve suteresi salatasından oluşan yemekte Vic gevşemeye ve düşünmemeye çalıştı. Fakat aklı, bilmediği karanlık bir odaya bırakılmış bir adam misali, varlığından emin olduğu ama yerini bir türlü bulamadığı elektrik düğmesini arar gibi bir ipucu arıyor ve bu arayışta Melinda'nın olumlu davranışlarının nedenine rast geleceğini umuyordu. De Lisle'in ölümünün ardından takındığı terbiye başkalarının gözünü boyamaya yönelikti, şimdiki haliyse Vic'in. Şimdi Vic'le baş başayken de ona iyi davranıyordu. Gerçi kamuoyunun ikinci cinayete –Vic'in olayı 'cinayet' diye düşünmesi onu biraz şaşırtmıyor değildi– olan tepkisi farklı olmuştu elbet. De Lisle olayında onun hakkında çok daha ciddi kuşkular doğmuştu. Havermal'dan nefret edilmesi Vic açısından iyi olmuştu. Bu sayede dedektifin, Melinda-Cameron aşkına ve ikisinin birlikte buralardan kaçıp evlenme niyetlerine ilişkin hikâyesi insanların çoğunluğunca ya zırva olarak değerlendirilmiş ya da fazla abartılı bulunmuştu. Trixie'nin bu sefer uydurma da olsa hiçbir haberle gelmemesi Vic'i etkilemişti. Trixie'nin eve taşıdığı tek laf, sınıf arkadaşlarından birinin ailesinden duyduğu, insanların kendilerinden farklı gördükleri insanlar hakkında dedikodu yapmayı sev-

diklerine ilişkin bir sözdü. Trixie bu sözün anlamını bilmiyordu ve Vic de Trixie'nin aktardığı haliyle ondan bir anlam çıkarmakta zorlandı; ama görünüşe bakılırsa uyumlu çoğunluğun uyumsuz bireye karşı olan bildik tutumunu anlatıyordu – yani Vic örneğine bakılırsa onun uyumsuz geliri, kâr getirmeyen işi, karısının ilişkilerine gösterdiği hoşgörü, evinde televizyon olmayışı, hatta belki de yaş haddinden emekliye ayrılması gereken arabası. Vic bunun üstüne, tarihten de örnekler vererek, kovuşturulan azınlıklar ve bireylerden söz etmişti. Vic, Trixie'nin büyüyünce kusursuz bir uyumlu olacağına emindi, ama yine de onun aklında uyumsuzlar hakkında küçük bir pencere açmaktan mutluydu. Galile'nin hikâyesini elinden geldiğince ilginçleştirmeye çalıştı.

Mellerleri eve götürme zamanı geldiğinde Melinda da onlara katılmak istedi. Bu yıllardır ilk kez oluyordu.

Akşam kesinlikle güzel ve keyifli geçmişti. Dokuz yıl önce Küçük Wesley'e taşınmalarının ardından Melinda'ya ilk kez doğum günü partisi düzenlediklerinde de böyle güzel vakit geçirmişlerdi ve o zaman da Mellerler davetliydi. Fakat elinde süveterler ve Geiger sayacıyla garaja geçmek üzereyken Melinda'ya o zaman hissettiği yakınlıkla şimdi hissettiği yalnızlık arasındaki çelişkiyi düşünüp içi burkulan Vic olduğu yerde kalakaldı ve ardından oturma odasına geri döndü.

Melinda yatak odasında üstünü çıkarmaya başlamıştı.

Vic, "Sana yeterince teşekkür edebildim mi, bilemiyorum," dedi. "Çok güzel bir doğum günü oldu."

Melinda gülümseyerek, "Hatırladığım kadarıyla bana teşekkür ettin," dedi. "Şunun kopçalarını açabilir misin? Ortaya yetişemiyorum da."

Vic elindekileri yatağın üstüne bıraktı ve giysisinin ortasından aşağı kadar olan kopçaları açtı. "Bunları kim tutturdu?"

"Trixie. Ama şimdi uyuyor tabii. Son bir içki ister misin?"

Vic'in sırtından yukarı soğuk bir ürperti yayıldı. "Hayır, sağ ol. Gidip şu sayaçla odamdaki acayip yığışım kayasına bakmak istiyorum."

"Ne kayası?"

"Herhalde görmedin. Ama aylardır odamda. Dosya dolabının yanındaki köşede." Vic, Melinda'nın gözlerindeki bakışı görünce onun oraya gelip bakmak istemesinden korktu.

Neyse ki öyle bir şey olmadı. Melinda bakışlarını yere indirdi, arkasını döndü ve elbisesini başından yukarı çekip soyunmaya başladı.

Vic kapıya doğru yürüyerek, "Sana iyi geceler," dedi.

"İyi geceler, Vic. Ve mutlu yıllar."

Vic kullanma kılavuzundaki talimatlara uyarak sayacı denedi. Bir süre sonra hafif bir çıt sesi duydu, ardından bir tane daha. Sonra bir sessizlik oldu ve üç çıt sesi daha geldi. Yığışım kayasındaki taşların yaşı farklı farklıydı elbet. Vic sayaç takımını bir yana bıraktı; yorgundu, biraz da kaygılı. Yatağa girer girmez Melinda'nın içki içip içmeyeceğini soran hali aklına geldi: Vic'in teklifini kabul etmeyeceğini biliyormuş gibi biraz çekingen. Vic aynı ürpertinin yankısını hissetti. Korkuyordu. İyi de neden? Melinda'nın yatağında onunla birlikte bir içki içmenin, hatta birlikte yatmanın korkacak bir yanı var mıydı? Vic'in aklı bu düşünceleri bir yana bırakıp duyduğu korkuya odaklandı. Melinda'nın niçin bu kadar yakın davrandığını anlamıyordu. Korkusunun bir nedeni buydu. Hatta herhalde asıl nedeniydi. Çok dikkatli olmaya karar verdi; soğuk davranmak veya Melinda'nın olumlu tutumunu karşılıksız bırakmak değil, yalnızca ilişkilerini dikkatle sürdürmek. Melinda'nın tuzağına çok düşmüş, onun oltasına çok takılmıştı. Kendi kendine, ben yalnızca evde huzur istiyorum, diye telkin etti. Yeter ki gerçekten huzur olsun, yeter ki huzur kalıcı olsun. Eh, ondan sonra ne yapacağına bakardı.

Ertesi gece Vic, Melinda'yla onun odasında birer içki

içti; ama bunu önceden tasarlamış sayılmazdı. Melinda onu odasına çağırmamıştı, yalnızca Vic, Melinda'ya hazırladığı viskiyi onun odasına götürmüş ve bir sandalyeye oturmuştu. Fakat Vic oraya oturunca huzuru kaçtı ve odaya yeni perde almak gerektiğinden söz etti.

Melinda, "Perdelerin bir önemi yok," dedi. "Çok pahalılar. Hem onları kim görüyor ki?"

"Kim mi görüyor? Sen elbette."

"Ben onlara hiç bakmıyorum ki." Melinda tuvalet masasının önüne oturmuş, saçını tarıyordu. "Neyse, Vic, Tony'yle gitmediğime seviniyorum. Sen daha iyisin," dedi doğal bir edayla. "Böyle dememden rahatsız olmuyorsun, değil mi?"

"Yo-o."

"Emin misin?" Melinda gülümsüyordu.

Vic onun bu çekingen halini büyüleyici buluyordu. "Hayır."

"Tony'ye de, Charley'e de öyle davranmakla iyi ettin."

"Nasıl 'davranmak' yani?"

"Yani onlara karşı kendini hiç kaybetmedin, ama ikisi de senin onlardan hoşlanmadığını ve onların ortadan kaybolmasını istediğini biliyorlardı. Belki de Tony gerçekten ortadan kaybolmuştur. Yani başka bir yere gitmiştir demek istiyorum." Melinda bekledi.

Vic bir süre sustuktan sonra, "Bunu anladığına sevindim," dedi. "Belki bir gün ondan bir haber alabilirsin – bir özür notu filan. Adamda vicdan var," dedi.

"Vicdan mı? Öyle mi düşünüyorsun?"

"De Lisle'den daha vicdanlı olduğu kesin."

"Onu bir daha hiç göremeyeceğiz."

"Hem de hiç. Zavallı adam."

"İkisi de zavallı – seninle karşılaştırınca." Melinda şimdi gece lambasının yanında duruyor, törpüyle tırnaklarından birini törpülüyordu.

"Niçin böyle dedin şimdi?"

"Ama öyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama sen yeni evlendiğimizde bile böyle düşünmezdin."

"Yapma Vic, bu doğru değil!"

"Evlendiğimiz zamanı hatırlıyorum; hem mutluydun hem de mutsuz. Bir yanlış yapıp yapmadığın, daha iyisini yapıp yapamayacağın konusunda kararsızdın. Öyle olunca gözün başkalarına kaymaya başladı – hem de çok önceleri."

Melinda utangaç bir gülümsemeyle, "Ben yalnızca başka insanları süzüyordum," dedi.

Vic gülümsedi.

"Son zamanlarda seni de süzmüyor muyum?"

"Evet. Niçin?"

"Geçerli nedenlerim var."

Vic güldü. "Eminim vardır!"

Melinda şaşırdı. "Vic, benimle dalga geçme!"

"Trixie bugün duyduğu fıkrayı sana anlattı mı?İki kaplumbağa yürüyorlarmış..."

Melinda, "Ve konuyu değiştirme. Allah aşkına, şurada sana iyi davranmaya çalışıyorum!" diye bağırdı.

Vic onaylar bir edayla gülümsedi. İşte şimdi Melinda kendisi gibi davranmıştı.

"Ben yalnızca... seni beğendiğimi ve senden hoşlandığımı söylemek istiyorum. Senin yaptığın her şeyden hoşlanıyorum. Salyangoz beslemenden bile. Ve eskiden sana karşı olan yanlış davranışlarım yüzünden özür dilerim."

"Bunu söylemek senin için epey zor olmalı."

"Hayır, hiç de zor değil. Ben bunları söylemek istiyorum; çünkü telafi etmem gereken çok şey var."

"Melinda, dilinin altındaki baklayı çıkarsana."

Melinda, Vic'e yaklaştı. "Vic, yeniden deneyemez miyiz?"

Vic gülümseyerek, "Elbette," dedi. "Ben başından beri deniyorum."

"Biliyorum." Melinda, Vic'in saçına dokundu.

Vic geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Gözünü odanın öbür ucundaki halının kenarına dikmişti. Karısının dokunuşu onu tiksindirmişti. Olan biten bunca şeyden sonra bu hakaretti, düpedüz hakaret. Melinda elini çekince rahatladı.

Melinda, "Yarın cumartesi," dedi. "Yarın öğlen Trixie'yi de alıp bir yere pikniğe gidelim mi?"

"Çok isterdim ama yarın Horace'a söz verdim. Onunla inşaat malzemesi almak için Wesley'e gideceğiz. Küçük bir kulübe yapacakmış da. Hem havalar piknik için biraz soğumadı mı?"

"Bence o kadar soğuk değil."

"Pazarın nesi var?"

"Galiba Trixie'nin pazar günü işi varmış."

Vic, "Ya. Eh, o zaman pazar günü senle ben çıkarız pikniğe," dedi tatlılıkla. "İyi geceler, Melinda. Tatlı rüyalar." Odadan çıktı.

26

Trixie pazar günü doluydu. Georgie Tripp adında bir çocuk evinde parti veriyordu; Trixie de davet edilmişti ve gitmek istiyordu. Vic'in saat birde onu oraya bırakması gerekiyordu. Trixie, Tripplerin evine nasıl gidileceğini bildiğini sanıyordu –kasabanın dışında, bir kır yolu üzerindeydi; Trixie oraya daha önce gitmişti– ama yolu kaybetti. Öyle olunca da Vic, Bayan Tripp'in sabah telefonda Melinda'ya verdiği yol tarifini almak üzere geri döndü. Vic eve girdiğinde Melinda'nın telefonda Don Wilson'la konuştuğunu fark etti. Odasında telefonun başında duran Melinda'nın sırtı kapıya dönüktü ve belki de Vic arabanın kapısını kapatmadığı için onun geldiğini duymamıştı. Vic bunu karısının, "Don, bilmiyorum. Sana bir şey söyleyemem... Hayır," diyen sesindeki tutkudan anlayabiliyordu. Vic sesli adımlarla yürüyünce –özellikle sessiz olmaya çalışmıyor, yalnızca lastik tabanlı spor ayakkabılarıyla ağır ağır yaklaşıyordu– Melinda irkilip arkasını döndü. Sonra telefona gülümseyip, "Eh, şimdilik bu kadar. Kapatmam gerek. Hoşçakal," dedi.

Vic, "Ben en iyisi yolun tarifini yazdığın kâğıdı alayım," dedi. "Trixie yolu kaybetti de."

Melinda komodinin üstünde duran kâğıdı alıp Vic'e verdi. Yüzündeki korkulu şaşkınlık hâlâ geçmemişti; bu Vic'e biraz da Melinda'ya geceleri omlet yedirirken yüzünün aldığı ifadeyi hatırlatıyordu, ama bir farkla: Melinda

şimdi sarhoş değildi.

Evden çıkmaya yönelen Vic, "Don nasılmış?" diye sordu.

"Don mu? İyi, iyi."

Vic gülümseyerek, "Peki o zaman, yarım saat sonra görüşürüz," dedi. "Ya da belki biraz daha fazla."

Vic otuz beş dakika sonra dönmüştü ve döner dönmez de yola çıktılar.

Melinda, "Taşocağına gitmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Ne de olsa Trixie yok."

Vic, "Tabii, niye olmasın?" diye kabul etti. Bir süre karısının ses tonunu düşünerek onun taşocağıyla ilgili kuşkuları olup olmadığını anlamaya çalıştı, sonra kendisini karısından kuşkulanmaya yönelten kendi aşağılık kuşkuculuğundan nefret duydu. Peki ya Melinda sahiden kuşkulanıyorduysa? Öyleyse bile bu onun rahatını kaçırmazdı. Kendini ve Melinda'yı rüzgârda pır pır eden bir ateşin başında birbirine sokulmuş, tavuğun kemiklerini kemirirken hayal etti – başlarını sokacak çatıları olmayan mağara insanları gibi. Kıkırdadı.

Melinda, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Galiba mutluluktan."

"Bazen aklını kaçırdığını düşünüyorum. Sen de bu fikre kapıldın mı hiç?"

"Zaten yıllar önce kaçırmış olmalıyım. Kaygılanacak bir şey yok." Toprak yoldan sapıp taşocağına giden sık ağaçlıklı yola yaklaşırken, "Buradan mı?" diye sordu.

"Bilmiyor musun?"

"Buraya gelmeyeli çok oldu."

Cevap yok.

Daracık yolda paldır küldür ilerlerken yapraklarını dökmüş ve daha da sertleşmiş olan dallar ve sürgünler arabanın yanlarını çiziyordu. Derken kazı alanının önündeki bildik açıklığa çıktılar ve Vic arabayı durdurdu. Vic havanın güzel olduğunu söyleyince Melinda bir şeyler geveledi. Yine atacağı adımı hesap eden bir hali vardı.

Fakat Vic'e göre bu adım taşocağıyla ilgili olmayacaktı. Vic ateş yakmak için çalı çırpı toplarken ıslık çalmaya başladı ve bu arada Cameron'un aşağı uçtuğu yere iki metre kadar yaklaştı. Cesedi suya attığı nokta gölgede kalmıştı ve orada yüzen bir şey görünmüyordu. Kayalarda kan lekeleri olsa bile bu yükseklikten görülemezdi. Vic yine de çömeldi, çenesini başparmağına yasladı ve dikkatle baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Ayağa kalkarken döndü ve Melinda'nın neredeyse yanına kadar gelmiş olduğunu gördü. Karısı ona ciddi, kararlı bir yüz ifadesiyle yaklaşıyordu ve Vic içgüdüsel bir hareketle ayaklarını sıkıca yere basarak gülümsedi.

Elindeki dalları gösterip, "Bak, bu kadar topladım," dedi. "Ateşi yakalım mı artık?" Ateşi dibinde yakacakları kayaya doğru yürüdü ama Melinda peşinden gelmedi. Vic kayanın oraya gelince arkasına baktı ve Melinda'nın uçurumdan aşağısını seyrettiğini gördü. Acaba patikadan aşağı inelim der mi, diye düşündü ve şartlar ne olursa olsun, inmemeye karar verdi. Orası onu huzursuz edeceğinden değil; yerde hâlâ kan lekeleri olabilirdi ve Melinda onları görebilirdi. Kan lekeleri pas izlerinden ayırt edilebilirdi. Fakat şu anda Melinda'nın aklında herhangi bir şey yoktu. Uçurumun kenarındaki rahat, amaçsız duruşundan Vic bunu anlayabiliyordu. Az sonra Melinda geri geldi ve birer içki içmeyi önerdi.

İki buzlu viski hazırladılar, üstüne termostan su eklediler ve yumurtalı kanepe yediler. Odunlar önce yanmamakta direnmişti ama şimdi güzel güzel çıtırdıyorlardı. Hava epeyce serin olmasına rağmen Melinda soğuğu iliklerinde hissetmek istercesine mantosunu çıkarıp yere serdi ve ateşe karşı uzandı. Altında bej renkli fitilli kadife bir pantolon, üstünde de dirseklerinden delinmiş kahverengi eski bir kazak vardı. Diz battaniyesini getirmeyi unutmuşlardı. Vic biraz rahatsızca Melinda'nın yanındaki kayaya oturdu.

Derken Melinda, "Arabayla gezerken Tony sana ger-

çekten ne söyledi?" diye sordu.

"Sana ne söylediğini anlattım."

"Sana inanmıyorum."

"Niçin?"

Melinda hâlâ ateşe bakıyordu. "Onu küçük bir geziye çıkardın, sonra da bir yere attın – ölü olarak – öyle değil mi?"

"Ölü mü?"

Melinda şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla, "Belki de boğulmuş olarak," dedi. "Onu ormanda bir yere atmadın mı?"

Vic kısa bir kahkaha attı. "Melinda, ne diyorsun sen?" Melinda'nın aklına taşocağının gelmesini bekliyordu. Şu an belki de Vic'in, Cameron'un cesedini ormanda nereye atmış olabileceğini düşünüyordu. Melinda buranın yollarını iyi bilirdi. Taşocağını nasıl düşünmezdi? Yoksa Cameron gibi sağlam yapılı bir adamı gafil avlayıp aşağı itmiş olabileceğine mi ihtimal vermiyordu? Melinda'nın taşocağını düşünmemesiyle ilgili Vic'in aklına başka bir açıklama gelmiyordu. "Daha acıkmadın mı?" diye sordu. "Ben tavuğu yemek için sabırsızlanıyorum."

Melinda, Vic'in piknik sepetini boşaltmasına yardım etmek için ağır ağır doğruldu. Roger tavuğa çok meraklıydı ama onun yemesi yasaktı. Vic bir sopa atıp hayvanı peşinden koşturdu. Ardından Melinda'yla –tıpkı arabada gelirken hayal ettiği gibi– ateşin başında birbirlerine sokulup tavukları kemirmeye başladılar; fakat Vic merak ediyordu, acaba eski çağlarda ilişkileri evlilikten pek de farklı olmayan erkeklerle kadınlar arasında böyle bir güvensizlik var mıydı diye. Birkaç dakika önceki konuşma Melinda'nın iştahından bir şey eksiltmemişti. Onu tavuğun göğsüne girişirken izleyen Vic gülümsedi. Trixie'ye Noel'de bisiklet almaktan söz ettiler. Fikir Vic'ten çıkmıştı.

Sonra Melinda, "Biliyorsun, Vic, Charley'i de Tony'yi

de senin öldürdüğünü düşünüyorum – bana niçin söylemiyorsun? Kaldırabilirim."

Kuşkularının doğrulandığını gören Vic gülümsedi. Son günlerdeki sevecenliği ve neşesiyle Melinda onu kendi yanında olduğuna inandırmaya çalışmıştı. "Ardından da sen polise gideceksin ve benim suçumu itiraf ettiğimi söyleyeceksin."

"Bir kadının kocası aleyhine tanıklık edemediğini duydum."

"Ben de edebildiğini duydum."

"Ben yalnızca şey demek istedim... bildiğim kadarıyla..."

Vic, "Wilson'la hayal gücünüz ancak bu kadar mı çalışıyor?" diye sordu. "Bu yetmez."

"Yani kabul ediyor musun?" Melinda gözlerinde zafer umuduyla bakıyordu.

Vic kızgın olmakla birlikte sakin sakin, "Hayır, etmiyorum," dedi. Belki de yalnızca utanç, Melinda adına utanç hissediyordu. Odasında oturduğu gece Melinda'nın çekingen sevgi gösterisini hatırladı. İçinde kabaran öfkeye dayanamayıp ayağa kalktı. Tekrar uçurumun kenarına yürüdü ve aşağı baktı.

İşte, kıpır kıpır dalgalanan suda onu görebiliyordu. Cameron'u suya yuvarladığı basamağın yanında, basamağa koşut olarak duruyordu. Tam da yüzeye çıkmasının tahmin edilebileceği yerden çıkmıştı su yüzüne.

Melinda, "Vic, kahve içer misin?" diye sordu.

Vic bu sefer iyice baktı; ama Melinda'nın merakını uyandırmak istemediği için uçuruma doğru eğilmeden, tüm gücünü gözlerine vermeye çalışarak. Bir ucu sanki daha aşağıdaydı. Cameron'un tüvit ceketi kahverengi olmasına rağmen bunun rengi beje benziyordu ama bu, ışığın sudaki yansımasından kaynaklanıyor olabilirdi. Bir ucunun aşağıda olmasının nedeni de herhalde pantolonunun içindeki taştı. Ama ne olursa olsun, zincirin açıldığı kesindi.

"Vic, kahve istiyor musun?"

Vic, orada tesadüfen bulunan ve hiçbir şeyden haberi olmayan biri için aşağıdaki şeyin ne kadar dikkat çekici olduğunu hesaplamaya çalışarak ona son kez göz attı. Fakat o şeyi gören birinin dönüp tekrar bakacağı kesindi, hatta Cameron'un ortadan kaybolduğunu bilen biri yakından bakmak için aşağı inmeyi bile düşünebilirdi.

Vic yavaşça döndü. "Geliyorum," deyip oturdukları yere doğru yürümeye başladı.

Vic her pazar dinlediği radyo konserini bahane edip hemen oradan ayrılmak için ısrar edebilirdi ama bu, içindeki korkuya boyun eğmek anlamına geleceği için Melinda'nın kahvesini ve sigarasını içmesini ve teklifin ondan gelmesini bekledi. Sonra birlikte eşyaları toplayıp tekrar sepete yerleştirdiler.

Döndüklerinde saat üçü yirmi beş geçiyordu ve Vic eve girer girmez ilk iş olarak radyoyu açtı. Şostakoviç'in Beşinci Senfoni'sinin kalp gibi tutkuyla çarpan dördüncü bölümüydü bu. Daha doğrusu, Vic dördüncü bölüm olduğunu tahmin ediyordu ama bunu pek de umursayacak durumda değildi. Vic müziği biraz rahatsız edici bulmasına rağmen dinlemeye devam etti.

Melinda konser bitmeden odasından çıktı, arabaya gitti ve sonra geri geldi. "Vic, eşarbımı unutmuşum. Üstüne bir taş koymuştum, herhalde orada bıraktım."

Vic, "Gidip almamı ister misin?" diye sordu.

"Hemen gerekmez, şimdi konser dinliyorsun. Ama yarın işe giderken ya da işten gelirken alabilirsen sevinirim. Olmadı, kendim gidip alırım. O eşarp hoşuma gidiyor. Onu katlayıp üstüne bir taş koymuştum; ateşe bayağı yakın bir yerde, solda duruyordu."

"Tamam, tatlım. Öğle yemeğine gelirken getiririm." Vic uçmasın diye üstüne taş koyduklarını hatırlıyordu. Eşyaları toplarken onu unutmuş olmasıysa o sırada ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu.

O gün akşam yemeğinden sonra Vic oturma odasın-

da kitap okurken Melinda odasından çıktı, Vic'e yatmadan önce bir içki isteyip istemediğini sordu. Vic istemediğini söyledi, Melinda da kendine bir tane hazırladı. Odasına dönerken, "Eşarbı yarın öğlen getirmek zorunda değilsin; ben öğle yemeği için dışarıda olacağım nasıl olsa," dedi.

Vic, "Tamam," dedi. Soru sormayacaktı. Duyduğu kadarıyla Melinda o akşam en az iki telefon görüşmesi yapmıştı.

27

Ertesi gün Vic öğle yemeği için her zamankinden on beş dakika daha erken çıktı; ama öğle ve akşam çıkış saatleri o kadar düzensizdi ki bu kadarlık bir farkı zaten kimse dikkate almazdı. Wesley'le East Lyme arasındaki taşocağına gitti. Bu sefer garajdan sağlam bir çamaşır ipi almıştı; onun bir ucuna ağır bir kaya bağlayacak, öbürüne de koltuk altından itibaren Cameron'un bedenini saracaktı. Hava berrak ve güneşliydi. Vic vakit kaybetmemek için yukarıdan cesede göz atmadan aşağı indi. İnerken de pantolonunu yırtmamaya, ayakkabılarını çizmemeye özen gösterdi.

Düzlüğe varınca cesede bakmadan yavaş yavaş kenara yaklaştı.

Meğer suda yüzen şey bir tomar kâğıtmış – uçları yıpranmış ve ipleri görülebilecek şekilde iki yerinden bağlanmış, hamura dönmüş bir tomar kâğıt. Uğradığı şaşkınlık ve durumun saçmalığı yüzünden Vic bir an sinirleniverdi. Sonra iç geçirdi ve bedenine yayılan acıyla ne kadar gergin olduğunu anladı.

Mavi gökyüzüne, taşocağının öbür tarafındaki kayalık zirveye baktı. Yukarıda birkaç ağaçtan başka bir şey görünmüyordu. Vic tekrar kâğıt tomarına baktı. Tomarın büyük bölümü suyun altında olmasına rağmen bir ucu yukarıdaydı. Vic başka işi kalmamış gibi onun nasıl su üstünde kaldığını, ortasında tahta bir çubuk veya ona

benzer bir şey olup olmadığını merak etti. Ayağıyla uzanabilse onu girdiği köşeden çıkartabilirdi ama yetişemiyordu bir türlü. Herhalde aylardır buralarda duruyor, rüzgârla oraya buraya sürükleniyordu. Vic kenara yaklaştı ve dosdoğru Cameron'un dibe battığı yere baktı. Metrelerce aşağıdaki korkunç görünümlü basamağı belli belirsiz görebiliyordu; solgun renkli kayanın üstü temizdi.

Vic sonra dönüp kan izi var mı diye baktı, ama yoktu. Yoksa bu da mı birinin oynadığı bir oyundu? Sonra küçük taşların arasındaki kırmızımsı silik izleri fark etti. Demek yağmur ve rüzgâr sayesinde lekelerin üstü küçük taş parçaları ve tozla kaplanmıştı. Vic ayağıyla taşları bir yana itince on santim uzunluğunda, iki-üç santim genişliğinde bir iz gördü. Fakat artık rengi solmuştu. Endişelenecek bir şey yoktu. Ciddiyetle ayağının çevresine baktı. Başka bir şey görünmüyordu. Buraya boşu boşuna indim diye düşündü. Eliyle, üstünü açtığı izi tekrar dikkatle örttü.

"Merhaba!" diyen bir ses taşocağında yankılandı.

Vic tam yukarıya baktı. Uçurumun kenarında başını ve omuzlarını gördüğü adamı hemen tanıdı: Don Wilson. Vic, "Merhaba!" diye bağırdı. Ayağa kalkmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi patikaya doğru yürümeye başladı. Ansızın içini saran dehşet ve utançla kaskatı kesilmişti. Utanıyordu, çünkü daha iki dakika önce uzaktan uzağa duyduğu ve Wilson'un arabasının çarpan kapısına ait olması gereken hafif sesi duymazdan gelmişti. Daha dikkatli davransaydı olacaklara hazırlıklı olabilirdi ama sesin kendi arabasının durduğu açıklıktan değil de daha uzaktan geldiğini sanmıştı.

Wilson, besbelli bir patika arayışıyla, yan tarafa doğru ilerliyordu. Patikayı bulunca hızla aşağı inmeye başladı. Tırmanışa geçen Vic'se, patika iki kişinin yan yana geçemeyeceği kadar dar olduğu için tekrar aşağı döndü. Çevresine tutunarak ayaklarını yere sürte sürte inen Wil-

son çabucak yanına geldi.

Wilson, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Öylesine yürüyordum. Melinda eşarbını bir yerde unutmuş da."

"Biliyorum. Ben buldum." Wilson eşarbı çıkarıp gösterdi. "O ip ne için?"

Vic, "Şimdi buldum," dedi. "Yepyeni görünüyor."

Wilson başıyla onayladı, çevresine bakındı; Vic onun gözlerinin ansızın sudaki kâğıt tomarına takıldığını fark etti.

"Nasılsın, Don? June nasıl?"

Suya daha yakından bakmak istediği belli olan Wilson üstünde durdukları düzlükte ilerledi. Sonra, sanki sudaki şeyin kahverengi bir tomar kâğıt olduğunu gördüğüne o da şaşırmış gibi ansızın durdu. Vic onun daha önce kendisinin de baktığı yere baktığını gördü ve yine patikadan yukarı çıkmaya başladı. Herhalde Melinda bugün öğle yemeğini Wilson'la yiyecekti ve ondan, Küçük Wesley'e gelirken eşarbı da almasını istemişti. Mesele bu kadar basitti. Basit ve ürkütücü.

Wilson seslendi. "Baksana!"

Vic durup arkasına baktı. Birbirlerini açık seçik görebiliyorlardı. Wilson tam Vic'in kan izini incelediği noktada yere eğilmişti.

"Senin baktığın yer burası mıydı? Bunlar kan lekesine benziyor! Hatta kan lekesi olduğuna eminim!"

Vic bilerek duraksar gibi yaptı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama sanırım pas izinden başka bir şey değiller," dedi ve tırmanışa devam etti.

Vic, Wilson'un, kan izi suya kadar devam ediyor mu diye baktığını gördü. Wilson, "Bir dakika beklesene!" diye seslendi ve elleri trençkotunun cebinde, kaşlarını çatarak Vic'e doğru yürüdü. Yaklaşırken ayağa taşa takıldı, ama yürümeye devam etti. "Bu lekeler hakkında bir bildiğin var mı? Niye üstlerini örtmeye çalışıyordun?"

Vic, "Üstlerini örtmeye çalışmıyordum," dedi ve ge-

ne çıkmaya başladı.

"Vic, dinle, Cameron'u burada mı öldürdün? Polis çığırıp buraya baktıracağımı biliyorsun. Suya da bakmalarını isteyeceğim. Buna ne dersin?"

Vic kendini çıplak ve savunmasız hissediyordu. Patikadan çıkarken Wilson'a arkasını dönmek hiç hoşuna gitmiyordu. Yukarı vardığında Wilson'un arabasını epey geride, yol üstünde bıraktığını gördü. Wilson arabasını tanımış ve onu gözetlemek için bile bile duyamayacağı kadar uzakta durmuş olmalıydı. Vic patikadan yukarı çıkan Wilson'a, "Araban yolu kapatıyor," dedi. "Lütfen onu çeker misin? Ya geri git ya da bu yana gel."

Wilson önce şaşkın bir öfkeyle baktı, sonra silkinip arabasına yöneldi. Vic bir dakika sonra Wilson'un arabasını çalıştırdığını duydu, bir süre bekledi ve ardından adamın bulunduğu yere doğru geldiğini anladı. Sonra arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Kar zincirinin bagajda kalan tekinden kurtulursa Cameron'un üstündeki zincirin kime ait olduğunu bulamayacaklarını düşündü. Ama tabii bir de Melinda faktörü vardı; Melinda zinciri tanısa da tanımasa da, seve seve onun Vic'e ait olduğunu söylerdi. Vic yola koyuldu ve yanından geçerken Don'a el salladı.

Belki de Wilson suyun dibini taramaları için polisi ikna edemezdi. Fakat polis izlerin kan olduğuna inanırsa –ve ne yazık ki inanacaklardı– suya bakmak için ayrıca bir neden aramazdı. Vic, Don arkadan geliyor mu diye dikiz aynasına baktı. Toprak yoldan Küçük Wesley yoluna çıktığında adam hâlâ ortada yoktu. Herhalde bozuk yolda ilerlemekte zorlanıyordu.

Vic, Wilson'un Küçük Wesley'e varır varmaz polise gideceğini tahmin ediyordu. Kendisi sakin sakin öğle yemeğini hazırlarken, hatta belki de yerken polisin evine geldiğini hayal etti. Wilson'u yine faka bastırmaya çalışacaktı. Polis, Wilson'un bir baş belası olduğunu biliyordu. Ne de olsa adamlar Vic'in yanındaydı. Vic polisi kan izle-

rine bakmaktan caydırabileceğini düşünüyordu. Tek gereken, soğukkanlı olmaktı.

Fakat aslında işlerin böyle yürümeyeceğini Vic de gayet iyi biliyordu. Polis kan izlerine bakacaktı. Bakmasa da Wilson, Cameron'un şirketini veya Havermal'ı arar, onlar bakarlardı.

Vic ne yapacağını şaşırmıştı.

Trixie'yi düşündü. Kendisine bir şey olursa Petersonlar ona bakarlardı. Ama Vic bunları düşünmek istemiyordu. Yenilgiyi baştan kabul etmek denirdi buna. Trixie'yi Melinda'nın alacağı kesindi. Bunu düşünmekse daha da kötüydü.

İyi de hâlâ ne yapacağını bilmiyordu.

En iyisi hayatına devam etmekti. Başka bir yol göremiyordu.

Melinda'nın evde olmasını beklemiyordu. Ama arabası garajdaydı. Vic sessizce arabadan indi ve kapısını kapatmadan oturma odasına geçti. Melinda odasında telefonla konuşuyordu ve Vic'in geldiğini anlayınca konuşmasını çabucak bitirmeye çalıştı.

Sonra oturma odasına geldi. Vic yüzündeki ifadeden onun Don'la konuştuğunu anladı. Melinda'nın yüzünden şaşkınlık, zafer ve dehşet okunuyordu. Vic ona doğru yürüyünce Melinda bir adım geriledi. Vic gülümsüyordu. Melinda'nın giyiminden dışarı çıkmaya hazırlandığı anlaşılıyordu; herhalde Lord Chesterfield'de Don'la buluşacaktı.

Hiç gereği yokken, "Şimdi Don'la konuştum," diye bir laf etti.

"Demek şimdi Don'la konuştun! Ya telefon olmasaydı ne yapardın?" Vic, Melinda'nın yanından geçip odasına girdi, telefon kablosunu bileğine doladı ve asılıp kopardı. "Ama bak, artık yok!" Sonra oturma odasına dönüp hole yöneldi ve oradaki telefonun kablosunu da öyle bir çekti ki duvara takılı olan telefon aşağı indi.

Melinda pikabın yanında duruyordu. Vic'e yapmacık

gelen dehşete kapılmış bir edayla oraya sinmişti. Açık ağzının kenarları tragedya maskesi gibi aşağı düşmüştü. Ah Medea. Çocuklarını ezip parçalayan, kocalarını hadım eden. Sonunda o da kaderiyle yüzleşmişti. Vic neredeyse gülümsüyordu. Ne yapıyordu böyle? Melinda'ya doğru yürüyordu.

"*Vic!*"

"Ne var, hayatım?"

Melinda nefes nefese kalmış gibi, "Don geliyor!" dedi. "Vic, sakın bir şey yapayım deme!"

Vic Melinda'nın başına yandan bir yumruk attı. "Demek Don geliyor. Peki yanında kim var? Cameron, Charley ve diğerleri mi?" Ona yine yumruk attı.

Melinda pikabın üstündeki emaye vazoya uzandı, ama onu devirdi. Vic bir daha vurunca Melinda ellerinin ve ayaklarının üstünde yere düştü.

"Vic! *İmdat!*"

Yardım için hep başkalarını mı çağırmak zorunda? Vic'in elleri Melinda'nın boğazına kenetlendi ve onu sallamaya başladı. Kadının gözlerindeki salakça dehşet ifadesini görünce Vic'in elleri daha da sıkıldı. Derken Vic onu bırakıverdi. "Kalk," dedi. Onu öldürmek niyetinde değildi. Melinda öksürüyordu. "Melinda..."

Sonra dışarıdan bir araba sesi geldi ve öfkesinin önündeki son engel de yıkılan Vic, Melinda'nın üstüne atıldı. Wilson'a benzettiği zayıf ve suratsız birinin kapıdan içeri girdiğini görür gibi oldu ve Melinda yüzünden sinirlenmesine daha da sinirlenerek onun boğazına olanca ağırlığıyla yüklendi. Melinda olmasaydı başarabilirdim, diye düşündü. Jo-Jo'yu, Larry'yi, Ralph'ı, De Lisle'i ve Cameron'u eve getiren telefon olmasaydı başarabilirdim – ana kuzusu Ralph, vurdumduymaz Cameron...

Ön kapıda bir bağrışma oldu, ardından Wilson kendini beğenmiş, ciddi, işgüzar bir edayla Melinda'ya doğru eğilip onunla konuşmaya çalıştı. Melinda'nın dudakları aralandı. Gözkapaklarının çevresi mavimsi gibiydi. Aca-

ba rimelden mi? Yoksa Vic hayal mi görüyordu? Vic, Wilson'un ölmüş diye boşluğa mırıldandığını duydu; Wilson'un bakışlarının döndüğü yöne bakınca orada bir polis memuru olduğunu gördü.

Polis sertçe bakarak, "Neye gülüyorsun?" diye çıkıştı.

Vic tam ona cevap verecekken –'İnanca, umuda ve yardımseverliğe'– polis onu kolundan tuttu. Vic bu çirkin dokunuşu sineye çekerek kalktı; onun gibi uysal birinin bu şekilde kolundan tutulması, Melinda'nın yüzündeki telaş gibi, yakışık almıyordu. Wilson arkasından bir şeyler geveliyordu. Vic 'taşocağı', 'De Lisle', 'Cameron'un kanı' sözlerini seçebildi ve yüzlerine bile bakmayacağı adamlarla yürümeye devam etti. Trixie'nin bahçeden hoplaya zıplaya geldiğini ve yanındaki polisi fark edince şaşkınlıkla olduğu yerde kaldığını gördü; ama gözlerini kısıp bir daha bakınca kızının aslında orada olmadığını anladı. Güneş parlıyordu ve Trixie hayattaydı, başka bir yerde.

Fakat Melinda öldü, ben de öldüm, diye düşündü. Sonra kendini niçin bomboş hissettiğini anladı: Çünkü hayatını, suçluluk duygusunu ve utancını, başarılarını ve başarısızlıklarını, yaptığı deneyin yarattığı hayal kırıklığını ve son, acımasız intikamını geride bırakmıştı.

Derken Vic'in adımları canlandı (evin önünde bekleyen polis arabasına kadar yürüdükleri yol sanki bitmek bilmiyordu); artık kendini özgür, neşeli ve suçsuz hissediyordu. Yanında yürüyen ve tekdüze bir sesle usandırıcı bilgiler aktaran Wilson'u süzdü; içini dolduran sükûnet ve mutluluk hissiyle Wilson'un oynayan çenesine bakakaldı ve ondan hiçbir farkı olmayan insan kalabalıklarını düşündü. Dünyadaki insanların belki de yarısı ya onun gibiydi ya da onun gibi olma potansiyeline sahipti; aralarından ayrılmak hiç de fena olmayacaktı. Kanatsız çirkin kuşlar. Sıradanlığı sürdüren, sıradanlık için savaşan ve ölen sıradanlar sürüsü. Wilson'un kasvetli, acı, küçük

dağları ben yarattım diyen, gerisindeki sığ ve beyinsiz aklın yansıması olan yüzüne baktı; Vic onun temsil ettiği her şeye sövüp saydı. Sessizce, gülümseyerek ve kalan tüm gücüyle ona sövüp saydı.

PATRICIA HIGHSMITH

DERİN SULAR

CAN

POLİSİYE

Polisiye romana felsefî bir boyut getiren, *Yetenekli Bay Ripley, Fidyecinin Peşinde* gibi yapıtlarıyla tanıdığımız **Patricia Highsmith**, suç olgusuna çok farklı bir açıdan yaklaşır; basitliğin içindeki derinliği yakalar. *Highsmith*'in en önemli romanları arasında anılan ***Derin Sular***'ın en çarpıcı yanı da, bir psikopatın portresini baştan sona görülmemiş bir beceriyle çizebilmesidir. *Highsmith*, bu romanında da, sıradan kişilerdeki öldürme güdüsünü, suçun insanlar üstündeki etkisini olanca psikolojik derinliğiyle su yüzüne çıkarır. Onun *Derin Sular*'ında yüzerken, akıl ile akıldışı arasındaki sınırların yavaş yavaş ortadan kalktığını hissederiz. Bir eleştirmenin dediği gibi: 'Bir örümcek sinekleri yazmaya kalksaydı nasıl yazardı, *Highsmith* de insanları öyle yazar işte.'

KAPAK FOTOĞRAFI: PAUL WAKEFIELD

http://www.canyayinlari.com